

Aldous Huxley Konec civilizace

Shrnutí děje

Krásný nový svět aneb Konec civilizace začíná v Londýně, téměř šest set let v budoucnosti („po Fordu“). Lidský život byl téměř úplně industrializován – ovládá ho několik lidí na vrcholu Světového státu.

První scéna nabízí prohlídku laboratoře, kde se tvoří lidské bytosti a jsou podmiňovány podle přísného kastovního systému společnosti. Objevuje se téma aseptičnosti a dehumanizovaného života. Přírodní procesy, jako porody, stárnutí a smrt v tomto světě v tomto světě budí hrůzu.

Bernard Marx, psycholog Alfa Plus (což je nejvyšší kasta), je jediným nespokojeným člověkem ve světě, kde je jediným problémem materiální pohodlí a fyzické potěšení, které poskytuje droga soma a rekreační sex. Bernard, kterým ženy opovrhují, přesto dokáže upoutat pozornost Leniny, „pneumatické“ krásky, která souhlasí s tím, že s ním stráví týden dovolené v Divošské rezervaci v Novém Mexiku, místě, které je daleko od kontrolovaného technologického světa Londýna.

Než Bernard odjede, jeho nadřízený Ř.L.P. spontánně přizná, že kdysi dávno navštívil Divošskou rezervaci, a se smutkem přiznává, že ztratil ženu, která ho doprovázela. V rozpacích z toho, že odhalil vlastní společensky nepřijatelné emoce, se Ř.L.P. oboří na Bernarda a pohrozí mu výpovědi za jeho vlastní sociální hříchy – že neprodevuje dost nadšení pro sex a somu.

V Divošské rezervaci se Bernard a Lenina setkají s ženou z Londýna, která asi před dvaceti lety porodila syna. Když si Bernard uvědomí, že má příležitost získat moc nad Ř.L.P. – otcem dítěte, přivádí Lindu a Johnu zpátky do Londýna a

veřejně je představí Ř.L.P., který se chystal Bernarda vyhodit. Ředitel, šokovaný a ponížený důkazem jeho děsivého spojení s přirozeným porodem, v hrůze prchá. Bernard, který býval společenským páriou, se nyní těší velkému úspěchu díky svému spojení s novou celebritou – Johnem, zvaným „Divoch“.

John, který byl vychován v tradičních způsobech rezervace a podle starého svazku Shakespearových her, shledává, že Londýn je matoucí a nakonec odpuzující. Když cituje Mirandu ze Shakespearovy bouře – „Ó ty nový krásný světe, který takové máš obyvatele,“ nejprve vyjadřuje úctu k „jinému světu“, o kterém mu jako dítěti vyprávěla matka. Citát se však stává ironickým, protože John je v Londýně stále znechucenější rekreačním sexem, somou a identickými lidskými bytostmi.

Leninin pokus o svádění v Johnovi vyvolá hněv a záchvat násilí, a o něco později ho Lindina smrt přivede k zuřivosti. Když se nakonec John pokusí připravit skupinu Delt o jejich příděl somy, vede to ke vzpouře, a John je zatčen spolu s Bernardem a Helmholtzem Watsonem, „emočním inženýrem“, který si přeje být básníkem.

Všichni tři jsou postavení před soud světového kontrolora Mustafy Monda, který uznává nedostatky tohoto krásného nového světa, ale prohlašuje, že ztráta svobody a individuality je malou cenou, která se musí zaplatit za stabilitu. Mond vyhostí Bernarda a Helmholtze na Falklandské ostrovy a rozhodne, že John musí zůstat v Londýně.

Když oba jeho přátelé odejdou do vyhnanství, John se rozhodne, že najde útočiště na vzdáleném odlehlém majáku mimo město. Tam se snaží očistit od civilizace rituálním bičováním a zvracením.

Reportéři a davy lidí, přitahováni jeho divokým pokáním, se táhnou za Johnem, který se stává veřejnou kuriozitou – něco jako lidské zvíře v ZOO. Když se v davu objeví Lenina, John se na ni zuřivě vrhne s bičem. Johnovo šílenství podnítí dav a

násilí se promění v sexuální orgii, což Johna více či méně proti jeho vůli přitáhne.

Když se příštího dne John probere z účinků somy, s hrůzou si uvědomí, co udělal. Román končí obrazem Johnova těla visícího bez života dřevěného trámu v jeho majákovém útulku.

Seznam postav

Bernard Marx je psycholog Alfa-Plus, o kterém se říká, že se do jeho krevní náhražky dostal alkohol, což vysvětluje jeho malou postavu. Bernard, který se identifikuje jako skutečná individualita, se jeví při společenském tlaku na konformitu a touží po intenzivních heroických citech, ale postrádá schopnost být rebellem. Přivede Johna Divocha a Lindu z Divošské revoluce, a tím umožní vznik konfliktu, který popisuje poslední třetina románu.

John Divoch se narodil rodičům z krásného nového světa, ale byl vychovaný v Divošské rezervaci. Představuje pro dystopii problém. Je postavou, která má nejbližší k tomu, aby byl hrdinou románu.

Lenina Crowne. Technička, přitahovaná Bernardem, zamilovaná do Johna. Konvenční mladá žena, která je nevědomky přitahovaná k nebezpečí, představuje pro Johna ideál krásy,

Linda, Johnova matka. Jako Londýňanka z vrchní kasty se dopustila smrtelného společenského hříchu tím, že porodila dítě. Hluboce se stydí a touží po úniku, který nachází v peyotu, mescalu a somě.

Mustafa Mond. Světový kontrolor, intelektuální a politicky mocný, Na začátku románu nabízí historický pohled na krásný nový svět a později diskutuje s Johnem a Helmholtzem o společenských hodnotách. Mond odsuzuje Bernarda a Helmholtze k vyhoštění na Falklandské ostrovy a určuje, že John musí zůstat v Londýně.

Helmholtz Watson, Bernardův a později Johnův přítel. Jako emoční inženýr touží stát se básníkem. Představuje odvážnější a intelektuálnější charakter než Bernard.

Ř.L.P. Ředitel Líhni a predestinace, kterému Linda říká Tomakin. Zastává důležité místo v krásném novém světě, ale ztratí je, když Linda oznámí, že je otcem jejího syna Johna.

Henry Foster. Alfa, který chodí s Leninou Crowne. Je to typický konvenční Londýňan.

Fanny Crowne. Leninina přítelkyně. Fanny představuje tradiční pohled na krásný nový svět, Povzbuzuje Leninu, aby usilovala o Johna, pokud se neujme iniciativy.

Popé. Lindin milenec na Malpais. Vztah Popého a Lindy vyvolá v Johnovi hluboký odpor k sexu.

Mitsima. Starý indián z Malpais, který učil Johna pracovat s hlinou a vede svatební obřad, jehož je John svědkem. Představuje začátek a konec Johnova zapojení do tradičního života v Malpais.

(Podle CliffsNotes)

První část

1

John ryl zahradu - a ryl také ve své vlastní duši a lopotně obracel podstatu svých myšlenek. Smrt... a obrátil rýčem plást půdy, znovu a znovu. Smrt... a všichni naši dnové včerejší svítily bláznům k smrti trouchnivé.

Jak přesvědčivě hřměla tato slova. A znovu zaryl motykou. Proč zemřela Linda? Proč postupně ztrácela svou lidskou tvář, až nakonec... Zachvěl se. Bůh líbající mršinu.

Opřel se nohou o rýč a zarazil ho prudce do země. Čím nelítostným hochům jsou mouchy, my jsme bohům. Zabíjejí nás pro kratochvíli. Opět se ozval hrom. Slova, která se ukázala pravdivá - pravdivější než pravda sama. A přece tentýž Gloucester je nazval věčně dobrotivými bohy. Ostatně, spánek, toť skonání, jak si ho vroucně přát. A tolik bojíš se smrti, když už není. Nic víc než spánek. Spát. Snad že snít. Narazil rýčem na kámen; sehnul se, aby jej vytáhl. Neb jaké sny as mohou přijít v tom spánku smrti?

Bzukot nad jeho hlavou se proměnil v hukot. Náhle stál ve stínu, mezi ním a sluncem něco bylo. Překvapeně vzhlédl vzhůru, od svého rytí, od svých myšlenek. Podíval se vzhůru, oslněn a zmaten. Jeho mysl stále ještě putovala v jiném světě vyšší pravdy, stále se soustředěně ponořovala do nezměrných hloubek smrti a božství. Pohlédl vzhůru a spatřil, těsně

nad sebou, roj vznášejících se helikoptér. Přilétaly jako kobylky, balancovaly ve vzduchu a přistávaly kolem dokola na vřesovišti. A z útrob těchto obrovských kobylek vystupovali muži v bílých kalhotách z viskózového flanelu, ženy v pyžamech z acetátového šantungu (bylo horko) nebo v sametových šortkách a v halenkách bez rukávu, s napolo staženým zipem, po páru z každé helikoptéry. V několika minutách jich tam byly tucty, stály v širokém kruhu kolem majáku, čuměli, smáli se, cvakali spouštěmi aparátů a házeli mu (jako opici) burské oříšky, balíčky hormonální žvýkačky a sušenky Panglandular. Neustále jich přibývalo, neboť dopravní proud přes Hog's Back teď vůbec neustával. Jako v děsivém snu se z tuctů stávaly kopy a z kop veletucty.

Divoch ustupoval, hledal úkryt a teď stál jako uštvané zvíře, zády ke zdi majáku a zíral z jedné tváře na druhou v němé hrůze člověka, který je zbaven smyslů.

Z jeho strnulosti jej k bezprostřednímu chápání skutečnosti probudil dobře mířený balíček žvýkačky, který mu dopadl na tvář. Náraz prudké bolesti – a teď už procitl, procitl úplně, pln zuřivého vzteku.

„Táhněte!“ zařval.

Opice promluvila – ozval se výbuch smíchu a ruce zatleskaly.

„Prima divochu! Hurá, hurá!“ A z bábelu hlasů slyšel výkřiky: „Důtky, důtky, důtky!“

Pod sugescí tohoto slova popadl svazek uzlíkovatých provázků, který visel na hřebíku za dveřmi, a pohrozil jím svým mučitelům.

Rozlehl se posměšný potlesk.

Hrozivě se k nim přiblížil. Nějaká žena strachem vykřikla. Kruh na nejvíce ohroženém místě zakolísal, pak se však znovu zpevnil a stál neochvějně. Vědomí zdrcující početní převahy dodalo těmto výletníkům odvahy, kterou u nich divoch neočekával. V překvapení zůstal stát a díval se kolem.

„Proč mě nenecháte na pokoji?“ V jeho hněvu se ozval skoro naříkavý tón.

„Vezměte si pár mandlí s horečnatou solí!“ pravil muž, který by byl první na ráně, kdyby se divoch do toho dal. A podával mu sáček. „Jsou opravdu moc dobré, víte,“ dodal s poněkud nervózním, smířlivým úsměvem. „A horečnatá sůl vám pomůže, abyste se udržel mladý.“

Divoch si nevšímal jeho nabídky. "Co ode mne chcete?" ptal se a obracel se od jedné šklebící se tváře ke druhé. "Co ode mne chcete?"

„Důtky,“ odpovědělo zmateně sto hlasů. "Předvedte bičování. Ukažte nám bičování." A potom, unisono a v pomalém, těžkém rytmu křičela jedna skupina na konci řady: „My - chceme - důtky; my - chceme - důtky.“

Ostatní se rychle přidali, věta se papouškovitě opakovala, znovu a znovu, stále hlasitěji, až po sedmém nebo osmém opakování nezněla již jiná slova než "My - chceme - důtky."

Křičeli teď všichni dohromady. Zpítí hlukem, jednomyslností nebo vytržením z rytmického skandování, mohli tak zřejmě prokřičet celé hodiny - téměř donekonečna. Avšak asi po pětadvacátém opakování byli neočekávaně přerušeni. Nad Hog's Backem se objevila ještě jedna helikoptéra, balancovala nad davem a potom přistála pár yardů od místa, kde stál divoch, na otevřeném prostranství mezi řadou výletníků a majákem. Hukot motorů přehlušil na okamžik volání. Potom, když se stroj dotkl země a motory se zastavily, propuklo znovu stejně hlasité, naléhavé, monotónní skandování: „My - chceme-důtky; my-chceme-důtky.!

Dveře helikoptéry se otevřely. Nejprve vystoupil světlovlasý růžolící mladý muž a potom mladá žena v zelených sametových šortkách, bílé košilce a žokejské čapce. Při pohledu na mladou ženu sebou divoch prudce trhl, ustoupil zpět a zbledl.

Mladá žena tu stála, usmívala se na něho - nejistým, prosebným, téměř žalostným úsměvem. Vteřiny utíkaly. Její rty se pohnuly, cosi říkala, avšak zvuk jejího hlasu byl překryt hlasitě opakovaným refrénem výletníků.

„My - chceme - důtky; my - chceme - důtky.“

Mladá žena přitiskla obě ruce na levou stranu hrudi a na jejím broskvově svěžím a loutkově krásném obličejí se objevil výraz toužebného smutku, který se k němu podivně nehodil. Zdálo se, že se její modré oči rozšiřují a rozjasňují. Náhle jí po tváři

skanuly dvě slzy. A znova neslyšně mluvila. Potom rychlým, vášnivým gestem vztáhla ruce k divochovi a přistoupila blíže.

„My - chceme - důtky; my - chceme...”

A tu dostali, co chtěli.

„Děvko!” Divoch se na ni vrhl jako šílenec. „Tchořice!” Jako šílenec ji bičoval důtkami z provázků.

Zděšeně se dala na útěk, zakopla a upadla do vřesu. „Henry, Henry!” volala. Avšak její růžolící průvodce utekl a schoval se za helikoptérou.

S výkřiky radostného vzrušení se řada diváků roztrhla, všichni se sbíhali v zběsilé panice jako přitahování k magnetickému středu. Bolest se stala fascinující hrůzou.

„Smilné plemeno!” Divoch znovu tloukl důtkami v záchvatu šílenství.

Výletníci se hladově shromažďovali kolem něho, strkali se a drali se jako prasata u koryta.

„Ó, tělo!” Divoch zaskřípěl zuby. Tentokráte dopadly důtky na jeho rameno.

„Zabij, zabij!”

Vábení přitažlivou silou hrůzy z bolesti a vnitřně puzení zvykem ke spolupráci, přáním po jednomyslnosti a souladu, které do nich nevyhladitelně vštípila celá jejich predestinace, začali napodobovat šílenství jeho gest, bili jeden druhého, jako bil divoch své nezkrotné tělo nebo to buclaté vtělení hanebnosti, jež se svíjelo ve vřesu u jeho nohou.

„Zabij, zabij, zabij...” křičel divoch dále.

Henry za helikoptérou polykal sladké sliny. Byl Alfa++, byl cennější než Beta laborantka, že? Nikdo po něm nemohl žádat, aby riskoval a ohrožoval hodnotu, kterou pro Světový stát představoval. Ale přesto měl velmi nepříjemný pocit z toho, že nechal Leninu na pospas zuřivému šílenci.

Pak náhle někdo začal zpívat „Heče peče“ a v okamžiku se všichni přidali k refrénu, zpívali a začali tančit. Heče peče, pořád dokolečka dokola a bili jeden druhého v šestiosminovém taktu. Heče peče...

Nějaká dívka vběhla za helikoptéru, chytla Henryho za ruku a táhla ho k tančícím. Ještě zahlédl, jak divoch spustil ruku s důtkami a zíral na ostatní. Snad už ho ten záchvat přešel? Lenina se nejspíše zvedla ze země a znovu se rozběhla potácivými kroky. Henry k ní nakročil, ale obklopila ho skupina tanečníků a on Leninu i divocha ztratil z dohledu.

Johnův vyčerpaný a utýraný mozek se už neorientoval v prostoru ani čase. Věděl jen to, že svět je plný žen, špatných žen, které dávají přednost pelešení před dětmi, a umírají se jmény svých milců na rtech.

„Henry!“ vykřikla Lenina a otočila se ke skupině, která Henryho pohltila.

„Lindo, kam utíkáš, ty čubko? Čeká tě tvůj Popé?“ vykřikl Divoch, upustil důtky, několika skoky ji dohnal a chytil ji za límec. Látká povolila a košile, roztržená až k pasu, sklouzla a zachytila se až o malthusiánský pás kolem Leninových boků. Divoch otočil Leninu k sobě. Vyděšený výraz na uplakané tváři v něm probudil trochu soucitu.

„Neutíkej mi, Lindo,“ řekl mírněji. „Pamatuješ, jak jsme spolu sedávali na střeše? Jak jsi mi zpívala? To bylo dřív, než k tobě začali chodit ti muži...“

Lenina přestala plakat a s hrůzou hleděla do tváře ryzího šílenství.

„Já nejsem Linda!“ vykřikla v zoufalé naději, že vrátí šílence k realitě. „Jsem Lenina! Nepoznáváš mě? Podívej se pořádně, já nejsem nějaká hnusná tlustá stará Linda!“

„Lenina! Ó plevli, tak mile půvabný a libě vonící, neber si do huby moji matku!“

Lenina se pokusila vyprostit. John ji povalil na zem a klekl si vedle ní.

Na její hrudi svítil zip kalhotkové košilky. John uchopil uzávěr zipu a dlouze a pevně za něj zatáhl. Košilka se rozevřela. Hrud' byla důtkami téměř nezasažená. „Ty sněžné prsy...“ zašeptal. Nemohl od nich odtrhnout pohled. Lenina se opět pokusila vstát. Pevně ji chytil oběma rukama a přitiskl k zemi. Cítil pod svými dlaněmi horkou kůži. To horko cítil až ve středu těla.

„*Od pasů dolů jsou to kentauři, ač ženy nahoře...*“ „Heče, peče, Ford a špás, spoj se s dívkou hned naráz,“ ozývalo se všude kolem a rytmus bušil Divochovi v hlavě. „Od pasu dolů...“

Najednou pochopil, co má udělat. Zbičovat poběhlíci? K smíchu. Existuje jen jeden trest, který si taková ženština zaslouží.

Uchopil oběma rukama pásek a přetrhl jej. Stáhl šortky i s kalhotkovou košilkou až ke kotníkům, jednu nohavici šortek přetáhl přes boty. „...*v hnilobě se pářit, cukrovat, a laskat se na hnusném pelechu...* Muchlej mě, až mě umuchláš...“ Lenina se znovu pokusila vstát. „Johne, prosím tě...“ Uchopil ji za stehna a prudce je odtáhl od sebe. „To tmavé, hříšné místo... Předved' se mi, ty nestydatá kuběno, ve své ohavné nahotě,“ mumlal, zatímco si rozepínal kalhoty.

Klekl si mezi její kolena.

„Ne!“ vykřikla Lenina jakoby z hlubin pekla. „Takhle to nechci! Takhle to nemá být! Takhle to není správně!“

„...při smilné rozkoši...pářit... Muchlej mě... Umuchlám tě tak, že budeš mít na věky dost. Zabiju tě, děvko,“ mumlal si Divoch, když dopadl na to růžové, naříkající vtělení odporné smyslnosti. *„Tam peklo, tma a propast sirnatá, žeh, vrění, puch a porušení.“*

Pak mu praskla hlava a roztránila se na tisíce třpytivých hvězdiček.

Když se John probral, cítil slabost, prázdnotu a chuť krve na rtech. „Máš, cos chtěla, kuběno,“ řekl.

Postavil se a zmateně se rozhlédl kolem sebe. Ustoupil o několik kroků. V duchu se mu honily hnusné obrazy. Linda a všichni ti muži. Linda, jak chrápe a táhne z ní alkohol. Lenina, *jak ďábel chlípnosti s tučnou zadnicí a bramborovými prsy.* Linda, Lenina, Linda, Lenina.

Zažitá, kysnouc, chut tak sladká dřív chtíč hltá, jenž jen hltáním byl živ. Ó, hlubší hřích, než jaký představit si myšlenka můž bédná, pojmut kuse! Zpitá se Žádost musí vydávit, než sobě ve tvář pozřít může v hnuse.¹

Nešťastné, zničené, nehybné stvoření mu leželo u nohou.

„Ne – nejsem vinen. Ne já, ale ty, ty, ty za to můžeš! Sama jsi to chtěla! Zhyň, bídná nevěstko!“

Všiml si, že ho oklopuje kroužek žen, které na něj fascinovaně zírají lesklýma očima. Ach, ten divoch byl divočejší než černoch ze Tří týdnů v helikoptěře.

„Co po mně chcete, kuběny?“

„Vezmi si mě, divochu,“ řekla zastřeným hlasem jedna z nich.

„Vezmi si mě hezky po divošku.“

„Ne, vezmi si mě,“ řekla druhá. „Já jsem daleko pneumatictější než ona.“

„Ne, mě!“

„Ne, mě!“

¹ Překlad Ant. Klášterský

Dívky se překřikovaly, natahovaly po něm ruce. „Smilné plemeno!“ Dívoch srazil do vřesu ženu, která stála nejbližše.

Lenina dlouho ležela bez pohnutí. To, co se stalo, bylo tak děsivé, že napůl nevěřila, že je to skutečnost. Vlastní tělo jí připadalo tak těžké, že se nedokázala ani otočit. Kousek od ní se bavili lidé, ale nikdo si jí nevšímal.

Pak se u ní zastavil nějaký muž a chvíli se na ni upřeně díval. Ted' si mě vezme, pomyslela si Lenina s podivnou lhostejností, jako by jí už nic nemohlo ublížit. Ale muž se otočil a rychle odešel. Zřejmě s ní nechtěl mít nic společného.

Kdybych měla somu, napadlo Leninu. Možný má Henry nějakou v helikoptěře. S námahou se překulila na bok, potom se opřela o ruce a zvedla se na všechny čtyři.

Skupina mužů a žen v různém stupni oblečenosti a neoblečenosti se s ječením hnala přes palouk. Oháněli se pásky nebo kusy svého oblečení, vzájemně se švihali a sraželi všechno, co jim stálo v cestě a co před nimi neuteklo. Jedna žena mávala Johnovými důtkami. Lenina proti nim v obraně napráhla ruce, ale žena s důtkami ji praštila přes obličej takovou silou, že jí důtky vylétly z ruky. Pak se přes Leninu přehnal celý houf.

Teprve po půlnoci odletěla poslední helikoptéra. Otupen somou a vyčerpán dlouhým běsněním smyslnosti, ležel dívoch na vřesu a spal.

Ta poslední helikoptéra patřila Henrymu Fosterovi. Hledal Leninu, zatímco ostatní páry nastupovaly a odlétaly. Pobíhal kolem helikoptéry a volal její jméno a byl čím dál neklidnější, že neslyší odpověď. Za chvíli začal pociťovat opravdovou úzkost. Sáhl po krabičce se somou, ale hned ji vrátil zpátky do kapsy. Další gram somy by už mohl nebezpečně snížit jeho řídicí schopnosti, zvláště když byl tak unavený.

Vzal si z helikoptéry baterku a zkusil logicky uvažovat. Uvědomil si, že Leninu vlastně mezi účastníky improvizované pořadnosti souladu neviděl. Začne s hledáním tam, kde ji viděl naposledy.

Po chvíli našel nehybnou a děsivě tichou postavu ležet nedaleko spícího a chrápajícího Divocha. Vypadala jako pohozená panenka s rozhozenými údy, bílá halenka svítila u pasu.

„Ó Forde,“ pomyslel si. „Snad není mrtvá?“ Posvítil jí baterkou do obličeje. Pro Forda Pána, obličej byl zalitý krví. Henrymu se udělalo špatně. „Nemám rád nepříjemné věci,“ zazněla mu v hlavě hypnopedická poučka. „Nemám rád zraněné a nemocné lidi. Postarají se o ně lékaři.“

Ale žádný lékař tady nebyl! „Komunita je důležitější než jedinec, ale i jedinec má cenu. Proto pomáháme ostatním, pokud tak můžeme učinit, aniž bychom ohrozili sami sebe.“ Ano, v líhních a střediscích pro predestinaci můžeme vytvořit lidí, kolik chceme, ale je to dost nákladné (kdyby Henry nebyl tak unavený a rozrušený, dokázal by říci, kolik to stojí), zvláště pokud jde o příslušníky vyšších ras. Lenině bylo teprve devatenáct let – zdaleka ještě nebyla amortizovaná.

Přemohl se a dotkl se její ruky. Byla studená a lepkavá. Dotkl se její hrudi. Slabě se zvedala a srdce tlouklo. Fordu díky, je tedy naživu. Zkusil ji obléknout, ale vyžadovalo to příliš mnoho manipulace s krvácejícím tělem. Vrátil se do helikoptéry a přinesl deku. Zabalil Leninu do deky (otevřela přitom oči a začala slabě naříkat) a s obtížemi ji vynesl po schůdcích helikoptéry a uložil na zadní sedadla. Celou dobu bojoval s nutkáním zvracet. Musel si připomínat, že je to Lenina, dívka, kterou měl docela rád, tak rád, že se s ní scházel několik měsíců, a za tu dobu měl jenom několik jiných dívek.

Helikoptéra přistála na střeše čtyřicetipatrové Londýnské úrazové nemocnice.

Henry vystoupil a šel do vrátnice. Za chvíli dva Gama zřízení odváželi Leninu na vozíku. Henry šel za nimi až do vstupní haly, aby se přesvědčil, že je o ni řádně postaráno, a pak se obrátil k odchodu.

„Počkejte, pane,“ zavolala recepční Beta-. „Potřebujeme, abyste tu počkal, bude nutné sepsat protokol.“

„Proč protokol?“

„Ta dívka se takhle nezranila sama. Někdo jí ublížil. Není dovoleno, aby si členové komunity navzájem ubližovali.“ Hypnopedické poučení, které se opakuje třikrát týdně od tří do sedmnácti let.

Henry si vzal gram somy a čekal. Trvalo to dlouho, velmi dlouho, jak se mu zdálo. Potom přišel lékař, hnědovlasý Alfa+ s Alfou – úředníkem. Zavedli Henryho do kanceláře, zeptali se na jeho jméno, kastu, datum dekantace a zaměstnání, potom na jméno, kastu, datum dekantace a zaměstnání zraněné dívky.

„A co se tedy stalo, pane Fostere?“ zeptal se úředník, když s tím byli hotovi.

„Slavili jsme pofordnost souladu a trochu se to rozjelo,“ řekl Henry.

„Rozjelo se to?“ řekl lékař. „Tu dívku někdo zmlátil, zlomil jí žebro a kotník, způsobil otřes mozku a pravděpodobně vnitřní krvácení. Ta pofordnost souladu probíhala velice zvláště. A navíc se jí někdo surově zmocnil proti její vůli.“

„Ech – ano? Proti její vůli?“

„Stává se to velmi zřídka. Zpravidla jen tehdy, když těžce selže predestinace buď u muže, nebo u ženy. V tomto případě pravděpodobně selhala u muže. Když dívka řekne ne, civilizovaný muž odpoví...“

„Civilizovaný muž odpoví ‚To je mi líto.‘ A vezme si jinou dívku.“

„Přesně tak. Sama o sobě by tato záležitost nebyla tak závažná – všichni si navzájem patříme – koneckonců, k čemu jsou vlastně ženy na světě...“ zasmál se.

„...protože potřebujeme jejich vaječníky,“ řekl Henry.

„...i když pár týdnů nikomu patřit nebude. Jedná se sice jenom o přestupek, ale nad selháním predestinace nemůžeme jen tak mávnout rukou. Musím vám napsat doporučení na týdenní ambulantní repredestinační kurs.“

„Ale to jsem nebyl já! Udělal to divoch. John Divoch.“

„Ten Divoch?“

„Ano. Ten Divoch.“

„Díky Fordu. Tím se to vysvětluje. Tak nám tedy, pane Fostere, popište, co se stalo,“ řekl úředník.

Kromě Leniny, která měla kromě velkého množství pohmožděnin, tržných ran a zlomeného žebra a kotníku také vnitřní krvácení z natržené sleziny, přišla do Úrazové nemocnice také řada lidí, kteří měli drobnější zranění, kvůli tomu, že se na „pofordnosti u majáku“, jak se tomu začalo říkat, se po divochově vzoru začali navzájem mlátit opasky a malthusiánskými pásy. Došlo to tak daleko, že některé ženy zapomněly, k čemu jsou tyto pásy vlastně určeny, a teď plakaly zděšením nad hrozícími následky. Lékaři je posílali do potratového střediska v Chelsea, aby si preventivně daly odsát obsah dělohy, což ovšem samo o sobě bylo ponižující, protože žádná slušná dívka by se neměla dostat do situace, kdy je to nutné. Takže nešťastnicím hrozilo povinné malthusiánské přeškolení. Zdravotníci byli sice povinni mlčet, ale takové věci se vždycky roznesou, a jaký osud čeká na dívku, o které se ví, že se takto zapomněla?

2

Otupen somou a vyčerpán dlouhým běsněním smyslnosti, ležel Divoch na vřesu a spal. Když se probudil, stálo slunce již vysoko. Chvilku ještě ležel, mžoural jako sova do světla a nedovedl nic pochopit. Pak si náhle vzpomněl – na všechno.

„Ó Bože, ó můj Bože!“ a zakryl si rukou oči.

Ty davy lidí, které ho pronásledovaly a přišly se mu posmívat. Pak přišla Lenina a on udělal to, co si přál snad od první chvíle, co ji viděl v somovém spánku v Malpais. Ale ne. Tohle nechtěl. Chtěl to jinak, chtěl *brát nesmrtelné blaho z jejích úst*. K čemu bylo očišťování, bičování, umrtvování těla?

A udělal to i s jinými ženami. Nedokázal si vybavit, kolik jich bylo. Ani nestačil vstát z jedné, už se pod něj podsouvala další. Nestydaté helmbrechtnice! Pak už byl vyčerpaný a jedna z nich se ho sama pokoušela povzbudit zvláště nestydatým způsobem. Její ústa na... „Zatracená čubko!“ vykřikl a škubnutím za vlasy jí zvedl hlavu. „Gram somy vzít lepší než klít,“ řekl někdo a podal mu tubičku s tabletami. A co už na tom záleží, pomyslel si, a hodil do sebe několik tabletek. Pak už bylo všechno v pořádku. Dívky byly krásné, milé a přitulné, muži přátelští. Všichni si navzájem patřili. Ochotně a rád uspokojil tu milou a přátelskou dívku tak, jak si přála. Lenina sice spala, ale až se probudí, obejmě ho svýma baculatýma rukama a přitiskne ho na své sněžné prsy. Linda je v ráji a Popé nebyl smilný lotr, byl to prostě Lindin přítel, a dobře, že ho měla.

Kde byla jeho hrdost? Kde byl vzdor? Svoboda? Poezie? Bůh? Zůstal jenom hřích, a ten byl nekonečně přitažlivý.

S hnusem si vzpomínal, jak držel kolem ramen dvě dívky, každou rukou jednu, a vysvětloval jim, že teď sice nemůže, ale když za ním přijdou jindy, předvede jim pravou divošskou lásku.

Dovlekl se do majáku a připravil si zvlášť velkou dávku vody s hořčicí. Zdálo se mu, že vyzvrací vnitřnosti, ale pocit očištění nepřišel. Kde jsou důtky? Šel je hledat. Zválená tráva byla posetá prázdnými tubičkami od somy, použitými pesary, pohozenými kalhotkami a malthusiánskými pásy. A tady ležela roztržená, Leninina bílá košile se skvrnami od krve a

kus dál jeho dŭtky. Zvedl je. Provazy dŭtek byly ztuhlé od krve.

Divoch na ně zíral. Ach Bože. *Purpurem zbarvit nezměrný oceán.* Zabil Leninu? To není možné. Ty dŭtky jsou jenom z provázků! Sám se jimi bičoval, a je živ a zdrav!

Vzpomněl si na nezměrnou zuřivost, s jakou vkládal sílu do svých ran. Na to, jak vůbec nedbal na to, kam bije. Na to, jak ležela bez pohybu, nekřičela, nenaříkala, neplakala

Ticha jak hrob. Bílá jak tvoje košile. V den soudu až sejdem se, tohle mě srazí z nebe. Chladná, moje milá? Zabil Leninu, stejně jako předtím zabil Lindu.

A pokud ji nezabil? Vráti se, bude po něm natahovat ruce, vezme ho kolem krku, políbí ho?

Rány bičem ho spíš zabijí, než by vyrvaly z jeho duše chtíč.

Nebo se vrátí k majáku, jenom proto, aby mu řekla, že ho nenávidí a pohrdá jím.

A pokud nepřijde ona, přijdou jiné. *Co s pohrdou tak často odhazujem, přejem si, by naše bylo zas.*

„Nedokážu být dobrý! Nedokážu být čistý! Ani kdybych vyrval všechny údy, které mě svádí, nedokážu to! Je to v mé hlavě!“

Rozpráhl se, aby se uhodil dŭtkami, ale spustil ruku. Nedokázal se uhodit vražedným nástrojem. Ale dobře udělal! *V hřích upadla a byla nevěstkou. Však umřít musí, sic jich zradí více.*

Jenomže jak teď bude žít? Jak bude žít na světě, na kterém není Lenina? Krásná, růžová, baculatá Lenina, která k němu vášnivě vztahovala ruce. „...*jak ten Divoch, zahodil vlastní rukou perlu dražší, než celý jeho kmen; či smutné oči, tak jihnout nezvyklé, teď roní slzy rychleji nežli v Arabii stromy svou všeléčivou smolu.*“

Lenina je mrtvá! *Ó žáre bolu, sžehni mozek můj! Vy, slzy solí trpké sedmkrát, cit vypalte a schopnost očí mých!*

Pokud ji zabil, co s ním udělají? Bude popraven pro výstrahu ostatním? Ne. Na to jsou zbabělí. Přivážou ho k posteli a

budou mu pouštět hypnopedické pásky, dokud se nezblázní. Dokud nezapomene, kdo je. Raději smrt, než tohle!

A i kdyby Lenina žila, je jisté, že ji zabít chtěl. Pokud není vrahem ve skutečnosti, je jím v myšlenkách.

Nač se mají takoví chlapi jako já plaziti mezi nebem a zemí? Jsme všichni arcilotři. Ale nesmí padnout do jejich rukou. Sám se odsoudí k smrti a sám vykoná ortel.

Zahodil dŮtky. Zvedl košilku, přitiskl ji k obličeji a pak ji složil a dal si ji za košili. Jediné, co mi z tebe zbývá, láska moje. Vrátil se do majáku. Vzal provaz, uřízl z něj kus potřebné délky, uvázal na něm smyčku a připevnil jej k háku, na němž zřejmě kdysi visela stropní lampa. Přisunul židli. Ještě něco? Měl by napsat dopis na rozloučenou – Lenině, pokud ještě žije, a také Helmholtzovi.

Ve skříni byly nějaké staré sešity – snad účetní knihy nebo služební záznamy. Každý z nich měl vzadu nepopsané stránky. John několik listů vytrhl, posadil se ke stolu a vzal do ruky tužku. Jenže úkol, který si uložil, byl nadevše obtížný. John sice uměl dobře číst, ale neuměl pořádně psát.

LENINO ODPUSŤ MI, napsal tiskacími písmeny a nebyl s tím spokojen. Kde byla slova, která zpívala, duněla a burcovala? Měl plnou hlavu slov ze Shakespeara, ale nebyl si jistý, jak se píší. *PÍŠI VÁM LENINO A NEVÍM ZDA JSTE ŽIVA ZDA V HRUDI VAŠÍ TROCHU DECHU ZBÝVÁ ZDA JSEM VÁS NEPOSLAL NA ONEN SVĚT. JSTE MRTVA? POPROSTE PÁNA BĚD ABY MI ODPUSTIL. POPROSTE STÍNY PANÍ ABY MĚ PŘIKRYLY. POPROSTE UMÍRÁNÍ ABY MĚ PŘIVEDLO ZA VÁMI DO HROBU. JSTE ŽIVA? ODPUSŤTE LENINO SMRTELNÝ MŮJ HŘÍCH. ODPUSŤTE RÁNY JEŽ RADŠI NEZAŠADIL BYCH. ODPUSŤTE MILOVÁNÍ JEŽ ZDÁLO SE BÝT TRESTEM ZA ZRADU.* To bylo dobré. John na okamžik pocítil uspokojení, že dovede tak dobře psát. Ale ne! Neměl právo mít z něčeho radost! Ze zvyku se ohlédl po svých dŮtkách, ale uvědomil si, že ho čeká

větší trest. Zahodil papír a vzal si další. *LENINO NEMOHU ŽÍT TY BUĎ ŠŤASTNÁ.*

A najednou bylo na všechno pozdě.

Toho večera se roj helikoptér, který bzučel nad Hog's Backem, podobal černému mraku, dlouhému deset kilometrů. Popis orgie souladu z minulé noci přinesly všechny noviny.

Už jsou zase tady! Už si pro něj jdou! Je mezi nimi Lenina? Škoda, že už se to nikdy nedoví. John se postavil na židli, navlékl si oprátku na krk. *Jest život jenom putující stín, jen herec ubohý, jenž chvíli svou si vykračuje, řádí na prknech a potom o něm neslyší se nic. To povídka, již vypravuje blb, jen hluk a vřava, neznačící nic.* Odkopl židli. V okamžiku, kdy se smyčka utáhla, si uvědomil, že nechal otevřené dveře. Ale už se s tím nedalo nic dělat.

„Divochu!“ volali první příchozí, jakmile přistáli se svou helikoptérou.

„Pane Divochu!“

Žádná odpověď.

Dveře do majáku byly pootevřeny. Strčili do nich a vstoupili do šera za zavřenými okenicemi. Klenutým průchodem na druhé straně místnosti mohli vidět první stupně schodiště, které vedlo do vyšších poschodí. Přesně pod vrcholem oblouku se klátil pár nohou.

„Pane Divochu!“

Pomalů, velmi pomalů, jako dvě nepospíchající střelky kompasu se nohy otáčely vpravo; na sever, severovýchod, východ, jihovýchod, jih, jihozápad; potom se zastavily a po několika vteřinách se

otáčely znovu, vlevo, bez jakéhokoliv spěchu. Na jihozápad, jih, jihovýchod, východ...

Někteří z nich se obrátili na útěk, další s morbidním zájmem vystoupili po schodech, a pak se dali na útěk i oni, s jekotem a dávením běželi po schodech dolů a vráželi do těch, kteří šli proti nim.

„Oběsil se! On se oběsil!“

Dav těch, kteří běželi tam nebo zpátky se promíchal, jedni stáli v cestě druhým, aniž by pořádně věděli, kterým směrem se vlastně chtějí dát. Uniknout hrůze nebo jít vstříc vzrušení? Mezi nimi si cílevědomě prorážely cestu dvě mladé Bety+, muž a žena, s červeným T na rukávě. „Pustť nás, jsme záchranáři!“

Nebyli tu náhodou. Ředitel nemocnice je sem poslal, protože se obával, že dojde k dalším zraněním.

Lékaři, zdravotní sestry a záchranáři nebyli predestinováni k odporu k nemocem a utrpení. Z jejich predestinace byla po špatných zkušenostech vynechána věta „když jehlou píchnu, vždycky si vzdychnu“, která byla na překážku hlavně chirurgům. „Jak rád pomáhám lidem!“ znělo v hlavě Galena Fleminga a Florence Jesenius. „Jsem rád, že mohu zachraňovat životy! Není nic důležitějšího, než vrátet nemocné a zraněné komunitě!“

Odhodlaní cílevědomí záchranáři se zmateným davem prodrali snadněji, než původně očekávali. Florence přitom zadýchaně hovořila do vysílačky. Sanitní helikoptéra i policie tu bude za okamžik.

Vešli do majáku. Špičky nohou pod obloukem průchodu se obracely napravo a nalevo, jaksi váhavě, jako by se jejich pohyb měl už už zastavit. Impuls, který John provazu udělil, když odkopl židli, se už spotřeboval.

„Nemůže viset dlouho!“ vykřikla Florence.

Vyběhli po schodech. Pak už to šlo rychle. Nůž na stole. Přidržel tělo. Pozor na krční páteř. Smyčka, přeříznout. Resuscitace.

Ve chvíli, kdy do místnosti vstoupila posádka sanitní helikoptéry, už divoch dýchal a Galen a Florence, kteří se střídali v masáži srdce, byli naprosto vyčerpaní.

Lékař rychle zkontroloval Johnovy životní funkce.

„Uvidíme, jestli se ten chlapík vůbec probere. Ale jinak dobrá práce.“

Cestu k helikoptěre lemovali lidé, kteří se omámeně potáceli nebo seděli či leželi. Policisté museli použít omračovací obušky, aby udělali posádce sanitky cestu.

„Tak nám to s tou pofordností souladu přece jen nevyšlo, co?“ řekla Florence, když nastupovali do své vlastní helikoptéry.

„Vynahradíme si to jinak“ řekl Galen zajel jí rukou pod košili.

„Půjdem ke mně nebo k tobě?“

Později – a pozdě – dorazila na místo policejní hlídka, která měla Johna, „řečeného Divoch“, zatknout. Mladý policista, který se těšil, že bude mít příležitost poprvé vyslovit formuli: „Jste zatčen. Máte právo nevypovídat...“, a starý, který ji naposledy vyslovil před dvaceti lety, a už nedoufal, že ji před odchodem do Nemocnice umírajících znovu zopakuje. Opravdové zločiny byly velmi vzácné, někteří policisté se s nimi nikdy nesetkali. Většinou celý život zasahovali u nehod nebo u drobných přestupků. Ale tohle – opice odněkud z pralesa mrzačící krásné pneumatické dívky – bylo terno.

Jaké bylo jejich zklamání, když nenašli Johna, ale pouze dav, který z nelibosti nad tím, že se nekonaly důtky a pofordnost souladu, demoloval zařízení majáku.

Policisté dva náhodně vybrané výtržníky, aby se tedy nevraceli s prázdnou, a vrátili se na stanici.

O půlnoci Lenina i John leželi pod jednou střechou, deset pater od sebe, Lenina v umělém spánku a John v kómatu.

3

Nemocnice byla hrozné místo. Na první pohled vypadala vesele, byla vymalována živými barvami, plná vůni a hudby, ale – jak může Ford Pán dopustit, aby se lidem děly takové věci? Lenina by nejraději svou rekonvalescenci strávila na somové dovolené, což ale nebylo možné. Pouhých deset dní na lůžku ji oslabilo. Musela vstát a rehabilitovat. Ploužila se po chodbách a slabá dávka somy ji nechránila před nepříjemnými pocity z pohledu na lidi s různými částmi těla v endoskeletu, či ještě hůře – ležících na posteli a připojených hadičkami k lahvím s různými tekutinami.

„Co se jim stalo?“ ptala se úzkostlivě Beta-ošetřovatelky Ayn, která s ní prováděla rehabilitační cvičení.

„Nejvíce úrazů u příslušníků vyšších kast mají na svědomí helikoptérové nehody,“ řekla Beta. „Nižší kasty se stávají obětí pracovních úrazů.“

„Proč to Ford Pán dopustí? *Ford Pán se dobře stará o svoje o děti.*“

„Ale neopatrnost je opovážlivé spoléhání na Fordovu milost.“ Jenže i Ayn měla někdy pochybnosti. Ne o Fordu Pánovi, ale o tom, zda lidé dobře rozumí jeho vůli. Ta skupina popálených slévačů-Epsilonů na oddělení pro nižší kasty ji nutila uvažovat o tom, jestli se Epsiloni vůbec na takovou práci hodí. Snášeli výborně horko, protože na ně byli predestinováni, ale byli dostatečně fyzicky zdatní? A především, nebyli příliš hloupí, než aby dokázali dbát na vlastní bezpečnost? Jednou se se svými pochybnosti svěřila Alfa-chirurgovi, se kterým se občas scházela. Pokrčil rameny a vysvětlil jí, že je to otázka ekonomiky. Náklady na vyškolení Deltů nebo dokonce Gamy jsou vyšší, takže by byly vyšší i ztráty, kdyby přišli k úrazu. Epsiloni jsou tak levní, že se ani nevyplatí příliš investovat do jejich léčby. Pokud jejich zranění není vyloženě banální,

posílají se do komůrky bezbolestné smrti. Proto se také, Fordu díky, Ayn na oddělení nižších kast příliš často nedostala.

Ale ani členové vyšších kast, kteří se dostali z nejhoršího, se často nevraceli mezi normální lidi. Některým zůstaly trvalé následky a nikdo nemohl po zdravých lidech žádat, aby se na ně dívali.

Ti, kteří se nerozhodli pro dobrovolnou eutanázii, šli do Invalidovny Milosrdného Srdce Fordova. Byl tam elektromagnetický tenis, vonící varhany, pocitové kino a somy kolik kdo chtěl. Kdo chtěl být užitečný, mohl i pracovat. Byla tam například laboratoř, kam nemocnice posílala vzorky krve a moči k rozboru.

Byli ovšem lidé, kteří se s pobytem v tomto ústavu nesmířili a předávkovali se somou. Jiní se bouřili a žádali propuštění! Sobečtí hlupáci! Dokud byli zdraví, bránila je společnost před pohledem na nemocné, ošklivé a zmrzačené lidi. Proto bylo jejich povinností uchránit ostatní před pohledem na sebe.

Tyto myšlenky si nechávala pro sebe. Jenže úzkost z pomyslení, že by sama mohla přijít k úrazu, musela zahánět dvojnásobnou dávkou somy.

Lenina litovala těžce zraněné lidi, ale hrozné bylo i to, co se stalo jí. Nemohla to pochopit. Když viděla Divocha ze Surrey, svíralo se jí srdce lítostí a strachem o Johna. Přemluvila Henryho, aby ji za ním vzal, chtěla Johnovi říci, že ho miluje, že není nutné, aby si tolik ubližoval, ale on ji neposlouchal a zbil ji. Pak si ji vzal, ale nějak divně. Ani jí nedal čas, aby použila malthusiánské prostředky. Ach, Forde! Ještě že se nic nestalo!

Nerozuměla tomu, proč jí tolik otrásl, že si ji John vzal nesprávným způsobem. Rozum jí říkal, že to, co se stalo, je přece maličkost – asi jak když vám někdo z roztržitosti neodpoví na pozdrav nebo do vás neopatrně vrazí. Jenže nebylo to totéž. Bylo to horší než to, že ji zbil. Choval se, jako by nenáviděl její tělo, ale přitom ji evidentně chtěl. Nedávalo

to smysl a Lenina věděla, že nebude mít klid, dokud se to nevysvětlí.

Ke všemu Lenině nikdo nechtěl říct, co se s Johnem stalo. Je pořád na majáku? Pořád ho pronásledují novináři? Ne, to není možné. Zachoval se přece velmi asociálně. Odvezli ho do nějakého reпреdestinačního střediska? Když se někoho na Johna ptala, říkali, že nic nevědí, jenže Lenina poznala, že lžou.

„Proč jsou lidé neopatrní?“ zeptala se Lenina Henryho, když za ní přišel na návštěvu. „Proč nejsou predestinovaní tak, aby zbytečně neriskovali život?“

„Protože kdyby byli predestinováni na extrémní opatrnost, nemohli by dělat nic, co vyžaduje nutnost nějak rozhodnout. Nemohli by ani létat helikoptérou ani letadlem, nelétali by do vesmíru, a dokonce by se ani nemohli věnovat sportům. Ostatně většina z nás nikdy k úrazu nepřijde. Tobě by se také nic nestalo, kdybys netrvala na tom, že musíš letět za divochem.“

„Proč mi to udělal? Proč mě tak nenávidí? Chtěla jsem mu pomoci. Byl tak nešťastný.“

„U divochů, kteří neprošli řádnou predestinací, nikdy nevíš,“ řekl Henry, čímž pokládal téma za uzavřené. Nenápadně se podíval na hodinky. Byl na návštěvě teprve dvacet tři minut. Slušnost nedovolila, aby už odešel. Ford Pán říkal, že nemáme navštěvovat nemocné, ale Henryho trápilo svědomí. Neměl Leninu k tomu majáku brát. Neměl se od ní nechat přemluvit. Nemáme si odpírat potěšení – ale tohle mělo příliš vážné následky. Ty hrozné jizvy na Leninině tváři. Tři fialové čáry, které připomínaly rozevřený vějíř. Jen šťastnou náhodou minuly oko. Její oteklý obličejů. Nepříjemný pohled. Ke všemu jí ostříhali vlasy, aby jí mohli sešít ránu na hlavě.

„V kině běží nový pocitový film,“ řekl, aby změnil téma. „Jmenuje se Otrokyně Deltý. Mladá Beta zavolá Deltu instalátéra, aby jí opravil protékající záchod. Jenže ten Delta

v dětství trpěl ušní chorobou, takže nevyslechl hypnopedický kurs Respekt k vyšším rasám. Beta mu otevře v noční košilce a Delta se jí zmocní hned v předsíni.“ Jeden z nevymýtitelných předsudků říkal, že muži nižších ras jsou vybaveni větším mužstvem než ostatní, že přes veškerou predestinaci touží po ženách vyšších kast, a že Beta, která to zkusila s Gamou nebo Deltou, už nikdy nechce jinak. Což se stalo v tom filmu. Beta vzplanula k Delta-instalatérovi asociální bezfordní vášní, nechtěla ho pustit z bytu, užívala si s ním na prostěradle z náhražky hedvábí, na napodobeném perském koberci, ve vaně, a dokonce i v sedě na záchodové míse. Po čtrnácti dnech ji vysvobodili tři Alfa muži, kteří se dostali do bytu na laně spuštěném ze střechy. Delta-instalatér i Beta byli posláni na repredestinaci a uzdravená Beta se potom pomilovala s pěti Alfami, aby si spravila chuť.

„Nikdy jsem si nehrála s Deltami,“ řekla Lenina. „Khaki barva je ošklivá. Zelená je hezká, i když ji nosí Gamy. Hodí se mi k vlasům. Jsem ráda, že my Bety můžeme nosit šaty, jaké chceme, když nejsme v práci.“

„Koupím ti krásné zelené šaty, až tě odtud pustí,“ řekl Henry. Znovu se podíval na hodinky. Teď už může jít. Natáhl ruku a pohladil Leninu po hlavě. Hrůza! Omylem se dotkl jedné z těch jizev.

„Bud’ s Fordem, Lenino,“ řekl. „Zase za tebou přijdu.“ *Až k tomu seberu odvalu.*

Odvahu nesebral, ale přesto přišel na návštěvu za dva dny. Nechtělo se mu, ale když jeden den vynechal, měl podivný pocit jakési morální nevolnosti, kterému vůbec nerozuměl.

Nemohl popřít, že se chová divně, a děkoval Fordu za to, že nový Ř.L.P. není takový suchar, jako ten předcházející, u kterého by mu takové neslušné chování neprošlo.

Nový ředitel byl bohem. Naprosto nenuceně se scházel s pouhými dvěma nebo třemi dívkami, a jiných si nevšímal. Za celé týdny od svého nástupu nepozval žádnou laborantku ani sekretářku do své soukromé kanceláře, nikoho nepoplácal po

zadku ani nikomu nesáhl na prsa. Šuškal se, že musí být „nahore“ velmi dobře zapsán.

Tak nebo tak, Henry doufal, že nový ředitel bude k jiným lidem stejně shovívavý, jako sám k sobě.

Pokud jde o Johna, byl primář nemocnice na rozpacích, co s ním udělat. Neexistoval postup, jak jednat s člověkem mimo kasty. Podle tělesné výšky ale John evidentně patřil k vyšším kastám. Primář přikázal, aby ho uložili na JIP v oddělení vyšších kast a obrátil se na vyšší místa se žádostí o instrukce. Dostalo se mu upozornění, že Jeho Fordstvo má o případ eminentní zájem, a proto je zapotřebí věnovat nemocnému co nejvyšší péči. A že si Jeho Fordstvo přeje být informováno o každé změně jeho zdravotního stavu.

Fanny také přicházela na návštěvu. Samozřejmě věděla, že to není rozumné a ty návštěvy jí vůbec nedělaly dobře, ale nedalo jí to. Kamarádila s Leninou odjakživa. Byly dekantovány ve stejný den a v dětské výchovně měly postýlky vedle sebe. Byly jako blíženko, a kdyby to nebyl protimluv, dalo by se říci, že Fanny je „starší“ blíženko. Byla vždycky „ta rozumná“, i když i Lenina byla hodná. Jen občas se vzbourila. Třeba tehdy, když se jí nějak dostala do ruky ta věc, se kterou si směly hrát pouze holčičky predestinované pro zaměstnání dětských sester a učitelek. Byla to malá napodobenina dítěte, říkalo se tomu „panenka“. Lenina se té věci nechtěla vzdát. Vždycky ji učili, že může mít vše, co chce a najednou to nebyla pravda. Nebo při infantilních sexuálních hrách si příliš vybírala mezi chlapečky, až kvůli tomu musela k psychologovi. Jenže to byly jen takové malé epizody.

Fanny a Lenina pak společně odešly do internátu, společně chodily do fordskautského dívčího oddílu, a po dokončení školy nastoupily do zaměstnání v londýnské líně.

Když se Fanny dověděla, že je Lenina zraněná a leží v nemocnici, pocítila úzkost. Vzala si somu, ale úzkost se vracela, sotva účinek somy vyprchal.

Kvůli návštěvám v nemocnici budila mezi kolegy dojem, že je trochu divná. Poprvé v životě ji z něčeho takového podezírali. A byla to Fanny, kdo se prořekl. Nevěděla, o čem má mluvit, a tak se Leniny zeptala, co říká tomu, že se John oběsil.

„On se oběsil? Ach, Forde!“

„Zachránili ho, ale ještě se neprobral z kómatu. Co je ti, tys to nevěděla?“

„Nevěděla, nic mi neřekli. Ach, Forde!“

„Proč ho lituješ? Málem tě zabil!“

„Forde milostivý! Musel být hrozně nešťastný! Určitě se chtěl zabít kvůli tomu, že si myslel, že jsem mrtvá! Asi mě přece jen má rád!“

„Nebo se zabil ze strachu před trestem.“

„Ale proč na mě byl takový? Kéž Ford dá, aby se probral, abych se mohla zeptat!“

„Ty s ním chceš mluvit?“ zeptala se nevěřicně Fanny. „Jsi blázen, Lenino.“

„Muselo to být nějaké strašné nedorozumění. Řekl, že mě miluje, a pak se z něčeho nic rozzuřil. Nic zlého jsem mu neudělala. Musí se to nějak vysvětlit! Jen aby se uzdravil! Uzdraví se, že? Je mladý a silný.“

„Je to šílenec a ty taky, Lenino,“ uzavřela téma Fanny a převedla řeč na nejnovější drby z práce. Ale všimla si, že ji Lenina vůbec neposlouchá.

„A kde je, Fanny? Leží v téhle nemocnici?“

Fanny pokrčila rameny.

„Fanny, drahoušku, mohla bys mi to zjistit? Prosíím!“

Fanny se tvářila všelijak, ale hned druhý den přinesla Hodinový zpravodaj, Gama-noviny i Delta Mail. Ve všech novinách byly fotky Johna na posteli obklopené různými monitory, a v Hodinovém zpravodaji byla dokonce zmínka, na které oddělení leží. Přečetla si název oddělení několikrát, a potom schovala noviny pod matraci.

„Říkám ti, že jsi blázen,“ trvala na svém Fanny. „A já jsem taky blázen, že jsem ti ty noviny přinesla.“

„Pst, jde sem Henry. Před ním ani slovo,“ zašeptala Lenina. Henry byl očividně rád, že nebude s Leninou sám. S radostí zahájil společenskou konverzaci. „Jste okouzlující dívka, slečno Fanny. Fordužel si nemohu vzpomenout, jestli jsem vás už někdy měl.“ „Myslím, že neměl.“ „Jak je to možné? Budeme to muset co nejdříve napravit.“ „I když já nejsem tak pneumatická, jako tady Lenina,“ řekla skromně Fanny. „Lenina je nepřekonatelná,“ řekl Henry. „Škoda, že je tak nerozvážná.“ „Hlavně mi nezačněte zase říkat, že jsem blázen,“ řekla Lenina. „No, já už musím jít,“ řekla Fanny. „Doprovodím vás,“ řekl Henry. „Ale Henry, vždyť jsi právě... „ „Ale já chci jít se slečnou Fanny, Lenino. Nevadí ti to, že ne?“ „Vlastně... jak by mohlo. Všichni si navzájem patříme.“ Fanny a Henry spolu odešli. Lenina vytáhla noviny a důkladně si je znovu přečetla.

Když Lenina ležela v nemocnici, vracely se jí nepříjemné vzpomínky. Jako z udělání musela myslet na všechny situace, kdy se k ní muži zachovali špatně. Muži bývali netrpěliví, někteří si chtěli posloužit už v aerotaxi nebo v předsíni, což jim samozřejmě nemohla dovolit.

Nejhorší věc (ale proč vlastně nejhorší?), která se jí stala, měla aspoň dobrý konec. Vynesla jí slávu a pomohla jí ke společenskému vzestupu.

Stalo se to krátce poté, co nastoupila do SLP. Fordovské odborové hnutí pořádalo zahradní slavnost. Jedlo se, pilo, tančilo, milovalo. Lenina měla velký úspěch. Potom ji obklopil hlouček sedmi oplodňovačů. Bavila se s nimi, pila somové víno, a když ji hoši vyzvali, aby s nimi šla trochu stranou, vesele jim vyhověla. Všichni odešli do odlehlého kouta parku,

Lenina se položila na lavičku a ti hoši si ji jeden po druhém vzali. U pátého chlapce se jí to přestalo líbit, ale samozřejmě nic nedala najevo, tím spíš, že už to tak jako tak mělo brzy skončit. Jenže když se všichni vystřídali, řekl Donatien Rambo, že by si měli dát ještě jedno kolo, a to už bylo opravdu k nevydržení. Lenina zatínala zuby, aby neplakala nahlas, ale z očí jí tekly slzy. Naštěstí si toho nikdo nevšiml. Už se ani nesnažila být pneumatická, a to zřejmě také nikomu nevadilo. Forde Pane, říkala si v duchu, vím, že nemáme odmítat radosti, které jsi nám daroval, ale dej, ať nechťejí ještě potřetí. Ford Pán ji vyslyšel, a když z ní vstal poslední, navrhl Damien Rambo, že by teď měli vyzkoušet tu novou Betu ze skladu biologického materiálu. Se smíchem odešli. Když byly z doslechu, donutila se Lenina postavit na třesoucí se nohy. Už se nechťela vrátit na slavnost. Naštěstí si kabelku vzala s sebou, takže se ani vracet nemusela. Kalhotky nenašla. Vlekla se nočními ulicemi, po nohou jí stékalo něco mazlavého, a Ford ví proč se cítila strašně mizerně. Doma se nacpala somou tak, že prospala půl dne. Naštěstí byla neděle.

A když pak přišla v pondělí do práce, všichni hoši z oplodňovacího sálu a někteří z dekantace čekali ve špalíru u píchaček. Když se objevila, sborem jí provolali slávu, posadili ji na ramena Damienu Rambovi a ve slavnostním pochodu ji odnesli do výtahu a ke dveřím do šatny. Ta dívka ze skladu nevydržela ani jedno kolo. Pár dní se s ní nikdo nebavil, Nějakou dobu se jí ve SLP říkalo „nezničitelná Lenina“, pozvánky na schůzky se jí jenom hrnuly, ale ona už nikdy nešla za večer s více než dvěma nebo třemi chlapci, a z nějakého důvodu se už nesešla s nikým z těch sedmi. Trochu ji pomlouvali, že se dělá vzácnou. Ale když pak začala chodit s vedoucími pracovníky, mohla nějaké Beta-laboranty ignorovat.

Už nebyl důvod její pobyt v nemocnici prodlužovat. Po vydatných injekcích osteinu se kotník i žebro zahojily. Ještě trochu kulhala, ale slibovali jí, že je to jen otázka času.

Henry pro ni přišel, aby ji doprovodil domů. Přinesl jí nové zelené šaty, velmi krásné, protože oblečení, ve kterém ji přivezli do nemocnice, bylo k nepoužití.

Když došli k Henryho helikoptěře a chystali se nastoupit, řekla Lenina, jako by si náhle vzpomněla: „Prosím tě, Henry, mohl bys mi dojít do lékárny pro léky?“ Vyhrabala z kabelky recept. „Já tady na tebe počkám.“

Henry něco poznamenal o ženských, které si vždycky vzpomenu na poslední chvíli, a pak se vrátil do nemocnice, Lenina počkala, až zmizí, a pak dokulhala do vstupní haly. Na orientační tabuli zjistila, kde je JIP pro vyšší kasty, a nechala se tam odvézt výtahem.

Na dveřích oddělení byla koule a vedle dveří byl zvonek. Lenina sebrala odvahu a zazvonila. Otevřelo se okénko ve dveřích a vyhlédla sestra v morušové uniformě.

„Co si přejete?“

„Já bych... totiž, leží tady pan Divoch?“

„Možná leží, možná neleží. A vy jste kdo?“

Měla příkaz upozornit nadřízené, kdyby se po Divochovi někdo ptal.

„Já... Lenina Crowne,² Beta-vakcinátorka z ÚLSP.“

„Ta Lenina Crowne? Počkejte na okamžik.“

Nebylo dovoleno pouštět k Divochovi žádné návštěvy, ale ošetřovatelka si vzpomněla na případ, kde se nemocný probral z kómatu poté, co na něj promluvila osoba, ke které měl nedovolený vztah.

Šla zatelefonovat ošetřujícímu lékaři. Ten zatelefonoval řediteli nemocnice. Ředitel nemocnice zavolal Jeho Fordstvu. Za deset minut se sestra vrátila a pustila Leninu dál. Zavedla ji do místnosti, kde ležel nemocný. Byl v té místnosti jediným

² Proč by se přechylovalo ve světě, kde žádná žena nemá otce ani manžela, že ano.

pacientem, další dvě postele byly prázdné. V rohu byla puštěná televize, na obrazovce nějaká Japonka hrála na šamisen, který měnil barvu podle její hry.

Nebylo to radostné prostředí, které si Lenina pamatovala z Nemocnice pro umírající, kam chodila v dětství, ani o trochu méně radostné, ale pořád příjemné prostředí na oddělení, ze kterého právě přišla. Žádná syntetická hudba a vůně. Pacient neměl být ukolébán k něžné smrti, ale probuzen k životu.

I když si Lenina myslela, že už si na ledacos zvykla, pohled na Johna byl mimořádně děsivý. Lenina si představovala, že bude vypadat, jako by spal. Nebyla připravená na nahé tělo, ze kterého čouhaly různé hadičky. John neležel klidně, Chvilími sebou škubl a vydával nesrozumitelné naříkavé zvuky.

Lenina se obrátila na ošetřovatelku.

„Něco ho bolí?“

„Ale kdepak,“ řekla lhostejně ošetřovatelka, „vůbec o sobě neví.“

„Ale vždyť naříká.“

„To je automatické. Ale když už jste tady, posaďte se a zkuste na něj mluvit,“ řekla ošetřovatelka a přistrčila Lenině židli.

Lenina se posadila, ale ačkoliv toho Johnovi chtěla říci hodně, měla zábrany to říkat bezvědomému tělu.

„Víš co, John?“, napadlo ji. „Já ti budu zpívat.“

Spustila „Lahvičko moje, v tobě zas být schován,“ ale zarazila se. Napadlo ji, že to není píseň, která by v Johnovi mohla probudit touhu po návratu k životu.

„Muchlej mě, až mě umuchláš...“ Ne. Samozřejmě, že ne. Tato píseň byla spojena s jeho i její špatnou vzpomínkou.

Na okně byly zatažené žaluzie, v pološeru blikaly monitory, po kterých běhaly různé křivky. Na Johnově prstu zářivě svítil jakýsi červený prstýnek. Z televize se ozývalo brnkání šamiseny, které sice rozechvívalo Johnovy ušní bubínky a stimulovalo sluchové nervy, ale do vědomí nepronikalo.

Pochod pracovní čty. Jednou to zaslechla, když omylem v televizi naladila program pro Deltu. Chytlavá melodie, při

níž by se dalo pochodovat až na kraj světa. Nezapamatovala si všechna slova, ale to nevadilo.

„Kruppáče vzhůru... ra ta ta ta ta ta... dělníci pochodují klidným pevným krokem... ra ta ta... Uvolněte ulice pro khaki batalióny... ra ta ta ta... pro radost a chléb...“

Začala potichu, ale zazdalo se jí, že John slabě mrkl. To ji povzbudilo a spustila plným hlasem. Sestra nakoukla přes dveře, zavrtěla hlavou a odešla.

A tu... ne, nemohla se mýlit... John otevřel oči a zadíval se na ni. Kdo ví, možná ženský zpěv pronikl k poškozenému mozku a vyvolal vzpomínku?

Pak je zase zavřel. Lenina zapěla, co mohla nejhlasitěji: „Uvolněte ulice pro khaki batalióny, udělejte cestu Delta dělníkům.“

A John otevřel oči znovu.

Pohnul rty, ale nevyšel žádný zvuk. Znovu zavřel oči. Lenina vyskočila ze židle a naklonila se nad něj.

„Johne! Prober se! Podívej se na mě!“

Zase otevřel oči, pohnul rty a tentokrát z nich vyšlo nezřetelné zamumlání. Zkusil to ještě jednou a tentokrát Lenina zaslechla slovo. „Lindo!“ řekl John.

„Co to máš u všech otců pořád s tou Lindou!“ vykřikla Lenina v náhlém závalu vzteku. „Já jsem Lenina, ty...ty... matko!“

Ale to už příběhla sestra a táhla ji ven. „Ovládejte se, slečno Crowne!“

Sestra vystrčila Leninu na chodbu, kde čekal Henry.

„Co tady děláš, Lenino? Hledal jsem tě po celé nemocnici,“ řekl vyčítavě. „Mohlo mě napadnout, že jsi tady.“

„On mě nepoznal, Henry,“ plakala Lenina. „Udělal mi takové hrozné věci, a teď mě nepoznal.“

Henry vzal Leninu kolem ramen a odvedl ji k výtahu.

„Co tě napadlo sem chodit?“

„Když já jsem nemohla odejít z nemocnice bez rozloučení. A on mě nepoznal! A je tak hrozně nemocný!“

„Měli ho raději poslat na eutanázii,“ řekl Henry tak potichu, že mu Lenina nerozuměla. „Byl by pokoj.“

„Cos říkal?“

„Nic, nic. Toho si nevšímej.“

Nikdo nebyl u toho, když John zamumlal „Lenina. Lenina.“

Když ho sestra přišla zkontrolovat, už zase o sobě nevěděl.

4

Henry doprovodil Leninu do jejího bytu. Zkontroloval ledničku a pak došel do jídelny pro oběd.

Když se vrátil, seděla Lenina schoulená na pohovce. „Co má John pořád s tou Lindou?“

Henry pokrčil rameny. „Neměla bys na něj pořád myslet. Pusť ho z hlavy. Zase bude lépe, uvidíš. Budeš se bavit, přijdeš na jiné myšlenky... Nechceš si teď odpočinout?“

Kývla hlavou.

Henry rozestlal postel, zapnul zahřívání a doufal, že Lenina nebude chtít, aby si k ní lehl. Naštěstí nic takového ani nenaznačila.

„Dobrý zbytek dne, Henry,“ řekla, když si lehla. „A díky za všechno. Stavíš se pro mě zítra a dovezeš mě do práce?“

„Myslíš, že je to rozumné? Měla by sis ještě trochu odpočinout. Každý to pochopí. Nikdo nepočítal s tím, že...“

„Henry, já potřebuji jít do práce. Kdybych byla doma, měla bych myšlenky. Stavíš se pro mě?“

„Dobře, když na tom trváš. A teď se trochu prospi. Vezmi si somu. Už musím jít, čekají mě.“

Těšila se do práce. Cítla v rukou pohyb, kterým vezme injekční stříkačku, naplní ji očkovací látkou a vpraví do láhve. A další. A další. Ruce pracují právě v takovém tempu, aby se ani nenudila, ani neměla pocit, že něco nestihne, a zatímco ruce pracují, myšlenky líně a volně plynou. Myšlenky na šaty, které si koupí, na chlapce, se kterými chodila nebo bude chodit, úryvky z pocitových filmů. Potom oběd v závodní

jídelně, veselé pokřikování od stolu ke stolu, přátelské poplácávání u výdejního okénka.

Sprcha a vibrovakuová masáž, a to den teprve začíná!

U toho se zarazila, protože neměla představu, co bude v příštích dnech po práci dělat.

Henry něco vymyslí.

Neměl tolik spěchat. Vždyť je teprve odpoledne. Mohli ještě někam zajít. Možná se bál, že by ho nudila těmi řečmi o Johnovi. Bude si muset vymyslet jiné téma. Proč se ho třeba nezeptala, co dělal celou tu dobu, kdy byla v nemocnici? Se kterými děvčaty chodil? Bylo od ní hloupé, že se o něj vůbec nezajímala.

Co se dá dělat. Musí si vzít somu a pořádně se vyspat.

Stejně nemohla usnout.

Pořád přemýšlela o Johnovi a Lindě a vzpomněla si, jak ji Bernard zlobil těmi řečmi o tom, že mezi matkou a dítětem je „nádherně důvěrný vztah“, který „musí budit silné city.“ Že by na tom bylo něco pravdy? Proto snad se Johnova první myšlenka po probuzení týkala Lindy?

Henry ráno přišel, ale snažil se ji ještě jednou přesvědčit, aby do práce nechodila. Cítila z jeho hlasu neupřímný tón, který si nedokázala vysvětlit.

„Ne, Henry, vím, co dělám. Půjdu do práce.“

Henry pokrčil rameny.

Když přistáli na střeše, zamumlal Henry, že si ještě něco musí zařídit v hangáru, a nechal ji jít k výtahu samotnou.

Dveře výtahu byly ještě otevřené, ale výtah byl téměř plný a Epsilon – nejmenoval se Nabuchadonosor? – právě sahal po madlu dveří. Když uviděl Leninu, nejprve se zamyslel a pak se radostně usmál. „Slečna dlouho nebyla tady!“ řekl, a vyčerpaný tímto intelektuálním výkonem připažil. Bylo to od něj nehorázná dovolenost, ale Leninu z nějakého důvodu jeho radost potěšila, takže ho ani neodkázala do patřičných mezí.

Zvonek jakoby netrpělivě zazvonil.

„Zdviž dolů! Sedmnácté poschodí!“ ozval se hlas z reproduktoru. „Zdviž dolů!“

Nabuchadonosor sebou škubl, lehce se uklonil směrem k reproduktoru, zavřel dveře výtahu a zmáčkl knoflík. Výtah začal klesat a Lenina si uvědomila, že Nabuchadonosor byl jediný, kdo projevil radost, že se objevila.

Rozhlédla se kolem a zjistila, že všichni koukají na zem nebo na stěnu.

„Ahoj, kluci,“ řekla nejistě. Ozvalo se několik neurčitých zamumlání a několik hlasů ji pozdravilo přehnaně hlasitě.

Co je to s nimi? pomyslela si. Jsou v rozpacích, nevědí, jak se mnou mluvit? To přejde.

V sedmnáctém poschodí vystoupila, nasadila úsměv a vstoupila do šatny. Obvyklá ranní tlačeničky, hluk a šum.

„Ahoj, holky!“ zahlaholila Lenina co nejveseleji. Hlasy v šatně trochu zeslábly, několik pohledů se odvrátilo, několik hlasů odpovědělo na pozdrav, několik dívek zmizelo v koupelně, třebaže tam už stála fronta na vany a sprchy, jiné dívky zase najednou nutně potřebovaly něco najít ve skříňkách. Mezi dveřmi a Lenininou skříňkou se vytvořila dosti široká ulička.

Lenina se převlékla do pracovních šatů a vydala se ke dveřím. Dvě dívky, které k nim taky měly zaměřeno, zřejmě najednou zjistily, že si něco zapoměly, a vrátily se.

Do červeného světla líhně ani nevskočila. Zpráva o jejím příchodu už se stačila rozšířit a Stanislav Gould, vedoucí jejího úseku, už na ni čekal před vchodem.

„Dobrý den, pane Goulde,“ řekla Lenina. „Hlásím se do služby!“

„Hm... Lenino... ještě vám nic neřekli?“

„Ne... Co mi měli říci?“ zeptala se s neblahou předtuchou.

„Máte se zastavit na personálním oddělení,“ řekl Stanislav Gould.

„Ale vždyť už není čas!“

Jako na potvrzení jejích slov se ozval reproduktor:

„Konec noční směny. Začátek první denní směny. Konec noční směny. Začátek...“

„S tím si nedělejte starosti. Opravdu, tím se netrapte. Už vás nemohu déle zdržovat,“ řekl pan Gould a zmizel v líhni.

„Vítáme vás do práce a přejeme mnoho úspěchů,“ řekl líbezně reproduktor.

Lenina se vrátila k výtahu. Ještě z něj vyběhly dvě opozdilky, podívaly se zběžně na Leninu a zrychlily krok, zatímco dívky z noční směny se pomalu vlekly a kdoví proč se zastavovaly u motivačních nástěnek na chodbě. Lenina si vzdychla, řekla si, že na ně tedy nebude čekat, a vyjela do desátého patra, kde bylo administrativní oddělení.

„Tak tedy, slečno Crowne,“ řekl Beta-personalista a přehraboval se v nějakých papírech, „tak vy jste se nám už uzdravila? Co teď s vámi?“

„Myslela jsem, že se vrátím ke své práci,“ odpověděla Lenina a náhle zatoužila po pořádné dávce somy.

Personalista odstrčil papíry, podepřel si dlaní bradu a zadíval se na Leninu, jako by ji chtěl obvinít z nějakého porušení pracovní kázně.

„To asi nepůjde. Nepočítali jsme s vámi. Už jsme vaše místo obsadili čerstvou absolventkou.“

„A proč? Vždyť... vždyť jsem pryč sotva tři týdny... a bylo snad jasné, že se uzdravím.“

„Abych řekl pravdu, očekávali jsme, že zůstanete na nemocenské – dokud se váš případ nevyřeší.“

„Můj případ?“

„Váš skandální případ. Vaše krajně nevhodné chování. Uvědomujte si, že jste sama vyprovokovala situaci, do které jste se dostala?“

„Já jsem nic...“

„Slečno Crowne, nemáme čas, abych vás poučoval o morálce. Budeme doufat, že to, co se stalo, pro vás bude ponaučením, a

že budete příště svoje nepřipustné city držet trochu na uzdě. Prozatím vás dáme někam, kde nebudete tolik na očích, ano?“

„Ale já...“

„Máte štěstí. Noru Gándhí minulý týden odvezli do Nemocnice umírajících. Nastoupíte na její místo do archívu. Jestli se na to cítíte, můžete nastoupit okamžitě.“

„Do archívu... ale já...“

„Nemohu vás už déle zdržovat. Na shledanou, slečno Crowne.“

Archív zabíral skoro celý třetí suterén. Většinu prostoru zabíraly police plné šanonů a selénových zvukových pásek. Na jednu konci byly tři konvertory, které převáděly papírové dokumenty na zvukový záznam (nebo obráceně), na druhém konci, blíže ke dveřím, byly tři stolky, oddělené přepážkou od zbytku místnosti.

U dvou stolku seděla dvě podivná ženská stvoření, bliženkyně Zelta I Mao a Zelta II Mao. V jejich případě došlo ke vzácnému případu, kdy se oplozené vajíčko rozdělilo v láhvi. Obě embrya zůstala naživu, ale následkem nedostatku výživy a prostoru se děvčátka dekantovala zakrslá. Málem skončila v biologickém odpadu, ale pediatr usoudil, že jsou vitální a možná všechno doženou. Nedohnaly. Duševně se vyvíjely dobře, ale byly malé, tak malé, že i mezi Epsilonkami by patřily k menším.

Dalším zaměstnancem byl Beta Harold Bismarck, který koktal, a proto skoro nemluvil. Jeho úkolem bylo obsluhovat konvertor.

Lenina hned první den pochopila, že v tomto oddělení není mnoho práce, a že zřejmě slouží k odkládání nepohodlných lidí.

Občas někdo zatelefonoval, že potřebuje dokument nebo zvukovou pásku, některá z žen se líně zvedla od ženského časopisu, vyhledala potřebnou věc a odeslala ji malým nákladním výtahem. Nebo zazvonil zvonek, který signalizoval,

že je ve výtahu něco pro ně, což se pak muselo zařadit na správné místo.

Harold měl u konvertoru více práce, ale ani on nepracoval celou dobu. Když neměl co dělat, luštil podle otrhané knížky šachové úlohy.

Když se ženy zrovna nevěnovaly časopisům, donekonečna rozebíraly všelijaké podnikové drby. Lenina nechápala, jak se k nim vůbec všechny informace dostanou. Ale věděly všechno.

V místnosti musel pořád někdo být, ale to neznamenovalo, že by tam museli být všichni. Takže se občas jeden nebo dva vypařili. Ženy si chodily popovídat do skartovny ve druhém suterénu a Harold chodil hrát šachy s topičem ve čtvrtém suterénu. Ten topič byl jenom Gama-, ale prý byl vynikající šachista.

Ještě před polednem Lenina pochopila, že se z tohoto prostředí musí dostat. Prsty ji svěděly touhou po práci. Pokud by tady byla dlouho, ztratila by pracovní návyky. Za pouhou polovinu dne si připadala jako shnilá.

Lidé ze suterénu mohli chodit na oběd kdykoliv. Lenina zvolila dobu, kdy chodívala vždycky, a doufala, že poobědvá s Fanny. Fanny opravdu v jídelně byla, ale asi si nevšimla, jak na ni Lenina mává, a přisedla si se svým tácem ke stolu, kde bylo poslední volné místo.

Když po skončení prvního pracovního dne vyšla na střechu, uvědomila si, že s nikým nemá domluvenou schůzku. Henry už odletěl s Fanny. Lenina se dověkla na roh střechy, kde byla zastávka heliobusu. Nebylo to samozřejmě poprvé, kdy použila MHD, ale bylo to poprvé, kdy jí to připadalo ponižující.

Nic nebylo jako dřív. V šatně a koupelně od ní lidé odvraceli pohled, ale když mysleli, že se na ně nedívá, neomaleně na ni čuměli. Když byla v práci třetí den, obrátila se k ní Tamara Lysenko z umývárny lahví, obezřetně se rozhlédla a řekla: „Můžu ti něco říct?“

„No... můžeš.“

„Totiž neber si to osobně, nikdo proti tobě nic nemá, ale když se převlékáš, nemohla by ses to dělat méně nápadně?“

„Co... Cože?“

„Jako jestli bys to třeba nemohla dělat za dveřmi od skříňky, třeba. Opravdu to není nic proti tobě, ale lidem je nepříjemné koukat na ty... stopy, co máš na zádech, takže by bylo pro všechny lepší, kdyby to nemuseli vidět, víš? Ale neuraz se, nemyslíme to zle – ale bylo by to lepší i pro tebe.“

„Promiň. Nevěděla jsem, že je to tolik vidět,“ řekla zahanbeně Lenina. „Dám si na to pozor.“

„A ty tvoje extrémně krátké vlasy taky nedělají dobrý dojem. Neměla bys nosit paruku?“

Když se pak doma prohlížela v zrcadle, neviděla nic jiného, než tenkou spleť nitek na zádech a na ramenou, a tři tenké linie v obličejí.

Zaslechla, jak predestinační asistent říká technikovi plnírny: „Já bych s ní už nechtěl nic mít, protože...“ a zmlknul, když si jí všimnul. Jednou dokonce slyšela, jak v hloučku laborantů někdo řekl: „Jen si to představte, strčit ho tam, kde ho měl ten divoch...“ a ostatní propukli ve sprostý smích. Ale opravdu to někdo říkal, nebo se jí to jen zdálo? Občas si nebyla jistá, jestli jí nepřeskočilo.

Ani v příštích dnech ji nikdo nezval na schůzku. Večer sedávala doma, ani do pocitového kina nemohla jít, protože tam člověk jaksi nechodí sám. Proseděla celé večery u televize. Kdyby aspoň měla pocitovou televizi, ale tu si mohly dovolit jen Alfy v nejodpovědnějším postavení. To bylo také v pořádku. Alfy jsou moc chytré a musí těžce pracovat. Lenina

byla ráda, že není Alfa. Ale mít pocitovou televizi by se jí líbilo. Cpala do sebe somu. Příliš mnoho somy. Dvakrát během týdne přišla pozdě do práce. Zeldám to nevadilo, ale po druhém pozdním příchodu dostala z personálního oddělení vytýkáci dopis a hrozbu disciplinárních opatření, „pokud se podobná situace bude opakovat“.

A přitom uplynulo sotva pár týdnů od doby, kdy byla – naprosto neprávem – celebritou. Teď, ano, teď by teprve mohla vyprávět, jak divoch „miluje“. Jenže teď se jí na to nikdo neptal a ona neměla nejmenší chuť o tom mluvit.

Ale mluvily jiné. Byla jich plná televize. A bylo jich tolik a jejich popisy hrátek s divochem byly natolik nepravděpodobné, že si většina z nich musela vymýšlet. Ale některé z nich jistě mluvily pravdu, a Lenina nerozuměla už vůbec ničemu.

Nedávalo to smysl. Nejdřív se o ni všichni málem prali, protože si mysleli, že s Divochem něco měla. Teď s ní ze stejného důvodu nechťejí nic mít. A jiné jsou ze stejného důvodu slavné. A potom – už vůbec nerozuměla tomu, proč John najednou ty dívky chtěl.

Lenina nedomyslela, že se změnil kontext. John, na kterého byli všichni tak zvědaví, byl mladý krásný poloford z divočiny, nikoliv poloviční opice jako v Divochovi ze Surrey. Ale především žádná z těch dívek, které se producírovaly v televizi a pocitovém kině, nevypadala jako oběť a nevzbuzovala směs odporu a lítosti jako bledá Lenina s jizvami na obličeji a vlasy na ježka. V tom to bylo, ale Lenina na to nedokázala přijít. A i kdyby ji to napadlo, stejně by nedokázala zdvihnout hlavu a s úsměvem proplouvat chodbami jako dřív.

Dokonce i Fanny se jí vyhýbala. Snažila se být nenápadná, ale bylo jistě zvláštní, že najednou chodila do šatny ráno o něco dříve a odpoledne o něco později a změnila i dobu, kdy chodila na oběd v závodní jídelně. Což nebylo tak jednoduché, protože se musela dohodnout se střídačkou. Střídačka byla

dívka, která zastupovala ostatní na lince, když šli na oběd. Zpravidla postupovala tak, jak šly operace po sobě. Fanny ji musela nějak přesvědčit, aby změnila pořadí.

Když se to opakovalo několik dní po sobě, Lenina si Fanny vyčíhala po skončení směny a přímo se zeptala, co to má znamenat.

„No, víš...ono se říká...že ti divoch něco potrhal...tam dole,“ soukala ze sebe Fanny. „Takže se každý bojí s tebou jít.“

„Nesmysl! Jsem úplně v pořádku!“

Jenže tomu každý mohl nebo nemusel věřit. A samozřejmě, dívka, se kterou se muži bojí spát, je předmětem hloupých vtipů a možná i mírného soucitu. V každém případě je nepopulární. A kdo se kamarádí s nepopulární dívkou, hrozí mu také nepopulárnost.

„Možná jsi v pořádku, ale jsi divná. Chováš se divně. Hrbíš se a chodíš při zdi. Vlečeš nohy za sebou.“

To byla pravda. Lenina si to uvědomovala. Občas se snažila narovnat, ale vlastní tělo ji příliš tížilo, takže to vydržela jenom chvíli.

A nejhorší bylo, že ve skutečnosti ani nestála o to, aby ji někam zvali. Neměla chuť ani na sport, ani na kino. Byla příliš smutná, než aby měla chuť dělat veselé věci.

„Co s tím mám dělat, Fanny?“

„Snaž se! Nepoddávej se tomu! Musíš se snažit!“

„Ale vždyť je to tvoje vina. Kdybys m nenutila, abych šla a Johna si vzala, nic z toho by se nestalo!“

„Myslíš, že by nevyvolal ten skandál v Nemocnici umírajících?“

„Možná vyvolal, ale kvůli tobě se rozzuřil na mě! Všechno by bylo jinak!“

Vlastně měla pravdu. A vypadala tak smutně, že to Fanny rvalo srdce.

„Tak víš co! Ať jsem třeba neoblíbená! Lenino, drahoušku, pojďme na kafe!“

Šly spolu do kantýny a Fanny se snažila nemyslet na udivené pohledy, které je provázely. Jistě by se toho neodvážila za časů starého Ř.L.P., ale pod novým vedením se morálka uvolnila. Jak se říká, ryba smrdí od hlavy.

Ráda by po práci někam šla, ale kam mohla jít sama? Chodila po obchodech. Chtěla si koupit nějaké nové šaty. Ale i to bylo divné. Byla zvyklá, že s ní na nákupy vždycky někdo chodí, a pokud to byl muž, většinou i platil. Samotnou ji to nebavilo. Nanosila si do zkušební kabinky spoustu šatů, ale omrzely ji dřív, než si je vůbec všechny vyzkoušela. Nechala je ležet v kabině a odešla, přičemž na ni Gama a Delta-prodavačky udiveně koukaly.

Jednou to už nemohla v „práci“ vydržet, vymluvila se na bolení hlavy, ignorovala poznámku Zeldy I nebo Zeldy II (kdo je má rozeznat), že by měla jít k závodnímu lékaři, a odešla domů o hodinu dřív. Tak se stalo, že zastihla ve svém bytě uklízečku-Epsilonku. Vyděsily se obě. Lenina sice teoreticky předpokládala, že její byt někdo uklízí, ale nikdy ji nenapadlo si pod tím představit někoho konkrétního. Takže když otevřela dveře a uviděla ve svém pokoji nevzhledné malé stvoření s bezhlučným vysavačem, měla v první chvíli pocit, že vidí strašidlo. (Ford ví, kde se v dětech bere idea strašidel.) Epsilonce zase náhlé zjevení „slečny“ signalizovalo průšvih. Páni jsou strašně chytří a vždycky najdou něco, co není v pořádku, a co by jednoho ani nenapadlo. Ale oni musí těžce pracovat a mají právo mít doma všechno v pořádku, to je zase pravda.

První se vzpamatovala Lenina:

„Ahoj. Ty tady uklízíš, co? Jak se jmenuješ?“ (Epsilonům se automaticky tykalo.)

Ubohé stvoření propadlo panice. „Slečna“ se ptá na jméno!

„Odpusťte, slečno! Já nic neudělala! Já nevím, co jsem udělala!“

Normálně by Lenina tuto „bytosť“ nechala jejím obavám, vykázala by ji z bytu nebo by šla do ložnice a zůstala by tam tak dlouho, dokud nedokončí úklid, ale vzpomněla si na Epsilona-výtaháře, který zřejmě jako jediný měl radost, že se objevila.

„Klid, Epsilonko. Nic jsi neprovedla, jen jsem chtěla vědět, jak se jmenuješ.“

„Já... Esmeralda IV.“

„Tak jo, Esmeraldo. Víš co, nech toho luxování, sedneme si do kuchyně a popovídáme si, ano?“

„Já... já nemůžu... se slečnou... slečna je Beta a já...“

„Můžeš, když ti to říkám.“

Posadily se ke kuchyňskému stolu, obě s pocitem, že dělají něco velmi zvláštního. Epsilonka se posadila na okraj židle.

Lenina oběma nalila somovou limonádu. Epsilonka si ale nedovolila se napít, a když ji Lenina pobídla, maličko si ucucala.

„Byla jsi někdy zamilovaná, Esmeraldo?“ přerušila Lenin mlčení.

„Já... to se nesmí.“

„Nesmí, ale někdy se to stane, že?“

„Já... Všichni jsme svoji. Kdo dá lásku jednomu, škodí světu celému.“ (Hypnopedické poučení ve verzi pro Epsilonu.)

„Proč pořád říkáš já, já... vždyť tady nikdo jiný není.“

Epsilonka se ohlédla, jako by se o tom chtěla přesvědčit.

„Ale já...“

Ale ta překrásná Beta byla tak laskavá a Esmeralda zatoužila se jí svěřit.

„Někoho mám ráda. Skupinu Nelsonů Flaviových. Jsou Dety. Jsou údržbáři. Jsou moc krásní a chytří.“

„Skupinu? Celou skupinu? Kolik jich je?“

„Moc. Já nevím. Umím počítat jenom do dvaceti.“

„A to máš ráda všechny?“

„Já... Všechny.“

„A nemáš ráda jenom jednoho z nich?“

„Jsou všichni stejní. Nepoznám, kdo je kdo.“ Stydlivě se usmála. „Chodím s nimi už půl roku.“

„A s nikým jiným nechodíš.“

„Ne.“ Ještě stydlivěji. „Je to moc špatné?“

„Víš co? Když jich je víc kusů – tak to možná platí, jako bys byla promiskuitní. Asi to není asociální.“

„Není to – co?“ Esmeralda nerozuměla slovům „promiskuitní“ a „asociální“.

„Možná to není špatné, když chodíš s celou skupinou. Třeba to platí, jako kdybys chodila s více muži.“

„Myslíte?“ Epsilonka zvolna zpracovávala tu myšlenku.

„Myslíte, že s nimi můžu chodit? A nemusím s nikým jiným?“ Lenina si tím nebyla jistá, ale přikývla.

„Děkuji! Děkuji! Děkuji!“

„Máš blížinky, Esmeraldo?“

„Já... Mám. Je nás osm. Všechny uklízíme tady v domě. Ale skupinu Flaviových mám jenom já!“

Tím si Lenina nebyla jistá, už proto, že se jí nechtělo věřit, že by jedna žena dokázala uspokojit nároky mužů, kterých bylo víc, než dokázala spočítat.

„Každý večer jdou ke mně,“ dodala Esmeralda pyšně.

„Všichni???“

„Ne. Všichni ne. Jenom několik.“

Esmeralda natáhla ruku a ukazovala si na prsty, jak by se to snažila spočítat. Ale vzdala to.

„Jeden den jedni. Potom druzí. Skoro se ke mně nevejdou do pokoje!“ zasmála se.

Lenina jednou viděla v televizi, jak to vypadá na ubytovnách nižších kast. Epsiloni bydleli v kójiích o velikosti 4 m², kam se vešla postel, noční stolek a umyvadlo. Přepážka mezi kójemi nedosahovala ke stropu. Představila si tento prostor nacpaný Delta-muži, kteří čekají, až na ně přijde řada. Vzpomněla si na zážitek v parku a otřásla se.

„Říkají, že toho žádná nezvládne tolik, jako já!“ dodala Esmeralda pyšně. „Říkají, že ji mám ze železa! – A co je to vlastně železo?“

Lenina se rozhodla po kuchyni, pak ukázala Esmeraldě IV. lžičku. Nebyla si jistá, jestli je opravdu ze železa – spíš ne – ale asi to bylo dost podobné.

„Hm – tak z toho ji nemám,“ řekla Esmeralda zklamaně.

„A s kým chodí tvoje blížinky?“

„Esmeralda VII. chodí se skupinou Alexů Herodů, ale to jsou Epsiloni. A jejich jen šestnáct. Umím je spočítat.“

„No dobře, ale kdyby každá Epsilonka chodila s celou skupinou, pak by nezbylo dost mužů na všechny Epsilonky, nemyslíš?“

Tuto úvahu musela Lenina několikrát přeformulovat, než ji Esmeralda pochopila. A Esmeralda musela vynaložit úsilí na to, aby vysvětlila, že jsou mužské Delti a Epsiloni, kteří chodí s celou skupinou Epsilonek – Heleny Spencer mají jednoho – a někteří lidé se nedrží celé skupiny, ale vybírají si chlapce nebo dívky z jiných skupin. Takže se to vyrovná. Všichni jsme přece svoji!

A když s hihňáním začala vyprávět o tom, že dokonce chodí kluci s klukama, zapískal náramek, který měla na pravém zápěstí.

Vyděsila se snad ještě víc, než když uviděla Leninu.

„Proforda! Už jsem měla být jinde!“

A v rychlosti popadla do jedné ruky vysavač a do druhé kbelík a koště a v rychlosti vypadla.

To jsem to dopracovala, když se bavím s Epsilonkou, řekla si Lenina, přidala do sklenice somové limonády ještě tabletku somy a posadila se k televizi.

Zatímco se Lenina ploužila chodbami Líhně a její nálada kolísala mezi sklíčeností a podrážděností, začal se John probouzet na delší a delší dobu.

Rozhlédl se kolem sebe. Nedokázal si ještě vybavit slova, ale hlavou mu proběhlo několik obrázků – bílé postele, na nich nehybné postavy, které ho sledují pohledem, přísná žena vedle jedné z nich.

Linda. Zkusil se nadzvednout. Ale ostatní postele byly prázdné.

„Lindo!“ řekl, ale z úst mu vyšel jenom nějaký skřek.

„Lindo!“ zkusil to znovu, tentokrát s větším úspěchem.

Přiběhla nějaká žena a zašvitořila: „Tak už jste se nám probudil, pane Divochu? A ne, abyste nám zase usnul, vy ošklivý!“

„Linda... matka...“ vypravil ze sebe, a ta žena se kdovíproč zahihňala. „Kde je?“

„Zavolám pana doktora,“ zašveholila žena a odběhla. John znovu usnul.

Nějaká žena v bílém oblečení mu pomáhala do sedu. Na hlavě měla bílý čepček se zelenou stužkou.

„Pro začátek si sedneme jenom na chvilku, pane Divochu,“ řekla.

Zatočila se mu hlava. Žena ho zase opatrně položila.

„A příště to zkusíme na delší dobu,“ řekla.

Lenina se povalovala u televize. Teleromán o milostných dobrodružstvích světlovlaseho ramenatého Alfya, který podle všeho vůbec nechodil do práce a nedělal nic jiného, než zachraňoval dívky z různých nebezpečných situací, přerušily zprávy. Mistrovství světa v umělecké gymnastice mužů – nová kolekce podzimního oblečení – veselí Delta-česáči na chmelu – John řečený Divoch se probíral z bezvědomí – a Lenina vyskočila z křesla a rozběhla se ke dveřím.

U výtahu se zastavila.

Ne, musí mít rozum. Nemůže tam jen tak vtrhnout. Musí se poradit s někým rozumným.

U Johnova lůžka se shromáždili tři lékaři. Myslel, že mu řeknou, co se mu stalo, ale než se stačil zeptat, řekl první z nich: „Jestli dovolíte, položíme vám několik otázek. Možná vám budou připadat příliš jednoduché, ale je důležité, abyste odpověděl.“

„Ano.“

„Víte, který je rok?“

„Nevím.“

„A přibližně?“

„Nevím.“

„A víte, kde jste?“

Rozhlédl se kolem sebe.

„V nemocnici? Vypadá to jako nemocnice. Je to nemocnice umírajících? Umírám?“

„Odkud znáte nemocnici umírajících?“

„Nevím. Snad jsem ji viděl v televizi? Ale kde jsem mohl vidět televizi?“

„Jak se jmenuje město, ve kterém jsme?“

„Nevím.“

„Jak se jmenujete?“

„John. John Aveyron.“

„Dobře. A kolik je vám let?“

„Počkejte. Nedávno mi bylo šest let. Měl jsem oslavu. Totiž ne. Nemůže mi být šest let. Nevím.“

„Kde bydlíte, John?“

„V rezervaci Malpais. Jak jsem se sem dostal?“

„Nepamatujete si, jak jste se dostal do nemocnice?“

„Ne. Kde je máma? Přiveďte moji mámu!“ Jedna ze sester se zahihňala, jako by ji někdo lechtal.

„Uklidněte se, John. Všechno bude v pořádku. Měl jste úraz, ale už se zotavujete.“

„Máma měla taky úraz?“ Nové zahihňání.

„Ovládejte se, Greto. Ne, vaše...ne, neměla úraz.“

„Kdy půjdu domů?“

„Až se úplně uzdravíte.“

„Co mi je?“

„Vykloubený krční obratel, mícha našťestí nepoškozená. Edém mozku. Měl jste štěstí, pane Divochu.“

„Proč mi tak říkáte?“

„Nevzpomínáte si, jestli vám tak někdo říkal?“

„Ne. Nikdo mi tak neříkal.“

„Dobře. Zkusíme něco jiného.“

Doktor mu ukázal tři prsty.

„Kolik vám ukazují prstů?“

„Tři.“

„Můžete počítat do deseti?“

John odříkal čísla od jedné do deseti.

„A teď zkuste odečítat od sta po sedmi.“

„Neumím počítat s tak velkými čísly. Máma mě naučila číst, ale počítala se mnou jenom do dvaceti. Víc prstů nemám.“

Opět ženské zahihňání.

„Greto, jestli se nedokážete ovládat, jděte za dveře.“

Bouchnutí dveří Johna vytrhlo ze zamyšlení. Uvědomil si, že je v nějaké bílé místnosti, asi to byla nemocnice? U jeho postele stáli tři muži v bílých pláštích.

„Kde to jsem? Jsem v nemocnici? Vypadá to jako Nemocnice umírajících. Umírám? Mám nějakou naději?“

„Uklidněte se, neumíráte. Pamatujete si, o čem jsme před chvílí mluvili?“

John pocítil úzkost.

„Ale my jsme přece o ničem nemluvili. Vždyť jste právě přišli, ne? Co se tady děje?“

Jeden z těch lidí v bílém plášti si něco horlivě zapisoval. „Co si to píšete? Děláte se mnou nějaké pokusy? S tím nesouhlasím!“

Chytil polštář, vstal z postele, ohnal se polštářem po tom člověku se zápisníkem. Podlomily se pod něj nohy a složil se na podlahu...

Seděl na podlaze, nechápavě se rozhlížel kolem sebe, a pak přiskočili dva lidé a pomáhali mu vstát...

Najednou byl John na chodbě, držel se nějakého rámu na kolečkách a za nic na světě si nemohl vzpomenout, jak se na tu chodbu dostal a jak přišel k té věci. Nějaká žena v bílém oblečení ho povzbuzovala k chůzi.

„Jde vám to výborně,“ řekla. „Za tři dny jste udělal ohromné pokroky.“

Jaké tři dny? A kde je Linda?

Seděl u stolečku a nějaká žena mu ukazovala obrázky různých věcí...

Byl na chodbě a díval se z okna, hodně hluboko pod ním byl nějaký park...

Chodil po chodbě a z každé strany měl jednoho muže. Zeptal se, co mu chtějí, řekli, že hlídají, aby neupadl...

Ptal se, jak se sem z Malpais dostal, řekli mu, že přijel do Londýna s „Bernardem Marxem“, ale on si na to vůbec nevzpomínal. Určitě mu lhali. Asi ho omámili a unesli...

A nejhorší bylo, že všechno tonulo v mlze a za ním byla prázdnota.

Časem se mu vybavilo, jak se ocitl v nemocnici. Byl na procházce s nějakou ženou a začala bouřka, že? Ta žena se mu ztratila, on ji hledal, a pak asi nějak uklouznul a někam spadl. Musel se uhodit do hlavy, proto si pořádně nepamatoval, co se stalo, ale takhle nějak to muselo být. Ta žena byla Linda?

A pak Lenina konečně pochopila, jak asi vzniklo nedorozumění s Johnem. Dívala se zase na televizi. Dívala se teď i na to, na co by se dříve nedívala.

„Namlouvací rituály primitivních národů.“ Na obrazovce se objevily dívky v podivných širokých sukních a v halenkách

s rukávy jako balóny. Dívky s ječením utíkaly a pronásledovali je chlapci v kalhotách po kolena a ve vyšíváných vestách. Každý chlapec měl v ruce věc z několika proutků zapletených do sebe jako cop. Chlapci mlátili dívky tím klackem přes zadek a dívky jim potom daly krásně obarvená vajíčka na znamení, že přijímají jejich dvoření. Komentátor vysvětloval, že mladíci tímto zvláštním způsobem dokazují sílu a energii a vajíčka, která rozdávají dívky, symbolizují dívčí krásu. A protože každá dívka rozdala vajíčka více mladíkům, znamená to, že v této primitivní společnosti už existoval zárodek uvědomění, že si všichni navzájem patříme. Takže tam, kde John vyrostl, možná také měli nějaký rituál? A ona ten rituál pokazila? A proto se John rozzlobil? Bylo to nedorozumění? Musí s ním mluvit.

Hned druhý den Lenina čekala po práci na Henryho u jeho helikoptéry.

Přišel téměř současně s Fanny. Ano, Fanny byla stejně přesná jako on. Určitě ho nikdy nenechala čekat.

Nebylo lehké je přemluvit, aby ji doprovodili do nemocnice. Henry spustil kázání, že by už konečně mohla téhle výstřednosti nechat.

„Já ale nebudu mít klid, dokud se to nevysvětlí,“ řekla Lenina.

„A nemohla by sis konečně najít jiného chlapce?“

„Copak mě někdo chce?“

„Každý!“

„Ne. Všichni se mi vyhýbají... jako... jako bych od nich mohla dostat dítě!“

„Snad nemusíš být tak hrubá, Lenino,“ řekla smířlivě Fanny.

„Není to snad pravda? Tak to zkusíme, ano? Pojď dneska se mnou, Henry!“

„Ale já... Domluvil jsem se na dnešek s Fanny.“

Obrátil se k jmenované, aby mu to potvrdila.

Ale Fanny ho zradila.

„Tak s ní běž! Mně to nevadí. Půjdu si zaplavat do Adonisea do hudebně-vonícího bazénu. Dnes je na programu nová Podzimní symfonie. Uvidíme se zítra, ano?“

„Poletíme do té nemocnice,“ řekl Henry.

John už neležel v posteli, seděl u stolku, vybarvoval omalovánky, přičemž držel pastelku jako Epsilon lopatu. Na stolku měl knížku, v níž Lenina poznala Slabikář pro Bety, ze kterého se ve škole sama učila. Na přední straně byl obrázek dětí ve višňových kalhotách a zástěrkách, které z kostek s písmenky sestavují slova. John se na návštěvu nechápavě podíval.

Co mu chtějí ty dvě dívky, jedna s kraťouchkými rudohnědými vlasy a druhá černovlasá, a ten růžovolící muž?

„Posílá vás Linda?“ zeptal se nejistě.

„Já jsem přece Lenina!“ řekla ta hnědovlasá dívka.

„Nepoznáváš mě, John?“

Měla zoufalý hlas. „Promiňte, je mi to opravdu líto, někoho mi připomínáte, ale skutečně si nevzpomínám. Měl jsem úraz, víte? Zabloudil jsem v bouři a někam jsem spadl. Linda se ztratila. Pořád čekám, kdy se mi ozve. Bojím se, že se jí něco stalo, protože mi nikdo nechce nic říct.“

„Linda je mrtvá!“ vykřikla ta hnědovlasá dívka.

„To není pravda. To nemůže být pravda,“ řekl John.

„Takhle nemůžete mluvit, slečno Crowne,“ řekla sestra, „rozčilujete pacienta. Ještě štěstí, že na to za chvíli zapomenete, že, pane Divochu?“

„Proč bych měl něco zapomínat?“ zlobil se John.

„Klid, jen klid, pane Divochu,“ řekla sestra. „Podívejte se, jaké máme venku krásné počasí!“

John se bezděky podíval z okna. Pak se znovu obrátil k těm dvěma dívkám a tomu muži.

„Kdo jste? Posílá vás Linda?“ zeptal se.

Hnědovlasá dívka se kdoví proč otočila a vyběhla na chodbu.

„Co se jí stalo?“ zeptal se John.

„Nic – a vy už také jděte,“ řekla bíle oblečená žena těm dvěma. „A vy se, pane Divochu, podívejte, jaké máme venku krásné počasí.“

Lenina v helikoptéře neutišitelně plakala.

„Už mám té hysterie dost,“ zlobil se Henry. „Měl jsem s tebou trpělivost, ale tohle už přesahuje všechny meze. Dej si pozor, Lenino, brzy se bude projednávat tvůj případ na závodním výboru, tak se snaž, aby sis nepokazila poslední šanci. Já se za tebe přimluvím, ale musíš pro to něco udělat. Najdi si nějakého chlapce.“

„Henry, přece víš, co...“ začala Fanny.

„To se zařídí. Znáám pár hochů, kteří jsou mi dlužni nějakou službičku. Koneckonců, ani nebude nutné, aby... Stačí, když to tak bude vypadat.“

Lenina zatínala pěsti a kousala se do rtů.

„A tak se s ní občas ukaž ty sám,“ navrhla Fanny. „To jim zavřelo hubu.“

„Fanny, přece víš, že já si to ve svém postavení nemohu dovolit,“ řekl Henry.

„Walter Reuther vás vezmi!“ vykřikla Lenina.

„Lenino, my to s tebou myslíme dobře,“ řekla Fanny.

„Nechci vědět, jak by to vypadalo, kdybyste to se mnou mysleli špatně,“ řekla Lenina.

5 Dopis, který nedošel adresátovi

Ahoj, Johne.

Tak jsem se na Falklandách zabydlel a napadlo mě, že bys možná rád věděl, jak se mi tu daří a jak to tady vypadá.

Možná bys byl překvapen méně než já. Asi by ti nepřipadalo divné, že tady existují „rodiny“. Ani to, že tady nejsou skoro žádné továrny, a když, tak velmi malé.

Přádelna, tkalcovna, výrobní oděvů a příkrývek a jiných věcí z látky.

Hodně lidí tady žije na venkově (kdovíproč se tomu říká v „campu“), ale je to jiný venkov než u nás, vesnici netvoří jeden dům, jsou to domečky rozhozené ve velkých vzdálenostech od sebe, v sousedství každého z těch domečků jsou další budovy, kde jsou ubytována zvířata nebo uskladněné různé nářadí. Je tady spousta ovcí a lidé na venkově se o ně starají.

Také tady jsou veliké skleníky, kde se pěstují různé rostliny, brambory, zelenina, ovoce. Jsou tam dokonce i ovocné stromy.

Myslel jsem, že se na ostrově budu věnovat hlavně přemýšlení a možná i psaní, ale řekli mi, že tady každý - i Alfý - musí věnovat část svého času nějakému zaměstnání, které přispívá k „zajištění základních potřeb obyvatel“. Pouze lékaři a učitelé jsou od této povinnosti osvobozeni.

Nastoupil jsem jako plavčík na rybářskou loď. Kolem Falkland je spousta ryb, nalovíme jich více, než obyvatelé spotřebují, takže je i prodáváme na Pevninu. Ale brzdí nás to, že se nemůžeme pustit příliš daleko, abychom neutekli. Dohlížejí na nás z moře i z družice.

Na Pevninu kromě ryb prodáváme vlnu, věci z vlny a možná ještě další věci, na které jsem ještě nepřišel. Vyděláváme si tak na věci, které si nedokážeme vyrobit sami.

Dalším zdrojem výdělku jsou „kšefty“, což znamená vědecké a technické úkoly zadávané

Světovým státem. Na ostrovech jsou nejlepší mozky, bylo by škoda jejich schopnosti nevyužít. Na Falklandách jsou hlavně zoologové, botanici, a také matematici.

Musím přiznat, že námořnické zaměstnání ze začátku připadalo těžké a nepříjemné, ale teď mi připadá zajímavé a vzrušující. Přineslo mi i představu, jaké knihy napíšu. Možná to bude příběh o muži, který se rozhodl vyjet sám na ryby. Ulovil velkou rybu, ale připravili ho o ni žraloci. Další příběh by mohl o muži, který se ocitl sám na pustém ostrově a díky své vynalézavosti a šikovnosti na něm přežil.

Ve volném čase se věnuji sportu. Sporty, které se tady provozují, jsou primitivní. Například fotbal. Na Pevnině se hraje Schrodingerův fotbal. Mám pravdu, když myslím, že ho neznáš? Když se hráč trefí míčem do branky, spustí se opona, a za ní míč buď je nebo není zničen. Hráč pak musí hádat, jaký je stav míče, a pokud uhodl, má jeho mužstvo gól. Tady ale gól spočívá jednoduše v tom, že se míč dostane do brány. Ale zas tolik to nevadí, já jsem o ty složité přístroje zas tolik nestál.

Tobě by se možná líbilo, kolik je tady knih. V obchodě s knihami se dají koupit knihy o tom, jak si uvařit vlastní jídlo, vyrobit vlastní šaty nebo vlastní nábytek. Taky tady jsou knihy, které napsali lidé z ostrova nebo i lidé z jiných ostrovů. Vzpomínám si na tvůj poklad, tu starou

otrhanou knihu. Tady bys starých knih našel spoustu. A věřil bys tomu? Některé z nich si lidé přivezli s sebou. Jako dárek od Jeho Fordstva. Také já a Bernard jsme dostali po balíčku s knihami. Vůbec tomu nerozumím, ale jsem rád.

Mezi ostrovy panuje čilá korespondence - nebo aspoň tak čilá, jak dovoluje pošta - poštovní vrtulník přilétá jednou za měsíc - a cenzura. To, co se posílá z ostrova na ostrov, se nekontroluje příliš přísně, možná proto, že se cenzurním úředníkům nechce luštit nesrozumitelné přemoudřelé texty. Projde cokoli, co nevyzývá k otevřené vzpouře. Aspoň se to tady říká.

Větší pozornost se věnuje tomu, co chodí z ostrova na Pevninu. Takže jsem zvědav, jestli můj dopis dostaneš.

Takže, jak vidíš, jsem docela spokojen. Největší starosti mi dělá Bernard.

Jak si možná pamatuješ, chtěli ho poslat na Island. Poprosil jsem M.M., aby směl jít se mnou, a jsem rád i nerad, že mi vyhověl.

Bernard tady není šťastnější než na Pevnině. Pořád je na Alfě moc malý a pro ženy neatraktivní. Co horšího, jeho šokující nápady nikoho nešokují, tady se říkají ještě horší věci. Takže trpí všelijakými náladami, jednou se lituje a obviňuje kdekoho (hlavně mě, al i tebe) z toho, že se do téhle situace dostal, jindy vede buřičské a hrdinské řeči, jenže to je ještě protivnější, protože jaképak hrdinství, když nehrozí nebezpečí.

Přitom jeho příchod na ostrov místní lidí vítali. Dětského psychologa tady potřebují jako sůl. Děti tady většinou vyrůstají u svých dekantičů - většina z nich dává přednost starému označení „rodiče“ - a ti si často s jejich výchovou nevědí rady.

Takže Bernard pracuje v přílivové elektrárně a jako dětský psycholog. Doufám kvůli nám oběma, že se časem trochu srovná.

Když tak o tom přemýšlím, ty by sis tady mohl zvyknout ještě rychleji než já. Mohl bys tady vyrábět hrnce nebo co to umíš. Možná by stálo za pokus ještě jednou poprosit M.M., aby tě k nám pustil.

Pokud to vyjde, s radostí tě tady přivítá
Tvůj přítel Helmholtz

Dopis samozřejmě John nedostal. Skončil na stole Mustafy Monda.

Mustafa si dopis přečetl, zamyslel se a zavolal Ř.Ú.N. na přímou linku.

Ředitel, doktor Gregory Mengele, zvedl sluchátko.

„Tady Mengele,“ ohlásil se.

„Mond,“ ozval se volající.

Ředitel se téměř napřimil do pozoru.

„Jaká nečekaná čest. Co pro vás mohu udělat?“

„Jak se daří našemu pacientovi?“

Ředitel samozřejmě věděl, o koho se jedná, a podal podrobnou informaci.

„Takže se probral?“ řekl Mustafa Mond. „A jak vidíte prognózu?“

Ředitel mínil, že je zatím předčasné o prognóze mluvit, ale že je dosti pravděpodobné, že mozkový edém zanechá trvalé následky.

„A bude chodit, mluvit, bude se schopen sám najíst a dojít si na záchod?“

„Toho je schopen už teď, ale má částečnou retrogradní amnézii a co horšího, poruchu krátkodobé paměti, takže potřebuje neustálý dohled, a...“

„Uvažoval jste o léčbě kmenovými buňkami?“ zeptal se světový inspektor.

„Vaše Fordstvo ví, že léčba kmenovými buňkami je velmi nákladná a je vyhrazena jen pro špičkové a nenahraditelné odborníky. Navíc neskýtá záruku plného návratu kognitivních funkcí. V případě velkého poškození...“

Trhlinu na látce můžete zacelit záplatou (i když není jasné, proč by to měl někdo dělat), ale pokud je látka samá díra, bylo by záplat více než původní látky, a pak je lepší látku rovnou vyhodit.

Poškozené mozkové buňky je možné nahradit, ale přesto je pravděpodobné, že se uzdravený pacient neshledá se všemi svými vědomostmi, dovednostmi nebo vzpomínkami.

Mustafa Mond vyslechl toto vysvětlení a pravil: „V každém případě se o to pokuste.“

„Ale necht' Vaše Fordstvo uváží... nákladná léčba a nutná rehabilitace... pro Divocha z džungle nebo polopouště nebo odkud přišel... a s nejistým výsledkem...“

Poslední, komu to dělali, byla – ale psst – přítelkyně jednoho z významných členů R.S.I. Problém byl v tom, že si na něj ta dívka ta dívka nevzpomněla ani s opraveným mozkem, a co hůř, začal se jí líbit jiný typ mužů.

„Doktore Mengele, to nebyl návrh, přání nebo prosba. Prostě to udělejte. Ford s vámi.“

Zavěsil. Ředitel položil sluchátko, udělal znamení T a pak zavolał vedoucímu laboratoře a vydal mu příslušné pokyny.

Proč na tom Jeho Fordstvu tak záleží? pomyslel si.

Proč mi na tom tak záleží? pomyslel si Mustafa Mond, když položil sluchátko.

Z pocitu viny, ovšem. A nejen kvůli pokusu, který udělal s Johnem. Ten si koneckonců nevyčítal.

Šlo o něco jiného.

Když se Linda ztratila, mladý Thomas Lepešinský, tehdejší Lindin přítel, se choval neodpuštělně neslušně. Nepřestával naléhat, aby se do Malpais vyslala záchranná výprava, a nechtěl rozumět argumentům, že náklady na takovou výpravu přesahují hodnotu jedné Bety- pro společnost. Mladý Thomas byl vůbec bouřlivák a rebel. S tou dívkou Lindou chodil celý rok (!) a s jejím zmizením se dlouho nedokázal vyrovnat.

A pak se z něj stal zapšklý moralista. Už nikdy nenavázal s žádnou ženou nedovolený citový vztah, ba dokonce se málokdy stalo, že by nějakou ženu k sobě pozval více než pětkrát. Kudy chodil, tudy plácal dívky po zadku, a některým dokonce sahal do rozkroku, což už bylo pokládáno za poněkud přehnanou staromódní galantnost. Pronásledoval nemravnost, jak mohl. Když se stal Ř. L. P., nestrpěl ve svém ústavu žádnou nemravnost a bezfornost, třebaže příslušníci vyšších kast striktně řečeno neměli citové vztahy zakázané, pouze se od nich očekávalo, že půjdou nižším kastám vzorem. Někteří šéfové byli ochotni nad soukromým životem svých zaměstnanců přivřít oči, ale Thomas Lepešinský v žádném případě. Za jeho zády se mu začalo říkat Oblastní komisař všeobecné promrdanosti, neboli OKVM. A právě jeho umravněnost hodně přispěla k tomu, že lidé měli druhé Fordnoce z toho, když na něj praskla ta věc s Lindou a Johnem.

Jenže Mustafův předchůdce, Jeho Fordstvo Adolf Skinner, dejž mu Ford Pán věčnou slávu, o Lindě věděl. Ke správci rezervace se od indiánů donesla zpráva, že tam uvízla mladá běloška. Správce rezervace to hlásil R.S.I. Nebylo zapotřebí záchranné výpravy. Stačilo poslat jeden vrtulník.

A Adolf Skinner, necht' jeho fosfor přinese maximální užitek, rozhodl, že pro ni nepošle záchrannou výpravu, ale využije situace k pozorování, jak si civilizovaná dívka povede v necivilizovaném prostředí. Nechával si posílat zprávy. Ke zdokonalení situace pomohlo i to, že ta dívka měla dítě. Podle zpráv si vedla nečekaně dobře. A aby pokus neskončil předčasně, zakázal Adolf Skinner všechny turistické výpravy do Malpais.

Když se Adolf Skinner vrátil do přírodního koloběhu, Mustafa Mond, který nastoupil na jeho místo, opět turistické cesty do Malpais povolil. A hned jedna z prvních návštěv, Bernard a Lenina, Lindu s Johnem objevila.

Mustafa Mond by lhal, kdyby tvrdil, že neuvítal příležitost pokračovat ve vědeckém pokusu s Johnem. Ale to nebyl hlavní důvod, proč se rozhodl nepustit Johna na ostrov. Mladík ho totiž zaujal. Vytušil v něm neobyčejné schopnosti a myslel na to, že by John mohl být užitečný Komunitě. A kdyby snad Johna jeho rebelství nepřešlo... Mustafa Mond bezděky pohlédl směrem ke svému trezoru s knihami.

Ale fordužel... ten mladík ho zklamal. Ach, John, John, pomyslel si Mustafa Mond. Když jsi tady mlátil pěstí do stolu a vykřikoval něco o svobodě, skoro se mi chtělo věřit, že je to něco víc než pubertální výlev. Škoda, opravdu velká škoda. Ale přesto měl Mustafa pocit, že Komunita tomu mládenci něco dluží. I Lindě, koneckonců. Omlazovat neumíme, ale nešlo přece jen s ní něco udělat, aby vypadala trochu přijatelně?

Na to už je pozdě. Ale tomu mládenci se dostane té nejlepší lékařské péče, i kdyby Walter Reuther na koze jezdil. A potom mu dáme ještě jednu šanci.

Když Johnovi řekli, že odeberou kostní dřev, aby získali kmenové buňky na opravu jeho mozku, bezmyšlenkovitě přikývl a vzápětí na to zapomněl. Když se pak k němu blížili s injekční stříkačkou, začal se bránit, takže mu museli

stříknout do obličeje somový sprej. Odběr buněk i následná implantace pak už proběhly bez problémů a léčebný proces začal.

Milióny neuronů si hledaly své místo. Povzbuzovány dávkami Axoninu vysouvaly axony jako panožky a spojovaly se do sítě mezi sebou navzájem i se starými Johnovými nervovými buňkami. Vyspravily hipokampus a John znovu získal schopnost vytvářet nové vzpomínky.

Doktor Mengele zatelefonoval Mustafu Mondovi a sdělil mu, že nevidí důvod držet pacienta v nemocnici.

„A jak na tom je?“ zeptal se Mustafa Mond.

„Jak si Vaše Fordstvo jistě ráčilo všimnout, sdělil jsem Vašemu Fordstvu, že pacient má už v pořádku krátkodobou paměť. Pokud jde o paměť dlouhodobou, má částečnou retrogradní amnézii.“

„A to znamená co?“

„Nepamatuje si události z poslední doby. Pobyt v Londýně se mu až na několik bezvýznamných epizod vymazal z paměti.“

„A je to definitivní?“

„To bych si netroufal tvrdit. Možná nemá vymazané ty vzpomínky, ale přístupové body k nim, a nějaký podnět by je mohl vyvolat.“

„Což by mohlo být nebezpečné.“

„Mohlo, ale je dost vysoká pravděpodobnost, že se to nestane. Také nemohu vyloučit, že jsou vzpomínky blokovány nějakým psychologickým mechanismem. Určitě jsou pro našeho pacienta velmi traumatické.“

„Dobře, zařídím pro něj ostrahu, obsluhu i ubytování. Ale než ho propustíte, poctím ho návštěvou.“

V nemocnici vypukl poplach. Sám veliký Mustafa Mond se obtěžuje navštívit pacienta!

Uklízečky musely uklízet uklizené pokoje, Johnovi vyměnili čisté pyžamo za ještě čistější, na střechu postavili hlídku, aby ohlásila, až se objeví helikoptéra Jeho Fordstva, avšak Jeho

Fordstvo je překvapilo, protože přiletělo nenápadným osobním vrtulníkem, sjelo výtahem pro personál a objevilo se v situaci, kdy se jedna z rehabilitačních pracovnic neúspěšně snažila odebrat Johnovi papír, na který čmáral nějaká nesrozumitelná slova, a pokoušela se mu vnutit čítanku pro pátou třídu.

„Pochválen buď Pán Henry Ford,“ řekl Mustafa Mond, aby se na sebe upozornil. Všichni se polekaně postavili do pozoru kromě Johna.

„Dobrý den, John,“ řekl Mustafa Mond. „Copak mě nepoznáváte?“

„Ne. Promiňte. Známe se?“

„Jsem Mustafa Mond. Vrchní inspektor.“

„Vrchní ins...“

„To je něco jako král.“

John se postavil.

„*Každým coulem král...* promiňte, skáčou mi do hlavy věty a nevím, odkud se berou. A jindy mi chybí slova. Je mi líto, že jsem vás nepoznal. Krále bych poznat měl, že?“

Mustafa Mond se posadil na židli ke stolku a vybídl Johna, aby udělal totéž.

„John, já jsem ten, který rozhodne o vašem osudu. Proto potřebuji vědět, jak na tom jste. Mohl byste mi odpovědět na několik otázek?“

„O mém osudu – proč?“

„Protože došlo k nepříjemným událostem a já potřebuji vědět, jak vy sám se na to díváte,“

„Ale já si nevzpomínám, že bych byl svědkem nějakých zvláštních událostí.“

„Můžete mi říci, co si pamatujete?“

„Pamatuji se na svoje rané dětství. Jak mi matka zpívala a vyprávěla o druhém světě. Učila mě číst. Když jsem vyrostl, učil jsem se dělat věci z hlíny. Pak jsem se dostal do druhého světa a o něco později jsem se přestěhoval do nějaké místo, kde byly stromy a keře. Vyrobil jsem si tam luk, abych mohl lovit králíky. A pak nevím.“

„Chtěl byste se tam vrátit? Tam, co jste žil se svou matkou? Na Malpais?“

„Na Malpais ne. Nikoho tam nemám. Říkají mi, že máma umřela. Jak se to mohlo stát? Vzpomínám si na nějakou bouři, máma se mi ztratila – asi ji našli mrtvou? Měl jsem na ni dávat pozor! Nikdy si neodpustím, že jsem na ni nedal pozor!“

„Falešné vzpomínky,“ zamumlal jeden z lékařů.

„Uklidněte se, Johnne. Určitě jste udělal, co jste mohl. Opravdu nechcete na Malpais?“

„Ne. Bez mámy ne. Neměli mě tam rádi, víte? Protože jsem bílý. A taky kvůli mámě. Chodili za ní muži. Hodně mužů. Byla moc krásná. Ostatní ženy jí záviděly. Určitě jí záviděly. Proto na ni byly zlé. Jen proto.“

„Chcete tedy zůstat v Londýně?“

„V Londýně taky nikoho nemám. Linda – to byla moje matka, víte? – Linda vždycky říkala, že v Londýně není nikdo sám. Ale já nikoho neznám. Nebyla tady Kiakimé? Myslím, že přijela s námi, ale ani jednou mě nepřišla navštívit.“

„Říkají vám něco jména Helmholtz Watson a Bernard Marx?“

„Helmholtz Watson? *Byl to můj přítel. Upřímný a věrný.* Co to zase povídám? Pořád ty hloupé věty. Ne, neznám ty lidi.“

„A Lenina Crowne?“

Johnovi se na okamžik rozšířily oči. Zahleděl se do dálky, jako by chtěl zachytit nějakou myšlenku.

„Ne. Neznám to jméno. Měl bych?“

Jméno neznal, ale přesto měl pocit, že utrpěl těžkou ztrátu. Jako by bylo z nějakého důvodu velmi důležité si vzpomenout, kdo to je.

„Dobře. Na Malpais se vrátit nechcete, v Londýně nechcete zůstat. Víte o nějakém místě, kde byste chtěl být?“

„Nevím – nemohl bych se vrátit na to místo, kde jsem lovil králíky?“ Ale nebyl si jistý ani tím. Když na to místo vzpomínal, zmocňovala se ho úzkost, kterou si neuměl vysvětlit.

John v tuto chvíli nevydal nebezpečně. Naopak, v pyžamu, se svými pastelkami, čítankami, bezbranným pohledem a zmateností vyvolával soucit. Mustafa by si ho nejraději vzal k sobě domů a poskytl by mu vzdělání.

Jenže pouhá Johnova existence byla zdrojem neklidu. Jeho maják museli obehnat plotem a neustále ho hlídat, protože se z toho stalo hotové poutní místo. Tajná policie dokonce zachytila informace, že vznikla malá sekta – sotva dvanáct lidí – kteří prohlašují, že John je ve skutečnosti syn Forda Pána, který přišel na svět, aby lidem přinesl nové poznání, a že byl ve skutečnosti zavražděn, aby své učení nemohl šířit. Avšak za tři dny vstal z mrtvých a pohybuje se mezi námi. Skupina byla pod dohledem, ale nebezpečí bylo neradno podceňovat.

Kromě toho mladíkova mírnost mohla být klamná a přechodná. Kde je psáno, že se jeho záchvaty vzteku nevrátí. A přece... Velká škoda takového potenciálu.

Byl tu ještě jeden problém. Jeho sekční šéf pro otázky bezpečnosti trval na tom, že by Divoch měl být potrestán. Nejlépe exemplárně. Protože se ozývají hlasy, že Rada světových inspektorů není schopná zajistit bezpečnost civilizovaných dívek. Proslechlo se něco o nákladné léčbě kmenovými buňkami. Prý se povídalo i o tom, že Mustafa Mond má pro mladíka podivnou náklonnost. To by Mustafu Mohlo stát křeslo v Radě. Rozum říkal, že by měl Johna obětovat. Slíbil, že s Johnem naloží po právu. Ale vyčkával.

6

Poté, co Johna propustili z té budovy, kde se pomáhá nemocným lidem, ubytovali ho na přání Jeho Fordstva v hotelu. Bez dozoru ho samozřejmě nemohli nechat, takže s ním ve dne v noci byli dva strážníci. Jmenovali se Bill Osho a Will Osho a byli oba stejní. Byli dvojčata? Ne, ale byli

blíženci. Měli ještě čtrnáct dalších blíženců. John si nedokázal představit, že nějaká žena dokázala porodit šestnáct dětí najednou. V jejich vesnici měla jedna žena dvojčata, málem při porodu zemřela, a jedno z dvojčat se nedožilo ani tří týdnů. Šestnáctčata! Jací pozoruhodní lidé! Tihle dva byli ale úplně obyčejní, byli o hlavu menší než John, ale ramena měli širší. Jejich kulaté obličejy neopouštěl přihloupě dobrácký výraz, který časem začal jít Johnovi na nervy, stejně jako ochota obou mu v čemkoliv vyhovět.

Bill a Will nesměli do služby nosit svoje khaki oblečení, protože podle zprávy z nemocnice „pacient při pohledu na personál v khaki uniformě jeví znepokojení“. Museli se tedy převlékat do neutrální modré uniformy, ve které se cítili nesví, pořád se ošívali a popotahovali se za rukávy.

John měl pocit, že má v hlavě mlhu. Jako kdyby se právě probudil, a ještě se úplně neprobral k životu. Rád by přemýšlel, ale chyběla mu slova. Kdysi ta slova měl, a ta slova vysvětlovala skutečnost. A – počkat – většinu z nich se naučil z knihy.

Řekl si těm lidem, kteří se o něho starali, aby mu přinesli knihu.

Druhý den Bill přinesl několik malých věcí a jednu větší věc.

„Co to je?“ zeptal se.

Řekli mu, že ta větší věc je čtecí stroj a ty menší věci jsou zvukové knihy.

„Kdybys jen mohl vidět ty krásné čtecí stroje, které jsme používali v Londýně!“ řekla kdysi Linda. Ten stroj byl opravdu krásný, lesklý, a když do něj vložili zvukovou knihu, rozsvítilo se na něm zelené světýlko.

„Tímhle se to zapíná,“ řekl Will.

Ze stroje začal vycházet hlas. Ženský hlas.

„...zatímco se věnoval mým prsům, uchopila jsem jeho černé tričko a vyhrnula mu ho. Poté už to ode mě převzal on. Lehl si na mě, cítila jsem jeho vzrušení a jeho rozpálenou kůži na té

své. Zavřela jsem oči a nechala se vést jeho dotyky. Nohy jsem měla roztažené a pokrčené.“

„Co to má být?“ zeptal se John.

Bill zmáčkl tlačítko a hlas zmlkl.

„Není to od začátku. Já to přetočím.“

„Nech to. Právě to začalo bejt zajímavý,“ řekl Will.

První opět zmáčkl tlačítko.

„Náhle jsem ucítila, jak mě lehce pohladil přes kalhoty. Lehce jsem zasténala. Dráždil mě přes kalhotky. Ucítila jsem vnitřní chvění, lehce jsem podsadila pánev. Poznal, že už dlouho nevydržím, a přestal. Vyčítavě jsem se na něho podívala, Škodolibě se usmál, sundal mi kalhoty a zuby mi stáhl kalhotky ke kolenům, a zatímco je odhazoval kamsi do prostoru, políbil mě na vnitřní stranu stehna. Znovu na mě nalehnul, líbal mě na rty, jednou rukou byl podepřený nad mým ramenem a druhou měl o poznání níž. Prsty přešel mezi mými pysky. Následně do mě dva prsty strčil jen lehoučce.“

„Ale to není...“ řekl John.

„Jen počkej, teď to přijde,“ zasmál se Bill.

Dívka ještě chvíli popisovala, co ten muž dělal svými prsty. Oba strážníci byli přilepení k přístroji a napětím téměř nedýchali.

„...Hrál si se mnou a užíval si, jak se pod jeho rukama svíjím v slastné křeči, Prohnula jsem se v zádech a nechala se unášet oním příjemným pocitem. Ucítila jsem, jak do mě vniknul a pomalu se začal pohybovat dopředu a dozadu. Roztáhl mi nohy, jak nejvíc to šlo. Boky jsem mu vycházela vstříc a rukama jsem ho k sobě přitáhla a políbila jej. Vyklouzl ze mě.“

„Zastavte to!“ vykřikl John.

„Proč?“

„Je to svinstvo!“

„Ale proč?“

„Já to nechci poslouchat!“

„Prosím tě, tys ošukal u majáku pomalu polovinu Londýna, a teď nechceš poslouchat...“ řekl Bill.

„Já jsem ne... Nemluvte tak!“

„Nech toho, Bille, přece víš, že nám Jeho Fordstvo zakázalo s ním o takovejch věcech mluvit,“ řekl Will.

„Začal rychle přirážet. Drtil mi bradavky mezi prsty a po chvíli jsem se už podruhé udělala. Na něj už to také šlo, přírazy ztratily tempo, nabyly na síle,“ pokračovala dívka. John popadl přístroj a mrskl s ním ke dveřím. Dívka zmlkla.

„Počkej, co to děláš,“ protestoval Bill, ale při pohledu na rozzuřeného Johna zmlkl i on.

„Klid... klid... nic se neděje... Nemusíš to poslouchat, když nechceš. Ale tys chtěl přece knihy, ne?“

„Obyčejné knihy... se slovy, na papíře... abych si mohl číst.“

„Ty umíš číst?“ zeptal se Bill.

„To se ví, že umím. Možná lépe než ty!“

John si totiž všiml, že Bill při čtení Delta Mailu hýbe ústy. Netušil, jak je Bill na svou schopnost číst pyšný. Není přece žádný Epsilon!

Bill a Will odnesli čtecí přístroj i zvukové knížky, ale sehnat papírové knihy nebylo tak snadné. Vůbec netušili, kde se takové věci berou. Zvukové dostali „jako bonus“ k čtecímu přístroji, ale zaforda nemohli přijít na to, co by si měli koupit, aby k tomu dostali „zdarma“ papírovou knihu.

Ale stávalo se, byť velmi vzácně, že spatřili knihu v ruce příslušníka vyšší kasty.

A zrovna nedávno – co to recepční schovávala pod pult?

„Tak se jí zeptáme,“ řekl Bill, když šli na oběd. Správně měl jít jenom jeden z nich, aby John nezůstal bez dozoru, ale ani jeden z nich nebyl ochoten zůstat s Johnem sám. Tak několika balíčky somových cigaret podplatili hotelového strážného, aby to vzal za ně.

„To je blbý,“ řekl Will.

„A co teda? Jeho Fordstvo říkalo, že se má udělat, co chce, když to pude.“

„Tohle nepude.“

„Ale pude.“

„Nepude.“

„Pude.“

„Hele, tak se jí zeptáme, ale vobá.“

Navzájem se pošťuchující stanuli před recepčním pultem.

Beta-recepční na ně vrhla povýšený pohled.

„No... copak chcete?“

„Řekni to ty,“ řekl Bill.

„Ne, řekni to ty,“ řekl Will.

„Ne, ty sis to vymyslel, tak to řekni,“ řekl Bill.

„Tak co to bude? Nemám na vás celý den,“ řekla recepční.

„Kde se dá koupit to... tyhle... knížky?“ řekl Bill.

„K čemu by vám byly knížky?“ zeptala se recepční. Každý věděl, že Deltý zvládnou jenom jednoslabičná slova, a ještě musí být vytištěná velkými písmeny, a kromě toho se nižší kasty knížek přímo štítí.

„To ne my... to ten... Divoch...“ řekl Bill, který se z rozpaků před vyšší kastou začínal potit.

Bylo to ještě složitější, než tušili. Komunita samozřejmě samotářskou zálibu v četbě nepodporovala ani u vyšších kast, a pokud už někdo za každou cenu číst musel, dělala všechno proto, aby mu to příliš neulehčila. Pár knížek se dalo koupit v novinových stáncích na letišti a na nádraží (asi téhož druhu, jako zavržená zvuková knížka, nicméně pro Deltý příliš náročné na čtení – i kdyby snad nějaká Delta dokázala přemoci odpor k té věci), a jediný opravdový obchod s knihami byl na konečné heliobusu č.112 v suterénu Železničního úřadu, a otevřeno bylo jenom v úterý a ve čtvrtek od 16 do 18 hodin.

Vysvětlit to dvěma Deltám bylo téměř nad lidské síly, takže jim recepční nakonec dala stručnou radu v kolik hodin do

kteří linky heliobusu mají nastoupit – a na konečné ať se doptají.

Což stejně neproběhlo hladce. Cestu heliobusem sice zvládli, ale když se pokoušeli doptat, část tázaných neopověděla, protože netušili, kde by mohlo být nějaké knihkupectví, další se rozzlobili, protože si mysleli, že si z nich ty dvě Deltý dělají legraci, jedna soucitná Beta jim sice poradila, ale oni zabloudili, a když nakonec dorazili do pochmurného, sešlého krámků, bylo už téměř před koncem zavírací doby.

Lidem z doby před Fordem by se výběr v Centrálním londýnském knihkupectví zdál ubohý. Byly tu hlavně učebnice a příručky, což by teoreticky mělo každému členovi Komunity stačit. V pátém století po Fordu se uvažovalo o tom, zda výuku čtení vůbec nezrušit a nenahradit papírové knihy kompletně zvukovými. Několik důvodů mluvilo proti tomu, takže zůstala zachována znalost čtení i papírové knihy. A aby vyšší kasty motivovali k tréninku čtení, vydávaly se kromě příruček i zábavné knihy, jakkoliv se jejich četba nepodporovala. Většina knih se nacházela v podnikových knihovnách a také v Londýnské veřejné knihovně, která vlastnila celých dvacet tisíc svazků. Fordůž se zejména mezi Alfami vyskytli deviantní jedinci, kteří trpěli touhou knihy vlastnit, a aby je nekradli z knihoven, vzniklo toto Centrální knihkupectví.

Kromě odborného oddělení mělo i sekci životopisů a pamětí (slavných sportovců, hvězd pocitových filmů, zpěváků, muzikantů, světových inspektorů atd.), beletrie (nešťastné osudy lidí, kteří porušovali konvence v osobním životě, příběhy z pracovního života), poesie, obrazových publikací (nádherně realisticky vyvedené obrázky lidí při práci, při sportu, nahých žen, nahých milujících se dvojic) i dětských knih (poučné bajky, v nichž figurovali zejména mravenci a včely), příběhy o chytrých malých Alfa chlapcích a docela šikovných Betách obého pohlaví.

Takže do tohoto Centrálního knihkupectví po své složité cestě dorazili naši delťáci braši, a hned na prahu strnuli, protože

pohled na takové množství knih v nich vzbudil takovou úzkost, že si netroufli jít dál, natož aby vyslovili nějaké přání.

„Co to bude?“ houkl na ně Beta-prodavač, otrávený z toho, že sem dnes za celou otevírací dobu nikdo nepřišel, a teď, když se chystá odejít, mu sem ještě lezou nějaké Deltý, které sem jistě přišly omylem.

Bill i Will při nevlídném přijetí ztratili odvahu docela, ztuhli ještě víc a mlčeli.

„Tak jestli nic nepotřebujete, tak sfordem,“ řekl prodavač a sáhl po kabátu a po klíčích.

To vyburcovalo Billa i Willa.

„My si chceme koupit ty...“ řekl Bill.

„...tyhle... to... knihy,“ řekl Will.

„No... a jaké knihy?“ zeptal se. K čemu by Deltám byly knihy? pomyslel si. Patrně si na něj kamarádi vymysleli nějaký žert.

Svou otázkou je uvrhl do ještě většího zmatku, protože samozřejmě netušili, že existují různé druhy knih.

„Nejsou pro nás...“ řekl Bill.

„Jsou pro Divocha...“ řekl Will.

Pro Divocha? Celý Londýn mluvil o Divochovi, ale teď už o něm dlouho nebylo slyšet, a prodavač si nebyl jistý, jestli je vůbec na živu.

„Pro Divocha? On žije?“

„Jo...“

„My ho hlídáme...“

„A jaké knihy by si přál pan Divoch?“

„Von potřebuje slova...“

„Aby prej moh myslet...“

Prodavač by se rád něco dověděl o Divochovi, ale pochopil, že z těchto dvou jedinců nic rozumného nevytáhne.

„Mám vybrat knížky sám?“

„Když budete tak hodnej...“ řekli dvojhlasně.

Prodavač zašel do zadní část krámků, namátkově vybral pár kousků a položil je na pult.

Bill a Will se rozpačitě podívali jeden na druhého.

Pak si Bill dodal odvahu a řekl: „A neměl byste náskou s těma... vobrázkama?“

„Aby si pan Divoch moh prohlížet vobrázky, dyby mu nešlo čtení,“ objasnil Will a úplně se z toho výkonu zpotil.

Prodavač se tentokrát opravdu zamyslel nad tím, co by asi tak mohl „Divoch“ potřebovat pro svou zábavu a poučení, a přidal na hromádku dvě dětské knihy.

„A moh byste nám je dát do tašky?“ řekl Bill.

„Ať na ně nemusíme sahat,“ dodal Will.

Prodavač neochotně našel papírovou tašku, vložil do ní knihy, Bill a Will se chvíli dohadovali, kdo je *neponese*, prodavač klepal klíči o pult, až jednoho z nich napadlo, že by si mohli hodit mincí. Poražený pak vzal tašku s knihami do dvou prstů a smažil se ji nést co nejdál od těla.

Poté, co Bill a Will našli cestu na zastávku heliobusu, poté, co knížky na zastávce zapomněli a museli se pro ně vrátit, poté, co si spletli, kde mají vystoupit, poté, co se nakonec dostali do hotelu a museli chlácholit rozzlobeného hotelového strážného, který musel čekat déle, než bylo domluveno, složili před Johna hromádku knížek.

Byl tam Zpěvník hymen pro Pofordnost souladu, Úvod do diferenciálního počtu pro Alfa-začátečníky, Usazovací nádrže, Chemie v kostce, Cukrář I a Cukrář II, Když Ford Pán ještě chodil po světě, sbírka poezie Muchlej mě za růžového soumraku, a nakonec Dětská encyklopedie pro Alfa-školáky.

Chemie v kostce! Kdysi se mámy Lindy ptal, co jsou chemikálie, a ona mu to nedokázala vysvětlit. Třeba se to teď dozví.

Otevřel knihu na náhodném místě a četl:

„a) Schopnost prvků slučovat se chemicky záleží na tom, kolik mají atomy ve svých elektronových obalech k dispozici neúplně obsazených orbitů, popř. nepárováných elektronů. Jde o elektrony, kterými se uvažované atomy liší od nejbližší

stabilní nebo relativně stabilní konfigurace. Počet elektronů jiných atomů, které mohou atomy uvažovaného prvku vázat ve svých orbitech..." Zavřel knihu. Zase nic.

Když Ford Pán chodil po světě byla tenká knížka, která začínala slovy:

„Před dávnými a dávnými lety, když měli ještě lidé živá mláďata, se stal zázrak. V jedné vesnické chalupě se přes noc v láhvi od třesňové zavařeniny objevilo miminko. Lidé, kteří se o tom zázraku doslechli, přicházeli zdaleka a přinášeli dary..."

Miminko dostalo jméno Henry Ford. Jako dospělý konal Henry Ford různé zázraky, vymyslel pro lidi auta, aby už nemuseli chodit pěšky, a také dal lidem schopnost vyrábět děti v lahvích, aby je nemuseli přivádět na svět jako zvířata.

Takže takhle to bylo...

Sbírky poezie a hymnů, bez ohledu na to, že jedna z knih byla světská a druhá posvátná, obě opěvovaly jakési „splnutí“, „spojení“ a „sjednocení“, což mělo přinést „blaho neskonale“. Slova zpívala a jako by člověka někam unášela, ale John se nemohl zbavit pocitu, že kdysi znal lepší verše.

Nakonec mu nejužitečnější byla Encyklopedie, které se nejdřív bál kvůli podivnému názvu.

Atomy byly shluk větších kuliček, na kterých bylo písmeno P nebo N, a kolem nich obíhaly menší kuličky, na kterých bylo písmeno e. Ty atomy se spojovaly s jinými atomy a tvořily molekuly. Z atomů a molekul byly chemické látky. Zvláštní bylo, že z chemických látek byl i vzduch a voda.

Slunce je žhavá koule a kolem něj létají jiné koule, některé žhavé a jiné studené, a na jedné kouli žijeme my. Linda mu to kdysi vyprávěla, ale nedokázala mu vysvětlit, jak je možné, že lidé z té koule nespadnou. V knize bylo napsáno, že se k sobě věci přitahují, a že y velké koule přitahují věci takovou silou, že nemohou spadnout ani odletět.

A děti se opravdu vyrábějí v lahvích, a DĚCKO MÁ V LAHVI VŠECKO, jak mu říkala Linda, a on na to nějak

zapomněl. To, že vznikne šestnáct stejných dětí, se také nějak dělá v těch továrnách na děti. A to nikdo nemá mámu? To jsou ty děti na světě samy?

Ne. Děti spí v čistých postýlkách, starají se o ně hodné chůvy v zelených šatech a ošetřovatelky celé v bílém.

John si prohlížel obrázky dětí v šedivých nebo višňových šatech, jak si hrají s kostkami, malými helikoptéry, nebo si úplně nahatě hrají „na doktora“ nebo „na velké lidi“, což ho trochu mátl, protože nahatí byli i ti doktoři.

Větší děti chodily do školy a dělily se na „velmi chytré Alfa děti“, „docela šikovné Beta děti“, a také na „Gamy, Dely a Epsilon“, kteří „jsou hloupí a nehezci, ale pracovití a velmi užiteční“, a je jich vždycky hodně pohromadě. Na jednom obrázku bylo hodně stejných dětí v khaki oblečení. Učily se pracovat u „soustruhu“. Na tom obrázku nebylo nic strašného, ale v Johnovi vyvolal záchvat úzkosti. Zabouchnul knihu a musel chvíli zhluboka dýchat. Tomu obrázku se napříště vyhýbal.

Na Diferenciální počet, Usazovací nádrže a na většinu Cukráře a Chemie pořád nestačil, ale slova z ostatních knih se učil rychle, a dokonce si začal vybavovat i slova, která v nich nebyla, a která znal dříve.

Za týden se naučil všechno, co bylo v Encyklopedií, tedy to „co má každý Alfa-chlapec umět v deseti letech“. Ale z knihy pochopil, že „děti vyšších kast“ chodí do školy do sedmnácti let. Potom se „připravují na své budoucí povolání“, někteří „přímo na své budoucím pracovišti“, jiní „pokračují ve studiu na vysoké škole“. Vysoká škola byla tedy zřejmě něco jako universita?

Napadlo ho, že by rád chodil na universitu.

*...rok studií chci ctnosti věnovat a z mudrosloví
té části, která učí blaženství,
jehož jen ctností možno dosíci...*

Co jsou o zase za podivná slova?

Slova, která se z ničeho nic objevovala, ho trápila stejně jako slova, která nedokázal najít.

7

„Ale ne. Takhle to nebylo,“ řekla si Lenina nahlas, i když v bytě nikdo nebyl. V televizi běžel nový pocitový (pro Leninu naštěstí bez pocitových efektů) film Divochova milenka. Beta, hloupější, než je u Bety možné, vzplanula nedovolenou vášní k divošskému muži. Divoch žil uprostřed lesa v chatrči na pasece, chodil do půl těla svlečený, z neznámého důvodu mával kyjem a bušil se oběma rukama do prsou. Byl zarostlý jako opice a vydával neartikulované zvuky. Ta hloupá Beta přemluvila svého přítele, aby ji za ním dovezl. Přiletěli tedy na paseku helikoptérou. Sotva z helikoptéry vystoupili, Divoch strašlivě zařval, praštil muže do hlavy kyjem a muž omdlel. Divoch svlékl kalhoty (vyrobené ze zvířecí kůže). Ukázalo se, že má chlupaté i nohy. Penis měl dvakrát větší než největší penis, který kdy Lenina viděla (měl ho Benito Hoover). Dívka pronikavě zaječela. Divoch na ní roztřhal šaty, povalil ji na zem a svůj obrovský penis do ní surově vrazil. Poté, co se jí několikrát zmocnil, vstal, vydal vítězný pokřik a několikrát oběhl kolem jejího těla s rukama nad hlavou. Potom dívce skočil na hrudník a dupal po něm (zvuk praskajících kostí). Naštěstí se dívčin průvodce probral z bezvědomí, našel ve vrtulníku velký francouzský klíč, zneškodnil Divocha a dopravil dívku do nemocnice. Dívku dali v nemocnici do pořádku a ona se ještě na nemocniční posteli pomilovala se svým přítelem a se dvěma doktory. Samozřejmě litovala toho, jak byla hloupá.

Reklama slibovala nevšední zážitky každému, kdo shlédne film v pocitovém kině.

A za dva dny se objevila zpráva, že se stav Johna řečeného Divoch zlepšuje, a že se v několika dnech rozhodne, jestli se bude zodpovídat ze svých skutků. Následovalo několik záběrů na Leninu v jejích lepších časech, na Leninu v nemocnici, na

Lenininy rentgenové snímky, nechyběl ani záběr z její gynekologické prohlídky. Následovala upoutávka na Divochovu milenkou, „film inspirovaný touto událostí“.

Ale za ty zlomeniny John nemohl. Nepamatovala si, jak k nim přišla, ale byla si jistá, že když s ní skončil, měla všechny kosti v pořádku. Něco se muselo stát potom.

Měla by to někomu říct. Ale jak to udělat? Řekne Henrymu...

Ne, Henrymu ne. Ty jeho řeči... Fanny? Fanny je drahoušek, ale neví toho víc než Lenina.

Bude si muset poradit sama.

Najednou ji přepadla taková hrůza, jakou ještě nikdy nezažila, ani při nejsilnější dávce náhražky prudké vášně. Jako by měla umřít. Ale ne až někdy, ale hned teď. Jako by kolem ní byla mrazivá pláň. Jako by všichni lidé ze světa zmizeli.

Sama!

Chtěla utíkat ven a padnout kolem krku prvnímu člověku, kterého potká. Chtěla si vzít somu, ale vzpomněla si, jak Henry jednou říkal, že když se má udělat opravdu závažné rozhodnutí, je lepší si somu nebrat. Když museli tolik pracovat po zemětřesení v Tokiu, byli bez somy kolik dní. Byla to hrůza. Adam Thunberg byl tak nervózní, že hodil po Uptonovi Masarykovi Zkušenosti nejlepších oplodňovačů v Moskevské oblasti. Upton se tak lekl, že spadl na stůl a rozsedl dvě Petriho misky a celý svazek pipet. A Gina Lovelace dostala hysterický záchvat a házela zkumavky se spermiemi po Julianovi Spencerovi. Takové to bylo bez somy.

Lenina se posadila na zem, objala rukama kolena a houpala se dopředu a dozadu. Po chvíli se jí trochu ulevilo.

Vzpomněla si na film, který kdysi viděla. Byl to hrozně hloupý film o člověku z primitivních dob, který sestrojil stroj času a dostal se do našeho století. Chytil jednu civilizovanou dívku a odvedl ji do své doby. Jenže chlapcům, kteří s tou dívkou chodili, bylo divné, že zmizela, a šli – kam že to šli? Na policii! Když se stane něco nesprávného, chodí se na policii. Aspoň ve filmu.

Lenina sáhla po telefonním seznamu a začala v něm listovat. Ano, policie opravdu existovala. A měla telefonní číslo a adresu.

V tom filmu se pak policisté a skupina milenců té dívky dostali také do těch starých dob (jak, když neměli stroj času a když nevěděli, že tam ta dívka je?) a zachránili ji.

Ten film byl tak hloupý, že se mu smály i Gamy. Ale na nějakou dobu osvěžil módu. Muži nosili „kroužkové košile“, „chrániče paže“, „plátové chrániče nohou“, ženy zase „krinolíny“ a „šněrovačky“. Netrvalo to dlouho, protože ty věci byly hrozně nepraktické a nepohodlné. S vysokou parukou se špatně nastupovalo do helikoptéry.

V tom filmu byl jeden chlapec obviněn, že tu dívku unesl, protože se myslelo, že k ní chová nevhodné city. Ale našla se jiná dívka, která viděla, jak ji podivně oblečení muži vlečou do podivného vozidla. Ta druhá dívka šla na policii „podat svědectví.“ Tak se to dělá. Jde se na policii a „podá se svědectví“.

„Hm, takže vy jste přišla podat svědectví, slečno... hm... Crowne?“

„Ano.“ Nebylo tak jednoduché se sem dostat. Nejdřív zabloudila. Omylem se dostala do kasáren zásahové jednotky. Nejdřív musela přítomným vysvětlit, že se opravdu nehodlá zdržet, a pak musela oběhnout blok a dostat se do budovy z druhé strany, kde byly dvě malé kanceláře se „službou“ a „vyšetřovatelem.“ Před „vyšetřovatelem“ teď seděla.

„A jaké svědectví chcete podat?“

„John... totiž pan Divoch, má být potrestán za to, že mi zlomil žebro, a kdoví co ještě. Ale on to neudělal.“

„Vám že zlomil žebro? Počkat – nejste vy ta Divochova milenka?“

„Jsem... totiž nejsem... ale...“

„Tak jste nebo nejste?“

„Ve skutečnosti nejsem. Párkrát mě uhodil a pak si mě vzal, ale pak už mi nic neudělal, a vůbec to nebylo jako v tom filmu v televizi.“

Policista vstal, šel ke skřínce a vyndal složku s nějakými papíry.

„Ale tady se píše, že vás přivezli do nemocnice v bezvědomí, se zlomeninami, museli vás operovat a že jste tam musela ležet.“

„To neudělal on.“

„A kdo tedy?“

„Nevím, nevzpomínám si, ale John to nebyl. Možná se to nějak stalo při té Pofordnosti souladu, která se tam potom konala.“

„Tak když nevíte, kdo to udělal, proč to prostě nenecháte být?“

„Ale to by nebylo spravedlivé, kdyby...“

„Nemáte vy, slečinko, k tomu Divochovi asociální vztah?“

„To s tím nemá co dělat.“

„Ale víte přece, že kde cit jednotlivce klíčí, tam se komunita ničí?“

„Vím, ale...“

„Podívejte, slečno, vaše asociální city zatím nejsou záležitost policie. To ať si s vámi vyřeší váš zaměstnavatel. Ale ten Divoch je nebezpečný. Nemůžeme ho nechat jen tak běhat, ať už vám ta žebra zlomil nebo ne.“

„A co se s ním stane? Pošlou ho na reпреdestinaci?“

„O tom my nerozhodujeme.“

„Ale něco si myslíte, že? Máte s tím zkušenosti.“

„Nejsem si jistý, jestli by reпреdestinace stála za to. Do komůrky bezbolestné smrti ho asi taky nepošlou, tak se posílají většinou nižší kasty, a o něj se prý zajímá Jeho Fordstvo – nebo se to aspoň povídá – ale možná se to podaří uhrát na lobotomii.“

„Co to je?“

„Takový zásah do mozku – dělá se to, když někomu přeskočí – jsou potom mírní jako beránci. Většinou sedí a slintají.“

Lenina hleděla na policistu bílá jako stěna.

Naklonil se k ní přes stůl a chlácholivě jí stiskl rameno.

„Jen klid. Koukejte si zajít k doktorovi, ať s tím vaším poblázněním něco udělá.“

„A nedá se něco udělat, aby mu neudělali tu lobotomii?“

„Poslední slovo bude mít Jeho Fordstvo. Ale radil bych vám, abyste ho s tím neobtěžovala. Bylo by pro vás lepší na sebe neupozorňovat. Radím vám dobře.“

Lenina vstala.

„Udělám, co budu pokládat za nutné. Na shledanou.“

Když byla u dveří, křikl na ni policista:

„A řekněte – opravdu je ten Divoch tak dobře vybavený jako v tom filmu? Tím by se ledacos vysvětlovalo, ha ha.“

Poslední slovo bude mít Jeho Fordstvo.

Lenina seděla ve svém pokoji. Tentokrát si ani nepustila televizi. Měla pocit, že ji unáší vodní vír a strhává ji do propasti. Nemohla proti tomu nic dělat. Dokonce si nemohla pomoci a svému pádu napomáhala. V práci budou brzy „posuzovat její případ“, a ona se nedokáže zbavit svého nebezpečného, asociálního citu. Marně jí Henry vysvětloval, že její trápení ve skutečnosti neexistuje, že je to jen chemie v jejím mozku – zrovna tak jí mohl tvrdit, že neexistovala bolest v jejím zlomeném kotníku, že to dělají pouze její pohmožděné nervy.

A nic v její minulosti a v její predestinaci ji nepřipravilo na to, aby se té „chemii“ dokázala postavit. Vyrostla s přesvědčením, že má nárok na splnění každého přání. Teď se trápila, ale vzdát se Johna by pro ni představovalo utrpení mnohem větší. Nejhorší na bolesti z první lásky je, že nevíte, že přejde.

A ke všemu jí ten policista nasadil do hlavy představu slintajícího Johna s prázdným pohledem.

Obrátit se na Jeho Fordstvo. Věděla, jak na to. V časopise Mladá Beta byla rubrika Píšeme Jeho Fordstvu, a čtenářky pilně psaly, žádaly o pomoc v různých věcech nebo posílaly návrhy („Nikdo se nestará o to, jak žijeme my, mladé zootevnickky. Nemohl by někdo natočit pocitový film, který by se odehrával na dobytčí farmě?“) nebo stížnosti („Jak to, že Zlatý hlas vyhrál Anton Lysenko? Paul Edison zpívá mnohem lépe!“).

Hned zítra si koupí papír a tužku a napíše.

8

Mustafu Mondovi se dostala na stůl zpráva o vynálezu malthusiánské spirálky. Když se tato věc vloží do dělohy, je její nositelka neplodná. Ušetřilo by to ženám otravná malthusiánská cvičení, ale co by bylo s Gamami a Deltami, kteří vyrábějí pesary, malthusiánské želé a malthusiánské pásy? Co se všemi učitelkami malthusiánství? Nedá se nic dělat: vynález musí do trezoru, stejně jako malthusiánská hormonální pilulka.

Ale počkat. Kdybychom měli spolehlivou a jednoduchou antikoncepci, která by nevyžadovala otravné malthusiánské procedury, nemuseli bychom tolik omezovat počet plodných žen. Měli bychom ještě větší výběr kvalitních vaječníků. Kdyby se to vhodně načasovalo, mohli bychom postupně utlumit výrobu malthusiánských pesarů a želé a zavést výrobu spirálek. Mustafa Mond položil návrh na hromádku materiálů, které chtěl probrat na pravidelné čtvrtletní Radě světových inspektorů.

Další zpráva byla od informátorky ze Spojených kabelkáren. Pozorovala neklid mezi dělnicemi. Reptají na to, že si nemohou koupit kabelky, které vyrábějí.

„Najít podněcovatele,“ napsal Mustafa a položil právu na hromádku papírů k okamžitému vyřízení. Ty hlupačky to nemají z vlastní hlavy. Ale pro všechny případy by se mělo

prověřit, jestli se při predestinaci věnuje dostatek pozornosti tématu „Nezávidím vyšším kastám.“ Probrat na RSI.

Je těžké dosáhnout toho, aby lidé byli šťastní. Učíme je, aby měli rádi nové věci. A oni je rádi kupují, ale věci je omrzí, sotva je jednou vezmou na sebe. Jenže kdyby si kupovali nové věci pořád, nestačily by výrobní kapacity. V nákupu nových věcí je omezují jejich příjmy. Jenomže pak nelibě pocítují nedostatek peněz a zase nejsou šťastní. „Chtějí jen to, co mohou mít,“ řekl Mustafa Mond Divochovi, jenže v tom je právě problém. Ve skutečnosti je to, čeho snadno dosáhli, nudí.

Nad další zprávou Mustafa Mond nespokojeně vrtěl hlavou zvláště nespokojeně. Plot kolem Divochova majáku je přes všechna opatření – i přes přísný zásah proti sektě Divochistů – neustále obklopen davy výletníků, kteří zde pořádají orgie. Pofordnosti souladu se zvrhávají ve flagelantské večírky. Dáte lidem svobodu neomezeně se bavit, neomezeně se milovat, abyste zbavili sex hříšnosti, nebezpečnosti a osudovosti, a ukáže se, že si lidé nějakou neřest, hříšnost a zkaženost vymyslí.

Jeho Fordstvo vydalo okamžitý zákaz promítání filmu Divoch ze Surrey a hodlalo zakázat promítání čehokoliv dalšího, kde by se ukazoval sex spojený s násilím.

A všechny, kteří se s Divochem setkali, pečlivě sledovat. Jeho přátelé, Bernard Marx a Helmholtz Watson, jsou naštěstí na Falklandách, ale ještě tu zbývá ta dívka, Lenina Crowne, která se s Divochem nešťastně zapletla. Bude nutné si s ní promluvit, aby se vědělo, jak dalece je narušená.

Jenže zbavit se všech kacírů nestačí. „Nešťastná lidská povaha,“ pomyslelo si Jeho Fordstvo. Ještě nejméně škodlivé je, když si vyprávějí sprosté vtipy o otcích a matkách. Mezi lidmi také kolují pornografické filmy. Softporno představuje těhotné nebo kojící ženy, tvrdé porno opravdu hnusné záběry porodů. Ty filmy se natáčejí v rezervacích nebo na ostrovech a posádky zásobovacích helikoptér je pašují na pevninu.

Pornografické knihy o těhotných, rodících a kojících ženách se tajně tisknou přímo na pevnině. Velmi oblíbené jsou také staré učebnice porodnictví a přetiskují se stále znovu. Mustafa Mond měl ve svém trezoru prastarou publikaci s názvem Babiectví, učebná kniha o porodnictví pro báby porodní, a když byl mladší, občas si v ní čítával.

Jiní, zvláště ženy, si vytvářejí nesmyslné zákazy kolem jídla. Každý ví, jak se má zdravě jíst. Jenže některé ženy si vzaly do hlavy, že jsou moc tlusté, že to či ono jíst nemohou. Vymýšlejí se hloupé diety, které ovšem porušují, čímž u sebe vyvolávají pocit viny. Některé z toho onemocní.

Další, tentokrát především muži, jsou znuděni zdravou a slušnou promiskuitou a zpestřují si ji nebezpečnými výmysly. Kdyby Mustafa Mond nevěděl, že nemohli číst – podvědomě obrátil hlavu k trezoru, kde se ukrývaly spisy markýze de Sade – myslel by si, že to četli.

Nejhorší ale bylo, že se znovu a znovu objevovaly snahy pěstovat nemorální a asociální monogamii. Některé dvojice se ve své nestoudnosti pokoušely společně bydlet. Většinou to netrvalo dlouho, lidé byli příliš sobečtí a nezvyklí se někomu přizpůsobit a vzdávali soužití při prvních potížích, ale nepřestávali se o to pokoušet. Nebylo možné všechny vypovědět. Tento výstřelek se objevoval nejčastěji u vyšších kast a někteří z hříšníků byli nenahraditelní odborníci.

Nebo ty ženy, které otěhotněly. Pesar a želé nemá stoprocentní účinnost. A otěhotnění je tak strašná věc, že si ženy často nepřipustily, co se stalo. V pátém měsíci těhotenství, kdy už svůj stav nemohly popřít, pak některé z nich odmítly jít na potrat. V prvních letech po vzniku Světového státu takové ženy nechávali být. Jenže pohled na ně, jak vozí děti v kočárku či je vodí za ruku, budil příliš velké pohoršení, nebo, což bylo ještě horší, zvědavost, a dokonce i hříšné myšlenky na to, že být „matkou“ není zas tak hrozné. Dnes se tedy všechny odmítačky potratů posílají na ostrovy.

Co třeba, uvažovalo Jeho Fordstvo, jim zakázat něco neškodného? V jedné z těch starých knih byl vtip. Proč nesmějí chasidové (ať už to byl kdokoliv) souložit ve stoje? – Protože by mohli začít tančit.

Zákaz jíst vepřové? Nebo hovězí? Ryby? To ne, to by ohrozilo celá průmyslová odvětví.

Zakázat jíst pštosí maso. Nechat vyrobit hypnopedické pásky o tom, že pštosí maso je dobré. Založit tajné pštosí farmy. Vydat zákaz jíst pštosí maso. Lidé budou chodit do tajných pštosích doupat a oddávat se tam zakázanému, ale naprosto neškodnému ovoci.

Zasmál se té představě. Ale nejprve se bude muset něco udělat s tou bičovací epidemií. Zazvonil na asistentku, aby jí nadiktoval příslušné pokyny.

„Co se stane s tím Divochem?“ zeptala se asistentka, když dokončili diktát.

„Ještě jsem nerozhodl,“ řekl Mustafa Mond. „Zatím je pod dohledem.“

„Mezi lidmi se povídá, že by Vaše Fordstvo nemělo nechat běhat tu zrudu po svobodě. Prý ten netvor zabil pět děvčat,“ řekla asistentka.

„Nezabil žádné děvče,“ řekl Mustafa Mond. „Jednu dívku zranil.“

„To mi připomíná, že od nějakého děvčete přišel dopis. Že prý ji Divoch nezranil vážně. Že ji jenom párkrát praštil důtkami. Že se přimlouvá za to, aby k němu bylo Vaše Fordstvo shovívavé.“

„A proč jste mi ten dopis nedala?“

„Přišlo to pod značkou Píšeme Jeho Fordstvu. Vaše Fordstvo ví, že na tyhle dopisy odpovídám sama.“

„A už jste odpověděla?“

„Ne, mám toho hodně – a ten dopis je divný. Nezdravý.“

Mustafa Mond si dopis přečetl, a pak zavolal sekčnímu šéfovi pro bezpečnost.

„Nevěřím vlastními očima, Poirote,“ řekl. „Vy jste v případě řečeného Divoch nevyslechli oběť?“

„Nepokládali jsme to za nutné, Vaše Fordstvo,“ řekl Poirot. „Situace byla naprosto jasná, Nebylo důvodu to ubohé děvče zneklidňovat.“

„Děvče je zneklidněné i tak. Takže ať se zjistí, kdo za zranění toho děvčete může, ano? Policie nemá pomalu nic na práci, a když se konečně něco stane, neudělají nic. Protože je všechno jasné!“

Tím byla splněna jedna část Lenininy prosby. Dál už to bylo obtížnější. Dívka žádala, aby mohla s Johnem Promluvit. Nejspíš došlo k nějakému nedorozumění. Jeho chování patrně mělo nějaký důvod. John byl sice divný, ale Lenina byla přesvědčená, že je dobrý člověk.

V tom jí ale Mustafa Mond vyhovět nechtěl. Zavolal sekretářku a požádal ji, aby mu s Leninou sjednala schůzku.

„Čas Vašeho Fordstva je příliš vzácný, než aby...“³

„Cítím se tak trochu zodpovědný za to, co se stalo,“ řeklo Jeho Fordstvo. „Ta nešťastnice ničemu nerozumí. A já jsem jediný, kdo jí dokáže vysvětlit, jak Divoch myslí. A chci přímo od ní vědět, jak to bylo.“

„Tak co pro vás mohu udělat, slečno Crowne?“ zeptal se Mustafa Mond.

Lenina měla připravenou řeč, ale teď si nedokázala vzpomenout na jediné slovo.

„Nuže?“

„Nenechávejte Johnovi udělat lobotomii!“ vyhrkla s největším úsilím.

„A proč ne?“

„Protože to nebylo tak, jako v tom filmu.“

„Četl jsem váš dopis. Také mám zprávu, že jste něco takového říkala na policii. Můžete mi říci, jak došlo k vašim zraněním?“

³ Jeho Fordstvo zřejmě mělo přinejmenším tolik času jako římscí císaři, kteří si vždy našli chvíli na rozhovor se zajatým křesťanem.

Lenina stručně popsala události u majáku tak, jak si je pamatovala. Co největněji, aby ji nepřemohly city.

„Dobře. Už jsem dal příkaz, aby vyslechli účastníky té takzvané pofordnosti. Ale můžete mi říci, jak k té situaci vůbec došlo? Vy jste ho nějak vyprovokovala? Byl tam dav lidí, kteří se mu vysmívali, ale on se vrhl právě na vás. Proč?“

„Vůbec tomu nerozumím,“ zavrtěla Lenina hlavou. „John se mi líbil. Poznala jsem, že i já se mu líbím. Ale pořád si mě nechtěl vzít. Tak jsem se rozhodla, že si vezmu já jeho. Přišla jsem k němu domů a on mluvil nějak divně, ale pak řekl, že mě miluje. Hned jsem se svlékla, ale on se kdoví proč rozzlobil a já jsem před ním musela utéci do koupelny.“

Jeho Fordstvo vybuchlo v hlasitý smích. Smálo se tak, až mu z očí tekly slzy.

„Promiňte, slečno Crowne. Ale ta představa, jak mladík zažene krásnou nahou mladou ženu do koupelny, je komická. Dovedu si představit pouze jednu věc, která by byla směšnější. Kdyby se v té koupelně zavřel sám. Pokračujte, prosím.“

„Potom se stala ta věc v nemocnici a John se odstěhoval na maják. Přemluvila jsem Henryho, aby mě tam vzal, a řekla jsem Johnovi, že...ale na tom nezáleží, protože mě stejně neslyšel, když ti lidé tak křičeli. A zbil mě, a když si mě vzal, vypadalo to spíš, že mě chce zabít. Asi je zvyklý na nějaký namlouvací rituál a já jsem jej narušila. Ten rituál, myslím. Nebo mě tak nenávidí?“

„On nenávidí sebe, slečno Lenino.“

Lenina na Mustafu Monda upřela nechápavý pohled. „Tomu vůbec nerozumím.“

„Abych vám to vysvětlil, musím vám říci něco o tom, jak se žilo v době před Fordem Pánem.“

„Už jsem o tom něco slyšela. Lidi rodili živá mláďata jako zvířata a...“

„A cenili si něčeho, čemu se říkalo panenství.“

„Co to je?“

„Znamenalo to, že dívka ještě neměla pohlavní styk. Fyzicky to znamenalo, že součástí jejího ženského ústrojí byla jakási slizniční řasa, která se prvním pohlavním stykem porušila. Proto se také pannám říkalo, že jsou neporušené.“

Lenina se pokusila vzpomenout na svůj první „pohlavní styk“, ke kterému došlo při školní instruktáži v jejích čtrnácti letech, ale žádnou „řasu“ si nemohla vybavit. „Ale teď...“

„Teď se to novodekantovaným děvčátkům automaticky odstraňuje. Tak by nebylo spravedlivé, aby to dívky měly, když to nemají chlapci,“ zasmál se Mustafa. „Z toho vyplývalo, že se poznalo, která dívka měla pohlavní styk. A tehdy se pokládalo za nemorální, aby ho měla dříve, než se vdala.“

„Co to znamenalo?“

„Že uzavřela manželství. Slíbila nějakému muži, že s ním bude žít navždy. Říkalo se tomu manželství.“

„Navždy – něco takového John říkal. Takže dívka nejdříve nějakému muži slíbila, že s ním bude žít navždy, a teprve potom ho mohla mít?“

„Ano. A po tom slibu už nesměla mít nikoho jiného.“

„Ale to je hrozné – hrozné!“ Lenina si to zkoušela srovnat v hlavě. „Co když zjistila, že se jí vůbec nelíbí s tím člověkem spát?“

„Musela s ním i tak zůstat.“

„Takže tehdy měly ženy za celý život jen jednoho muže – a muži jen jednu ženu?“

„Ne. Pro muže to neplatilo. Morální zásady sice říkaly, že i muž může mít pouze ženu, kterou si vzal za manželku, ale v praxi se tolerovalo, že muži mají ženy před manželstvím a že i muži, kteří mají manželku, mají jiné ženy.“

„Ale jak je mohli mít, když ženy mohly mít jen svého manžela?“

„A teď se dostáváme k jádru problému. Byly ženy, které se chovaly stejně jako muži. Měly muže ještě před manželstvím

nebo jiné muže mimo manžela. Takové ženy byly pokládány za velmi špatné a říkalo se jim různými jmény. Třeba...“

„Kuběny?“

„Třeba. A tato pravidla se víceméně dodržovala v rezervaci, ve které John vyrostl, a také v tom světě, o kterém se John dočetl ve svém Shakespearovi. A vás John pokládal za slušnou dívku, které se nesmí dotknout, pokud s ní neuzavře manželství. A když jste se z ničeho nic svlékla, pochopil, že se mýlil. Že jste...“

„Tchořice?“

„Cože?“

„On tomu tak říkal.“

„Aha. Tak to má také ze Shakespeara. Za starých časů si totiž mysleli, že tchořice nebo lasičky jsou zvláště náruživé.“

„A v těch dobách, o kterých mluvíme, muži ty kuběny nebo tchořice bili?“

„Pokud se jako kuběna zachovala jejich manželka nebo dcera, tak ano. Ale jinak je vyhledávali a dávali jim dary, peníze a šperky.“

„Tak proč...“

„Protože jste ho zklamala. Měl o vás iluze. Chtěl vám dát lásku – lásku podle svých představ. Chtěl s vámi uzavřít manželství. Vy jste ho svým způsobem podvedla.“

„Já jsem ho nechtěla podvést. Nikdy jsem nepředstírala, že jsem... ta dívka ze starých časů.“

„Ovšemže ne. On se podvedl sám. Jak jen mohl být tak slepý.“ Mustafa Mond se nevěřicně zasmál.

„Ale ani tak...“

„Ale ani tak to nevysvětluje, proč k vám byl tak surový. Náš přítel John není jako ti muži, kteří od svých dcer a manželek žádali morálku – tehdejší morálku, ale přitom hledali potěšení s nemorálními ženami – nemorálními podle tehdejších měřítek, samozřejmě. John je vysoce morální. Jeho morálka mu nedovolila, aby vás chtěl, ale jeho tělo ovšem chtělo. Proto nenáviděl své tělo i vás, která jste v něm tu touhu probouzela.“

„Pěkně děkuju za takovou morálku! Zničil tím mě a málem i sebe!“

Chvíli mlčeli. Pak Lenina zašeptala: „Chudák John. Jak ráda bych mu pomohla. Jenže ať ho budu chtít nebo nebudu, oboje bude špatně, nemám pravdu?“

„Naprosto.“

Lenina zase chvíli mlčela a snažila se srovnat si v hlavě všechny ty nesmyslné věci.

„A jak to tedy se mnou je? Jsem kuběna?“

„Ne. Kuběny se stavěly proti morálce své doby. Vy jste s morálkou své doby v souladu. Nebo snad...“ Jeho Fordstvo nabylo tvárnosti zpovědníka, který chce z kajícíka vytáhnout přiznání k nějakému zvláště tajnému hříchu, „nebo snad ji někdy toužíte porušit?“

Lenina zaváhala. „Totiž...někdy bych si přála...abych se nemusela vyspat s každým, kdo si o to řekne.“

„Ale vždyť nemusíte. Můžete mít jen toho, koho chcete.“ Tentokrát zněl jako Walter Reuther pokušitel.

„Ale to je neslušné. Pomlouvali by mě. Lidi by se mi začali vyhýbat. Vlastně už se mi vyhýbají. Kvůli Johnovi. Brzy se má řešit můj případ.“

„Jste dívka s průměrnou morálkou. Kdybyste žila tehdy, možná byste dovolila svému snoubenci, aby vás měl před svatbou, zatímco dnes se držíte jednoho muže tak dlouho, že je to na hranicích slušnosti, je to tak?“

„Ano.“

Chvíli mlčeli. Potom se Lenina odvážila zeptat:

„A co bude teď s Johnem?“

„Zatím ho sledujeme. Měl poškozený mozek, ale podrobil se léčbě kmenovými buňkami. Má částečnou ztrátu paměti, která je možná – možná – nenapravitelná, ale už má schopnost si vytvářet nové vzpomínky. Tady ovšem zůstat nemůže. Ještě jsem se nerozhodl. Rada světových inspektorů navrhuje různé možnosti, i lobotomii, ale já tomu nejsem nakloněn. Nejlepší by bylo, kdybych ho poslal zpátky do rezervace...“

„Ach ne! Nechte ho tady! Prosím! Já udělám všechno, co mi řeknete, když necháte Johna tady!“

„Nepřerušujte mě. Rezervaci jsem také zavrhl, on tam nechce a vlastně tam ani nepatří. Ale tady zůstat nemůže. Je nebezpečný. Přivedl do problémů každého, kdo se s ním spřátelil. Zničil kariéru svého otce. (To je odborný výraz, slečno Crowne, není to sprosté slovo, tedy aspoň pokud ho používám já.) Dva talentovaní muži, Alfý+, kvůli němu museli do vyhnanství. O vás ani nemluví. Mohl by narušit celou společnost. Lidi začali napodobovat jeho barbarské chování. Zakázal jsem promítat Divocha ze Surrey, a stejně se to šíří mezi lidmi.“

„Ale...“

„Tak se mu má provést lobotomie, aby nebyl nebezpečný?“

„Ne! Proforda, to ne!“

„A víte, že je lepší obětovat jedince, aby se zachránila komunita?“

„Slyšela jsem to asi miliónkrát!“

„Ve skutečnosti jenom čtyřistatisíkrát. A nesouhlasíte s tím?“
Ovšemže souhlasila. Bylo to úplně v pořádku. Jenže teď jí to připadalo nad pomysleni kruté.

„Nedokážu se s tím smířit,“ řekla sotva slyšitelně.

„A víte, slečno Lenino, že kde cit jednotlivce klíčí, tam se komunita ničí?“

„Já za to nemůžu!“ Lenina se rozplakala. „Přísámford, já jsem to neudělala schválně!“

„Nikdo to nedělá schválně. Ani Tristan a Isolda, ani Romeo a Julie. A nikdo si nedokáže pomoci. Ale vy, Lenino, asi nejste příliš zfordná. Mám tady zprávu o vašem chování. Celé čtyři měsíce jste se scházela pouze a jedině s Henrym Fosterem. Pak jste se nezačala scházet s nikým jiným než s problémovým Bernardem Marxem, a nakonec jste nevěděla nic lepšího než v sobě nechat propuknout nedovolenou vášeň pro Johna Divocha. Proč jste nevyhledala lékařskou pomoc hned ze začátku?“

„Já jsem ne...“

„Když pověstný pan Divoch po skandálním výstupu v Nemocnici pro umírající odešel na maják, oddávala jste se bezfordnému žalu. Pak jste přemluvila Henryho Fostera, aby vás vzal za ním. Pan Foster byl silně proti tomu, ale vy jste – podle jeho slov – tak vyváděla, že se bál vám nevyhovět.“

Mustafa Mond se zvedl a otevřel trezor. Vyndal z něho knihu.

„Tohle vám pomůže pochopit, jak náš přítel John Divoch myslí a cítí. Z té knihy taky poznáte, jak zhoubný vliv mají neukázněné city na společnost a jak ničí postižené jedince samotné. Ta kniha je ovšem zakázaná. Ford chraň, abyste ji někomu ukázala nebo o ní mluvila. Mám v úmyslu s panem Divochem jednou promluvit, a pak rozhodnu, jak s ním naložím. Vy si prostudujete tu knihu a uvidíme, jestli vás to neodradí. Až se příště uvidíme, řeknete mi svůj názor.“

Jeho Fordstvo se mnou nemluvalo nelaskavě, říkala si Lenina v heliobusu cestou domů, ale ani na mě nesáhlo. Proč mě ani ze slušnosti nepláco po zadku nebo mi nesáhlo na prsa? Dokonce se ani nezeptalo, jestli jsem pneumatická. Nejspíš jsem mu byla nesympatická, nebo dokonce odporná.

Mladík, který seděl vedle ní, jí stiskl stehno. Byl to sice jenom Gama dělník v zelených montérkách, a pravděpodobně pokládal zeleně oblečenou Leninu za příslušnici své vlastní kasty, ale Leninu to přesto zahrálo u srdce. Otočila se k mladíkovi a usmála se na něj. Mladík rychle odtáhl ruku a odvrátil se. Tak špatné to tedy bylo s Leninou.

Po rozhovoru s Leninou Mustafa Mond vstal, vložil jednu knihu do aktovky a zavřel trezor. Těšil se, že si večer se svou dlouholetou přítelkyní Cayetanou bude číst v nejnovějším knižním úlovku, korespondenci Abelarda a Heloisy. Předtím je ovšem čeká videotelefonát se dvěma syny, kteří se vzdělávají v tajné internátní škole v Severním Irsku.

Ano, je to tak. Inspektoři tvoří zákony. Proto je mohou beztrestně porušovat.

Kniha, kterou Lenina dostala, se jmenovala Shakespeare pro mládež. Obsahovala hry Romeo a Julie, Hamlet, Othello a několik dalších. Bylo tam hodně obrázků, vysvětlivek a slovníček neznámých pojmů. Na frontispisu byl barevný obrázek, na němž byl mladík v zahradě a dívka na balkóně. Mladík byl docela hezký, ale divně oblečený, a u boku měl věc, která vypadala jako velký nůž. Dívka měla rudohnědé vlasy jako Lenina.

Lidé v té knížce se chovali násilnický, byli velmi nebezpeční, zabíjeli se skoro na potkání, ale také uměli moc hezky mluvit. Mluvili až moc. Což o to, mluvení mužům zůstalo dodnes – divné bylo, že je tehdy někdo vydržel tak dlouho poslouchat.

Mustafa Mond měl pravdu, svět byl tehdy hrozné místo. Ale jejich láska musela být něco velmi zvláštního, když kvůli ní byli ochotni tolik riskovat. Dokonce se sami zabíjeli, když umřela jejich milenka. Je možné, že se John zabil ze zoufalství – jako Romeo – protože myslel, že je Lenina mrtvá? Kdyby kvůli ní chtěl umřít, pak by ty zlé věci – neplatily?

9

John už směl chodit po ulici. Samozřejmě mu už neměli „ukazovat civilizovaný život ve všech jeho aspektech“. Měli ho naučit v civilizovaném světě žít. Umět si nakoupit, rozeznat druhy potravin, připravit jednoduché jídlo. Jeho Fordstvo si to přálo. Nikdo nechápal, k čemu to je dobré, ale poslechl.

Delta strážci se drželi diskrétně v pozadí a do obchodů ho doprovázela průvodkyně, nepříliš hezká Beta s vlasy pískové barvy. Byla dost zvláštní. Když se jí John ze zvědavosti ptal na manžela, zatvářila se velice odměřeně. John nevěděl, že prošla zvláštní přípravou, aby ji tyhle otázky nešokovaly, a měla přikázáno i to, aby si udržovala odstup. Mustafa Mond si nepřál žádné další komplikace.

Obchodní centra byla veliká a nepřehledná. Průvodkyně ukazovala Johnovi brambory (oloupané i neoloupané, syrové i uvařené), zeli, mrkev, kukuřici. Pohled na kukuřici ho dojal. Maso, hodně druhů masa – netušil, kolik druhů masa je na světě. Ovoce, jablka, meruňky, pomeranče. Zajímalo ho, kde se všechny ty věci berou, což jeho průvodkyně netušila. Doma hledal informace v Encyklopedii.

Neviděl nikde žádné děti. To si je z těch továren na výrobu dětí neberou domů?

Mustafa Mond usoudil, že by pro něj bylo užitečné, kdyby si uměl něco uvařit, a tak na něj doma čekala další žena, Gama kuchařka, a ukazovala mu, jak opékat maso, jak vařit brambory a zeleninu.

Chodil za ním také „psycholog“, který mu měl pomoci s rozpomínáním na minulý život. Jeho návštěvy Johna ale rozčilovaly. Připadalo mu, že mu ten člověk chce vnutit vzpomínky na věci, které se nestaly.

John byl většinou mírný, až skleslý, ale chvílemi ho popadl záchvat, házel věcmi, žádal, aby ho dovedli k hrobu jeho matky nebo aby mu sehnali Kiakimé, kterou popisoval jako modrookou dívku s rudohnědými vlasy.

Málem došlo ke skandálu. Jeho průvodci ho nutili, aby nosil mikinu s kapucí. Johnovi bylo celkem jedno, co má na sobě, takže se bez větších protestů podroboval, jenže toho dne mu byla kapuce nepohodlná nebo mu bylo horko, a uprostřed obchodního domu ji odhodil. Průvodkyně mu šeptem řekla, ať si ji dá zpátky, ale John jen vzdorovitě pohodil hlavou.

A tu se obchodním domem rozlehl ječivý ženský hlas: „Podívej, Roberte, není to Divoch?“

„Ano, Evelyn, to bude on!“

Najednou se na Johna dívala spousta lidí.

„Divochu, kde máš důtky?“ vykřikl někdo posměšně. A další se přidali: „Ukaž nám důtky! Předved’ se nám! Ukaž nám, jak to umíš s děvčaty!“

„Co mi chce? Nevím, o čem mluvíte!“ vykřikl John s pocitem, že tuhle situaci už někdy zažil. Ale než se stačil dát na útěk, vynořilo se z davu několik naprosto nenápadných pánů a postavili se kolem něj.

„Tady není žádný cirkus!“ řekl ten, který stál přímo před Johnem hlasem, který vyjadřoval rozhodnost a autoritu. „Běžte si po svém!“

Jeho kolegové zatím manévrovali s Johnem k nejbližšímu východu, zatímco John se pořád snažil ohlížet, protože doufal, že někoho z těch lidí pozná.

V helikoptě i doma se domáhal vysvětlení, ale všichni mlčeli. Jeho pečovatelka s někým telefonovala, ale vzala si telefon na chodbu a zavřela za sebou dveře, takže John slyšel její rozčílený hlas, ale nerozuměl slovům.

Když se pečovatelka znovu objevila, stál John u stolku se zatřátými pěstmi.

„Což mi nikdo neřekne pravdu? Co má toto vše znamenat? Řete mi to neprodleně, sic...“

„Johne, uklidněte se...“

„Nemíním se uklidnit! Chci vědět pravdu! Co mi chtěli ti lidé? Jaké důtky? Jaká děvčata? Co se stalo s Lindou? Proč jsem tady?“

Pečovatelka couvala ke dveřím. John se jednou rukou opřel o stolek a jedním skokem se ocitl vedle ní a chytil ji za rameno.

„Mluv!“ vykřikl a přirazil ji ke dveřím.

„Pomóc!“ vykřikla, a v tu chvíli se dveře otevřely a ona spadla do náruče Willovi (nebo Billovi).

„No tak se uklidníme,“ zabručel dobrácky Bill (nebo Will) a stříkl Johnovi do obličeje somu z rozprašovače.

John se složil do křesla a divil se, proč se tak rozčiloval.

„Jeden si ani nemůže dát somapivo,“ zabručel Bill (nebo Will).

Pečovatelka se opět chopila telefonu. Tentokrát byly dveře otevřené, takže bylo slyšet, jak mezi hysterickými vzlyky

někomu vykládá, že „tohle už nehodlá snášet“ a že „tady bezpodmínečně končí“.

Položila sluchátko a vrátila se do pokoje. „Přemlouvali mě, abych ještě chvíli zůstala,“ řekla. „Ale už mě to unavuje. Musím pryč. Jinak bych se taky musela otrávit somou, jako někdo.“

„Jako kdo?“ zeptal se John.

„Jako jedna tlustá stará ženská. No nic, toho si nevšímejte.“

„Soma je jed, který otravuje duši i tělo,“ řekl John s přesvědčením. „Počkat... a odkud to vlastně vím?“

10

Přes to, co Mustafa Mond řekl Lenině, se ještě nevzdal myšlenky, že si nechá Johna v Londýně pod svým osobním dohledem a pokusí se z něj něco udělat. Nebo mu umožní, aby se přestěhoval do některé menší obce. Jen kdyby byla naděje, že se dokáže přizpůsobit.

Trestní stíhání bylo po Lenině výpovědi zastaveno, ale vyhráno ani zdaleka nebylo.

Už dříve mu chodily zprávy, že tým rehabilitačních pracovníků a psychologů už nemá Johnovi co nabídnout, a žádá se definitivní rozhodnutí o jeho případu. A po incidentu v obchodním centru a výpovědi pečovatelky si nechal Johna přivést k sobě.

Tentokrát ale John nevypadal tak dojemně bezmocně jako ještě nedávno. Naopak, tvářil se zpupně a vyzývavě.

Bez vyzvání sebou praštil na křeslo a podíval se Mustafu Mondovi přímo do tváře.

„Vy nejste král,“ řekl.

„Jsem Vrchní inspektor. Když jsem se nazýval králem, bylo to proto, abych vám svou funkci trochu objasnil.“

„Vrchní inspektor předsedá Radě světových inspektorů. Jeho pravomoci jsou...“ spustil John.

„Dobře, dobře. Vidím, že jste se pilně učil. Pojdme si trochu popovídat. Jak se vám líbí v Londýně?“

„Líbilo by se mi tady. Ty veselé barvy. Krásní lidé. Všude hudba a vůně. Ale nejsou tady žádné pořádné knihy. Nelíbí se mi ti lidé, kteří mi slouží. Něco přede mnou tají. A chybí tady morálka.“

Mustafa Mond doufal, že John své morální zásady ztratil, když ztratil kus své paměti. Zřejmě se mýlil.

„Co se vám nelíbí na naší morálce, pane Divochu?“

„Proč mi tak říkáte? Jmenuji se John Ayerton. Nelíbí se mi, že je zde tolik neřesti a smilstva.“

„Už jsme o tom kdysi mluvili, pane – Ayertone. Vy si to ovšem nepamatujete. Jestli dovolíte, udělám vám malou přednášku. O potlačené sexualitě.“

„O čem?“

„O potlačené touze, chtíči, neřesti, chcete-li to tak nazvat.“

„Chtíč se musí potlačovat!“

„Naopak, potlačování sexuality je škodlivé. Rád používám příklad s vodovodním potrubím. Když se potrubí prorazí, vystříkne z něj voda pod velkým tlakem a proud vody má takovou sílu, že může způsobit zranění. Ale když otevřete vodovodní kohoutek, je tekoucí voda naprosto neškodná.“

„Ta tekoucí voda, o které mluvíte, je ono všudypřítomné smilnění?“

„Ta tekoucí voda je zdravé promiskuitní uspokojení pohlavních pudů.“

„Odporné!“

„Je vám to odporné?“

„Ano! *V hnilobě se pařit, cukrovat, a laskat se na hnusném pelechu...*“

„A proč ne *ležet budeš noci na křídlech bělejší sněhu nově padlého na týlu havrana?*““

„To není o chtíči. To je o lásce.“

„Ubohý chlapce, obávám se, že byste lásku nepoznal, ani kdyby se vám vrhla kolem krku!“

„Poznal, určitě poznal!“

„Ale musela by krásně mluvit, že? A nejlépe, kdyby neměla žádostivé tělo, nenatahovala po vás ruce, ušetřila vás vášnivých polibků?“

„*Mou nezkrocenou krev, jež ve tvářích mi tepe, černým pláštěm zakukli, až plachá láska má se osmělí, a všechno věrné lásky konání mít bude jen za čistou nevinnost. – Až budeme oddáni, samozřejmě.*“

„Vy tedy pokládáte za správné zavázat čtrnáctileté děcko doživotním slibem?“

„Ano, samozřejmě.“

„A také chlapce, který je jen o málo starší než to děvče?“

„Ano.“

„Věříte v trvalost takových slibů?“

„Sliby se musí dodržet. Nebo naopak. Člověk by neměl slibovat, co nedokáže dodržet.“

„Jenže vy nemůžete s čistým svědomím slíbit nějaké ženě, že ji budete navždy milovat. Láska není podřízená vaší vůli. Proto se jí lidé v minulosti báli jako nemoci nebo šílenství. Proto se jí bojíme i my.“

„Pak bych měl vědět, jestli jí mohu s čistým svědomím slíbit, že s ní zůstanu, i kdybych ji přestal milovat. Jenže tady u vás se bojíte slibů. Vy nedokážete ani... Viděl jsem v obchodě, jak lidé vrací koupené šaty, protože až doma zjistí, že je nechťejí. Nebo jak paní nechce zaplatit za napůl snědené balení sušenek, protože jí prý nechutnaly. To se tady opravdu děje! Lidi nesnesou ani tak malou odpovědnost!“

„A proč by měli?“

„Aby zvládli něco většího.“

„Ale oni to nepotřebují.“

„Aby se z nich stali silnější lidé.“

„Mohou zůstat slabí. Nepotřebujeme silné lidi.“

„Aby mohli dospět.“

„Jedno z našich přikázání je *bud' me jako děti.*“

John vrtěl hlavou.

„Milý Johne,“ řekl vlídně Mustafa Mond, „byl bych velmi rád, kdybyste mohl zůstat mezi námi. Ale vy jste jako bomba, která může kdykoliv vybuchnout. Pokud neotevřete svůj bezpečnostní ventil a nevypustíte občas přebytkovou páru, představujete bezpečnostní riziko.“

„Jak mám vypustit páru?“

„Chodit s děvčaty, brát somu, podstupovat léčbu náhražkou prudké vášně.“

„Ne a ne a ne!“

„Tím bychom mohli skončit, ale já si nemohu vzít na svědomí, abych nevybuchlou bombu prostě odkopl jinam. Johne, nerad vám to říkám, ale vy nemáte sám sebe pod kontrolou.“

„Jak to, že ne?“

„Protože v sobě máte spodní proudy, o kterých nevíte. Slyšel jste o učení svatého Freuda?“

„Ne.“

„Tak poslouchejte. Freud je jedna ze tří fordských osob, které v sobě spojuje Náš Pán. Je to Ford, Freud a Einstein. Einsteinu Pánovi se připisuje výrok Všechno je relativní, který nepronesl, a výrok Ford nehraje v kostky, který pronesl. Freud Pán učil, že osobnost člověka tvoří tři vrstvy. Ego – to je to, co si člověku uvědomuje. Superego je hlas společnosti, který mu říká, co je správné. A nakonec Id – instinkty, temné impulsy, tajná přání, to, o čem nechce vědět, co se projeví ve snu nebo proti jeho vůli. A co ve skutečnosti nejsilněji ovlivňuje jeho jednání. Dejme tomu, že se mladému muži s vašimi názory zalíbí nějaká dívka. Jeho Ego ví, že se mu ta dívka líbí, ale Superego mu zakazuje podlehnout lásce. Nu, a může se stát, že zvítězí Id a ten člověk se provede něco velmi osklivého.“

„Ne! To není možné! To by pak člověk...nebyl pánem ve svém domě!“

„Však také není, jak pravil Freud Pán.“

„Pak by nemohla existovat žádná morálka, žádná spravedlnost, a zločinci by nemohli být potrestáni, protože by za své činy nemohli.“

„My skoro žádné zločince nemáme, a pokud se nějaký vyskytne, netrestáme ho, ale léčíme. A ty zvlášť nebezpečné posíláme na ostrovy, kde si mohou žít po svém.“ (O komůrce bezbolestné smrti pro zvlášť nebezpečné případy Mustafa pomlčel. Její použití bylo ostatně velmi vzácné.)

„Ten Id jest jiné jméno zlého Ducha. *Nejusilovnější vnuknutí, jímž moh by pokoušet nás horší Duch, v zlou žádost neroztaví moji čest,*“ zadeklamoval John.

„Vzpomínáte si na to, že jste jako malý chlapec zaútočil na přítele své matky?“

John se zamračil.

„Vlastně ano. Byl to podlý, usměvavý lotr. Smilnil s mou matkou. Nezasloužil si žít.“

„I pro to má Freud Pán vysvětlení. každý chlapec touží zabít svého otce a oženit se se svou matkou. Ten usměvavý lotr, jak říkáte, sice nebyl váš otec, ale stejně vám zabíral místo v posteli vaší matky. Za starých časů mělo Freudovo učení spoustu odpůrců, ale ve vašem případě sedí jako zadnice na nočníku.“

„To je odporné! Hnusné! Chtěl jsem ho zabít kvůli jeho špatnosti!“

„A nikdy jste toho nelitoval?“

„Litoval jsem jen toho, že se mi to nepodařilo. A ten lotr se tomu ještě smál! Krvácel, a přitom se smál!“

„Máte tedy sklony k násilí,“ řekl pokojně Mustafa.

„Jenom když k tomu mám spravedlivý důvod.“

No dobře, pomyslel si Mustafa Mond. Chtěl jsem tě ušetřit, ale řekl sis o to.

„A co vám provedla dívka, které jste, cituji, zasadil větší množství ran vlastnoručně vyrobenými dűtkami, čímž jste jí způsobil tržné rány a zhmožděniný pokožky? Potom jste na výše jmenované dívce vykonal soulož.“

„To není pravda! To bych nikdy neudělal! Nikdy bych neublížil nevinné dívce!“

„Existují svědkové, kteří vás při tom viděli.“

„V hrdlo lžou!“

„Proč by to dělali?“

„Nevím – snad se toho dopustil jejich příbuzný nebo přítel, a chtějí křivě obvinít cizince bez přátel?“

„Je trapné o tom mluvit, ale v těle té dívky se našly stopy vašeho spermatu.“

„Čeho?“

„Semene. Vaše vina se nedá popřít. DNA nelže.“

DNA byl takový zvláštní stočený žebřík. Byla na něm napsaná písmenka. A, C, T, G. John o tom četl v Encyklopedii pro Alfa děti. Psalo se tam, že to lidé mají v „buňkách“. A každý člověk má svůj vlastní, kromě těch horších druhů lidí, těch „bokanizovaných“. A je to i ve všech „tělesných šťávách“ člověka.

John chvíli mlčel. Nevzpomínal si na nic. Mohlo se stát cokoli. Možná se zbláznil. S námahou promluvil:

„Pokud pravdu říkáte, musel jsem být šílený! Je-li však pravda, že jsem připravil tu pannu o čest, jsem ochoten to napravit. Ožením se s ní.“

Mustafa Mond měl co dělat, aby se nerozesmál.

„To je to poslední, co by ta dívka chtěla, Johne,“ řekl.

„Tolik mě nenávidí? Ale musí být způsob, jak to napravit. Promluvím s jejím otcem či bratrem. Přistoupím na cokoli. Budu sloužit jejich rodině jako nejposlednější čeledín. Či budou-li chtít, vykoupím krví svůj zločin.“

„Ne, to od vás nikdo nežádá.“

John si pomyslel, že mu možná pan Mond lhal i o tom „spermatu“. Protože mu nepřipadalo pravděpodobné, že by zneuctěná dívka mohla odmítnout nabídku sňatku od svého svůdce. A i kdyby byla tak šílená, že by odmítla nabídku, která by jí vrátila čest, její příbuzní by ji k sňatku přiměli.

„Pravíte, že jsem se dopustil zločinu – o němž se domnívám, že ho nejsem schopen – a nikdo po mně nežádá zadostiučinění? To není podobno pravdě. Nevím, o co vám

jde, jaký smysl má toto křivé nařčení. Při všem, co je vám svato, prosím o vysvětlení.“

„Ta dívka nemá žádné příbuzné, kteří by si žádali odplatu.“

„Každý má příbuzné, i sirotek má aspoň strýce nebo bratrance.“

„V naší společnosti ne.“

„Ach ano. Vy pěstujete děti v láhvi. Ale i tak musí mít rodiče, že?“

„Ne, nemají. Aspoň ne rodiče v tom smyslu, jak tomu rozumíte.“

„Je-li tomu tak, chci býti postaven před řádný soud.“

„Já jsem soud.“

„Jste-li soud, žádám obhájce.“

„Já jsem soudce, žalobce, obhájce i porota.“

„I kat?“

„Nebude žádného kata.“

„A co tedy se mnou uděláte? Nejspíš vás o své nevině nepřesvědčím.“

„V naší společnosti žít nemůžete. Máte sklony k násilí a nejste ochoten jim čelit. Posílat vás do nepredestinačního střediska pro dospělé nemá smysl, protože nejste predestinovaný, takže není na čem stavět. Chvilí jsem uvažoval o tom, že vás pošlu zpátky do Malpais, ale sám jste říkal, že tam nechcete, protože tam nikoho nemáte. Je to tak?“

„Ano. Je-li pravda, že má matka zemřela, nic mě k Malpais neváže.“

„Myslel jsem si to. Pošlu vás tam, kde někoho máte. Vaše ztráta paměti možná není způsobena poškozením mozku. Možná vás má chránit před utrpením. Až se vám vrátí paměť, bude to asi velice bolet, pane Divochu. Ale až se to stane, vzpomenete si i na svoje přátele. A ti budou vedle vás.“

John se na něj díval jako omráčený. Mustafa Mond vstal.

„Takže, pane Divochu. Náš experiment skončil.“

„A jaký experiment?“

„Experiment, který měl ukázat, jak si Divoch povede v civilizovaném světě. Vlastně proběhly experimenty dva. Ten první byl ovšem neplánovaný a ukázal, jak se civilizovaný člověk přizpůsobí divošské společnosti. Nedá se popřít, Johnne, že si vaše matka vedla lépe než vy. Dokázala v té cizí společnosti přežít. To je víc, než jste dokázal vy.

Půjdete na ostrov, pane Divochu, kde žijí lidé, kteří se nedovedou přizpůsobit naší společnosti. Pro vaše dobro doufám, že si tam povedete lépe než tady. Bůh vám pomáhaj.“

Když Johna odváděli, rozhodl se, že ještě než odjede, musí vyhledat tu dívku, které prý ublížil. Požádá ji o vysvětlení, proč ho křivě obvinila. A pokud mu dokáže, že ho obvinila právem, nabídne jí odškodnění.

A tu si uvědomil, že mu Mustafa Mond neřekl její jméno.

Shodou okolností ve stejný den předvolali Leninu před závodní komisi k projednání jejího případu. Fanny i Henry jí připomínali, aby byla pokorná, aby projevila lítost, a především – aby se přemohla a oblékla si višňovou košili a sukni Svazu mladých Bet. Lenina si opravdu košili i sukni připravila, ale když se ráno měla obléknout, v záchvatu vzdoru si oblékla světle zelenou halenku, tmavě zelené manšestráky a tmavě zelenou manšestrovou vestu se žlutými kvítky. A ve vzdorovité náladě nakráčela před komisi. Každý ví, že zelená je její oblíbená barva. K jejím vlasům se nejvíc hodí. Tak co?

Čekali na ní v zasedací místnosti. U jedné delší strany seděla komise ve višňových nebo šedivých košilích. Lenina se musela posadit proti nim. Hned po příchodu pocítila závan chladu. Možná si neměla brát to zelené oblečení.

„Takže, blíženko Crowne,“ řekl předseda Základní organizace Svazu Fordovy mládeže vyšších kast, „víš, proč jsme tě předvolali?“

„Nevím,“ řekla vyzývavě. „Nic jsem neprovedla.“

„Ne? Tvoje nemorální vztahy jsou nic?“

„My příslušníci vyšších kast nejsme povinni se v soukromém životě chovat infantilně,“ řekla Lenina.

„Nejsme povinni, ale měli bychom,“ řekl předseda. „Společnost nám hodně dala a my jsme povinni jí to vrátit. Proto bychom měli přemáhat své nižší sklony a nepodléhat nemorálním sklonům k monogamním vztahům.“

„Není to proti žádnému zákonu.“

„Zákon je minimum morálky. Co nezakazuje zákon, zakazuje stud.“

„Já se nestydím.“ Lenina definitivně ztratila pud sebezáchovy.

„Co si to dovoluješ?“ vykřikla Beta Tereza, která znala Leninu od dětství. „Aspoň bys mohla dělat, že se stydíš. To, cos předváděla v poslední době, prostě bylo pro ostudu. Nejdřív ses pár měsíců tahala s Henrym Fosterem, a pak ten naprosto asociální vztah k tomu divochovi! Přitom tolik chlapců marně čekalo, aby si tě mohlo vzít! Jakým právem ses jím upírala?“

„Se svým tělem si můžu dělat, co chci!“ křičela Lenina.

„To tedy nemůžeš! Všichni si navzájem patříme!“ křičel Tereza ještě hlasitěji.

Další dívky se k ní přidaly.

„Představ si, jaký neklid a napětí pociťovali ti ubozí chlapci! Kde je tvoje společenská zodpovědnost? Víš, k čemu by to vedlo? Jen si představ, že by se tak chovala každá z nás! Myslíš, že my ostatní bychom nedokázaly mít jenom jednoho hochu? Ale my víme, co je slušnost!“

„Nechte toho,“ řekl předseda. Dívky se postupně uklidnily.

Předseda se obrátil k Lenině.

„Dobře, bliženko Crowne. Chtěli jsme s tebou probrat nápravná opatření. Ale musela bys sama projevit snahu. Jsi ochotná se napravit?“

„Ne!“

Předseda vstal. „V tom případě nemůžeš počítat s žádnou shovívavostí. Teď už tě nemůžeme déle zdržovat. O výsledku jednání tě budeme informovat písemně. Můžeš jít.“

Lenina odešla a praskla za sebou dveřmi. Dlužno poznamenat, že tím se její hrdinství pro tento den vyčerpal.

Když se u ní večer zastavil Henry, povalovala se na posteli napůl omámená somou.

„Prosím tě, cos to dnes předvedla?“ spustil na ni zhurta.

„Chtěla sis všechno úplně pokazit?“

„Stejně se už všechno pokazilo,“ mumlala Lenina.

„To není pravda. Kdybys projevila trochu lítosti...“

Lenina zvedla hlavu. „Měla jsem litovat, že jsem s tebou chodila celé čtyři měsíce? Ty toho lituješ?“

„Ach ne. Ale nenutil jsem tě, abys byla jenom se mnou, že ne? Já jsem tě k ničemu asociálnímu nepřemlouval. Nemůžeš tvrdit, že...“

„No, no, no, jen aby nebylo něco na tebe, aby se panu Dokonalému nepokazila kariéra! O to ti jde?“

„Mě jde o tebe,“ řekl Henry, ale neznělo to příliš přesvědčivě.

„Byl jsem za předsedou. Zkusil jsem ho přesvědčit, že jsi byla rozčilená a žeš to nemyslela vážně. Není to tak?“

„Byla jsem rozčilená. Nestojím o kázání. Nejsem malá. Naštvali mě.“

„Všichni jsme svým způsobem malí. Jako děcka v láhvi. Nedokážu uvěřit, žeš myslela vážně ty nesmysly, cos jim řekla?“

„Já nevím,“ řekla Lenina. „Nevím. Všichni si navzájem patříme, ale...“

„Ale co?“

„Ale proč by nemohl člověk žít po svém? Proč by nemohl dělat, co chce, když tím nikomu neškodí?“

„Ale vždyť ti to řekli. Chlapec, který tě chce, trpí, když tě nemůže mít. Škodíš mu, když mu nedovolíš, aby si tě vzal.“

„Ale když to dovolím chlapci, kterého nechci, budu trpět já!“

„Nesmysl. Nic ti to neudělá. Měl jsem hodně dívek, které nebyly moc nadšené, že mě musí mít, ale žádná netrpěla.“

„Nejsem si jistá.“

„Víš, jaké je zlaté pravidlo morálky?“

„Dělat to, co chceš, aby dělali jiní?“

„Chovat se tak, aby se tvoje jednání mohlo stát obecným zákonem. Mohlo by být obecným zákonem, aby se děvčata držela jednoho chlapce a chlapci jedné dívky? A co kdyby nedohodli, že se chtějí navzájem? Co pak?“

„No, to je asi pravda.“

„Podívej, já jsem se za tebe u předsedy přimluvil. Řekl jsem mu, že jsi vždycky pracovala vzorně. Že by byla škoda tě vyhodit. Myslím, že to neudělá. Pobudeš si nějakou dobu v archívu, budeš se snažit, a všechno nakonec dopadne dobře.“

„Zůstat v archívu? To je nějaká výhra?“

„Výhra to je. Moc jsi rozzlobila. Chtěli tě vyhodit...“

„Našla bych si jinou práci!“

„...a dát tě k dispozici pracovním zálohám. Víš, co to je?“

Jenom velmi mlhavě. Lidé v pracovních zálohách chodili v oranžovém oblečení a „byli nasazováni podle potřeby“. Vzpomněla si, že při zemětřesení v Tokiu pomáhali při odklizení trosek.

„Takže buď ráda, že to tak dopadlo.“

Plácl ji přátelsky přes zadek, podíval se na hodinky a řekl, že už musí jít.

Když odešel, Lenina si vzala ještě půl gramu somy.

Už skoro usínala, když k ní vtrhla Fanny: „Lenino, drahoušku, jsi zachráněná. Ale proč si nedáš říct? Já se z tebe jednou zepsiloním, Víš, co mě dalo práce předsedu přesvědčit? Říkal, že ses chovala hrozně zpupně. Chtěl tě dát k dispozici pracovním zálohám! Víš, co by to znamenalo?“

„Ano, musela bych pomáhat při živelných pohromách.“

„Nebo by tě poslali do státního Chrámu úlevy. Víš, tam, co chodí muži, kteří si nedokážou sehnat děvče. Tos nevěděla, že to existuje, že ne?“

„Ne.“

„Já taky ne. Je to na lékařský předpis. Dovedeš si představit, kdo tam chodí?“

„To si raději nechci představovat. A jak jsi ho přesvědčila?“
„Šla jsem k němu do kanceláře. On tam má kanape... No, co ti mám povídat, předvedla jsem mu takové číslo, jaké ještě nezažil!“
„Hm,“ řekla Lenina. Co mu asi tak Fanny mohla předvést? Každý ví, že Fanny není moc pneumatická. Že by se překonala?
„Ale Henrymu to neříkej, on si myslí, že tě zachránil on. Nesmíme mu zkazit radost. Znáš chlapy.“
„Dobře, dobře, nic mu neřeknu.“
„Ale ty se musíš taky trochu snažit. Slíbila jsem to předsedovi za tebe. Měla bys mu jít poděkovat.“
„Jak se mám snažit, když mě nikdo nechce?“
„Musíš se snažit víc,“ řekla Fanny optimisticky.
„Třeba už ani nechci,“ zamumlala Lenina do polštáře.

Nechtělo se jí, ale přesto se po práci vydala za předsedou. Zastihla ho na poslední chvíli, právě zamykal dveře kanceláře.
„Přeješ si, blíženko Crowne?“ zeptal se.
Sice si pečlivě připravila, co řekne, ale teď nedokázala říci nic souvislého. Ale snad blíženec předseda pochopil, že si váží, že se vynasnaží...
„Dobře,“ přerušil ji. „Uvědomuješ si tedy, že budeš muset svou vděčnost dokázat?“
„A... ano.“
Předseda otevřel dveře kanceláře a pustil ji dovnitř. Měl v kanceláři pohovku. Pokynul jí, aby se na ni posadila.
Opřel se o stůl a upřeně se na ni díval.
„Takže co uděláš, blíženko Crowne, abys dokázala, že si vážíš příležitosti, které se ti dostalo?“
Lenina mlčela.
„No?“ Přejel po ní pohledem.
„Ty myslíš... A právě tady? Ale jistě, jistě,“ řekla Lenina a rozepnula tip kombinéze. Vyvlekla jednu ruku, potom druhou,

a nechala horní díl sklouznou. Když se sehnula, aby si zula boty, předseda ji zarazil.

„Ale, ale, blíženko Crowne,“ řekl s hlubokou bolestí. „Jak hluboko jsi klesla! Chceš kupčit s láskou? Copak jsi opravdu zapoměla, že si všichni navzájem patříme? Ty mě chceš odměňovat tím, co mi právem patří?“

Lenina uraženě pohodila hlavou a navlékla se do rukávů.

„Tak co tedy chceš, blíženko předsedo?“

„Musíš udělat něco pro společnost.“

„A co?“

„Informovat. Kdyby ses dozvěděla o něčem asociálním, přišla bys mi to říci.“

„Udávat?“

„Proč taková zlá slovíčka? Prostě informovat. Přece nechceš, aby byla komunita poškozená, že ne?“

„Nechci, ale ty nemůžeš chtít, abych udávala své přátele!“

„Tak nevím, blíženko, jestli jsme se tobě nezklamali, já i ti, kteří se za tebe přimlouvali. Doufám, že si to ještě rozmyslíš.“

Hned na chodbě sáhla po somě, otevřela krabičku, ale hned ji zavřela a zastrčila ji co nejhlouběji do kabelky. Soma rozpustí každé trápení, ano. Gram somy vzít, budeš mít klid. Soma ti napoví, že je svět růžový. Gram vymaže trápení, odploví svědomí. Ještě by si začala myslet, že na donášení není nic špatného.

Doma se vrhla do postele. Mlátila pěstmi do polštáře, a když se jí neulevilo, bouchala do něj hlavou. Ne a ne a ne!

A pak přišlo pozvání k Jeho Fordstvu.

„Co jste říkala té knize, slečno Lenino?“ zeptal se Mustafa Mond.

Snad mě nepozval proto, aby se ptal na knihu? pomyslela si Lenina.

„Nuže? Co jste si myslela o světě, který popisuje ta kniha?“

„Že je divný. Hrozně moc divný. Všechno se tam bere hrozně vážně. Na všem hrozně záleží. Na lásce, na smrti. A přitom si z toho zase dělají divnou legraci. A některé věci tam jsou rozkošné. Třeba jako Romeo mluví s Julií v zahradě. Nebo jak je Romeo s Julií v posteli. To je rozkošné, ale přitom taky divné. Vždyť Romeo předtím zabil jejího kamaráda Tybalta.“ Lenina zavrtěla hlavou. „Lidi se zabíjeli na ulici a dívky milovaly vrahy, jako by to byli normální lidé.“

„A tohle je kniha, která predestinovala vašeho Johna,“ řekl Mustafa.

„Tak proto je tak divný. Myslíte, že se chtěl zabít, protože myslel, že jsem mrtvá?“

„Mohl to být jeden z důvodů.“

„Chudák John! A co s ním tedy bude?“

„Kvůli tomu jsem vás vlastně zavolał, slečno Lenino. Přikázal jsem policii, aby vyšetřila ty události u majáku. Našli se svědkové, popsali, co se stalo. Jeden z nich tam fotografoval. Měla jste pravdu. Ty zlomeniny a tu natrženou slezinu opravdu nemá na svědomí váš John Divoch. Ve skutečnosti tam spousta lidí dělala totéž. Mlátili se navzájem vším, co jim přišlo pod ruku, a milovali se jeden přes druhého. Došlo k mnoha úrazům, John to začal. Jenže oni ho vyprovokovali. Byl pološílený.

Nepošleme ho ani na repredestinaci, ani do blázince, ani mu neprovedeme lobotomii, ale přikláním se k názoru, že ho pošleme na ostrov, tak, jak původně chtěl, za jeho přáteli Bernardem a Helmholtzem. Už ho nikdy neuvídíte, slečno Lenino.“

„Ach ne! Neposílejte ho pryč! Prosím!“

„Ale on tady nemůže zůstat. Je nebezpečný sám o sobě, už proto, že rozvrací naši komunitu. A je jako sud prachu. Reaguje nevypočitatelně. Nedá se předpovídat, co ještě udělá – a co by se mohlo stát se společností, kdyby tady zůstal.“

„Dejte mu ještě šanci.“

„To nemůžeme riskovat.“

Lenina chvíli přemýšlela a pak vyhrkla:

„Pošlete mě na taky ostrov. Chci být s ním.“

Takže to bude jednodušší, než Mustafa čekal.

„Ale uvědomujete si, co chcete? Na ostrovech je mnohem primitivnější život než tady. Jsou tam jiné zvyky. Jiná morálka. A John si na vás ani nevzpomíná.“

„Tady mě stejně nic dobrého nečeká. Přišla jsem o své místo a strčili mě do archivu. A málem mě vyhodili z práce. Mám jizvy na obličej. („Nejsou skoro vidět,“ řekl Mustafa.) Lidem je nepříjemné se na mě dívat. Muži mě nechťejí. Bojím se, že už ani nejsem pneumatická. Johnovi by to možná nevadilo. A ta ztráta paměti se možná spraví. Určitě se spraví! Nemohl na mě zapomenout navždy.“

„Částečně si za své potíže můžete sama. Doneslo se ke mně, že jste na jednání komise byla drzá.“

Lenina sklonila hlavu. „Neovládla jsem se. Řekla jsem věci, které jsem si ani nemyslela. Totiž myslela, ale...“

„Ale odpustili vám.“

„Jenže ne zadarmo. Chtějí, abych donášela.“

„A vy nechcete?“

„Ovšemže ne.“

„Svoje změnit nebudou. To by se zesměšnili.“

„Nejde jenom o tohle. Jde o to, že... že jim teď navždy budu za jejich shovívavost dlužná. Kdykoliv mohou přijít a něco žádat. Kdykoliv si mohou vzpomenout, že jsem se nepolepšila a nesnažila, a kdoví co ještě. Když si pomyslím, že bych třeba měla donášet na Henryho a Fanny...“

„Co je s nimi?“

„Nic, nic.“

„Myslíte, že by se mohla stát, že byste musela donášet na ně?“

„Proforda, ne. Jsou tak rozumní. Jenomže...“

„Jenomže se k sobě tak dobře hodí, a tak dobře si rozumí?“

„Ale jistě by nedělali nic nedovoleného! Vidíte, už myslím na samé nemravnosti. Opravdu bude lepší, když půjdu pryč.“

„Ale co když vás John už nemiluje?“

„Tak budu aspoň blízko něho.“

„Jste si jistá, že to chcete?“

„Nemohu bez něj být.“

Mustafa Mond povstal a řekl: „Lenino Crowne, pro své špatné chování jste odsouzena ke ztrátě komunity, identity, stability. Čeká vás život v nejistotě. Budete mít právo milovat, ale bez záruky, že vaše láska bude opětována. Přijímáte? Celý váš život se bude podobat náhražce prudké vášně.“

Lenina plakala. Plakala pro překážkový a elektromagnetický golf, pro pocitové filmy, pro vonící varhany a syntetickou hudbu, pro cesty po celém světě, pro všechny hezké a milé chlape, které už nebude mít.

Pak popotáhla nosem a řekla: „Přijímám.“

„Příští transport pojedje nejpozději za měsíc. Možná i dříve. Stihnete se připravit na cestu?“

Lenina přikývla. „A John?“ vypravila ze sebe.

„Johna pošleme brzy za vámi. Pro jistotu ho nebudu posílat s konvojem, ale speciálem.“

Lenina se rozplakala ještě usedavěji, když si uvědomila, že bude na novém místě fordví jak dlouho sama, bez Johna.

Jeho Fordstvo jí podalo papírový kapesník. Důkladně se do něj vysmrkala a utřela si slzy. Když se zvedla k odchodu, Mustafa Mond vstal a lehce ji objal.

„Přeji vám mnoho štěstí, Lenino Crowne,“ řekl a políbil ji na uslzenou tvář. „Ford vám žehnej.“

Děs z vlastního rozhodnutí přepadl Leninu až doma, a s takovou silou, že se roztrásla zimmicí. Vlezla do postele a zabalila se do přikrývky z pravé náhražky perí, ale nemohla se zahřát. Co to udělala! Bude muset odjet kdoví na jaké místo, mezi samé asociální lidi, a ztráta vonících varhan a pocitových filmů bude možná to nejmenší! John si na ni nevzpomene, a pokud ano, možná ji zase bude chtít ublížit. Dej Ford, aby na novém místě byl někdo, kdo by jí pomohl!

Ale má se připlazit k Jeho Fordstvu a prosit, aby tu směla zůstat? Ani za nic, a nejen proto, že by se styděla to udělat. Vzala do ruky tubičku se somou. Nic jí nebrání vzít si třeba pět gramů, co na tom, když zítra nepřijde do práce? Ať si LP poradí bez ní. Lekla se té myšlenky, co kdyby takhle uvažoval každý? To by zničilo komunitu. Nebyla ještě taková kacírka, aby si řekla, že komunitě, která ji nechce, vlastně nic nedluží. Ale ukázněně si vzala pouhý gram somy a sáhla po telefonu. Musí přece mluvit s Fanny – a také s Henrym.

11

Potom Lenině přišel dopis s pokyny na cestu. Směla si s sebou vzít zavazadlo o váze do 15 kg s doporučením, aby si vzala teplé oblečení. A s tím se objevil nový problém. Co s kotětem.

Kotě Žízalu Lenina našla nedávno v krabici u dveří svého bytu. Nejdřív nevěděla, co s ním, a přemýšlela o tom, jak se jí co nejrychleji zbavit. Jenže zvířátko v ní probudilo zvláštní pocit, a tak si je nechala.

Náklonnost k zvířatům byla jednou z těch věcí, které nebyly zakázané, a nikdo vám přímo neřekl, že byste se neměl ujmout zvířete. Jenže když jste to udělali, ocitlo se to ve vašich záznamech. Možná z toho nic nebylo. A možná to někdy použili proti vám.

Byly ale ženy, které si mohly dovolit víc než ostatní. Nějakým způsobem se jim podařilo vymknout se pravidlu, že si navzájem patříme. Patřily jenom několika významným mužům, a za svou přízeň žádaly odměnu. Bylo normální, že muži dávají ženám drobné dárky, ale tyto dámy se nechávaly žít. A také pěstovaly různé výstřední a provokativní záliby. Některé z nich se ukazovaly se živými zvířaty. Chodily se psy na vodítku, s kočkami za krkem, jedna z nich dokonce chodila s minikoníkem na ohlávce.

Jedna z těchto žen, kterým se říkalo všelijak – nejlaskavěji „luxusní dámy“ – bydlela ve stejném domě, jako Lenina. Celá

léta se ostentativně ukazovala ve společnosti pouhých dvou nebo tří mužů. Samozřejmě, že na ní ostatní ženy nenechaly nit suchou. Tak už to bývá, když někdo dělá to, o čem tajně sníte, ale nemáte odvahu to uskutečnit.

Lenina tu ženu potkávala ve výtahu. Nebyla nijak zvlášť krásná, měla dost velký nos, a nebyla ani mladá, což se samozřejmě nepoznalo podle postavy ani podle pleti, ale měla něco v očích, nějakou zvláštní moudrost, zkušenost a únavu. Byla velmi elegantní, a nebylo to tím, že by měla drahé šaty – i když měla – ale tím, že je dovedla nosit. Lenina jí nezavíděla, říkala si, ať si to má, ale já bych to za takovou cenu mít nechtěla. Ať si každý dělá, co chce, ale když se snažíte žít mravně a spořádaně se vyspíte s každým, kdo si to řekne, je trošku k vzteku, když si z toho taková udělá živnost.

Lenina myslela, že kotě patřilo té ženě, a že ji omrzelo, a tak je odložila.

Jenže na ostrov si ho asi vzít nemůže. Nedalo se nic dělat – musí za tou ženou dojít a poprosit ji, aby si kotě vzala zpátky.

Když Lenina zazvonila u jejích dveří (podle jmenovky na zvonku se jmenovala Helena Zetkinová), cítila srdce až v krku. Skoro si přála, aby ji nezastihla doma.

Jenže za dveřmi se ozvalo: „To jsi ty, Prdelko? Proč si neotevřeš?“, a pak se dveře téměř okamžitě otevřely. Nebylo zamčeno! Majitelka bytu se objevila ve dveřích ve vytahané domácí mikině a přiléhavých teplácích. Ať byl Prdelka kdokoliv, zřejmě nestálo za to se kvůli němu namáhat.

„Přejete si?“ zeptala se Helena Zetkinová překvapeně, když shledala, že za dveřmi nestojí „Prdelka“.

„Já jdu... totiž, není to kotě vaše?“

„Ne, proč?“

„Já jsem myslela... máte přece kočku... a mě posílají na ostrov...“

„Ne, není. Potřebujete ještě něco?“

Zdalo se, že se chystá zabouchnou dveře. A Lenina, zdrcená vědomím, že se jí nepodaří kočku umístit, se rozplakala. Ostatně měla slzy na krajičku od návštěvy u Jeho Fordstva skoro pořád.

„Co s ní budu dělat? Na ostrov si ji vzít nemůžu... a nemám ji komu dát... Myslela jsem, že vy...“

„Klid, jen klid. Pojd'te dál. Všechno se vyřeší.“

Odstoupila ode dveří a pustila Leninu dovnitř.

„Právě si dělám somový čaj. Dáte si se mnou?“

Lenina kývla hlavou. Hostitelka jí nabídla křeslo a odešla do kuchyňky.

Lenina se rozhlédla kolem sebe. Byt nebyl zařízený tak luxusně, jak si představovala. Divné bylo, že na delší stěně byla velká police s knihami. Jedna otevřená kniha ležela na stolku, u kterého teď Lenina seděla. Že by si její hostitelka právě četla?

U kratší zdi byla televize – a byla vypnutá.

Hostitelka se vrátila se dvěma šálky čaje, odsunula knihu stranou a posadila se proti Lenině.

„Tak vás posílají na ostrov?“ zeptala se se zájmem.

Lenina přikývla. Kotě se jí vymanilo z náruče a otíralo se o nohu stolu.

„Taky mě chtěli poslat na ostrov. Ale přítel se za mě přimluvil, takže... Všechno záleží na tom, jaké máte přátele,“ zasmála se. „A co jste provedla?“

„Asociální vztah,“ zamumlala Lenina.

„Hm, předpokládám, že s někým, kdo nemá žádný vliv. Jeho na ten ostrov posílají taky?“

„Ano. Taky tam půjde.“

„A nechcete, abych se za vás přimluvila? Sice nemohu nic slíbit, ale možná by to stálo za pokus.“

„Ne – já bych tady nechtěla zůstat bez něj.“

„Třeba by tady nechali i jeho. Chlapům projde skoro všechno. Ženy to odnesou.“

„Oni tam vlastně posílají jeho. Já chci jít za ním.“

„Tedy velká láska. A prosím vás, co ten váš milý provedl tak neodpuštělného? Unesl vás a držel vás v svém bytě?“ zasmála se ho hostitelka.

„On je John Divoch,“ řekla Lenina, protože se domnívala, že to na vysvětlení stačí.

„Divoch – počkat, ten Divoch? Já tedy noviny moc načtu a na televizi se skoro nedívám, ale tohle nemohlo uniknout ani mně. Takže ho posílají na ostrov? A vy chcete jít s ním?“

„Ano. Jenom nevím, co udělám s kočkou.“

Kotě, jako by tušilo, že je o něm řeč, se otřelo paní domu o nohy.

„Tak jestli ji nemáte kam dát, tak já si ji nechám. Ale vy mě docela zajímáte. Mimochodem, já jsem Helena.“

„Já jsem Lenina.“

„Takže s tím Divochem je to velká láska?“

„Já nevím,“ řekla Lenina utrápeně. „Já nevím, jak se to mohlo stát. Opravdu za to nemůžu. Prostě se to stalo.“

„Ale počkat – vždyť vy přece znáte významné muže. Dokonce arcipěvce Komunity. Byla jste slavná...“

Lenina si povzddechla. Ani ji nenapadlo, že by po některém z nich žádala, aby se u Jeho Fordstva za ni a za Johna přimluvili. Stejně by to neudělali.

„Když oni... oni jenom chtěli vědět, jaký je John v posteli.“

„No – a jaký je?“ zeptala se dychtivě Helena.

„Když já nevím! On mě nejdřív nechtěl... totiž vlastně chtěl, ale nechtěl... nechtěl mě chtít... až potom, ale tak divně... Takový určitě normálně není!“

Helena se snažila vybavit, co o té věci vlastně ví. Jeden čas toho bylo plno, takže tomu nemohl uniknout ani ten, kdo se o to nezajímal. A pak – počkat – pak bylo něco...s nějakým majákem, že?

V době, kdy se to stalo, neměla Helena na televizi už vůbec čas, protože jí Buřtík přinesl zakázanou knihu, tlustý svazek na průklepovém papíře, kterou ale musel za tři dny vrátit. Bylo to něco hodně starého o nějaké Anně Karenině. Helena věnovala

četbě každou volnou chvíli, i když ta Anna byla hloupá husa, která to vůbec neuměla s chlapy, a pak si ještě si některé pasáže opsala. Že se něco stalo u majáku se pak doslechla u kadeřnice. Ten Divoch tam prý řádl jako nadřazený žoldnér z nějaké předfordovské války, a dokonce zranil dívku, která za ním schválně přiletěla.

„Počkejte – že vy jste ta dívka, kterou málem zabil?“

„Ne, nezabil. Lidi strašně přehánějí. A vlastně za to ani nemohl. On má špatnou predestinaci. Měl těžké dětství. Ještě se může všechno změnit. Kdyby jen pochopil...“

Helena si odfrkla. Ona by si nic líbit nenechala a něčí těžké dětství ji nedojímalo.

Ale v tu chvíli klaply dveře.

„To jsi ty, Prdelko?“ zavolala Helena. „Pojď dál. A nelekni se, mám návštěvu.“

„Prdelka“ byl důstojný pán, jeden z těch přepracovaných manažerů, kteří zapomínají na omlazovací léky a na tranzfúze mladé krve jdou až po třetím upozornění Všeobecné sjednocené Fordovy zdravotní pojišťovny, takže měl malinko povadlou plet' a trochu prořídle vlasy. Ostatně Lenina ho znala. Byl to generální ředitel obchodního řetězce Supernákup, který se kolem ní také točil v době její slávy a zval ji na výlet do Tokia, ale už na to nedošlo.

„Slečna už určitě odchází, že?“ řekl.

„Slečna odejde, až bude chtít,“ zašveholila Helena.

Prdelka se posadil na gauč a Helena mu donesla čaj.

„Jste mi nějak povědomá. Nechtě mě trochu zavzpomínat.“

Chvilí přemýšlel. „Nejste vy to děvče, co se točilo kolem toho blázna Bernarda Marxe a Divocha?“

„Jé, Prdelko,“ přerušila ho Helena, „vždyť ty chodíš hrát překážkový golf s Jeho Fordstvem, že? Co myslíš, mohl bys za naši krasavici ztratit slovo?“

„A o co jde?“

„Tak trochu se nám zamilovala. Ten její má jít na ostrov, a ona tam chce jít za ním. Taková škoda! Ale kdyby ten její mohl zůstat tady, tak by taky zůstala.“

„Ten její je Bernard Marx nebo ten Divoch?“ zeptal se Prdelka. „To mi připomíná, že z toho našeho výletu do Tokia sešlo. A já jsem tak doufal, že si o tom Divochovi popovídáme.“

„Třeba byste to ještě stihli,“ řekla Helena s rozzářeným úsměvem.

„Já se přimluvim milerád. Co bych pro tak milou dívku neudělal. Heleno, mohli bychom se slečnou zajít do tvojí ložnice?“

„Ale jistě. Lenino, pokud se potřebujete připravit, moje koupelna je vám k dispozici.“

Lenina s radostí, že o ni mocný muž stojí, i když už není slavná, odběhla do koupelny, aby provedla svůj malthusiánský rituál. Když si s nohou na záchodovém prkénku zaváděla malthusiánský prostředek, probleskla jí hlavou obava, jestli opravdu není nějak poškozená.

Když přišla do ložnice, ležel Prdelka na posteli už nahý. Lenina si s pocitem lehké úzkosti sedla na kraj postele. „Buďte na mě hodný,“ řekla.

Ale Prdelka ji stáhl k sobě a svalil se na ni.

„Nezapomenete se přimluvit za nás oba, že ne,“ řekla Lenina jeho rameni.

„Ne, to víš, že ne,“ zamumlal.

Když Lenina vyšla z ložnice, zvedla Helena hlavu od knížky.

„Tak co, slíbil?“

„Ano. Doufám, že nezapomene.“

Večer za Leninou přišel Henry s Fanny, aby se s ní rozloučili. Henry měl ráno odletět na Světový kongres o nových metodách predestinace nižších kast pro práci v zemědělství,

který se konal v Pekingu, takže bylo jisté, že už se s Leninou neuvidí.

Jak se dalo očekávat, Fanny znovu vyčetla Lenině, že je blázen, a že si svůj nešťastný osud zavinila sama. Kdyby si nechala říct! Lenina tentokrát pomlčela o tom, že to byla Fanny, kdo ji téměř donutil, aby si sama šla Johna vzít, což odstartovala celou sérii katastrof.

Henry přinesl Lenině krásný zelený kabát s podšívkou.

„Na Falklandách jej budeš potřebovat,“ řekl.

„To je krásný kabát!“ předstírala Lenina radost. „A to nádherná podšívka z náhražky vlny!“

„To je pravá ovčí vlna, Lenino.“

„Ach, Henry! To muselo stát peněz!“

Henry si pomyslel, že by zaplatil mnohem víc za to, kdyby se mohl zbavit nepříjemného pocitu z toho, že se zachoval tak zbaběle – byť se mu vlastně nedalo nic vytknout. Zamumlal něco neurčitého.

„Možná ani nebudu muset odjet! Vyspala jsem se s Pr..., totiž s Josephem Schicklgruberem. Slíbil, že se u Jeho Fordstva přimluví,“ hlásila mu Lenina.

„Neříkej, opravdu? A jak to proběhlo? Všechno v pořádku?“

„V pořádku, ano.“

Takže na těch řečech, že ji tam Divoch nějak nenapravitelně poškodil, nebylo ani za mák pravdy.

„A nechceš si to na rozloučenou udělat i se mnou?“

To se ví, že chtěla.

„Nebude ti to vadit, Fanny?“ zeptala se Lenina pro jistotu, i když proč by jí to mělo vadit.

„Ovšemže ne,“ řekla Fanny, posadila se do křesla a zapnula si televizi.

„Pořád jsi pneumatická,“ řekl potom Henry v ložnici. „Fanny zdaleka není tak pneumatická jako ty, i když je to hodná a slušná holka. Ale to už tak bývá, že mravnost a pneumaticnost nejde moc dohromady, a nikdo neví proč. Nejpnematičtější

jsou děvky. Promiň, Lenino, nemyslel jsem to na tebe. Chceš ještě jednou?“

Ale Lenina se hystericky rozesmála.

„Co to je, Lenino?“

„To je zlý sen. Podle tebe jsem děvka, podle Johna jsem děvka, tak co mám dělat?“

Henry se položil na záda.

„Máš se chovat jako slušně predestinovaná dívka. Ten tvůj nejmilovanější John je predestinovaný jinak. Podle mě vaše predestinace nejdou k sobě. Nebo se přizpůsob jeho predestinaci, k Walteru Reutherovi s tebou. Ale já doufám, že ti zůstalo ještě aspoň tolik slušnosti, abys neodmítla pořádného muže, který tě slušně chce.“

Lenina si povzdychla. „Tak pojd“,“ řekla. „A pospěš si, ať Fanny dlouho nečeká.“

Henry nespěchal a Fanny opravdu musela čekat dlouho. Ale protože byla opravdu rozumná a přející dívka, vůbec se nezlobila.

„Tak co?“ řekla, když se Henry s Leninou vynořili z ložnice.

„Ale nemusíte nic říkat.“ Vyskočila z křesla a běžela Leninu obejmout. „Lenino, drahoušku, já jsem tak ráda, že jsi v pořádku. Ale nelep se na Johna, až budete na ostrově, a dej pozor, ať si tam nezkazíš pověst hned ze začátku.“

„Třeba nebudu muset odjet, vždyť jsem říkala.“

„No tím líp!“

„Hned zítra řeknu klukům v práci, že se zbytečně báli. Vsadím se, že se zítra budou předhánět, kdo tě odveze domů.“

Jenže nepředháněli. Pořád tady byla její špatná pověst. Totiž ne že by nikdo nedal najevo, že by k ní zašel, ale mělo to být tak, aby si toho nikdo jiný nevšiml. A Lenina je poslala do háje. Pokoutní známosti by jí pověst nevylepšily.

A dny běžely a žádná zpráva od Prdelky nepřicházela.

„Neračte se hněvat, Vaše Fordstvo,“ kvílel hlas v telefonu.
„Opravdu to není naše vina. My jsme opravdu, ale opravdu pana Divocha hlídali. Kdo mohl tušit, že...“
„Co se stalo?“ zeptal se Mustafa Mond.
„Byla to nehoda, přísámford!“
„Je mrtev?“
„Je v nemocnici, ale bude to v pořádku, Vaše Fordstvo, je to jen popálenina!“
Aspoň že tak.

„Klamal jste mě!“ obořil se John na Jeho Fordstvo. Na levém předloktí měl speciální ochrannou konstrukci. Byla průhledná a umožňovala pohled na popálenou kůži. Odpuzovalo to, ale současně perverzně přitahovalo pohled.
„Co jste zase vyváděl?“ zeptal se Mustafa Mond.
„Prosil jsem Boha o důkaz své nevinu! Udržím-li ruku na plotýnce vařiče tak dlouho, než odříkám přísahu, jsem nevinen! To jsem řekl Bohu, a tak jsem to udělal“
„Takže vy jste vynalezl ordál. Boží soud. Nu, a jak to dopadlo?“
„Jsem nevinen! Není pravda, že jsem zneuctil nějaké děvče!“
„Tím lépe pro vás. Možná si to ta dívka vymyslela. Možná vás chtěla svést a vy jste ji zahnal do koupelny, že?“
„Ano! Přesně to bych udělal, kdyby nějaká kuběna zaútočila na mou čest.“
Nu, ať si to s Leninou vyříkají sami, pomyslel si Mustafa Mond.
„Jak byla dlouhá ta přísaha?“ zeptal se.
„Přísahám při Bohu, při Ježíši a při Pookongovi, že jsem se nedotkl v hříšném úmyslu nížádné ženy.“
„Obhájil jste tedy svou čest, nicméně mé rozhodnutí platí. Váš odlet na Falklandy se pouze o pár týdnů odkládá.“
A ubohá Lenina bude čekat o pár týdnů déle, řekl si, když se zvedal ze židle.

„A at' se nikdo – nikdo! – nedoví, že tady ten potřeštěnec je,“
přikázal Mustafa řediteli nemocnice.

Dnes ráno byl zadržen mladík, který se pokoušel rozdávat nějaké letáky. Hrdě o sobě řekl, že je divochista. Nepodařilo se je vykořenit. Na krku měl mladík přívěšek v podobě oprátky jako symbol Divochovy mučednické smrti. V letáku se hovořilo o Johnovi, Synovi Forda Pána, který nyní sedí na sedadle spolucestujícího v posvátné limuzíně Svého Otce.

A pak tu bylo ještě to děvče. Ta Lenina. Byly tu náznaky, že i kolem ní by se mohl vytvořit kult. Vyvolená Fordova Syna. Svata.

A Francesco Butler, hlava jeho tajné služby, mu prozradil, že sekční šéf pro bezpečnost a několik dalších významných mužů chystalo intriku, ve které hodlali Johnův případ zneužít. Mustafa Mond měl být obviněn, že osobně chrání nebezpečného jedince, potenciálního vraha. Mělo se naznačit, že možná ne bývalý Ř.L.P., ale Mustafa Mond je otcem onoho divošského mladíka. Vyšetřování, které dokázalo, že se John vlastně ničeho tak závažného nedopustil – párkrát uhodil děvče důtkami a pak se jí zmocnil, dřív, než ji požádal o dovolení – což muži ve vyšším postavení dělávali běžně – vzalo spiklencům trochu větru z plachet, ale ne všechn.

Forda jeho, už aby byli oba co nejdál, John i Lenina.

O čtrnáct dní později zavolal Mustafa Mond Prdelkovi a zval ho na golf.

Ted' si teprv Prdelka vzpomněl, že něco slíbil té hezké dívce – jak ona se jenom jmenovala?

Jenže to už byla Lenina na Falklandách.

(Helena)

Helena v šestnácti letech utekla ze školy s hezkým zahradníkem, který tam jezdil udržovat živý plot. Bydlela s ním čtrnáct dní v jeho domku, ale pak ji udala jedna dělnice, která nesnesla, že za ní přestal chodit, a Helenu poslali do repredestinační školy pro problémové dívky, kde se měla odnaučit sklonu k individuálním vztahům. Po roce převýchovy se směla vrátit do školy, a jakkoliv předstírala, že se polepšila, přijala pevné rozhodnutí, že si bude žít po svém, ale tentokrát to udělá chytřeji.

Na vysokou školu jako Beta jít nemohla, takže se vyškolila na sekretářku a nastoupila do práce k Čuněti. Čuně bylo členem správní rady Pracovních oděvů pro pracující ve zdravotnictví. Jak zkušenost ukazuje, dávkami alkoholu sice můžete snížit inteligenci nižších kast, ale nemůžete zaručit, že vyšší kasty budou mít právě takovou inteligenci, jaká se od nich očekává. Někteří by si zasloužili být Alfami a skončí jako Bety, některé Alfy zase nesplňují nároky své kasty.

V polepšovně se Helena naučila ničem se neštítit a využít každé příležitosti. Když si ji Čuně hned první týden vzalo, předvedla mu takové kousky, že se jí nedokázalo nabažit, což samo o sobě nebyla výhra, ale hned jí pronajalo pěkný byt a zdvojnásobilo plat. Ovšem Helena si uvědomovala, že mu vášně dlouho nevydrží. Hledala jiné možnosti. Jako sekretářka se účastnila porad vedení a všimla si, že Čuně kolikrát neví, která bije. Pak tu a tam naznačila, prohodila slůvko, a výsledek byl ten, že jeho oddělení vedla prakticky ona a Čuně je podle jejích rad zastupovalo navenek, a tento stav trval celých deset let, než Čuně náhle zemřelo na selhání srdce. Ale Helena samozřejmě věděla, že jí Čuně nevydrží navždy, a ještě za jeho života navázala kontakt se Žužlou. Žužla jí pomohl k místu bankovní poradkyně pro nižší kasty. Byla to jednoduchá práce. Dety a Gamy se většinou chodily radit, jestli si jejich skupina Bokanovského může dovolit vzít televizi na splátky (obyčejnou ano, pocitovou ne), ale Helena

se aspoň naučila komunikovat s pomalu chápajícími lidmi, což se kupodivu hodilo i pro komunikaci s příslušníky vyšších kast. Nebyla líná a naučila se o bankovníctví všechno, co mohla. Pořád toužila jít vysokou školu a po Žužlovi chtěla, aby to nějak zařídil, ale na tohle nestačil ani Žužla, striktně platilo, že studovat mohou jenom Alfý. Uvažovala i o tom, že by požádala o přezkoumání kastové příslušnosti, ale to vyžadovalo za prvé složení velmi těžké státní zkoušky, za druhý vysoký poplatek a za třetí jí Žužla ujistil, že se málokomu vyhoví, a že se ještě nikdy nestalo, aby se vyhovělo ženě, ani když se vyspala se všemi členy komise. Ostatně jak by k tomu Alfý přišly, kdyby se osoby s nižší predestinací vetřely mezi ně, kteří jako děti museli tak těžce pracovat.

Tak se Helena musela spokojit v roli dámy v pozadí. Za každého manažera si našla náhradníka dříve, než se on začal ohlížet po jiné nebo než nastal čas, aby se odebral do Nemocnice pro umírající. Buřtík jí sloužil už pět let a Prdelka tři roky. Pro radost mívala hezké herce a zpěváky, ale s těmi byla potíž, že bývali sebestřední a tudíž nudní.

Vlastně ji už nudili muži jako takoví. Unavovalo ji snažit se být roztomilá, a tak se ani nesnažila. Těm pitomcům to kupodivu nevadilo.

Ráda by se na ně vykašlala úplně. Měla úspory, kdyby žila skromně, vystačila by až do konce svých predestinovaných let, ale obávala se, že takovou vyzývavost si přece jen dovolit nemůže.

Kdyby byl mužem, možná by jí samotářský život prošel. Ale k ženám je svět nespravedlivý.

Druhá část

1

Z Londýna vylétěla s „konvojem“, což znělo hroživě, ale bylo to obyčejné letadlo. Řekli jí, že cesta bude dlouhá, letadlo bude přistávat na „logistických uzlech“, kde se bude přestupovat do různých letadel podle místa určení. A nakonec je vyzvednou helikoptéry a dopraví je na ostrov.

Ale že těch lidí nastupovalo do letadla tolik!

„Brzy pro nás budou muset vyklidit Grónsko!“ vykřikl jeden Beta muž, když nastupovali, a několik dalších se zasmálo.

Když nastupovala do letadla, měla strach. Přece jen to letadlo bylo plné zločinců a kacírů, že? Co když ji některý bude chtít unést a strávit s ní o samotě několik týdnů, jako ten černocho ve filmu? (No, musí se přiznat, že ta představa některé ženy poněkud vzrušuje.) Nesmysl, jak by se s ní mohl dostat z letadla? Ale třeba by ji někteří mohli obtěžovat nevhodnými řečmi. Skutečně, jeden muž udělal sprosté gesto naznačující chování dítěte, ale dozorce ho napomenul.

V letadle bylo několik dozorců ve višňových uniformách, tři seděli vpředu, tři vzadu, a ještě tři uprostřed. Když letadlo vzlétlo, postavil se jeden z nich do čela a spustil:

„Dobrý den, pánové – a dámy. Já jsem poručík Eduard Kliment a budu vás jako velitel vaší eskorty doprovázet na vaší cestě na vaše ostrovy. Doufám, že s vámi nebudou problémy, proto kdyby se čekalo, že s vámi budou problémy, tak byste neletěli s námi, ale speciálem v poutech. Ale nemyslete si, my máme taky pouta, a kdyby někdo dělal problémy, nebudeme se je bát použít. Takže si to pořádně rozmyslete.

Očekávám, že budete pokojně sedět na vašich zadních částech těla, abych to tak nějak řekl slušně, a nebudete zacpávat uličku. Když budete potřebovat, můžete jít na záchod, ale vždycky jenom jeden. Proč by vás taky chodilo na záchod víc, že. Do bufetu můžete chodit po dvou, ale nebudete postávat v

uličce, abyste ji nezacpávali. Vedle záchoda je prckomůrka, tak si můžete zajít, kdybyste měli jinou potřebu, a tam můžete jít ve dvojici, protože co by tam jeden dělal sám, ha ha ha.

Když z prckomůrky vylezete, spustí se automatický úklid místnosti, dezinfekce a tak. Po tu dobu svítí vedle dveří červená kontrolka, takže když svítí, tak tam nechoďte, dokud nebude svítit zelená.

Vidím, že dnes tady máme na vás všechny pány jenom dvě slečny, tak dejte pozor, abyste je moc neutahali. A taky si pamatujte, že s vámi ta slečna do komůrku musí jít dobrovolně, ne abyste se s ní tahali v uličce. Jestli si někdo myslí, že se třeba tři nebo čtyři domluvíte a budete tam slečnu tahat násilím, tak na to hned zapomeňte, protože já to v mém konvoji netrpím.“

„Ale jak to, všichni si navzájem patříme!“ vykřikl mladíček na sedadle číslo sedm.

„A vy jste kdo?“

„Jako já?“

„Ano, vy!“

„Harry Morozov.“

„Harry Morozov, PANE.“

„Harry Morozov, PANE.“

„Takže, Harry Morozove, nechcete tady pánům a dámám říct, za to vás posílají na Kythéru?“

„Ani ne... pane?“

„Mám to říct já?“

„Ne... pane.“

„Takže to řeknete sám?“

„... Trošku jsem se před schůzí Svazu Fordovy mládeže předávkoval somou a...“

„A?“

„Když jsme se postavili do pozoru, když se hrála hymna...“

„No?“

„Dal jsem sousedce na židli ten... prdící polštářek.“

Všichni v letadle se rozesmáli. Velitel utišil smích káravým pohledem.

„A proč jste to udělal?“

„Z osobních důvodů... pane.“

„Ona vás nechtěla, co?“

„Na to neměla právo! Všichni si navzájem patříme!“

„Ve vašem případě nejspíš platí výjimka.“

„A oni mi to neuznali! Řekli, že jsem zneuctil hymnu! Byla to jenom legrace!“

„Některé věci nejsou pro legraci! - Takže, Harry Morozove, až se mnou příště budete chtít promluvit, tak nejdřív zvednete ruku, rozuměno? Doufám, že nechcete se mnou mít problémy.“

„Ech... ne.“

„Někdo si možná myslí, že když je Alfa nebo Alfa kdovíkolik plus, že může dělat problémy, ale to si hodně rychle vyžeňte z těch vašich přechytralých hlav, nebo budete mít problém. Doufám, že to každý chápe.“

„Nemá moc velkou slovní zásobu,“ poznamenal muž, který seděl po Leninině pravé ruce.

„Říkal jste něco?“

Lenina si vzpomněla, jak Henry jednou říkal, že u policistů, sekuriťáků a podobných lidí se predestinuje snížený respekt k vyšším kastám.

„Nic důležitého,“ řekl muž napravo.

„Tak dobře. V mém konvoji platí, že nikdo netahá holky do prckomůrky, protože holky, co je posílají na ostrovy, jsou kolikrát zvláštní a mohly by z toho být problémy, a o to nikdo z nás nestojí, že ne?“

Velitel se rohlédl po letadle, jako by hledal někoho, kdo touží po problémech, ale nikdo takový se nenašel.

„Takže chodte si do prckomůrky jak Pán Ford ráčí, ale jen když dokážete slečnu přesvědčit, aby s vámi šla. Dnes tady máme jenom dvě slečny, obě moc hezké, hned bych si sám dal říct, ale nemůžu, protože jsem ve službě.“

Takže pokud tomu všichni rozuměli, řekneme si, co dělat v případě poruchy letadla. Nejdřív se každý podívá, kde má nejbližší nouzový východ. Každý, povídám. Ať se tady nemotáte jako Epsiloni, kdyby něco. Když před vás spadne plynová maska, tak si ji bez blbých keců nasadíte. Letuška vám za chvíli předvede, jak se to dělá. A pro případ, že bysme přistávali na moři...“

Po pravé ruce měla Lenina muže, který se jí ani nedotkl, nezdvírák, a místo aby se s ní začal bavit, vytáhl zpod svetru svazek průklepových papírů a začal si číst.

Ten zleva vypadal všímavěji, ale nebyl tak hezký. Skoro neměl vlasy. Divné, že se pořád vyrábějí muži s touto vadou. Henry říkal, že je to dědičné, ale od té doby, co měl tuto vadu jeden vrchní inspektor, se nikdo neodvážil otázku embryí se sklony k plešatosti nadhodit.

„Dovolíte, abych se představil?“ řekl muž vlevo. „Jsem Albert Charcot. Psychiatr.“

„Lenina Crowneová. Beta-vakcinátorka z líhně. A co to je – psychiatr?“

„Lékař duševních chorob.“

„Duševních chorob? Co to je?“

„Moc se o nich nemluví, že? Nehodí se, aby se vědělo, že proces v líhních občas vyprodukuje vadný výrobek.“

„Jak se to může stát? Vývoj embrya v líhni je přísně vědecký a kontrolovaný, využívá se v něm nejnovějších vědeckých metod a...“

„Samozřejmě, že lze vyloučit všechny duševní poruchy, které mají zřejmou příčinu – slyšela jste někdy o Downově syndromu?“

„Ne.“

„Tak vidíte. Jenže někdy porucha vznikne shodou náhodných okolností. Mladý, nadějný Alfa najednou v šestnácti nebo osmnácti letech ztratí zájem o učení i o zábavu. Nebo začne vtipkovat, ať se to hodí nebo nehodí. Případně začne

prohlašovat, že k němu hovoří samotný Ford Pán. Nebo dokonce jeho protivník Walter Reuther. Nakonec se chová tak podivně, že není společnosti nijak k užtku.“

„A co se s ním stane?“

„Existují léky, které mohou jejich stav zlepšit, a potom může nešťastník aspoň konat nějakou práci, při které nemusí jednat s lidmi. Ale jiní, a těch je většina, navždy zmizí v sanatoriu. Tam se mohou celý den procházet po zahradě, konat lehké práce, v nejhrošim případě skončí v polštářované cele. Protože nemají nikoho, kdo by je postrádal, brzy se na ně zapomene.“

„Ach, to je hrozné. A nedá se jim nějak pomoci?“ Na světě je zřejmě ještě více zla, než Lenina tušila.

„Těmhle moc ne, a jak jsem už řekl, veřejnost o tom nemá moc vědět. A protože jsou takové případy vzácné, není ani moc vůle nějakou pomoc hledat.“

„A vás těší práce, při které nikomu nepomůžete?“ Vždyť taková práce není ani užitečná komunitě.

„No, tak někomu přece jen pomůžeme. Například u lidí, kteří trpí depresi, můžeme použít inhibitory zpětného vychytávání serotoninu a ...“

Pro Forda, teď začne kázat, pomyslela si Lenina, která nerozuměla slovům „inhibitor“ a „serotonin“. A když se chlap pustí do výkladu, nikdy neví, kdy přestat. V takovém případě je lepší nenápadně spolknout čtvrtku somy a pak už jenom dát pozor, kdy se hodí říci „ano“, „to je velmi zajímavé“ nebo „ale nepovídejte, to jsem netušila“. Lenina umění neposlouchat s porozuměním ovládala mistrovsky, což byl jeden z důvodů její všeobecné oblíbenosti – možná důležitější než její proslavená pneumatičnost.

Jenže v tu chvíli se k muži nalevo přes Leninu natáhl muž zprava a řekl: „Promiňte, nemohl jsem nezaslechnout vaše jméno. Před několika lety mě velmi zaujala vaše práce o vybavování vzpomínek na dekantaci pomocí psychedelik. Zajímal by mě váš názor na vliv alkoholové kůry u embryí

nižších kast na poruchy chování batolat. Někteří kolegové se domnívají, že je to způsobeno abstinenčním syndromem...”

„Domnívám se, že problém je hlubší, pane... pane...”

„Jsem Homer Salk, embryolog a neodekantolog. Velmi by mě zajímal váš názor.“

„Osobně se domnívám, že péče o kojence a batolata ve výchovných je naprosto nevhodná, a že způsobuje devadesát procent problémů s dětmi. Včetně zaostávání duševního vývoje.“

„A máte představu, jak by šla situace zlepšit?“

„Mám představu, a dokonce jsem o tom napsal zprávu. Proč myslíte, že mě posílají na Sachalin? Prý si své teorie mohu ověřit na domorodcích.“

„Mě posílají na Korsiku. Je tam docela maličká líheň – sotva padesát dekantací denně – a výchovna pouze pro lahvence. Děti, které odrostou lahvi, se přepravují na pevninu, aby na ně domorodé obyvatelstvo nemělo špatný vliv. Místní lidé jsou totiž živorodí. Doufám, že se mi tam dostane příležitosti porovnat vývoj dekantovaných a dětí narozených matkám v jejich přirozeném prostředí.“

„A proč vás posílají na Korsiku?“

Později měla Lenina přijít na to, že to je jedna z prvních otázek, na které nově příchozí na ostrovech narazí. Hned po otázce „Odkud jsi?“

„Protože jsem zpochybnil nutnost zpomalovat vývoj embryí nižších kast. Předfordovské studie totiž ukazují, že i bez jakýchkoliv umělých zásahů rozložení inteligence v populaci podléhá normálnímu rozdělení, a my svými umělými zásahy možná ničíme potenciál některých jedinců, aniž bychom byli schopni uměle zvýšit potenciál ostatních. Není vám nápadné, jak nevynalézavá a neoriginální je většina našich Alfa studentů?“

„Za originalitu a vynalézavost se posílá na ostrovy.“

„Ne nutně! Jenom pokud to Inspektoři vyhodnotí jako kacírství. A smím vědět, jakého kacírství jste se dopustil vy?“

„V naší vědecké knihovně jsem získal přístup k originálům knih našeho Freuda Pána, studoval jsem jeho kasuistiky, a dospěl jsem k poněkud odlišnému výkladu.“

Kasuistiky! Co je to zase za slovo?

Bylo zřejmé, že s oběma učiteli už žádná rozumná řeč nebude. Nakláněli se k sobě a zatlačovali Leninu do sedadla, aniž by jí věnovali pozornost.

„A jaké to byly závěry?“

„Že problémy Freudových pacientů byly jiné! Že Oidipův komplex je mýtus! Pokud synové nenáviděli své otce, nebylo to proto, že by toužili po sexu se svými matkami, ale proto, že ti otcové byli panovační tyrani, a že pouze matky svým dětem poskytovaly péči a ochranu! Ovšem ne vždy, člověk nemusí být Freud Pán, aby pochopil, že v případě jeho pacientky Dory byla problémem matka! Té Doře se například zdál sen, kde hořel dům, matka chtěla zachránit svou skříňku na šperky, a otec řekl: ‚Nechci, abych já a moje děti shořely kvůli tvé skříňce na šperky.‘ Jak byste si vyložil tenhle sen?“

„Nemám tušení. Že ta matka měla větší starost o své šperky než o děti?“

„Jste dost blízko. Ta matka se se odcizila otcům těch dětí, o děti neměla zájem a celý den se věnovala uklízení a čištění bytu, do té míry, že se nedal normálně používat. A víte, jak ten sen vyložil Freud Pán? Že Dora bojuje s pokušením oddat se nějakému panu K. Pan K. byl muž paní K., kterou miloval Dořin otec.“

A ještě k tomu poslouchat takové nechutné řeči o otcích a matkách! Za co mě Ford trestá!

„Nechcete si se mnou vyměnit místo?“ zeptala se souseda zprava.

„Ano, ano, jistě,“ řekl, vyměnili si místo, a Lenina teď seděla na místě do uličky, zatímco psychiatr rozvíjel myšlenky o tom, že zrušení rodiny je založeno na chybných předpokladech, a embryolog mu přizvukoval s tím, že našel v archívech studie

o vývoji dětí před Fordem, a podle těch studií se děti v péči rodičů vyvíjely rychleji.

Ale i kdyby to byla pravda, co by bylo s Komunitou, kdyby to vyšlo najevo? Úplně by to rozvrátilo společnost, pomyslela si. Takové šílené teorie se pochopitelně nemohou trpět.

V letadle byl ještě jedna dívka, seděla o dvě řady dál přes uličku na prostředním sedadle, a Lenina si uvědomila, že ji zná.

Byla to Manon Bernhardt, kterou od vidění znala ze školy. Tato Manon se ze začátku vyvíjela úplně normálně a nikdo nemohl tušit, jakou katastrofou skončí její nácvik Praxe sexuálního chování.

Tento nácvik byl povinný pro všechny čtrnáctileté dívky včetně těch, které tuto praxi už měly, a byl podmínkou pro přistoupení k první svaté Pofordnosti souladu.

Lenina si vzpomněla, jak stála spolu s dalšími třiceti dívkami v tělocvičně. Měla na sobě jenom župan a občas se otřásla zimou a trochu i nervozitou, třebaže ji starší dívky ujišťovaly, že na tom vůbec nic není. Ale očividně i jiné dívky byly nervózní, protože se hihňaly a šuškaly si, kdežto jiné se tvářily sebevědomě, a dokonce ostentativně dávaly najevo, že celá věc je hloupost a zbytečnost.

V kratší zdi tělocvičny stálo lehátko. U delší zdi stálo šest figurantů, kteří se měli při provádění výcviku střídát, ale ne po řadě, ale podle svých fyzických možností a momentální připravenosti. Nedalo se tedy předpokládat, který na kterou dívku vyjde a třebaže dívky ostentativně dávaly najevo, kterému by daly přednost, nebral se na to žádný ohled.

Nejprve dívkám promítli krátký (nepocitový film), kde byla celá akce zobrazena nejprve jako animace, potom opravdovými lidmi. To nevzbudilo velký zájem, protože takových výukových filmů všechny viděly několik.

Potom to prakticky předvedl na lehátku figurant s figurantkou, na což žákyně reagovaly hojnějším a hlasitějším hihňáním, a

dokonce padly i hloupé poznámky, takže je instruktorka napomenula.

„Má někdo nějaké dotazy?“ zeptala se instruktorka potom.

Nikdo neměl.

„Hlásí se někdo dobrovolně?“

Bylo ticho a dívky si vyměňovaly pohledy.

„Nikdo se nehlásí?“

A pak se přihlásila Lenina a položila se na lehátko jako první.

Jedna, dvě, tři, čtyři, pomyslela si, a automaticky provedla své malthusiánské opatření. Základní pozice...

Ty starší dívky měly pravdu. Nic na tom nebylo, gynekologická prohlídka byla horší. Nejhorší bylo, že ji studil potah lehátka.

Když skončili, plácl ji figurant přes stehno a řekl: „Máš talent, bude z tebe dobrá šukna!“

„Žádné osobní poznámky!“ okřikla ho instruktorka.

A když se Lenina postavila do rohu, kde měly absolventky čekat na závět výcviku, otevřely se dveře a dvě školní dozorkyně před sebou strkaly Manon Bernhardt. Manon se se vzpurným výrazem postavila na konec řady a jako by v sebeobraně zkrřížila ruce na hrudi.

Na lehátko nastoupila další dívka, potom další, a tu se Manon prudce otočila a vyběhla z místnosti.

Za chvíli ji dozorkyně vlekly zpátky, ale tentokrát byly tři a Manon se vzpouzela a ječela.

Školení se přerušilo a instruktorka se snažila Manon domluvit, že se nemá čeho bát.

„Já se nebojím!“ zaječela. „Ale takhle to nechci!“

„A jak bys to chtěla?“

„Když budu sama chtít!“

V hloučku dívek to zašumělo nevolí. K čemu by to vedlo, kdyby si každý dělal, co chce, kdy chce a s kým chce? Za chvíli by se komunita rozpadla.

Instruktorka se snažila Manon domluvit, ale ta se pořád škubala a něco vykřikovala.

Instruktorce si tedy povzdechla a dala pokyn, aby školení pokračovalo. Dívky si jedna po druhé lehaly na lehátko, figuranti se činili, a Manon se zdánlivě uklidnila a dívala se před sebe prázdným pohledem.

Nakonec přišla řada i na ni. Ale místo aby si šla lehnout, stála strnule na místě a jako by neslyšela, co instruktorka říká, ani povzbuzování ostatních dívek. Nereagovala ani na návrh jednoho figurantů, aby si z nich vybrala, kterého chce.

„Tak když to nejde po dobrém, půjde to po zlém,“ řekla rezignovaně instruktorka a školní dozorkyně Manon chytily, dotáhly ji k lehátku a snažily se ji na ně položit. Manon se ale probrala ze strnulosti, bránila se ještě zuřivěji, jednu dozorkyni kousla a další kopla do břicha, a když se konečně podařilo ji na lehátko dostat, musely ji vši silou držet, protože se nepřestala pokoušet vstát.

Když už to vypadalo, že se věc přece jen podaří, objevila se nečekaná překážka.

„Já tedy nevím jak kdo,“ řekl první figurant, „ale když ta holka opravdu nechce, tak do toho nejdu.“

„Já taky ne,“ řekl druhý.

„Já taky ne,“ řekl třetí.

„Já ani nemůžu, jsem úplně vyčerpaný,“ řekl čtvrtý.

„Já jsem taky vyčerpaný, dneska toho bylo moc,“ řekl pátý.

„A platilo by to vůbec, když nechce? Já do toho taky nejdu. Co v téhle škole děláte, když nedovedete žákyně připravit na nácvik?“ pohrdavě odfrkl šestý.

Dozorkyně Manon pustily a instruktorka šla zatelefonovat pro pokyny. Mezitím Manon, která opět upadla do strnulosti, seděla vedle lehátka.

Instruktorce se vrátila s tím, že ředitelství rozhodlo, aby se nácvik odložil, dokud nebude dívka lépe připravená, a tím akce skončila.

Za čtrnáct dní byla první Pofordnost souladu, které se Manon jako nepřipravená nesměla zúčastnit.

Nějakou dobu se nedělo nic, nejspíš se její případ řešil na vyšších místech, a pak Manon zmizela. Prý ji v noci odvedli z ložnice a někam odvezli.

Ještě nějakou dobu se o ní mluvilo, ale pak přišly jiné starosti a radosti. Lenina si občas na Manon a na její nepochopitelný a nerozumný odpor vzpomněla a nebyla to příjemná vzpomínka. Zvláště nepochopitelné bylo, že Manon v dětských erotických hrách patřila k těm aktivnějším a také byla mezi těmi, které měly chlapce ještě před tímto nácvikem. Takže ona už vůbec neměla důvod se bát! A ti hoši, které měla, říkali, že od samého začátku byla docela pneumatická, což se jiným podařilo až po jednom či dvěma rokům praxe.

Ale ať se s Manon stalo cokoliv, očividně se nepolepšila a mířila na nějaký ostrov stejně jako Lenina.

A teď, jako by vycítila Leninin pohled, otočila hlavu a pátravě se na ni zadívala. Pak si uvědomila, odkud se znají, zamávala Lenině a něco pošeptala muži, který seděl nalevo od ní, a ten vstal a řekl Lenině, že ho ta mladá dáma poprosila, aby si s Leninou vyměnil místo.

„Tebe taky posílají na ostrov? Bylas přitom vždycky tak vzorná!“ řekla Manon místo pozdravu.

Lenina jí v krátkosti řekla svůj příběh.

„Takže ty ses nakonec zamilovala! No, tak do tebe bych to nikdy neřekla!“

„A co bylo s tebou? Najednou ses ztratila ze školy...“

„No, nevěděli si se mnou rady. Poslali mě do ústavu, že mám selektivní poruchu. Ale v ústavu řekli, že jsem mravně narušená. Tak si mě strkali sem a tam a pak mi za trest snížili kasovní kvalifikaci a poslali mě do kuchařského učňáku pro Gamy. Tam jsem dala po hubě hlavnímu kuchaři a přeřadili mě do uklížečského učňáku pro Delty. Prý když budu dělat dobrotu, tak mě překlasifikují zpátky. Jenže já jsem se seznámila tady s Felixem,“ ukázala na mladíka, který seděl po její pravé ruce, „utekla jsem s ním a tajně jsem u něj bydlela. Felix je pěvec Komunity, chodil k uklížečkám kázat. No, a

přišlo se na to, že u něj bydlím, poslali mě jako nepolepšitelnou na Havaj, a Felix se dobrovolně přihlásil, že pojede se mnou.“

Felix zvedl hlavu od knihy a lehce přikývl.

„On je tak nadaný,“ povídala Manon Lenině potichu, „říkali o něm, že to dotáhne na velepěvce nebo dokonce na arcipěvce, ale on všeho nechal a... A víš co, pojďme do bufetu.“

Bufet byl maličký, vešel se tam jen prodejní pult a stolek se dvěma židličkami. Lenina a Manon si u pultu koupily čaj a posadily se ke stolečku.

„Tak mi konečně pověz,“ řekla Lenina, „co měla znamenat ta tvoje komedie? Stálo to za to, zničit si život kvůli pitomost?“

„Já jsem prostě nemohla!“

„Jak to? Vždyť každý věděl, žeš to dělala už od třinácti.“

„Ve skutečnosti od dvanácti. Ale jen s tím, koho jsem chtěla.“

„Prosím tě! V nejhorším případě zavřeš oči a myslíš na Komunitu.“

„Já jsem si to taky říkala, ale nemohla jsem. Nedokázala jsem si poručit.“

„Dovedeš si představit, kdyby to tak bral každý? Kluci by toužili po holkách a nemohli by se učit, ani pracovat. A co kdyby některého nechtěla žádná?“

„To je ale jejich problém. Když je žádná nechce, pak asi není důvod, aby nějakou měli, nemyslíš? A kromě toho, není nikdo, koho by nechtěl aspoň někdo.“

„A to jako mají hledat nějakou, která o ně stojí? Dovedeš si představit, kolik by jim o zabralo času a energie?“

„A kolik času ztrácíme my s nimi?“

„A co bychom dělaly, kdybychom ten čas měly?“

Manon si vzdychla.

„To nevím. Člověk není nikdy sám. Nemá kousek času pro sebe. Ale kdyby ho měl, třeba by na to přišel.“

„Já jsem měla v poslední době dost času a...“

Lenina se zarazila. Málem by začala mluvit o té zakázané knize, kterou měla v kufru zabalenou do spodního prádla.

„... a na nic zvláštního jsem nepřišla. Ale nechme toho. Pověz mi něco o tom svém Felixovi.“

Kvůli Felixovi byla Manon ochotná opustit jakékoliv téma, ale než mohla spustit litanii na téma „Jak je ten Felix báječný“, ozval se velitel.

„Tak, slečinky, nějak jste se v tom bufetu rozseděly, co? Tak už zvedněte svoje rozkošné zadečky, nejste jediné, kdo si chce dát čaj!“

Lenina a Manon do sebe rychle hodily zbytek čaje a vrátily se na místo.

„A vy dva hošani v prekomůrce, koukejte skončit, ano?“ pokračoval velitel.

„A co uděláš, vysadíš nás za jízdy?“ ozvalo se zevnitř.

„Tam jsou dva kluci?“ řekla Lenin s úžasem.

„Zdá se, že ano,“ řekla Manon. „Fuj, taková odpornost. Dovedeš si to představit?“

Je zřejmé, že vlastní nekonformnost nevede automaticky k větší toleranci.

„Možná se zbláznili z toho, že je žádná nechtěla,“ řekla Lenina. „Možná jim měl někdo poradit, aby šli do Chrámu úlevy.“

„O Chrámu úlevy mi ani nemluv,“ řekla Manon. „Taky mě tam málem poslali. Dostala jsem na výběr, jestli půjdu tam, nebo mezi Gamy. Brala jsem ty Gamy. Jedna holka, se kterou jsem byla v past’áku, tam byla. Za tři měsíce si zkusila podřezat žíly. Tak ji poslali zpátky. Říkala, že to byl hnus, samí Epsiloni a tak. Pořádný chlap by tam nešel.“

„Chudák ta holka! Co s ní bylo potom?“

„Myslím, že se polepšila. Určitě se polepšila. Viděla jsem ji v televizi. Vyhrála Sexuální maratón v kategorii juniorů.“

„Taky mě tam málem poslali,“ řekla Lenina a dodatečně ji zamrazilo.

„Ne, to by neprošlo,“ řekla chlácholivě Manon. „Tam posílají jenom holky z past’áku. Jenom tě strašili.“

Z komůrky se vynořili dva mladíci.

„Ale vždyť jsou hezcí!“ řekla Lenina. „Ty že by žádná nechtěla?“

„Možná se tak narodili.“

„To ne. To by musel někdo v líhni udělat strašnou chybu. Třeba jim dát omylem estrogen, nebo tak něco. A to by se *u nás* určitě nestalo.“

A do bufetu do mezipřistání v Berlíně stejně nikdo nešel.

V Berlíně vystoupili z letadla ti, kteří měli na mířeno na ostrovy v Evropě, Asii nebo Africe, takže vystoupila Manon se svým Felixem i oba učenci.

Lenina zaslechla, jak ještě na schůdcích jeden z nich říká:

„A uvážil jste, pane kolego, že by se v takovém případě Epsilon začali nekontrolovatelně množit?“

„Já jsem nechtěl urazit Fordovu mládež, ani Forda Pána, věřte mi,“ volal Harry Morozov, aniž by bylo zřejmé, komu to patří.

„Byla to jenom legrace.“

„Padám, padám,“ řekl velitel a postrčil ho k východu.

„Je mi ho líto,“ řekla Lenina. „Někdo by ho měl vyslechnout.“

Ale Manon ji neposlouchala, protože právě něco naléhavého šeptala Felixovi do ucha.

Lenina se vrátila na své místo. Nastoupili pasažéři, kteří měli letět do Ameriky.

Lenina už si nepřála s nikým mluvit a nic slyšet. Budoucnost se jí začala jevit v černějších barvách. Prožije zbytek života mezi kacíři jako ti dva vědci a výstředními ženštinami jako bývalá spolužačka Manon? Přepadla ji taková úzkost, že spolkla gram somy, i když byla rozhodnutá somou šetřit. Kdo ví, jak to bude se somou na ostrově. Byla ovšem pevně rozhodnutá, že se za nic na světě nedotkne alkoholu. Nedopadne jako Linda.

Vytáhla knížku, kterou si koupila u stánku na letišti. Koupila si ji kvůli názvu. Jmenovala se „Tři vášnivé laborantky z líhně embryí“ a na obálce byly tři blondýnky v laboratorních

pláštích, ze kterých se drala nepravděpodobně velká poprsí. Za nimi byly vidět mikroskopy a láhve s embryi, které nesmyslně stály na policích ve zdi.

Jenže v těch několika zmínkách o laboratoři byly z odborného hlediska úplné nesmysly. Vlastně to vypadalo, že se tam skoro nepracuje, nýbrž se v jednom kuse souloží na pracovních stolech. Lenina knížku znechuceně odložila a zavřela oči, aby si trochu odpočinula.

Po zbytek cesty už se nic pobuřujícího nestalo. Jeden z jejích nových sousedů usnul a další se chtěl bavit, ale spočívalo to v tom, že kladl otázky, na které se dalo odpovědět jenom ano nebo ne, takže Lenina brzy začala předstírat, že je unavená a zavřela oči.

V New Yorku z letadla vystoupili všichni, kteří měli cestu kamkoliv na severní polokouli, a nastoupili další. V Buenos Aires tato linka končila a zbývající cestující si přestoupili do vrtulníku, ve kterém měli strávit předposlední část cesty.

V Rio Grande se s nimi loučila civilizace. Lenina se z okénka dívala na golfová hřiště a tenisové kurty, které jako šachovnice obklopovaly bílé a růžové věže hotelů, a v návalu úzkosti si vzala ještě půl gramu somy. Víc ne, aby ji nakonec z vrtulníku nemuseli nedůstojně vynášet.

Letiště vrtulníků bylo od civilizace odděleno vysokou zdí, a kromě záchodků, nějaké boudy a jednoho stánku s občerstvením na něm nebylo nic. Jen malá helikoptéra, kolem které postávalo několik vojáků v khaki uniformách.

Jeden z nich se oddělil od ostatních a prohodil několik slov s velitelem konvoje.

Ten se rozhlédl po zbytku cestujících a řekl:

„Vy, vy a vy. Vy, co letíte na Falklandy. Vystupte si a počkejte si, až bude váš kočár připraven. Tímto se s vámi a loučím a buďte tam hodné, ha ha ha.“

Lenina a dvě další dívky se přesunuly do neútné čekárny a posadily se na nepohodlné plastové židle.

Jedna z dívek byla velmi krásná plavovlasá Beta. Místo malthusiánského pásu měla úzký černý pásek neplodných. Lenině někoho připomínala. Měla tak nasupený výraz, jaký Lenina nikdy u nikoho neviděla. Lenina by jí ráda nabídla somu, ale měla strach, že by ji ta nepříjemná osoba mohla uhodit. A kromě toho, kdo ví, jak to na ostrově bude se somou? Bude lepší si svou zásobu ušetřit.

Druhá dívka byla Alfa++, která se naopak tvářila odhodlaně, a zdálo se, že má docela chuť se bavit.

„Tak holky, co je s vámi?“ řekla nakonec Alfa. „Copak se netěšíte, jak na ostrově budeme dělat všechny ty báječné věci?“

„Jaké?“ řekla Beta.

„Všechno, co jsme nemohly.“

„Mohly jsme všechno,“ řekla Lenina. „Mohly jsme se báječně bavit.“

„Bavit, bavit,“ řekla Alfa. „Vymyslela jsem způsob, jakým by šel automaticky řídit výtah. Rozumíte, každý by jenom zmáčkl knoflík a jel by, kam by chtěl. Ale řekli mi, že by pak nebylo využití pro liftboye-Epsilony. Tím líp, povídám, aspoň by se mohli přestat dělat. A řekli mi, že podvracím společnost. Tak mě posílají sem.“

„A tam budou nějaké automatické výtahy?“

„Asi ne, protože tam nejsou budovy, které by nějaký výtah potřebovaly. Ale mám nápad na automatický vysavač. Vsadím se, že na ostrově žádné Epsilony nemají.“

Po chvíli mlčení spustila znovu. „Další věc je, že nás Alfy chlapi moc nechťejí. Každý Alfa stojí víc o Betu, aby se mohl vytahovat. Když víte, že s vámi jdou jenom ze slušnosti, přestane vás to bavit. A když konečně najdete někoho, kdo s vámi chce chodit, za dva měsíce si vás zavolá šéf a řekne, že se chováte asociálně. Mimochodem, jmenuji se Ada Pankhurst.“

„Lenina Crowne,“ řekla Lenina

„Marilyn Krupská,“ řekla Beta, a Lenina si vzpomněla, kdo to je. Byla to herečka pocitových filmů, kterou diváci tolik obdivovali ve Třech týdnech v helikoptěře.

„Vy jste ta...“ řekla Lenina.

„Ano, ta,“ řekla herečka. A zamračila se tak, že nikdo neměl chuť se dál vyptávat.

Dívky seděly mlčky.

V tu chvíli vešli tři vojáci, opřeli se o zeď a důkladně si jednu po druhé prohlíželi.

Marilyn Krupská vztekla škubla hlavou a odvrátila se tak, že téměř seděla bokem ke zdi. Lenina se zdvořile usmála a Ada se jednomu po druhém podívala vyzývavě do tváře.

Ten z vojáků, který stál o půl kroku před ostatními, se zahoupal v bocích.

„Tak nás napadlo, dámy, že by se vám třeba líbilo, kdybyste si ještě naposledy užily s civilizovanými gentlemany,“ řekl, „než vás ti úchylové zavlečou do svých chatrčí.“

Lenina se už už zvedala ze židle, i když neměla náladu si užívat, ale zvyk je zvyk.

„Vrať se do dělohy své matky,“ řekla Ada. Všichni ztuhli.

Pak se voják nervózně zasmál.

„Tak vy tam rozhodně patříte, dámo. A račte do vrtulníku, Epsilonky, už je připraven na vaše roztomilé prdelky.“

Dívky se zvedly a vydaly se k helikoptěře. Vojáci za nimi táhly kontejnery s jejich zavazadly.

Sfordem, civilizace. Ford nám pomáhej.

(Marylin Krupská)

Marylin Krupská byla absolventkou Fordovy dramatické akademie a už ji omrzelo, že dostává výhradně role, ve kterých dělá ááách a óóóch, aniž by vlastně tušila, jaké role chce hrát. Další problém byl v tom, že v práci měla tolik mužů, že si od nich v soukromí chtěla odpočinout. Jenže oni ji přímo pronásledovali. Každá filmová premiéra byla noční můra. Od herečky se čeká, že bude společenská, že bude milá k recenzentům. Doufala, že aspoň její poslední film přinese něco zajímavějšího, protože vztah mezi Beta-ženou a Delta-mužem v sobě obsahuje možnost dramatického konfliktu. Nic takového. A ke všemu ty řeči o tom, že muži nižších ras jsou lépe vybaveni než ostatní, jsou nesmysl.

Ve skutečnosti se u umělkyní nekonvenční život toleroval. Svým způsobem patřil k jejich povolání. Mělo se za to, že vášnivé vztahy rozněcují jejich temperament. Skandální historky plnily Gama-noviny a Delta Mail, a čtenáři se slastně pohoršovali nad tím, že ta či ona hvězda už několik měsíců chodí s jedním mužem. Nebo si některá dodávala na zajímavosti tím, že několik týdnů s nikým nešla.

Jenže Marilyn to podle všeho přeháněla.

Povolali ji před filmovou mravnostní komisi. Vysvětlili jí, že umělkyně jejího významu musí dbát na slušnost, protože si z ní dívčí mládež bere příklad. Uložili jí, že si aspoň třikrát v týdnu musí s někým vyjít. Ale ona nemohla. Nedokázala se přinutit ani k tomu, aby chodila na Pofordnosti souladu. Noviny uveřejnily zprávu, že je nemocná.

Pak jí poslali scénář nového pocitového filmu. Považte, měla hrát dívku, kterou unese gorila a vězní ji na střeše mrakodrapu! A kdyby tu roli přijala, co si by si vymysleli příště? Dívka a tlupa šimpanzů bonobo? Roli odmítla, a tak je teď tady.

1

„A tady je váš nový domov,“ řekl pilot helikoptéry. Jejich nový domov měl hnědou a zelenou barvu, která připomínala – ach ne – khaki delt. Khaki je šeredná barva, pomyslela si Lenina. A ještě ke všemu přšelo.

„A tady už je uvítací výbor,“ řekl pilot. Na přistávací ploše pro helikoptéry stály tři postavy v zelených pršipláštích. Poslali pro ně nějaké Gamy? Ne.

Byly to samé ženy, dvě Alfy a jedna Beta. Sotva vrtulník přistál, rozběhly se k dívkám, které sestupovaly po schůdcích helikoptéry, a zabalily je také do připravených pršipláštů. Zatímco pilot vykládal jejich zavazadla, zacouval na přistávací plochu elektromikrobus a všechny do něj nastoupily.

Kromě jejich zavazadel přinesl pilot ještě tři bedničky z pravé napodobeniny dřeva.

„Dárek pro vás od Jeho Fordstva, slečny,“ zazubil se. „Ford Pán vám pomáhej.“

Elektromikrobus se rozjel do ulic městečka a Lenina s lítostí pohlédla na vrtulník, který se vznesl a zamířil zpátky do civilizace.

Pak se k dívkám obrátila Alfa žena a řekla jim, že je starostka města (starosta je něco jako světový inspektor pro město), jmenuje se Inessa, a ta druhá Alfa je Zoja a Beta se jmenuje Anita a obě budou jejich průvodkyně a seznámí je s životem na ostrově.

„Jistě vám hodně věcí bude připadat zvláštních,“ řekla Inessa. Přestalo pršet, a tak si Lenina mohla prohlížet ulice, kterými jeli. Elektromikrobus schválně nejel přímo k cíli a jel pomalu. Jeli po uzoučké silničce, která měla po levé straně sráz k moři a po pravé straně byly chatrče. Vypadaly docela úhledně a čistě a byly natřené veselými barvami, ale byly tak maličké! Největší z nich měla tři poschodí. Střechy byly divně špičaté, jak na nich mohou přistávat vrtulníky?

Ať se rozhlížela, jak chtěla, nikde nezahlédla hřiště na překážkový ani elektromagnetický golf, ani pohyblivý tenisový kurt.

„Dají se tu dělat nějaké sporty?“ zeptala se.

„Ano. Ale většinou je provozujeme v tělocvičně. Tady totiž skoro pořád prší.“

„A jak se tady lidi baví?“

„Máme tady spoustu zábavy! Pořádáme úžasné večírky! Vždycky se na nich pohádáme!“

Byly tu obchody, ale také malinké. Tady se daly koupit šaty, tady potraviny, lékárna, kde se prodávala soma („jistě ji ze začátku budete hodně potřebovat“, řekla Inessa, což Leninu příliš nepovzbudilo), obchod se zvukovými pásky.

„Prodávají se tu i hypnopedické pásky“, vysvětlovala Inessa, „ale na rozdíl od výukových pásků pro děti si můžete vybrat, co se chcete učit. Někdo třeba ví, že by měl sportovat, ale nechce se mu...“

„Proč by se někomu nechtělo sportovat?“ podivila se Lenina.

„Třeba proto, že si raději čte. A tady je obchod s knihami.“

„Lidi se tady kupují knihy?“ Nic divnějšího ještě Lenina neslyšela. Na co knihy, když je nečeká žádná dlouhá cesta?

„Někteří z nás je i píší. Každý, kdo něco umí nebo na něco přijde, o tom napíše knihu. Horší je najít někoho, kdo by si je koupil. Někdo rozdává svoje knihy zadarmo. Ale někteří jsou docela úspěšní a Margaret Mandlová má za svoje knížky víc peněz, než si vydělá jako kuchařka. Tak si platí jednu Gamu, aby její povinnou práci dělala za ni. To tady lidi občas dělají. My to tolerujeme, jenom dáváme pozor, aby se toho nezneužívalo.“

„A je tady také pocitové kino?“

Marilyn si odfrkla.

„Ne,“ řekla Zoja. „Kdysi tady bylo. Jenže pak nám sem přivezli nějakého Mojžiše Dimitrova, a ten každý večer stál bosý a v dlouhé bílé košili před kinem a vykládal, že je hřích tam chodit. A když si ho nikdo nevšímal, vyrobil si bombu a

vyhodil do vzduchu promítací kabinu. Nikomu se nic nestalo, ale zařízení bylo zničené a město si tehdy nemohlo dovolit si opatřit nové. Ale zas taková škoda to nebyla, stejně tam chodili jenom puberťáci. Z budovy se stala tkalcovská škola a už to tak zůstalo.“

Konečně dorazily k domu, kde se měly ubytovat.

„Tohle je naše dívčí ubytovna,“ řekla Inessa. „Zatím budete bydlet tady, později si najdete vlastní byt.“

Právě ve chvíli, kdy dívky vystoupily z autobusu, uviděla Lenina podivnou věc.

Po cestě se kolébala žena čokoládové barvy pleti, podle vysoké postavy to jistě byla Alfa+, se zvětšeným břichem.

„Pro Forda! Co jí je?“ zeptala se zděšeně Lenina. Ta žena musela mít hroznou nemoc, ale přitom měla v obličejí šťastný výraz.

„Je těhotná,“ řekla Anita. „Má v břiše dítě.“

Ano, tady některé ženy mají děti, vzpomněla si Lenina. A dítě zvětší objem břicha. Ale že tak hrdě nosí znamení své hanby! Jaké je to hrozné místo!

„Nejprve vám vysvětlím, jak to tady chodí,“ řekla starostka. „Abychom neumřeli hladem, nezmrzli, nechodili v hadrech a neshnili ve špíně, musí každý z nás odpracovat dvacet hodin týdně na povinných pracích, které všechny tyto základní potřeby zajistí. Bylo by jistě možné, aby polovina z nás pracovala čtyřicet hodin týdně, nebo čtvrtina osmdesát hodin, jenomže bychom se asi neshodli na tom, kteří z nás to mají být, a nakonec bychom se ještě pobili jako Alfý na Kypru. Proto pracujeme všichni, a vyděláme si tím tolik, abychom se najedli, opatřili si nezbytné oblečení a bydleli v domě s elektřinou a kanalizací.“

Většina lidí si najde ještě další práci, někteří mají svůj obchod nebo dílnu, jiní u nich pracují. Pokud ta dílna dělá něco, co zajišťuje základní potřeby, bereme to tak, že majitel i jeho zaměstnanci dělají povinné práce. Ve skutečnosti většinu

soukromých prací zajišťují soukromníci, i když ze začátku to tak nebylo. Město se stará o to, do čeho se žádnému soukromníkovi nechce nebo co je nad jejich síly. Silnice, kanalizace, elektrárny patří městu. A také rybářské lodě. Jsou i takoví, kteří se raději uskromní, a ve volném čase píší básně nebo malují obrazy. To už záleží na vás. Zítra vám dáme vybrat z nabídky pracovních míst, a pokud si nevyberete, určíme vám práci losem. Dbáme na to, aby nikdo nemusel dělat práci, která by přesahovala jeho fyzické nebo duševní možnosti. Jaká je vaše predestinace?“

„Laborantka v líhni embryí,“ řekla Lenina.

„Bioložka,“ řekla Ada, „ale vystudovala jsem techniku a chtěla bych být vynálezkyň.“

„Herečka,“ řekla Marilyn, „ale je mi vcelku jedno, co budu dělat, protože cokoliv bude lepší než šoustat s gorilou.“

„A proč ty práce nedělají stroje?“ zeptala se Ada.

„To se také ptám,“ řekla starostka. „Fordužel, ne každou práci může dělat stroj, a kromě toho tu nemáme stroje, které by uměly dělat jiné stroje. Ale vymysleli jsme už ledacos, co nám ulehčuje práci. Kdo ví, třeba se dočkáme toho, že bude stačit pracovat patnáct hodin týdně.“

„A co když někdo nechce pracovat?“ zeptala se Marilyn.

Lenina se na ni překvapeně podívala. Copak existují lidé, kteří odmítají pracovat pro komunitu?

„Takových je málo, a ocitnou se tu jedině omylem. Požádáme o jejich přemístění na ostrov s příznivějšími klimatickými podmínkami, a než se to vyřídí, necháme je bydlet v noclehárně a hladem je také nenecháme umřít.“

„A co když někdo má dílnu na něco, co nepatří do těch základních potřeb?“ zeptala se Lenina.

„Musí věnovat ty čtyři hodiny denně základním potřebám. Ale oni je věnují ochotně – není nás tady tolik, aby se tu uživil někdo, kdo dělá nějaké zbytečnosti.“

„Ale copak můžou lidé z vyšších kast dělat manuální práci, když na ni nejsou predestinováni?“

„Dělají ji, a jsou v tom dokonce lepší, než Gamy a Dely. Delta-dělnice umí dobře přišívat levý rukáv, ale Alfa nebo Beta vymyslí šaty, udělá střih a ušije šaty, jaké ještě nikdy nikdo neměl. Však uvidíte. Máme truhláře, který býval inženýrem v továrně na pomazánky z náhražky vepřového. Dělá nábytek, který se prodává i na Pevnině, a světový inspektor pro Severní Ameriku od něj má sedací soupravu do salónu. Bývalá letuška tká nádherné koberce. Možná také v sobě objevíte nějaký talent.“

O tom Lenina dost pochybovala. Neměla chuť v sobě objevovat nějaký talent a neměla chuť do něčeho.

Celé přízemí ubytovny mělo sloužit zábavě. Jenže Lenina nemohla přijít na nic, čím by se tady mohla bavit. Bylo tu cosi, čemu Inessa říkala „pingpongový stůl“, potom věc velmi vzdáleně připomínající vonící varhany, což byl ovšem „klavír“ a ještě něco, co Inessa podle všeho pokládala za vzácnost a velikou vymoženost a říkala tomu „gramofon“ a pochlubila se, že mají padesát „gramofonových kruhů“, každý jiný.

„A podívejte se sem!“ řekla triumfálně, když je přivedla do „lázně“. „Pět vibrovakuových aparátů!“

„Je na ně pořádník,“ dodala a ukázala na hustě popsaný papír na nástěnce.

„Lázeň“ bylo tmavé nepříjemné místo v suterénu. Bylo tam několik van a „bazének“. Naštěstí tam nebudou muset chodit – každé apartmá má malou koupelnu.

„Hodně věcí vám tady bude připadat velmi zvláštních. Například to, že se tady někteří muži a ženy rozhodnou, že spolu budou žít natrvalo – nebo aspoň na velmi dlouhou dobu,“ řekla Zoja.

„Tady si nepatříte všichni navzájem?“

„Ale patříme. Když chceme. Ale někteří z nás přijdou na to, že je to vlastně moc nebaví, a že chtějí patřit jen jednomu člověku.“

„A co když někdo chce někoho, kdo ho nechce?“
 Zoja se zasmála. „To se stává velmi často. Vlastně je to pravidlem. Žena chce patřit muži, který ji nechce, protože chce jinou ženu, která zase chce jiného muže.“
 „Ach, Forde! Jak můžete takhle žít!“
 „Ale když dostanete někoho, o koho jste dlouho stála, je to pocit, kterému se nevyrovná ani pět gramů somy,“ řekla nadšeně Anita.
 „Představte si,“ řekla pološeptem a opatrně se rozhlédla, „že tu máme Alfa muže, který žije s Deltou. Tomu byste nevěřila. On je básník. Říká, že s tou Deltou má klid na psaní.“
 „Jsou tu i Delti?“
 „Ano. Třeba třicet dva sester Huxleyových. Neuvěříte, proč jsou tady. Za nic na světě nechtěly nosit khaki oblečení. Chodí oblečené jako papoušci. V nemožných barevných kombinacích. Žlutá, červená, zelená, fialová. Však uvidíte. A abych nezapomněla. Je mi skoro trapné to říkat, ale noví lidé si to většinou neuvědomují. Nemáme tady žádné uklízeče-Epsilon. Takže za stav svých místností si každý zodpovídá sám. Poradte si s tím, jak chcete, ale hlavně nikde nepohazujete věci, které by se mohly kazit, hnít nebo smrdět. Zbytky jídla a tak. Házejte je do zelených odpadkových košů. Jo, a doufám, že nikoho nenapadne vyhazovat odpadky z okna. Určitě nechcete přidělovat práci metařům a metařkám. Jsou to Alfý a Bety stejně jako vy.“

Na pokojích si dívky vybalily svá zavazadla a rozpečetily bedničky od Jeho Fordstva.

Knihy? Jeho Fordstvo si ztopilo žert?

Lenina převracela v rukách jeden svazek po druhém. Jane Eyre, Pýcha a předsudek...co to má znamenat?

Marilyn listovala Dámou s kaméliemi a Manon Lescaut. Scénáře k nějakým prehistorickým filmům?

Ada vrtěla hlavou nad Poznámkami Augusty Ady King, hraběnky z Lovelace.

Ale počkat – v Leninině bedničce byl lístek.

„Milá Lenino, náš přítel John se zranil. Není to nic vážného, ale jeho příjezd se o něco pozdrží. Snažte se to vidět z lepší stránky. Budete mít víc času na aklimatizaci. S přátelským pozdravem Mustafa Mond.“

Ubytování bylo velmi primitivní. Z kohoutku tekla pouze studená a teplá voda, žádné parfémy. Kdo chtěl parfém, musel si ho koupit v obchodě. Pochopitelně, že se tím spotřeba parfémů silně snižovala. Televize byla pouze v obývacím pokoji. Syntetická hudba žádná, o vonících varhanách ani památky.

Postele byly sice docela pohodlné, ale neměly žádné vibrační, houpací ani vyhřívací zařízení.

Ale musela uznat, že není tak zle, jak se obávala. Nebyla tady špína a smrad. Topné těleso vedle její postele hřálo. A především se neobjevil nikdo, kdo by ji chtěl zatáhnout do své chatrče.

Zdálo se, že dům je plný života. Tu někdo se smíchem běžel po schodech, někde bouchly dveře, dvě dívky ve veselém hovoru přešly po chodbě. Pak někdo zavolal: „Ahoj, Paule, že se taky konečně ukážeš!“

Někde hodně blízko se otevřely dveře a ječivý hlas zakřičel: „Evito! Kdy mi vrátíš tu kulmu!“

Při každém bouchnutí dveří se zatřásl celý dům. Ale aspoň tady člověk nebude sám, pomyslela si Lenina, než usnula.

První noc spala dlouho. Když se ráno vynořila ze svého pokoje, Ada, vysprchovaná a s čerstvě umytými vlasy seděla u stolku a prohlížela si nějaké papíry.

„Ahoj,“ řekla vesele. „Dívám se na volná místa. Pomocnice v kuchyni... možnost vyučit se kuchařkou... ne. Přadlena... proč tady není něco technického? Pomocnice v jeslích... Zahradnice... dvě volná místa... moc toho na výběr není. Beru

to zahradnictví," řekla a energicky vstala. „Nechceš jít se mnou? Jsou tam dvě místa.“

Pokrčila rameny. Proč ne. Aspoň bude s někým, koho už trochu zná.

2 Lenina píše Fanny

Milá Fanny, jistě jsi velmi překvapená, že ti píšu ručně, stejně jako já jsem překvapená, že to dovedu. Pamatuješ, jak se nás s tím ve škole natrápili? Netušila jsem, k čemu je to dobré, ale Henry mi pak vysvětlil, že psaní rozvíjí nějaké centra v mozku – něco s jemnou motorikou – což se mi pak hodilo při práci v líně. Bez té jemné motoriky bych nebyla tak šikovná při očkování embryí! Henry toho hodně ví a velmi rád vysvětluje, vidíš? Ještě se s ním scházíš?

A teď se mi hodí, že umím psát ručně. Tady se totiž nesežene ani jeden zvukový zapisovací stroj. Jsou tu nějaké stroje na psaní, ale je jich málo, jeden má starostka a ostatní jsou ve veřejné písárně a jsou pořád obsazené. Zato per a tužek je tu kolik kdo chce.

Ale ty nevíš, co je to starostka. Je to něco jako světový inspektor, ale řídí jenom město. Zvláštní je, že pro tento úkol nebyla predestinovaná. Neuvěřila bys, jak se tady

člověk stane ~~inspektorem~~ starostou. Dělá se tady taková věc, které se říká volby. To ti lidé, kteří chtějí být starosty, veřejně oznámí, že chtějí být starosty, a lidé ve městě pak do takové krabice hází lístečky se jmény těch, které oni chtějí za starosty. Dělá se to jednou za čtyři roky, a to i v případě, že současný starosta dělá svou práci dobře. Když ji dělá špatně, je aspoň možné se ho tímto způsobem zbavit.

Pochopitelně, že tady není žádná líheň, takže jsem dostala jinou práci. Taky při ní někdy píchám injekce, jenže ne do embryí, ale do hlíny, a v těch injekcích je hnojivo. Jsem totiž zahradnice, ale to si nech pro sebe, nemusí se mi celá líheň smát.

Asi jsem opravdu dobrá v té jemné motorice, protože jsem se tady naučila dělat oblečení. Hodně žen a taky několik mužů tady umí takovou věc, které se říká pletení. Myslela jsem si vždycky, že se plést dá jenom v továrně na stroji, ale stejně jako psaní se to dá dělat i ručně pomocí takových ostrých kovových tyček. Dělám si teď šálu a možná se naučím i svetr. Ještě dobře, že se při hypnopedii neučíme

„když očko udělám, celá se podělám“, nebo něco takového. Hypnopedie proti šití se tady obchází tím, že se šije na stroji.

Lidi si kromě vlastního oblečení dělají i vlastní jídlo, i když se dá chodit i do jídelny. Obchody jsou tady malé a je v nich málo věcí. Totiž je jich dost, ale hodně od stejného druhu. Anita, moje průvodkyně, říkala, že můžeme mít jenom to, co si můžeme dovolit. Já zatím stejně nemám moc peněz na nakupování. Hledám si další práci.

Není tady tolik zábavy jako v Londýně. Sporty jsou tu neuvěřitelně primitivní, používá se při nich velmi málo pomůcek, po elektromagnetickém nebo překážkovém golfu si můžeme nechat jenom zdát. Tady se hraje minigolf. Jenže skoro pořád prší.

Jsou tu ještě divnější věci, opravdu moc divné, ale stydím se o nich psát.

A taky už mě z toho ručního psaní bolí ruka. Takže se pro dnešek loučím.

Zítra budu pokračovat, protože poštovní vrtulník poletí až za týden. Tak ti každý den napíšu kousek

Musím říct, že jsem hned první den málem utrpěla šok, protože jsem potkala ženu s dítětem uvnitř. A představ si, že je to doktorka. Dětská lékařka. Čekala bych to leda od nějaké Deltý.

Ale tady jsou skoro samé Alby a Bety. A lidé bez kastovního zařazení, kteří se dekantovali až na ostrově.

Je tady jeden Epsilon. Poslali ho sem kvůli tomu, že ve výtahu obtěžoval Beta sekretářku a s výkřikem „všichni jsme svoji“ ji přimáčkl na ovládací desku výtahu. Výtah se zablokoval a všichni lidé přišli pozdě do práce. Byl mezi nimi i jeden vrcholný manažer, takže to ubohému Epsilonovi neprošlo.

Tady na ostrově žádné výtahy nejsou a jinou práci se nedokázal naučit. Obyvatelé ostrova ho ze soucitu nechávají spát v kumbálu na prádlo v mužské ubytovně a dávají mu najíst. Ale představ si, že se přišlo na to, že je zázračný počtář. Můžeš mu dát sebetěžší početní úkol, násobení, dělení, všechno spočítá, a dobře. Někdy svoje umění předvádí veřejně a lidé mu hází peníze do klobouku.

Napíšu ti něco víc o své práci.

Pracuji ve vytápěném skleníku, kde se pěstuje zelenina. Pracuje tam se mnou nějaká Ada, která v jednom kuse přemýšlí o tom, jak naši práci zautomatizovat. Ve skleníku jsou „záhony“, což ale ve skutečnosti jsou plochy ve výšce stolu lemované žlábkem, který je rozdělen na díly, přičemž každý díl má vodovodní kohoutek.

Když se má zalévat, obejdu svou část skleníku a otevřu každý vodovodní kohoutek. Když se díl žlábků naplní vodou, kohoutek zavřu a pokračuji k dalšímu. Jednou za čtrnáct dní se „hnojí“. To vezmu zásobník s hnojivem a u každého dílu naplním injekční stříkačku a vymáčknu její obsah do záhonu. Kdybych měla sázet, dostala bych sazenice a jakousi mřížku, kterou bych položila na záhon a do otvorů umístila sazenice. Sklizení jsem ještě nedělala, ale taky to není žádná věda.

Jak vidíš, je to jednoduchá práce, kterou by zvládla Gama nebo Delta, ale když se nad tím zamyslím, moje práce v líně nebyla o nic složitější.

Pevnou pracovní dobu nemám. Záleží na mě, jak rychle svoji práci udělám.

Mnoho ostrovanů má takové jednoduché práce rádo, protože prý se u nich dá dobře přemýšlet.

Zatím bydlím na dívčí ubytovně. Za naší ubytovnou je hřiště a za hřištěm chlapecká ubytovna. Samozřejmě, že mezi oběma ubytovnami je čilý provoz, ale tomu bys nevěřila – vchody do obou budov jsou na opačných stranách, a kdo chce jít na návštěvu, musí oběhnout blok. Prý jsou ty budovy hodně staré, ještě předfordovské, a dřív tady byla chlapecká a dívčí škola, a tehdy se návštěvám tak moc nepřálo. Ale my si poradíme! Tuhle jsem šla ven a vidím jedno děvče, jak vylézá z okna v přízemí na hřiště. Takže takhle si zkracujeme cestu.

Každý týden se tady konají večírky s hudbou a tancem. Taky už jsem na jednu byla. Hrála tam skupina, která si říká Laura and His Falklands Boys, syntetické hudbě se vyrovnat nemůžou, ale dá se na ně zvyknout. Ta Laura zpívá moc hezky. Jen jsem si povzdechla, že mi k té hudbě chybí vůně, a jeden hoch řekl,

že se to dá napravit, sehnal nějaký rozprašovač s voňavkou a běhal s ním po sále, dokud mu neřekli, ať s tím přestane. Pak se mnou hodně tancoval. Čekala jsem, že bude chtít jít ke mně, ale ani se o tom nezmínil, nezdvořák!

Vůbec tady panují pochybné mravy, ale to jsem koneckonců čekala. Nikdo tady nedohlíží na slušné chování, nejsou tu žádné starší rozumné ženy, a tak je pochopitelné, že se morálka rozkládá. A ještě těch špatných příkladů všude okolo! Zkrátka, děvčata se ani nepokoušejí slušně chlapce střídat, a hoši jim to trpí! A dokonce jsem slyšela, jak se jedna dívka nestydí veřejně svému mláďenci nadávat kvůli tomu, že šel s nějakou jinou! A ještě k tomu to vypadalo, že jsou některá děvčata na její straně!

Myslela jsem na to, že si najmu podnájem, ale zatím jsou k dispozici jenom pokoje u lidí, kteří mají svoje děti, takže bych si spíš pohoršila. Možná si budu muset zvyknout, ale zatím se té představě štítím.

Myslela jsem, že na některém z těch večírků uvidím Bernarda. Ale podle všeho je pořád

zalezlý doma, stejně jako v Londýně. Bydlí na mužské ubytovně s nějakým Helmholtzem Watsonem. Helmholtz ale taky na večírky nechodí. Holky o něm pořád básní, ale on si hraje na nedostupného, jak se zdá. Docela ráda bych si někdy s Bernardem zavzpomínala na staré časy, ale jindy se na něj zlobím, protože vlastně za všechno může. Tak jsem za ním ani nešla.

Včera byl večírek na pláži. Chlapci udělali oheň z naplaveného dříví. Na rozpálených kamenech jsme si opékali ryby. Trochu se tančilo na zastřešeném parketu. A hlavně se zpívalo. Představ si, že tady znají i ty nové písničky jako Muchlej mě, až mě umuchláš, Dneska večer máme pornohrátky, Dívko má pneumatická, Nejlepší dívky jsou Bety a Můj drahoušek je Alfa+. Ale taky se tady zpívají staré písničky z gramofonových kruhů (jednou ti vysvětlím, co to je). Někdy se nedá rozumět, o čem jsou, ani tady to nikdo neví. Ale mají hezké melodie. Já jsem naučila ostatní hymnu naší lůžně.

Když dorazím k buňce

Dřív než vyjde slunce
Přestanu být spermie
Má DNA přežije
... však víš. Všechna deset slok

A stala se taková věc. Jeden chlapec mi řekl, abych s ním šla. Moc se nelíbil, ale byla jsem ráda, že konečně všichni uvidí, že jsem normální slušné děvče, ale představ si – on to se mnou udělal narychlo u zdi za altánem – ve stoje – ani jsme se nesvlékli – byla jsem ráda, že mě nechal, aby udělala opatření – a víš, co potom řekl? Že každý ví, že lahvounky nedělají vůbec žádné drahoty, tak jaképak s nimi štráchy. No, rozumíš tomu? Já vůbec ne.

Nejvíc myslím na to, kdy už se konečně objeví John. Vždyť kvůli němu jsem vlastně tady. Nevím, jestli se mám těšit nebo jestli mám mít strach. Ale nejhorší je, že se nemůžu dovědět, co s ním je. Měl prý nějaký úraz. Takže mám ještě ke všemu starosti.

S upřímným pozdravem a vzpomínkou

Lenina.

Lhala by, kdyby tvrdila, že byla tou prací nadšená, a přestože věděla, že tady dělají vyšší kasty práci, která jim nepřísluší, trpěla pár dní iracionálním pocitem, že ji budou pokládat za něco nižšího. Vybrala si proto ve skladu pracovního oblečení višňovou kombinézu, která jí byla těsná přes prsa. Ada, která takovými obavami netrpěla, si vybrala kombinézu barvy khaki, která sice měla krátké rukávy a nohavice, ale přes prsa jí byla akorát. Proč ty Dely dělájí tak prsaté?

Lenina vyšla s dopsaným dopisem ze svého pokoje. V obýváku klečela na podlaze Ada a měla před sebou velkou plachtu balícího papíru. Zdálo se, že Ada skoro nespí: v kteroukoliv hodinu jste ji našli, jak něco čte nebo píše nebo kreslí.

„To je náš zalévací systém?“ zeptala se Lenina.

„To je zalévací systém pro ovesné pole,“ řekla Ada. „Určitě ais všimla, že v ovesném poli nejsou žádné uličky a Jurij Yalom je musí zalévat hadicí.“

„No a?“ Lenina netušila, jak se zalévá ovesné pole, a neměla v úmyslu se tím zabývat.

„Pole se nezaleje rovnoměrně a vyplývá se spousta vody. Myslím, že by bylo mnohem efektivnější je zalévat systémem sprch ze shora. Ten systém by šel samozřejmě použít i na naše bramborové pole. Kdyby tak šly zrušit uličky mezi záhony, o co by se zvýšil výnos!“

„Myslíš, že by pak nebylo nutné, aby Alfý a Bety dělaly podřadnou práci?“ zeptala se Lenina s nadějí.

„Žádná práce není podřadná, každá se dá dělat inteligentně. Stačí přemýšlet o tom, jak ji dělat lépe,“

„Lépe“ pro Leninu znamenalo rychleji, pečlivěji, přesněji. Jenže Lenina byla Beta. Byla ráda, že je Beta, protože nemusela tolik přemýšlet. Z přemýšlení bolí hlava. Člověk musí být Alfa, aby mu přemýšlení působilo radost.

„Jsem ráda, že jsem Beta,“ řekla. „Bety nemusí tolik přemýšlet.“

„Každý musí přemýšlet.“

„Nás Bety z toho bolí hlava.“

„Každého bolí hlava. Jenže bez přemýšlení se nedostaneš dál.“

„Kam dál?“

„Třeba já, když jsem byla malá, jsem si myslela, že matematika není pro holky. Ale přišla jsem na to, že jsem na ni dobrá. Daleko lepší než ostatní holky ve třídě. Tak jsem se přihlásila na matematickou olympiádu – učitelka mi říkala, že je to nesmysl a že se zesměšním, ale nakonec to dovolila. A víš, co se stalo?“

„Byla jsi poslední?“

„Ne, byla jsem první.“

„Asi ti dali moc testosteronu, když jsi byla v láhvi. Výrobní chyba. Někomu dají omylem alkohol, jinému moc hormonu štítné žlázy, a někdy dají děvčeti příliš moc testosteronu. Pak se narodí postižený člověk, ale pokud nedali moc velkou dávku, při dekantaci se to nepozná a nechají ho vyrůst. To bude tvůj případ.“

„Takže já jsem podle tebe postižená?“

„Ale vůbec to není vidět! Kdyby sis nechala pro sebe, že ti jde matematika, vůbec by se to nepoznalo!“

„Děkuji. Já jsem z toho vyvodila jiný závěr. Že totiž děvčata mohou být dobrá na matematiku. Ostatně napadlo tě někdy, proč máme dívčí třídy a chlapecké třídy?“

„Protože muži a ženy mají různý mozek.“

„Nejsem si tím jistá – a kdyby, proč se nevyrábějí stejné mužské a ženské mozky?“

„Můj přítel Henry říkal, že mozky tam úplně ovlivnit nemůžeme. Ale nesmí se o tom mluvit, protože by to podřývalo důvěru ve vědu.“

„Dobře, nemohla by ale predestinace tyhle rozdíly nějak vyrovnat? Proč se holčičky predestinují tak, aby byly ústupné a trpělivé, a kluci aby byli podnikaví a soutěživí?“

„Protože mají v životě jiný úkol!“

„Jaký jiný úkol? To možná platilo v dobách, kdy byli lidé živorodí. Ženy dovedly dekantovat děti a krmit je svým mlékem. Muži to nedovedli. Ale teď děláme stejnou práci a stejně se bavíme, tak jakýpak rozdíl?“

Leninu začala pobolívat hlava.

Po chvíli bolestivého přemýšlení řekla:

„Mezi muži a ženami musí být rozdíl, protože se musí doplňovat. Jinak by rovnou mohly chodit holky s holkami a kluci s kluky.“

„A proč by nemohli? Dokud byli lidé živorodí, museli muži a ženy chodit spolu, jinak by se nedekantovaly děti, ale teď?“

„Přestaň, přestaň! To jsou hnusné řeči! Takhle hnusně nemluvil ani Bernard!“

Lenině se vybavila vzpomínka. Když jí bylo asi sedm let, probudila se v noci s pocitem děsivé osamělosti a úzkosti. Šeptání z reproduktoru ji neuklidnilo, naopak jí připadalo strašidelné, protože v polospánku nedokázala rozeznat, odkud přichází. Vstala a lehla si do vedlejší postele k Fanny. Přitiskla se k jejímu tělu, její úzkost se zmírnila a podařilo se jí usnout. Ráno ji tam našla vychovatelka.

Ona i Fanny musely jít k psychologovi, který jim vysvětlil, že „společné spaní“ dětí stejného pohlaví je nepřirozené a odporné, a obě musely místo večere stát v jídelně na židli s nápisem „spoluložnice“ kolem krku.

Lenina na tuto událost časem pozapomněla, a teď si ani nebyla jistá, jestli se to opravdu stalo. Ale nepříjemný pocit z představy, že by „holky chodily s holkami“ byl velmi reálný.

„Proč je to hnusné?“

„Protože je to hnusné! Jen si to představ!“

„Tak jen jestli nám nenamlouvají, že je to hnusné, aby holky opravdu nezačaly chodit s holkami. A co by si pak počaly chudáčci chlapy. Kdo by je obdivoval?“

„Vždyť oni si zaslouží obdiv. Jsou chytřejší a šikovnější a všechny vynálezy a vědecké objevy udělali oni. Co bychom byly bez mužů?“

„Nu, já doufá, že nějaký menší vynález taky zvládnou,“ řekla Ada a sklonila se nad svými papíry.

Lenina šla na poštu s dopisem a cestou se na chvíli zasnila nad tím, jaké by to bylo, kdyby mohla chodit s Fanny. Představila si společné večere, při kterých by se mohly bavit o zajímavých věcech jako třeba o šatech – chlapi jsou s tím věčným poučováním a kázáním kolikrát opravdu nudní – ale pak si vzpomněla, že většina dívčích rozhovorů se týkala mužů. Kdepak, to by nefungovalo. A kromě toho by to bylo ohavné.

3

Pár dní potom, co odeslala dopis, ji ráno probudilo ječení z chodby.

„Nepřivezli nám elektřinu! Zase ten Bernard Marx!“

Bernard? Nu ano, Bernard. Zvláštní, že ho ještě nepotkala. To je tím, že je pořád zalezlý. Což je možná dobře, musela by mu totiž vynadat. Stejně za všechno mohl on.

„Elektřina“ byla baterie, která byla umístěna ve výklenku vedle vchodu. Jednou za tři dny přijížděl elektrikář a vyměnil vybitou baterii za nabitou.

„Určitě se zase večer přesomoval! Zase ty jeho deprese!“

Lenina vystrčila hlavu na chodbu. Stála tam dívka s mokkými vlasy a elektrickým fénem v ruce. Na stropě svítilo modré světýlko ze záložního zdroje.

Vynořila se jiná dívka.

„Zavolám Helmholtzovi,“ řekla. Šla k telefonu a vytočila číslo.

„Ahoj, Helmi,“ zavrkala. „Je Bernard doma?“

.....

„Tak mu řekni, ať kouká vstávat a přiveze nám elektřinu!“

.....

„Vydržíme, ale ať sebou hodí!“

.....

„Tak ahoj, Helmi, a nechceš se stavit?“

.....

„Škoda. Ahoj.“

Obrátila se k ostatním.

„Za čtvrt hodiny bude tady. Totiž Bernard“

Za čtvrt hodiny byla Lenina u vchodu.

Přijela elektrododávka, vystoupil Bernard Marx, otevřel nákladní prostor a vytáhl velikou baterii na kolečkách. Dovezl ji k domu, otevřel výklenek a odpojil vybitou baterii a zapojil novou. Pak si všiml Leniny.

„Lenino! Jsi to ty?“

Než Lenina stačila něco říct, otevřelo se okno a dívka, která předtím telefonovala, se vyklonila z okna a zavolala: „Ahoj, Bernarde, nechceš se stavit?“

„Mám se stavit, Lenino?“ zeptal se Bernard nesměle.

„A vezmi s sebou Helmholtze!“ zavolala dívka z okna.

Bernard se celý nějak zmenšil.

„Tak přijď k nám,“ řekla Lenina rychle. „A třeba bez Helmholtze.“

Bernard jakoby nabyl své původní velikosti. Chytil rukojeť vybité baterie a odkráčel k autu. Takže neviděl, jak si Lenina povzdychla.

„Helmholtzi...“

„Pomník, stvořený mnou, předčí i pevný bronz.

Ze mne dostane smrt pouze díl; valná část

ujde podsvětím tmám – Tehdejší emocionální technické mysleli na budoucnost. Kdo bude za tři tisíce let znát někoho z nás?“

„Helmholtzi, je tady Lenina.“

„Kdo? Není to ta dívka, co na ni dělal oči John? Copak asi teď dělá?“

„Je tady, vždyť ti to říkám.“

„Já jsem myslel Johna. A poslouvej tohle: Sem, ke mně, přileťte mi na pomoc, všechny mé břítké verše! Víím, co s vámi! Tahá mě za nos štetka škaredá – zápisník s verši vrátit odpírá mi!“

„Pozvala nás k nim.“

„Kdo? Kam?“

„Lenina. K děvčatům.“

„K děvčatům? Snad ne... Ne, Bernarde, to po mně nechtěj. Ty ženské by mi nedaly pokoj. Chci si číst. Nebo psát. Ten příběh o starém rybáři už napsal někdo přede mnou. Ten o chlápku na pustém ostrově taky. Ale napadlo mě něco jiného. – Ale no tak, Bernarde. Tak dobře, ale jenom na chvilku. Někdy koncem příštího týdne? Tak dobře, pozítří.“

Ada přečetla všechny knihy, které jí dal Mustafa Mond, potom si půjčila knihy od Marilyn a od Leniny a teď si půjčovala knihy ode všech lidí v domě.

Večer, když seděly v obývací, Ada zaklapla knihu, kterou držela v ruce, a řekla: „Komunita s námi vyjebává – a to tak, že doslova.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Lenina, která si pletla šálu ze tří odstínů zelené barvy.

„Před Fordem, a ještě mnoho let po Fordu to bylo tak, že ženy nepatřily každému. Patřily jednomu muži, který měl zodpovědnost za ně i za jejich děti.“

„O tom jsem už slyšela, ale to je šílené!“

„No – ano. Ale byly i ženy, které patřily každému, ale těm se za jejich přízeň platilo. Sto let před Fordem byly takových žen v Londýně davy. Muž, který chtěl mít hodně žen, musel platit a platit a platit.“

„Já víím. Říkalo se jim kuběny.“

„No, a teď si to pánové vyřešili jednoduše. Mají žen, kolik chtějí, a zadarmo. Teoreticky sice nemusíme jít s každým, ale když některá odmítne příliš mnoho mužů, vypadá to divně, že? Začne se o ní říkat, že je divná, asociální, nebo že není dost

pneumatická, takže ji nikdo ani nechce, nebo že je dokonce frigidní!“ Obvinění z frigidity bylo jedno z nejhorších, jaké se ženě mohlo dost. Horší už snad bylo jenom nařčení, že touží mít dítě.

„Ta mi povídej,“ řekla Lenina. Ale zase, proč je odmítat? Uvolníte se, zavřete oči a myslíte na Komunitu. Nebo na somu. A hodně milenců znamená, že jste oblíbená, populární a žádaná. „Když máš hodně chlapců, aspoň každý vidí, že jsi populární,“ dodala.

„To ti vydrží tak do dvaceti let,“ řekla Ada. Adě bylo dvacet sedm.

„Nemají to úplně zadarmo. Dávají nám dárky – zvou nás na dovolenou – létáme s nimi helikoptérou...“ řekla Lenina.

„A proč nemůžeme mít vlastní helikoptéru?“

„Protože si na ni nevyděláme. Na helikoptéru si vydělají jenom Alfy. Ty si to ovšem zaslouží, protože musí hodně pracovat. Jsem ráda, že nejsem Alfa, protože nemusím tolik pracovat. No, a skoro všechny Alfy jsou muži.“

„To je divné, že?“ Ada poklepala na hromádku knih, které měla vedle křesla. „Dvacet nebo třicet let po Fordu ženy pracovaly jako sekretářky, ošetřovatelky, úřednice nebo učitelky na nižších nebo dívčích školách. Existovaly i lékařky nebo vědkyně, ale byla to taková vzácnost, že se o tom psalo v novinách. 632 let po Fordu pracují jako sekretářky, ošetřovatelky, úřednice nebo učitelky na nižších nebo dívčích školách. Jsou i lékařky, ale léčí jenom ženy a děti, a šéfem je skoro vždy muž, a pokud je někde šéfová, tak šéfuje výhradně ženám.“

„To jenom dokazuje, že je to přirozené. Když se něco nezměnilo za šest set let...“

„Počkej. Sto let po Fordu to bylo jinak. Na vysokých školách studovalo stejně žen jako mužů. Prakticky nebylo povolání, které by ženy nevykonávaly. Byly i předsedkyně vlády – to bylo něco jako světoví inspektoři – matematicky, architektky, lékařky. Proč to teď nejde?“

„Třeba se ukázalo, že ženy nejsou dost schopné?“

„Ukázalo se, že mnoho z nich brzdí v kariéře to, že mají děti. Jenže teď na Pevnině nikdo děti nemá. Tak jaký je důvod, že ženy nedělají stejnou práci jako muži?“

„Protože Alfa žen se dekantuje velmi málo.“

„A čím to? Žen nižších kast je stejně jako mužů, ne snad? A kolik Alf jsou ženy?“

„Asi desetina.“

„Jak je to možné?“

Tohle Lenina věděla přesně.

„Alfa spermie se třídí na spermie s chromozomem X a Y. Pouze deset procent alfích vajíček se oplodňuje iksovými Alfa spermii. Takže to vychází. Ženské Alfa zárodky se skoro nevyrábí. Pravda je, že to není přesné, dost často se mezi spermie X připletou Y nebo obráceně, ale v průměru to tak vychází.“

„A proč se dělají vůbec nějaké?“

„Hm – asi proto, že komunita potřebuje i lékařky? A ředitelky dívčích škol?“

„A taky ženské Alfa vaječníky, že? Kdepak by se jinak vzala Alfa vajíčka?“

Ada to řekla posměšným tónem, ale toto odhalení ji nečekaně zasáhlo. Alfa ženy jako prostředek k výrobě Alfa mužů. A když už tady jsou, mohou ještě navíc pracovat jako ženské lékařky, protože jako pouhý vaječník by si svou helikoptéru nezasloužily. Bety jsou dobré aspoň jako společnice, protože jsou dost chytré na to, aby pochopily, jak jsou jejich Alfa přátelé chytrí – „nejlepší dívky jsou Bety“, že.

„Ano, to je pravda,“ řekla Lenina. „Ženské Alfy jsou skoro všechny plodné.“

„A samozřejmě je na ně velký tlak, aby věnovaly své vaječníky komunitě,“ řekla Ada. „Mně samotné strkali pod nos formulář každého půl roku. A když s tím přišli naposledy, docela tvrdě jsem je s tím vyhodila. Což byl možná jeden z důvodů, proč mi neodpustili ty samoobslužný výtahy.“

„A proč jsi vlastně nechtěla? Měla bys po starostech z plodností.“

„Protože jsem viděla, co to s děvčaty dělá. Musí brát hormony, aby neměly předčasný přechod. A taky se mi nějak přičilo si nechat sebrat kus svého těla. Nu, možná jsem aspoň neměla sepsat tu petici. Asi se to bralo jako pobuřování. - A ostatně – jak se jmenovala místnost, kde ses v práci převlékala?“

„Hm – jak by se měla jmenovat? Přece dívčí šatna.“

„Tak já jsem si mohla vybrat, jestli se budu převlékat v kanceláři nebo v dívčí šatně s Betami, protože alfi šatna byla jen pro muže. Ale o to mi nejde. Některým ženám, které se převlékaly v té dívčí šatně, bylo přes čtyřicet nebo přes padesát, že?“

„Ano. A co s tím? Copak se měly šatny dělit nejen podle kast, pohlaví, ale i podle věku?“

„Ne. Jde mi o něco jiného.“

Ada začala kreslit prstem do vzduchu jako na tabuli.

„Dvacet nebo třicet let po Fordu to chodilo tak, že ženy z vyšších kast – totiž středních vrstev – pracovaly tak dlouho, dokud se nevдалy. Tedy většinou mladé.“ Ada nakreslila do vzduchu obdélník a hned po něm další. „Vdané nepracovaly. Takže šatnu pro ženské zaměstnance používaly dívky. Ale teď žádné vdané nepracující ženy nejsou. Ale pořád se předpokládá, že všechny ženy jsou *dívky*.“ Ada jeden z pomyslných obdélníků smazala.

„A ještě jedna věc. Mít dítě je strašná ostuda, že? Byla to hrozná ostuda i tehdy. Ovšem jen u nevdaných žen. U vdaných to bylo naopak žádoucí. Takže co z toho vyplývá? Komunita zakonzervovala plus minus třicet let po Fordu minus vdané ženy.“

Lenina si nebyla jistá, co je na tom vlastně špatného.

„A co když je to tak pro všechny lepší?“

Ada vydala zvuk, který se většinou píše jako „pch“.

„Lepší leda pro muže. Bohatý výběr ochotných pneumatických dívek, a bez závazků a bez placení. No nekup to!“

„A k fialovému kočáru by se hodil dům s černými vraty, ne?“ řekla Marylin, které si doposud tiše četla.

„Cože?“ řekla Lenina.

„Nic. Jen si něco čtu. Byly takové doby, kdy muži dávali hezkým děvčatům kočáry – to bylo něco jako auta – a celé domy, jen aby je mohli mít.“

„A já jsem myslela, že neposloucháš,“ řekla Ada.

„Chtěla bych si ji zahrát,“ řekla Marylin.

„A jak ses rozhodla s tou šatnou?“ zeptala se Lenina.

„Rozhodla jsem s, že se bude převlékat v šatně pro zaměstnance vyšších kast. Jsou tam skříňky z napodobeného mahagonu, věřili byste? A je tam víc kohoutků s parfémy než u děvčat. Ale za týden mi to zakázali. Proč, povídám? Většina těch hochů už mě viděla nahou. Snažili se mě přesvědčit, že se v pánské šatně necítím dobře. Jako kdybych já nevěděla, jak se do dělohy cítím.“

„Pozvala jsem k nám Bernarda Marxe,“ vyhrkla náhle Lenina. Celý večer se chystala to říct, ale pořád se nedokázala odhodlat.

„Bernarda Marxe?“ řekla Ada tónem, který nenechával nikoho na pochybách, co si o tom myslí.

„Toho epsilon, který nedovede ani přivést elektřinu včas?“ řekla Marylin.

„Náhodou je moc milý. A v Londýně byl nejlepší odborník na hypnopedii.“ (To bylo trochu přehnané tvrzení.)

„Ať nečeká, že se kvůli němu budu převlékat,“ řekla Marylin. Ada neřekla nic, protože předpokládala, že od ní stejně nikdo nic takového neočekává.

„A kdy přijde?“ zeptala se Marylin a kopla pod gauč chuchvalec smetí.

„Za půl hodiny.“

Za půl hodiny opravdu někdo zaklepal na jejich dveře.

„Dále!“ zavolala Lenina.

Kvůli Bernardu Marxovi nikomu nestálo za to se zvednout a jít do předsíně. Jenže v pokoji se objevil Helmholtz Watson, po kterém bláznila polovina děvčat v ubytovně, Bernard Marx šel v závěsu.

Naštěstí ani jedna z přítomných nepatřila k Helmholtzovým ctitelkám.

Marylin a Helmholtz se znali. Marylin hrála v několika pocitových filmech podle Helmholtzova scénáře.

„Ahoj, Marylin,“ řekl. „Ty jsi tady také?“ Samozřejmě se mu donesla zpráva, že dorazila nějaká herečka, ale pustil to jedním uchem tam a druhým ven.

„S ničím nepočítej, Helmholtzi,“ řekla Marylin bez okolků. Což se Helmholtze poněkud dotklo. Sice se v poslední době vyhýbal ženám, ale předtím se plným právem pokládal za dobrého milovníka. Marilyn několikrát měl, ale zklamala ho, přes veškerou jeho dovednost nebyla příliš pneumatická. A teď se ke všemu tvářila, jako by se jí vnucoval.

Ale vždycky v ní cítil nenaplněný potenciál stejně jako v sobě. Hlavou mu probleskla myšlenka, že by pro ni napsal roli. Jednou – až přijde na to, o čem by mohl psát.

„Jen klid, Marylin,“ řekl. „Pokud s tebou počítám, tak pro něco jiného, než myslíš.“

Marylin netušila, co tím míní, takže pouze opovržlivě odfrkla.

Všichni se přivítali, představili, posadili a nalili si čaj z konvice.

„Právě jsme tady hovořily o ženské otázce,“ řekla Ada. „Co o tom soudíte, pane Watsone?“

Helmholtz se zdvořile zadíval na její poprsí.

„Myslím, slečno Pankhurst, že být ženou je velmi příjemné a přináší to četné výhody.“

„Prosím vás, a jaké?“

„Nu, my muži jsme odkázáni na sebe a máme jen to, co si vyděláme. Kdežto hezká dívka, zejména je-li pneumatická, z našich výdělků těží.“

„A nebylo by lépe, kdyby dívky nebyly odkázány na to, co jim milostivě věnujete?“

„Proč milostivě. S pneumatickou dívkou se každý podělí rád. A jsem si jist, že vy jste velmi pneumatická, slečno Pankhurst,“ dodal galantně.

„To tedy jsem – a taky jsem dost dobrá technička. Byla bych ráda, kdyby mě společnost odměňovala za moje technické schopnosti aspoň tolik, jako za pneumaticnost.“

„Já jsem taky pneumatická,“ vykřikla Lenina.

„To tedy je, mohu to dosvědčit,“ řekl Bernard, který až doposud mlčel.

„A vy o tom něco víte, pane Marxi?“ řekla přezíravě Ada, která se zlobila, že Lenina a on nevhodně zasáhli do rozhovoru.

„Jistěže o tom něco ví,“ řekla Lenina. „Skoro měsíc jsme spolu chodili. Jenže Bernard přivezl do Londýna Johna, a všechno bylo jinak.“

„Ano, stala se z tebe celebrita, a už jsem ti nebyl dost dobrý.“

„Z tebe se stala celebrita. A kvůli tobě jsme teď všichni tady!“

„Měl jsem Johna nechat v té smradlavé díře? To by se ti taky moc nelíbilo, že?“

„Nech toho, Bernarde,“ řekl chlácholivě Helmholtz a nenápadně Bernardovi vhodil do čaje malou tabletku rychle rozpustné somy.

„Slyšela jsem, že jste výborný sportovec, pane Watsone,“ řekla Lenina, aby změnila téma.

„No... říká se to o mně,“ odpověděl Helmholtz.

„A kterým sportům dáváte přednost?“

„Na Pevnině jsem nejraději hrával tenis na pohyblivém kurtu, ale tady jsem si oblíbil fotbal. Hrával se tady rotační a obyčejný, ale brána na rotační fotbal zrezivěla a nerotuje,

takže zbývá jenom obyčejný. Ale i tak je to dobrá zábava. A jaké sporty pěstujete vy?“

„Volejbal a košíkovou. Ale tady jsou sporty tak primitivní. Nepoužívá se na ně žádné zvláštní nářadí.“

„Taky mi to tak ze začátku připadalo, ale hrajeme přece s lidmi, a ne s nářadím, nemyslíte?“

To byla pro Leninu nová a překvapující myšlenka, ale musela uznat, že na tom něco je.

Mezitím Bernardovi zabrala soma a pocítil potřebu být milý a přátelský.

Ta světlolasá dívka, Marylin, která mu někoho připomínala (ale nemohl si vzpomenout koho), byla tak zamlklá.

„A vy, slečno, jste jistě také velmi pneumatická,“ řekl, aby ji vtáhnul do rozhovoru.

Marylin nikdy příliš pneumatická nebyla a její práce, při které byla neustále nucena pneumatičnost předstírat, ji připravila o poslední zbytek této schopnosti.

„Každá žena je pneumatická, pokud ovšem narazí na schopného muže,“ řekla popuzeně. „Jenže to se nestává moc často.“

„Musíme pořád řešit, jak je kdo pneumatický?“ řekla Ada.

„Ano, pojďme se raději bavit o počasí,“ řekla Marylin. „Bude to zábavnější.“

Probrali počasí.

„Ale skoro jsme zapomněli, že Helmholtz je slavný scénárista,“ řekla najednou Marylin. „Tak mě napadlo, nedalo by se něco udělat z těch starých scénářů, co mi dalo Jeho Fordstvo? Jsou sice zastaralé, ale jsou tam báječné role. Kdyby se to nějak předělalo na současnost...“

Helmholtz projevil přání si ty staré scénáře vypůjčit a slíbil, že o tom bude uvažovat.

V tu chvíli Bernardovi došlo, koho mu ta dívka připomíná.

„Promiňte, že jsem vás hned nepoznal,“ řekl. „Nehrála jste v Blondýnce a pěti nadřazených elektroinženýrech? Ty pocitové efekty byly skvělé.“

Pocitové efekty se ovšem vyráběly synteticky.

„Nejste sám tak trochu nadržžený?“ zeptala se Marylin.

„Prosím vás, nevíte někdo, jak je to tady s Pofordnostmi souladu?“ zeptala se rychle Lenina. „Zatím jsem o nich nic neslyšela a nerada bych něco zmeškala.“

„Něco o tom vím,“ řekl Helmholtz. „Konají se, ale účast je naprosto dobrovolná. Prý o ně není moc velký zájem. Lidé myslí, že kdo má Forda v srdci, nemusí to projevovat žádnými zvláštními obřady.“

Ostatně nebylo divu, že se lidem moc nechtělo chodit do Fordovy svatyně. Byla to studená, neútulná místnost vybavená pohovkami, které měly tu společnou vlastnost, že je nikdo nechtěl mít doma. Holá žárovka zabalená kusem červeného celofánu, primitivní hudba. Ke všemu si účastníci museli nosit vlastní somu, pro kterou ale většina z nich měla lepší využití.

„Někteří lidé si tu dělají soukromé pofordnosti, na které si zvou lidi podle svého výběru, Tyto pofordnosti ale mnohdy mají daleko k ortodoxii, některé jsou dokonce přímo rouhavé,“ pokračoval Helmholtz.

„Taky jsem o tom slyšel,“ řekl Bernard. „Na jedné se prý zpívala píseň se slovy ‚Z Forda si nic neděláme, jen pro radost si zašukáme‘ a jedna píseň je tak sprostá, že ji ani nelze citovat. Začíná slovy ‚Ford je naše matka.‘“

„Bernarde! Jsou tady dámy!“ vykřikl Helmholtz.

„A už jste se setkali se Svědky Fordovými?“ řekla Ada. „Tak pofordné lidi jsem nikdy neviděla. Nejhorší bylo, že si svou zfordnost nedokážou nechat pro sebe.“

Svědkové Fordovi zvonili u domovních dveří, ptali se obyvatel, jestli si „nechtějí pohovořit o Pánu Fordovi“, a rozdávali na ulici brožurky. Byli neškodní, ale otravní. Nejhorší bylo, že hlásali různá kacírství, jako například že Ford Pán chce, abychom žili skromně.

„Jsou tady i afordisté,“ řekl Bernard. „Ti říkají, že Ford Pán neexistuje. Možná se k nim dám.“

Lenina a Marylin rychle udělaly znamení T.

„Ale vždyť... napsal přece knihu. Naučil lidi dělat auta. Vymyslel způsob, jak rozdělit práci na malé kousky, aby ji zvládly i Gamy a Dely,“ řekla Lenina.

„Henry Ford existoval,“ řekla Ada. „Je to potvrzené i z jiných pramenů z té doby. Ale možná Henry Ford nebyl ford, ale člověk jako my.“

Lenina a Marylin se znovu potéčkovaly.

„A co když je ve skutečnosti Walter Reuther?“ řekl Helmholtz a Bernard zalitoval, že to neřekl sám.

Lenina a Marylin se už nepotéčkovaly, protože byly ztuhlé zděšením.

„Proč myslíte?“ zeptala se Ada.

„Co když to, co přinesl, nebylo dobro, ale zlo? Často myslím na to, co říkal náš přítel John. Byl ovšem divoch, naivní dítě přírody, ale tím spíš viděl věci, které my nevnímáme.“

„A co?“

„Třeba to rozdělení práce na maličké úkony. To dřív nebylo, a přesto lidé neumírali hladem. Třeba z nich ty Dely a Gamy dělá právě tahle práce. Nikdy by mě to nenapadlo, ale když jsem četl ty staré knihy, zdálo se mi, že dřív se Gamy a Dely o sebe dokázaly docela dobře postarat, a to i bez predestinace.“

„A co tedy s těmi Pofordnostmi souladu?“ zeptala se Lenina.

„Já na ně chodit nebudu,“ řekla Marylin. „Pokud je Ford Pán opravdu ford, pak určitě nechce, aby ho někdo přijímal z nechutí.“

„Já na ně taky chodit nebudu,“ řekla Ada.

„Ale nebudou si lidé myslet, že jsme asociální?“ řekla Lenina.

„Pokus si to budou myslet, určitě nám to dají najevo.“

„A jestlipak už jste měly tady na ostrově hodně chlapců?“ zeptal se Bernard, který se pro změnu rozhodl, že bude konvenční.

Lenina zahanbeně sklopila hlavu.

„Jenom jednoho. Tady není moc příležitostí,“ řekla, a přitom si uvědomovala, jak nejapně to zní.

„Já jsem našoustaná do zásoby,“ řekla Marylin. „Takže si dám trochu pauzu.“

„A co vy, slečno Pankhurst?“ zeptal se Helmholtz Ady.

„Ne že bych měla něco proti tomu, ale bylo toho tolik ke čtení,“ řekla Ada. „Ale kdyby se našel hoch, který by mě zajímal víc než knihy, nebyla bych proti,“ dodala a na několik vteřin se zahleděla Helmholtzovi do očí.

„Jsem si jistý, že se takový hoch brzy najde,“ řekl Helmholtz a opětoval její pohled.

„Všimli jste si, že tady některé dívky nenosí malthusiánský pás?“ vyhrkla Lenina. Na Pevnině by si to nikdo nedovolil, protože ženu takto nedostatečně oblečenou by mohla sebrat mravnostní policie.

Ukázalo se, že muži si toho ještě nevšimli, a tak jim Lenina vyprávěla svoji příhodu.

Když poprvé potkala před vchodem dívku bez pásku (což bylo už třetí den po příjezdu), upozornila ji na to, protože myslela, že na něj určitě zapomněla.

„Ne, já ho nenosím,“ řekla ta dívka.

„Hm... a kde máš svoje prostředky?“

„V koupelně pod zrcadlem. Ty jsi tady nová, že?“

„Třetí den.“

„Chápu. Prostě nemám chuť se s tím pořád tahat.“

„A co když... co když budeš chtít a nebudeš právě doma?“

„Pro ten případ mám jeden kousek v kabelce. A v nejhorším případě mají kluci svoje.“

Tato překvapivá informace Leninu naprosto konsternovala.

„Počkej... kluci mají svoje... a to si je jako strkají do toho... to jde?“

„Ne, natahují si je přes to.“

„Ale to pro ně musí být hodně nepohodlné.“

„Ne tak nepohodlné jako pro nás si strkat ty věci dovnitř,“ řekla ta dívka a zasmála se.

„Ale vždyť je to především v našem zájmu... jen si představ, kdyby... a to dítě bychom měly my... a klukům by se nic nestalo, vždyť by se ani nevědělo, kdo to udělal.“

„Zjistit se to dá, a pokud ty kluky moc nestřídáš, měla bys vědět, komu za to vděčíš.“

Muži byli upřímně zděšeni, když to slyšeli. To jako že mají oni sami zodpovídat za to, aby ženy neměly děti?

„Ať si každý dělá, co chce,“ řekla Ada, „ale já se raději spoléhám sama na sebe. Chlapi jsou jako děti.“

„Ford Pán děti miloval,“ řekla Lenina. „Ale všimli jste si, že dívky, které to nenosí, nakonec přestanou střídat kluky? A pak to tady vypadá tak, jak to vypadá.“

„Tak nezávid’ a taky nestřídej,“ řekla Marilyn.

„Ženy mají právo si o tom rozhodovat samy,“ řekl Bernard.

„Ano, souhlasím,“ řekla Ada.

„Ty tvoje nebezpečné řeči, Bernarde,“ řekla Lenina. „Za chvíli začneš vykládat, že... co já vím... by si každý muž a každá žena měli najít jednoho člověka a zůstat s ním navždy.“

„A proč ne?“

„Společnost by se rozdělila do atomizovaných dvojic,“ řekl Helmholtz, „takže by už nefungovala jako celek. Vedlo by to k boji všech proti všem.“

„Nebo ne,“ řekla Ada.

„Asi ano,“ řekla Lenina. „Četla jsem to v Shakespearovi. Lidi se tam pořád navzájem zabíjeli.“

Všechny pohledy se k ní obrátily.

„Vy jste četla Shakespeara?“ zeptal se Helmholtz. „Kde jste k němu přišla?“

„Dal mi ho...“ začala Lenina, a pak si vzpomněla, že o tom nesmí mluvit. „Vlastně jsem ho našla.“

„Dal ti ho John?“ řekl Bernard. „Co ho přimělo, aby se rozloučil se svým největším pokladem?“

„John mi nic nedal,“ řekla Lenina. „Vůbec nic.“ Se smutkem pomyslela na to, že John pro ni chtěl lovit lvy a vysávat

podlahu jako nějaký Epsilon, ale nikdy jí nedaroval ani bonbón s nugátovou náhražkou.

„Možný bys měla číst také jiné knížky,“ řekla Ada, „abys viděla, že jsou možné i jiné světy.“

„Ještě něco! Jako by nebylo dost na těch světech, co už znám! Pevnina, ostrov, a ke všemu ještě Shakespeare! A abych nezapomněla, ještě divošská rezervace! Kdo se v tom pak má vyznat!“

„Tak si tím netrapte svou roztomilou hlavičku,“ řekl Helmholtz.

„Ale já musím! Jak mám přijít na to, co je správné! Co když brzy přijede John, a já nebudu vědět, co mám dělat?“

„John sem přijede?“ řekl se zájmem Helmholtz.

Lenina, aniž by to hodlala příliš rozvádět, řekla, že se ukázalo, že John nemůže zůstat v Anglii, ale že onemocněl, a přijede, až se uzdraví. Zdálo se, že to Helmholtze velmi potěšilo, ale Bernarda ani ne.

Ale Shakespeare ležel Helmholtzovi v hlavě, a tak se Leniny zeptal, jestli by mu ho nemohla na pár dní půjčit. Lenina dosti neochotně vstala a došla pro knihu do svého pokoje.

„Děkuji, slečno Lenino,“ řekl Helmholtz galantně. „Kdybyste chtěla, s největším potěšením s vámi strávím noc.“

Lenina se potěšeně zahihňala. Ten báječný, slavný Helmholtz Watson! Jaká čest pro ni!

„Nechtěl byste se podívat na moje knížky?“ řekla Ada. „Mám jich hodně a všechny už jsem přečetla.“

Když vstala, zvedl se Helmholtz také a zmizeli v Adině pokoji. Ostatní si vyměnili významné pohledy, ale Ada a Helmholtz se hned vrátili a Helmholtz nesl hromádku knih.

Pak už byl čas se rozloučit.

„Pokud budete chtít, moje knihy jsou vám k dispozici,“ řekl Helmholtz Adě, Leninu lehce políbil na tvář a Marylin, která se na něj zamračila, se uklonil. Bernard se tvářil tak, aby bylo každému jasné, že o žádnou z žen nestojí.

Lenině ho bylo líto.

„Bernarde,“ zavolala na něj, ale Bernard se neotočil.

„Epsilon,“ řekla Lenina a pokrčila rameny.

„Ach, ty ženy,“ řekl Helmholtz, když přišli domů.
„Nedovedou mluvit o ničem jiném, než jak jsou pneumatické.
Ale ta Ada Pankhurstová je docela zajímavá.“

„Je namyšlená a arogantní,“ řekl Bernard.

„Má na co být namyšlená. Je krásná a fantasticky chytrá. A není tak vlezlá, jako jiné ženy.“

„Nepříjemná ženština,“ trval na svém Bernard. „A ta Marylin také.“

„Budeme muset ta děvčata pozvat brzy na oplátku k nám,“ řekl poněkud překvapivě Helmholtz.

„Už tě ten celibát omrzel?“

„Celibát mě nikdy nebavil. Ale ty ženské, které na mě dotíraly jenom proto, že jsem slavný, mě nudily ještě víc. Říká se o mně, že jsem dobrý milovník, ale obávám se, že na tom vůbec nezáleželo. Že šlo jen o moje jméno. Ty chudinky se tak snažily, abych byl spokojený, že zapomínaly na sebe.“

„Co by za to někdo dal. A o co ti tedy jde?“

„Chtěl bych ženskou, která by si to uměla užít. Kterou by to bavilo. Ach, Forde, co bych dal za ženskou, která ráda mrdá!“

Když muži odešli, pustily se dívky do mytí nádobí.

„Tak co jim říkáte?“ zeptala se Ada.

„Nic moc,“ řekla Marylin. „Všimly jste si, jak se Bernard Marx pořád chtěl dělat zajímavý, a jak mu Helmholtz pokaždé vypálil rybník?“

„Helmholtz je docela zajímavý chlapík,“ řekla Ada.

„Je nafoukaný,“ řekla Marylin.

„Jaký je asi v posteli?“ řekla zamyšleně Ada.

„Stejný jako ve všem ostatním,“ řekla Marylin. „Moc si o sobě myslí. A v poslední době tak zpychnul, že už mu nebyla žádná dost dobrá. Slyšela jsem, že v poslední době před ženami přímo utíkal.“

„Já ho pronásledovat nebudu,“ řekla Ada. „Ale knihy si od něj půjčím. Už nemám co číst.“

Sešla jsem se s Bernardem, psala Lenina Fanny, protože mi ho bylo líto. Myslela jsem, že by mu udělalo radost, kdybych se s ním vyspala, ale on se pořád vyptával na Adu. Otrávil mě to. A taky mluvil o tom, jak těžkou a odpovědnou práci tady má. Lidi nedovedou predestinovat děti, a on jim má radit. Každý ví, že děti mají dostat všechno, co chtějí, ale tady to prostě není možné. Takže děti pak mají neuspokojené potřeby, jsou z toho podrážděné a zlobivé a končí u Bernarda. Bernard studuje staré knihy o predestinaci dětí, a našel v nich úplně kacířské myšlenky. (On říká převrtné.) Prý se děti mají vést k tomu, že všechno mít nemohou. Zatím s tím velký úspěch nemá, třebaže podle něj už někteří lidé tu myšlenku uplatňují. Ale ne právě ti, kteří k němu chodí. Snaží se přemluvit Helmholtze, aby spolu vyrobili hypnopedické pásky na omezující výchovu, ale Helmholtz nemá chuť. Píše teď básně.

Myslela jsem, že s bude zajímat o Johna, ale sotva jsem o něm začala mluvit, začal se tvářit

divně. Takže jsi přece jen schopná velké vášně, řekl. To jenom já jsem ji v tobě nedokázal probudit. Tvářil se, jako by ho bolel zub. Tak jsem honem změnila téma.

K něčemu ta schůzka ale dobrá byla. Bernard mi řekl, že ve zdravotním středisku, kde má psychologickou ambulanci, hledají recepční. Takže jsem získala druhou práci. Vhodnější pro Betu, myslím.

„Tak co, obnovili jste s Leninou vztah?“ zeptal se Helmholtz.

„Ne. Má plnou hlavu Johna,“ zašklebil se Bernard. „Johna. Divocha. Má urostlé tělo, to ano. Nejspíš to ženám stačí.“

„John je velmi zajímavý člověk,“ řekl Helmholtz. „Originální. Myšlenkově bohatý. Ušlechtilý divoch.“

„Lenina by nepoznala myšlenkovou bohatost, ani kdyby ji praštila po hlavě,“ řekl John. „Ada by ji poznala. Nepůjdeme se někdy na děvčata podívat?“

Ale než došlo k další návštěvě, přivezli na ostrov Johna.

4

Poslední týdny na Pevnině byl John pod neustálým dohledem. Cesty do obchodů skončily. Aby se dostal na čerstvý vzduch, létali s ním do Fordsingtonské zahrady, kterou kvůli němu mezi druhou a čtvrtou hodinou odpolední uzavřeli pro veřejnost. Místo dvou přihloupkých deltích brachů ho teď hlídali čtyři elitní Alfa+ agenti. Cesta na kontrolu do nemocnice se podobala manévřům. Bezpečnostní opatření vládla i doma. Do kuchyně teď nesměl vkročit a nesměl mít žádné předměty, kterými by si mohl ublížit. Snášel to dobře,

protože netušil, že mu do jídla dávají somu. Větší dávky somy než pro udržení dobré nálady, takže byl většinou apatický.

V den, kdy ho měli odtransportovat na Falklandy, došlo k nepříjemnosti. Mustafa Mond přikázal, že John nepoletí s konvojem, ale linkovou raketou do Buenos Aires a odtamtud aerotaxíkem na místo určení, oboje s policejním doprovodem. Jenže dobrý úmysl se zvrhl v pravý opak. Policisté se pro Johna dostavili vybaveni pouty a somovým sprejem, a přišli tak brzy, že John ještě nestačil sníst svou somou obohacenou snídani. Když uviděl policisty, kdoví proč ho napadlo, že ho povedou na popravu a nechtěl jim dovolit, aby se k němu přiblížili. Museli použít donucovacích prostředků. Pak se všechno vysvětlilo, ale nálada po celou cestu byla pochmurná, John se se svými hlídači odmítal bavit a odmítal i somu, kterou mu nabízeli. Na místo dorazil podrážděný, hladový a unavený.

Uvítací výbor ho v cíli cesty nevítal. Jeho eskorta ho předala místním strážníkům, a ti ho odvedli na strážnici.

V rohu strážnice stála podivná věc. „To je kolovrat, Máme tady málo práce, tak předeme. Ve vedlejší místnosti máme tkalcovský stav,“ řekl strážník, když uviděl udivený Johnův pohled. „I když v poslední době máme trochu problémy s Opravdovými lidmi,“ dodal strážník. „Já jsem tedy podle jejich měřítek taky Opravdový člověk, ale rád je nemám.“

Jací opravdoví lidé? pomyslel si John, ale bez velkého zájmu.

Stejně zazvonil telefon. Strážník zvedl sluchátko.

„Mám vás doprovodit na radnici,“ řekl. „A počkejte, nejste vy taky Opravdový člověk? Radím vám, abyste si s nimi nic nezačínal. Mimochodem, jmenuji se Olof Blair. Kdyby vás někdo obtěžoval, obraťte se na mě.“

„Nejprve vám vysvětlím, jak to tady chodí,“ řekla starostka Johnovi. „Abychom neumřeli hladem, nezmrzli, nechodili v hadrech a neshnili ve špíně, musí každý z nás odpracovat dvacet hodin týdně na povinných pracích, které všechny tyto

základní potřeba zajistí. Bylo by jistě možné, aby polovina z nás pracovala čtyřicet hodin týdně, nebo čtvrtina osmdesát hodin, jenomže bychom se asi neshodli na tom, kteří z nás to mají být, a nakonec bychom se ještě pobili jako Alfy na Kypru. Proto pracujeme všichni, a vyděláme si tím tolik, abychom se najedli, opatřili si nezbytné oblečení a bydleli v domě s elektřinou a kanalizací.“

Zopakovala to, co říkala každému nově příchozímu.

„Cože?“ vybuchl John. „Mám sloužit nějakému pánovi?“

Ve Shakespearovi nepracoval nikdo kromě sluhů, v rezervaci nebyli žádní zaměstnanci, a na pilně pracující Gamy, Delty a Epsilonu si v tuto chvíli nevzpomněl, což bylo jediné dobře.

„Ne, žádnému pánovi. Městu.“

„Myslel jsem, že tady budu moci žít po svém,“ řekl. „Chtěl bych obdělávat malý pozemek. Copak není možnost, abych si nějaký pronajal?“

„Mohl byste mít ovčí farmu,“ řekla starostka. „Vyznáte se v chovu ovcí?“

„Ne,“ řekl John. „Myslel jsem, že bych mohl pěstovat kukuřici.“

„Tady?“

„Nebo aspoň brambory. Zeleninu.“

„Zelenina a brambory tady pěstujeme ve sklenících.“

„Mohl bych mít svůj skleník?“

„Ano, pokud si ho koupíte. Ale ušetřit si na skleník trvá několik měsíců. Z čeho si na něj chcete ušetřit, když nebudete pracovat?“

„Musí být nějaký způsob, jak žít nezávisle na společnosti.“

„Na společnosti závisíte vždycky. Můžete onemocnět...nebo budete mít děti a budete je posílat do školy...“

„Nechci, aby se o mě společnost starala!“

„Víte co? Každý nově příchozí má čtrnáct dní na to, aby začal pracovat. Během té doby si rozmyslíte, co vlastně chcete a pak si o tom promluvíme znovu. Teď vám dám stravenky do jídelny a ...“

V tu chvíli někdo otevřel dveře tak prudce, až bouchly o zeď. Muž, který vešel, vykřikl: „Jsem Helmholtz Watson. Prý tady držíte mého přítele Johna?“

Helmholtz Watson. *Byl to můj přítel, upřímný a věrný,* problesklo Johnovi hlavou, ale ta myšlenka zmizela tak rychle, že si ji nestačil zapamatovat.

„Nikdo tu vašeho přítele nedrží,“ řekla starostka. „Jen mu vysvětluji, jak se u nás žije. Fordužel odmítá pracovat. Dáme mu čtrnáct dní na rozmyšlenou a pak...“

„Tak ať nepracuje,“ řekl Helmholtz. „Bude mým hostem.“

Helmholtz v tu chvíli nepomyslel na to, jak dokáže uživit dospělého muže.

„Pojď, Johne,“ řekl. „Budeš bydlet u nás.“

„Ale já od vás nemohu přijmout...“

„Jen pojď,“ řekl Helmholtz. „Nabídka pohostinství se neodmítá.“ Helmholtz už něco pochytil z těch starých knih.

John odešel s tím mužem, jehož jméno znal, ale o němž nic nevěděl.

Helmholtz ukázal Johnovi jeho oddíl v ledničce a jeho pokoj. Pak ho nechal, aby se mohl zabydlit. John za sebou zavřel dveře a položil se na postel. Po dlouhé době byl sám. Myslel, že si trochu odpočine a potom si vybalí svoje věci, ale cítil tak těžkou únavu, že se nemohl pohnout.

Bouchly dveře. Přišel někdo, koho Helmholtz oslovoval „Bernarde“. Mluvili spolu a John pochopil, že je řeč o něm, třebaže rozuměl sotva každému desátému slovu.

Zvedl se a vešel do hlavní místnosti.

„Nazdar, Johne,“ řekl „Bernard“.

Bylo zvláštní, že si John nedokázal vzpomenout, jakou roli ti dva muži hráli v jeho životě, ale věděl, že je má rád. Toho malého litoval, ale nedokázal říci proč. Už v Londýně pozoroval, že v něm neznámá jména nebo věci vyvolávají citovou reakci. Nějak to souviselo s „implicitními

vzpomínkami“, jak mu řekl jeden z jeho lékařů, ale John tomu nerozuměl.

Helmholtz připravil večeři a pozval Johna ke stolu. Rozhovor vázl. Pánové by rádi věděli, co se dělo v Londýně po jejich odjezdu. Ostrov měl předplacené telegrafické zpravodajství, ale v nejlevnější verzi, což znamenalo pouhé titulky, a z titulku DRAMATICKÝ KONEC ORGIÍ U MAJÁKU. DIVOCH V NEMOCNICI. JEHO DALŠÍ OSUD NEJASNÝ pochopitelně příliš moudří nebyli. Papírové noviny chodily se zpožděním, nepravidelně, a zdaleka ne všechna čísla. Vlastně chodily převážně tehdy, když zásobovací loď potřebovala doplnit zátěž. Balíky novin pak skončily v kumbálu veřejné knihovny. Knihovník je měl roztřídit, „až mu zbyde trochu času“, jenže každou volnou chvíli využíval k psaní veršovaného eposu. Popravdě Bernard i Helmholtz knihovnu navštívili, aniž by se o tom jeden druhému zmínil. Ale nezjistili nic.

Ale jelikož pánové nechtěli být netaktní a John odpovídal, jak se jim to jevilo, neochotně, rozhovor se příliš nerozproudil, a John si brzy „uvědomil“, že musí vybalovat.

„Lenino,“ zavolala Ada na Leninu přes bramborový záhon, „tak prý včera přivezli toho tvého.“

„Johna?“ Lenina upustila bramboru, kterou se právě chystala položit do vozíku.

„Máš nějakého jiného, kterého by policie přivezla v poutech?“

„Ne. - V poutech? Co se zase stalo? A co s ním je?“

„Bydlí u Helmholtze. Půjdeš ho navštívit?“

„Nepůjdu. Mohlo by ho to rozrušit.“

„Nebo vzrušit?“

„Vzrušit a rozzuřit. Radši počkám.“

„Nebo ho pozveme k nám?“

„Ne. Ne. Radši ne.“

„Tak co chceš dělat?“

„Nevím. Raději nic.“

Během týdnů, kdy čekala na Johnův příchod, si malovala nejrůznější obrázky: jak s Johnem tancují na večírku v zábavní místnosti, jak hrají volejbal, dokonce i jak se sami (sami!) procházejí po pláži. Už si zvykla na zdejší jednoduchý život, a nebylo jí zatěžko zasadit sebe a Johna do zdejších kulis. Ale teď se v jediném okamžiku představy zhroutily. Proforda, co si teď počne? Vážně si myslela, že se s ní John bude pokojně procházet? Vždyť si nemůže dovolit se s ním setkat o samotě. Ještě hůř: teď není v bezpečí. Co to jenom udělala!

„Ach, Forde! Teď jsem v průseru!“

Když John odjížděl z Londýna, dali mu kromě jiných věcí také příkrývky, jasanový luk a knihu Sebrané spisy Williama Shakespeara. Řekli mu, že to je jeho majetek, a on neměl důvod tomu nevěřit.

V příštích dnech zkusil Shakespeara číst, verše se mu líbily, byl si jistý, že už je četl, celé odstavce mu vyskakovaly v hlavě, jako by je znal z paměti, ale četba v něm probouzela úzkost. K něčemu se to vztahovalo, ale k čemu?

Raději otrhaný svazek odložil a ponořil se do knih, které mu dal na cestu Mustafa Mond. Většinou to byly učebnice pro střední školy. Jedna z knih ale podle všeho učebnice nebyla. Na první stránce byl totiž varovný text: Tuto knihu jsem napsal pro své potěšení a pro potěšení nejbližších přátel. Je výslovně zakázáno ji opisovat a šířit. Autor se jmenoval Anonymus. Kniha se jmenovala Dějiny prvních století po Fordovi a byla děsivá, plná válek a hladomorů a rozbombardovaných měst a „globální změny klimatu“ a „uprchlických krizí“ a miliard mrtvých. Ale také pozoruhodných vynálezů. „Zdálo by se,“ psal Anonymus v doslovu, „že Světový stát a jeho stabilita přináší řešení. Ve skutečnosti však taková stabilita vede ke stagnaci. Neuvěřitelný kreativní potenciál přichází nazmar. Považme, kolik vynikajících jedinců by v naší společnosti nedostalo šanci uplatnit své schopnosti jenom proto, že se byli potomky lidí, kteří ničím nevynikali. Za starých chaotických

časů též mnoho z nich zahynulo nebo živořilo v nedůstojných podmínkách, ale mnozí se uplatnil všemu navzdory. Kdežto my bychom jim nedali nejmenší šanci, zničili bychom je procesem Bokanovského a otrávilí alkoholem. Dalo by se však namítnout, že mimořádné talenty nepotřebujeme. Stabilní společnost, která se nepotřebuje rozvíjet, ale pouze udržovat, vystačí s průměrnými jedinci. Ale přesto srdce krvácí při pomyslení...”

„Johne, mohl bych tě o něco poprosit?“ řekl s nezvyklou nesmělostí Helmholtz.

John zvedl hlavu od knihy. „Jistě.“

„Mohl bych si na pár dní půjčit tvého Shakespeara? Rád bych se podíval, jestli bych nemohl...”

„Ale samozřejmě. Vezmi si ho, támhle leží,“ řekl John.

To Helmholtz nečekal. Byl připraven na odmítnutí a měl v záloze řadu argumentů, proč Shakespeara potřebuje, jakož i přesvědčování a ujišťování, že knize nic neudělá. Ale John mu vyhověl, jako by Shakespeare nebyl jeho největší poklad, ale zcela obyčejná, lhotejná věc.

Helmholtz i Bernard byli příliš sebestřední a také příliš zaměstnaní, než aby o tom dlouze uvažovali.

Helmholtz vzal tlustý svazek, přenesl jej do svého pokoje a položil jej vedle Shakespeara pro mládež. Asi bych ho měl Lenině vrátit, pomyslel si. A možná bych s ní za odměnu mohl strávit noc. Vlastně ne. Kvůli Johnovi. Nedá se nic dělat, jeho předsudky je nutné respektovat.

„Jak ale,“ psal Anonymus, „sloučit svobodu s potřebou stability? Zdá se, že přebujelá svoboda bez zábran vede k destrukci a téměř způsobila zánik lidského druhu. Z toho by se dalo vyvodit, že absolutní svoboda – v podnikání, v tvořivosti, v rozmnožování – není možná. Kde ale určit hranici? Každý pokus o regulaci společnosti vedl...”

„Johne, několik chlapců v elektrárně by se s tebou chtělo seznámit,“ řekl Bernard. „Nechceš jít se mnou k Nejrychlejší spermii? Vždycky v pátek se tam scházejí.“

„Nechci.“

„Budou tam i děvčata.“

„Nechci.“

„Pojď aspoň kvůli mně.“

„NE!“

Opakovala se situace z Londýna. Zatímco Bernard nezajímal nikoho, Divocha chtěl vidět každý, tím spíš, že zde bylo tak málo novinek, a Divochova pověst byla teď ještě skandálnější. Vyprávěly se o něm historky stejně divoké jako nepotvrzené. Naštěstí John nevěděl, co všechno se povídá a jak velkému zájmu se jeho osoba těší.

O lidskou společnost nestál. Po týdnech, kdy byl pod neustálým dohledem, mu byla samota nadevšechno milá. Seděl ve své pokoji nad knihami, a pokud zatoužil po čerstvém vzduchu, snažil se vycházet v době, kdy nepotká mnoho lidí.

To bylo ovšem obtížné, protože teď v prosinci skoro vůbec nebyla noc, a po ulicích pořád courali lidé. Město se mu líbilo, bylo čisté, úpravné a útulné, obchody byly skvěle zásobené, a přitom měly lidský rozměr. Jen kdyby všude nebylo tolik lidí. Přestal vycházet na ulici a místo toho prolézal oknem v přízemí na hřiště. Tím ale zájem o tajemného Divocha ještě vzrostl.

Několik dívek téměř viselo z okna dívčí ubytovny.

„Je tak zajímavý!“

„A tak hezký!“

„Ale divný.“

„Však měl také chudák těžké dětství. Jen si to představte – měl živorodou matku!“

„Nedělej se, třeba taky budeš jednou živorodá.“

„To bych chtěla vidět.“

„Nechte toho. Vždyť ho vyplašíte.“

„Potřeboval by děvče, které by mu rozumělo.“

„Jéééé, holky – on se sem dívá!“

„Neječ, vždyť ho – no vidíš, co děláš, už jde pryč.“
„Kdyby mě tak obejmul! Jen si představte tu divošskou sílu!“
„Ani nemluv, já jsem hotová, jen když si to představím.“
„Ale vždyť Lenina ho zná! Lenino, řekni, jak Divoch miluje?
– Počkej, kam jdeš?“

Řekněme si to otevřeně. Lenina už vlastně skutečného Johna nepotřebovala. Vystačila si s představami a sny. Stačilo málo, a John by se stal pouhou vzpomínkou.

Ale když ho teď uviděla, zasáhl ji jako horká vlna. Chtělo se jí vyskočit oknem a utíkat k němu. Nemohla vydržet hloupé řeči ostatních děvčat. Proto utekla do svého pokoje, vrhla se na postel a přitiskla si k hrudi polštář.

V příštích dnech se chodila dívat z okna, ale John přestal na hřiště chodit.

Zvláštní bylo, že Helmholtz trávil na rybářské lodi tolik času, že to mnohokrát překračovalo počet hodin, které podle starostky odpracovat měl. Johna nenapadlo, že mezi Helmholtzovou pílí a zásobami jídla, které ukládá do jeho oddílu v ledničce, je nějaká souvislost. Když Helmholtz přišel domů, zpravidla sáhnul po knížce, ale únavou usnul, sotva přečetl pár stránek.

Návštěvy u děvčat pochopitelně také ustaly. Bernard si tam bez Helmholtze netroufal jít, natož aby tam táhl Johna.

A pak zatelefonovala starostka.

„Mám práci pro vás jako stvořenou, pane Div...Ayertone,“ řekla, a bylo slyšet, že září radostí. „Uvolnilo se místo zásobovače. Je to práce, kde byste byl svým pánem. Ale umíte číst a psát?“

„Ne, já jsem jenom hloupý divoch, který si nedokáže vzpomenout, co se stalo s jeho matkou, natož aby uměl číst a psát!“

„Pokud jste mě chtěl šokovat nebo urazit, pane Ayertone, pak se to nepodařilo. U nás matka není sprosté slovo. Ale pokud jste negramotný, pak fordužel...“

„Umím číst a psát,“ řekl John. „Za co mě máte?“

„Ale elektrododávku řídit neumíte? To nevadí, to neumí nikdo z nových lidí. Naučíte se to.“

„Ještě jsem neřekl, že chci řídit nějakou elektro... něco.“

„Poslouchejte mě. Jezdil byste po campu, přijímal od farmářů objednávky a vozil byste jim objednané zboží. Také byste jim vozil knihy z knihovny a...“

„Knihy? Já bych vozil knihy?“

„Vozil byste potraviny, věci z drogérie, prostě, co by si objednali, a také knihy...“

„Knihy? A směl bych si je prohlédnout, než... Budu o tom uvažovat,“ řekl John.

„Tak uvažujte rychle. Do zítřka čekám na vaši odpověď.“

„Co ti chtěli?“ řekl Bernard, který právě vyšel ze svého pokoje.

„Nabízejí mi práci,“ řekl John.

„Tak ji vezmi. Snad se nechceš donekonečna přiživovat na Helmholtzovi,“ řekl Bernard, otevřel ledničku a vzal si z Johnovy poličky kus pečeného jehněčího.

„Jsemť jeho hostem,“ řekl John. „Jsem připraven mu oplátit stejným.“

„Jen aby se Helmholtz do té doby neudřel,“ řekl Bernard. „On tedy dokáže spát čtyři hodiny denně, ale vždycky stihl spoustu věcí. Teď jenom pracuje a spí. Aby tě mohl živit. Kdybys mu aspoň dal svoje stravenky, ale tebe to nenapadlo, že?“

John mlčel. Ano, Helmholtz se opravdu zdál být unavený. Shakespeare na odkládacím stolku měl už několik dní záložku na stejném místě.

„Dobře, zkusím to,“ řekl s pocitem, že zrazuje sám sebe.

„Mimochodem, už jsi viděl Leninu?“ zeptal se Bernard.

Jakou Leninu?

„Ne, neviděl. A měl bych?“

„Myslím, že se ti docela líbila, ne? Brzy ji uvidíš. Až budeš pracovat a Helmholtz si odpočine, určitě tě k děvčatům vezme.“

„Já k žádným děvčatům jít nechci.“

„Nebo ji uvidíš na Velkém Večírku.“

„Nechci jít na žádný večírek.“

„Já taky ne. Ale na Večírek asi půjde každý. Lenina tam bude určitě.“

„A co na tom, že tam bude nějaká Lenina? Myslíš, že chci vidět nějakou Leninu? Pokud je stejná, jako ostatní *civilizované* ženy, které strkají svoje děti do lahví, pak o ni nestojím!“ Vešel do svého pokoje a práskl za sebou dveřmi.

„Tvůj největší problém je, že jsi nevyrostl v lahvi!“ křikl za ním Bernard. A pak si řekl pro sebe: „Nebo to, že tvoje matka v lahvi vyrostla.“

Vydržet do Večírku, myslela si Lenina. Z nějakého důvodu jí připadalo, že na Večírku se všechno vyřeší.

4

Chystaný Velký Večírek se těšil všeobecnému zájmu. Na rozdíl od obyčejných večírků, toto měla zřejmě být Událost. V jídelně i po košíkové a volejbalu se většinou mluvilo o stavbě pódia, pojízdnych grilech, přípravě táborových ohňů, kdo zajistí dřevo, basy se somakolou, somapivem, chladicí boxy, kdo přichystá maso, jak se rozmístí reproduktory, jak baterie, jaký se letos chystá program, jaký program byl v minulých letech.

Nejspíš to měla být ohromná zábava, které se pravděpodobně zúčastní celé město, a kterou, podivná věc, obstarají sami obyvatelé.

Ukázalo se, že Večírek je vlastně oslava letního slunovratu, který se oslavuje s větším nadšením než Fordnoce, které tady připadají na zimu.

Tělocvična se proměnila ve výrobní lampiónů. Bez lampiónů se Večírek prostě neobešel, i když v prosinci prakticky nebyla noc.

Nepřipadalo v úvahu, že by se někdo nezúčastnil, ale také zřejmě nebyl nikdo, kdo by se zúčastnit nechtěl.

Až na Johna. Johnovi se opravdu na Večírek nechtělo ale podlehl Helmholtzovým vyjadřovacím schopnostem a únavě z jednotvárného života, která už na něj začala doléhat. Bernard také neměl moc chuti, ale doufal – v co doufal? Sám nevěděl.

Na pláži bylo tolik lidí, že se z toho Johnovi dělalo nevolno. Nejblíží k pobřeží byly grily a ohniště. Kolem ohnišť seděly mladí lidé na dekách nebo nízkých lavičkách a opékali si kousky masa napíchnuté na tyčích. Potom následoval pruh stánků, kde se prodávaly všemožné sladkosti, obložené chlebíčky a spousta dalších věcí. Ve vnějším pruhu pak byla pódia a taneční parkety, jeden velký a několik menších. Úplně stranou byly chatky pro pohodlí roztoužených dvojic.

Na jednom pódiu právě konferenciérka řkala do mikrofonu: „Všichni víme, že Ford Pán miloval tradiční lidové tance. Nyní vám naše taneční skupina jeden z nich předvede. Dámy a pánové – kankán!“

Na pódium přiběhla s ječením skupina dívek v dlouhých sukních. Konferenciérka dala na přenosný gramofon kruh a dívky za doprovodu hudby vyhazovaly nohy do výše, mávaly sukněmi ze strany na stranu, z ničeho nic všechny udělaly provaz, a na závěr se otočily k publiku zády, vyhrnuly sukně a ukázaly zadek. Není divu, že se Ford Pán snažil lidové tance udržet, když byly tak zábavné!

Mezi tím proudili lidé, ve dvojicích, ve skupinkách, s dětmi, které držely v ruce balónky.

Helmholtz s Bernardem a Johnem se posadili u stánku s náfordnými předměty.

Ve stánku se prodávaly obrázky Forda Pána. Na některých Ford Pán hovořil k nástupu dělníků v zelených nebo khaki montérkách, na jiných byl obklopen dětmi, na dalších stál na tribuně a podle všeho kázal. Také se ve stánku nabízely řetízky. Na některých viselo malé písmeno T, na jiných bylo kdovíproč malé černé autíčko.

Stánek stál poněkud stranou, netrpěl nadbytkem zákazníků a byl od něj pěkný výhled.

John se postupně uklidnil: lidé nevypadali nebezpečně, atmosféra byla veselá a jaksi přátelská.

Bernard by ale nebyl Bernard, aby do všeho nerýpal a neměl protivné poznámky.

„Tohle mají být nejzajímavější muži a ženy na světě? Vždyť jsou jako děti. Stačí jim trochu somapiva a kus masa a zpěv a tanec a jsou naprosto spokojení. Zapomenou, že jsou ve vězení.“

„Ve vězení?“ John si vězení představoval jinak.

„Ano, vždyť odsud nemůžou.“

„Nikdo odnikud nemůže,“ řekl Helmholtz a upadl v mlčení, jako by se potřeboval hluboce zamyslet nad touto myšlenkou. Ale najednou vyskočil: „Tamhle je Ada s děvčaty! Hej, Ado, počkej!“ A byl ten tam, než se Bernard s Johnem vzpamatovali.

„Nepůjdeme za ním?“ řekl Bernard, ale kde už byl Helmholtzovi konec.

„Děvčata, děvčata,“ volal Helmholtz a mával rukama. Dívky se zastavily a počkaly na něj. Ale kde je John? Lenina se tolik těšila i bála, a...

„A kde je ten tajemný cizinec?“ zeptala se Ada.

„Jsou s Bernardem zalezlí v koutě,“ řekl Helmholtz. „Chcete jít za nimi?“ obrátil se ke všem současně.

„Ne, kdepak,“ řekl Ada. „Když o nás nestojí, ať si tam zůstanou.“

„Ano, ať si tam zůstanou,“ řekla Lenina tak podrážděným tónem, že se na ni všichni překvapeně podívali.

Lenina pozorovala ženy, které přišly s dětmi. Nebylo pochyb – ty ženy byly živorodé, ale vypadaly úplně normálně, a všichni se k nim chovali, jako by byly normální. Muži s nimi tančili a flirtovali s nimi. Jedna měla dokonce tři děti a tanečníci ji pomalu jeden druhému tahali z náruče. A jiná zas tančila skoro pořád s mužem, se kterým přišla, pouze tu a tam jakoby ze zdvořilosti s někým jiným, a očividně to nikomu nepřipadalo divné. A děti těch, které šly tančit, mezitím hlídali jiní lidé, a chovali se k nim jako k normálním, z láhve dekantovaným dětem.

Byla tu i čokoládová Alfa, ta s tím velkým břichem – teď bylo ještě větší – a s ní byl muž, který měl také čokoládovou barvu, ale zatímco ona byla jako mléčná čokoláda, on měl barvu hořké čokolády. Tato žena ovšem netančila, vypadalo to, že sotva chodí. Svalila se na lavičku a pozorovala zábavu. U její lavičky se ostatně pořád někdo zastavoval a dával se s ní do řeči. A teď – Forde, taková nestoudnost – přitáhla ruku jedné ženy ke svému břichu a obě se něčemu zasmály. „Představ si, že mi vykopl sklenici z ruky,“ zaslechla Lenina a následoval další výbuch smíchu. „Asi z něj bude fotbalista.“

„Když jsem čekala Evitu...“ přidala se se svými zkušenostmi jiná žena.

„Už se těším, až bude venku,“ řekla čokoládová Alfa. „V noci nevím, jak si lehnout.“

„A nebojíš se dekantace?“ zeptala se mladá žena, která podle všeho žádné děti neměla.

„Ani ne. V Subsaharské rezervaci jsem pozorovala...“

„Já jsem dekantovala dvanáct hodin. A celou dobu jsem nadávala Mikeovi a přísahala jsem, že už nikdy...“

„Tohle nemůžu poslouchat,“ řekla Marilyn. „Půjdu na zmrzlinu. Nechce někdo jít se mnou?“

Lenina zavrtěla hlavou. Řeči na sousední lavičce, ze kterých ostatně dokázala zachytit jenom útržky, ji sice děsily a znechucovaly, ale současně v ní budily i silnou zvědavost.

„V rezervaci byla také jedna žena, která nemohla normálně podekantovat, protože její plod měl příčnou polohu. Tak jsem musela...“ vyprávěla čokoládová Alfa a Lenina si vzpomněla, že je lékařka.

„...v životě jsem neměla takový strach. Ale byli oba v pořádku, matka i dítě.“

„To je hrůza! Kdybych věděla, že se to může stát, nikdy bych... Když si představím, jak mi někdo strká ruku až dovnitř!“ vykřikla Mikeova přítelkyně. „To bych si radši objednala dítě z pevniny. Jenže zase za ty peníze...“

Marilyn se vrátila se zprávou, že na jednou pódiu předvádějí „scénky“ a že jsou docela dobří.

„Pojďme se podívat,“ řekl Helmholtz. On i Ada se připojili k Marilyn a Lenina dál poslouchala rozhovor na vedlejší lavičce.

„A co tě vůbec napadlo mít dítě?“

Lenina si nenápadně poposedla blíž. Zajímalo ji, jak mohla civilizovaná žena – Alfa, lékařka – přijít k takovému nápadu.

„Začalo to tím, že v Subsaharské rezervaci vypukla epidemie záškrty. Hodně dětí umřelo a správce Michel Danton trval na tom, aby do rezervace přijel lékař a očkoval zbývající děti. Samozřejmě, že Jeho Fordstvo pro Afriku ten požadavek odmítlo. Toho správce odvolali, ale on odmítl rezervaci opustit, obyvatelé rezervace se vzbouřili a postavili se n jeho obranu vyzbrojení sice jen oštěpy a šípy, ale také kdovíjak opatřenými plynovými maskami, takže když přiletěla policie, nepůsobily na ně somové výpary a policisté museli potupně prchnout v helikoptěře. Správci se podařilo propašovat filmové záběry umírajících dětí.“

„A co to mělo společného s tebou?“

„Jeho Fordstvo se pak rozhodlo poslat do rezervace lékaře a vybralo mě, protože jsem měla nepříjemnost v práci, když

jsem odmítla podepsat eutanázii Delta dítěte se srdeční vadou. Zůstala jsem v rezervaci dobrovolně i po splnění úkolu. Léčila jsem tam děti a pořád otravovala Jeho Fordstvo žádostmi o zásilky léků.“

„A jak to dopadlo s tím Delta dítětem?“ ozval se někdo zezadu.

„Doporučila jsem ho na operaci. Tak trochu jsem zasáhla do dokumentace. Napsala jsem, že je Beta. Dítě přežilo, ale byl to průšvih jako kráva.“

„Ale co tvoje dítě?“

„Vždycky jsem měla ráda děti. V rezervaci jsem viděla, jak ženy krmí děti ze svých prsů. Nejdřív mi to připadalo odporné, ale jsem přece lékařka, že? A brzy jsem si všimla, že dětem tento primitivní způsob krmení prospívá. Vůbec je pozoruhodné, že se dětem v rezervaci, kde chyběla hygiena i dostatek zdravé potravy, jistým způsobem daří lépe než dětem v láně, aniž by musely dostávat masivní dávky oxytocinu. Když mě poprvé napadlo, že je pro dítě lepší mít matku než být vytvořené v láhvi, sama jsem se toho kacířství zděsila, celý večer jsem strávila přemýšlením o myšlenkách Forda Pána. Ale ta myšlenka se vracela a postupně mi přestala připadat děsivá.“

„A pak ses rozhodla mít dítě?“

„Ještě ne. Pak jsem sebrala odvalu a požádala, aby mě nechaly přihlížet přirozené dekantaci. Bylo to skutečně odporné a mladá žena u toho trpěla a já také, protože jsem jí nemohla pomoci, a ta hrůza se nedala zastavit. Ale když to skončilo a žena držela dítě v náruči, zdálo se, že na všechno utrpení zapomněla. Já jsem ale nezapomněla na svůj pocit bezmocnosti a poprosila jsem místní dekantační bábu, aby mě vyučila svému řemeslu. Přestala jsem se živorodých dekantací bát. A napadlo mě, že bych sama mohla mít dítě.“

„Ale v rezervaci jsi nezůstala...“

„Nezůstala. Michel Danton se zamiloval do jedné domorodky, rezignoval na svou funkci a utekl s ní. Nový správce ohlásil

Jeho Fordstvu, že pomáhám při dekantacích, a to už mi neprošlo. Přiletěli pro mě, sebrali mě dřív, než domorodci stačili zareagovat, a odvezli mě. Chtěli mě vyloučit z Lékařské komory za zneuctění lékařského stavu, ale dali mi možnost vykonávat lékařskou praxi na ostrově. A tak jsem přišla sem, tady jsem se seznámila s Rolandem, a dál už to víte.“

„A budeš ho sama krmit?“ zeptala se další žena.

„Určitě se o to pokusím. Ženské mléko je pro lahvence nejpřirozenější potrava. A od té doby, co v mléčné náhražce našli stafylokoky...“

„Já bych nemohla!“ zapištěla ta dívka, která neměla děti. „Jen si to představte! Jako zvíře!“

„Já jsem si taky myslela, že nebudu,“ řekla žena, která měla Evitu. „Ale ona tou pusinkou hledala a pak se mi přisála k bradavce a já...“

Bezdětná dívka vydala zvuk, která naznačoval, že bude zvracet, a Lenina toho ostatně také měla dost. Vstala, že se půjde podívat na „scénky“.

Ale přihnala se skupina chlapců a děvčat, které znala z volejbalu.

„Pojď s námi Lenino!“ volali na ni. „Budeme dělat vláček!“

„Vláček“ byla zábava tak velice hloupá, že byla ohromně legrační.

Seřadili se za sebe a držíce se za ramena a kolem pasu běželi po cestě za zpěvu písně, která začínala „Jede, jede dlouhý vlak, dopředu, ne naopak“. Ve stanicích, což byly stánky nebo větší stoly bylo nutné zapískat, zastavit a zavolat název stanice, například „Párky v rohlíku, hlavní nádraží“.

Vláček dorazil ke stánku s náfordnými předměty.

„Svaté obrázky, konečná stanice, všichni vystupovat!“ vykřikl hoch v čele a vláček se rozpadl. Rozesmátí hoši a dívky se potáceli, někteří se váleli po zemi a třepali nohama ve vzduchu, přičemž dívky v sukních předvedly své spodní prádlo a jedna ukázala, že spodní prádlo nemá.

John se znechuceně odvrátil a všiml si, že se na něj jedna dívka upřeně dívá. Zase ten pocit déjà vu, který ho tak často přepadl.

Dívka něco řekla, a v tu chvíli ji za každou ruku chytil jeden chlapec. „Děláme hada!“ vykřikl někdo a rozesmátá mládež se zase rozběhla mezi stolky.

Byl to John. Lenina by ráda věděla, jestli ji poznal. Tančila s chlapcem, který tehdy na večírku na ubytovně běhal s rozprašovačem voňavky. Byl to hezký a milý chlapec. Ale John... Přitiskla se těsněji k tomu chlapci.

„Chceš jít do domečku?“ zeptal se chlapec.

Šli do domečku. Zařízení bylo velmi jednoduché – postel s papírovým prostěradlem, odkládací stůl a malý prostor za přepážkou, kde bylo možné se připravit.

„To nemusíš,“ řekl ten chlapec, když Lenina zamířila za přepážku. „Já mám svůj vlastní prostředek.“

„Já bych nikdy nešla bez přípravy,“ řekla Lenina ctnostně.

Chlapec byl něžný a Lenina vzrušená, vstřícná a pneumatická, ale přesto...

„Něco není v pořádku?“ zeptal se chlapec.

Všechno bylo v pořádku, kromě toho, že ten chlapec nebyl John.

Představení se scénkami skončilo, a na pódiu se střídali dobrovolníci, kteří přednášeli verše, zpívali, tančili, předváděli kouzelnické triky, a co kdo uměl. Adě už to připadalo příliš dlouhé, ale Marylin chtěla zůstat. Helmholtz by také raději zůstal – z profesionálního zájmu – ale když Ada dávala najevo, že se opravdu, ale opravdu nudí, navrhl, aby se šlo tančit.

Marylin z profesionálního zájmu zůstala.

Na velkém pódiu začali hrát novou skladbu „Sny o štěstí“. Helmholtz a Ada tančili dívali se jeden druhému do očí.

Sny o štěstí
Nech si o něm zdátí
Zítra možná
Nebudem se znáti
Zítra možná
Zapomeneš
A na mě víc si nevzpomeneš

„Ano?“ řekl Helmholtz.

„Ano,“ řekla Ada a ruku v ruce téměř běželi k chatkám.

Sny o štěstí
Měsíček se dívá
Lásku naši
V modré noci skrývá
Slunce jasné
Polibkem tě vzbudí
Vstávej
Srdéčko mé

Ovzduší už bylo hodně uvolněné. Somakola a somapivo uzavíraly lidi do růžových obláčků. Lidé seděli ve dvojicích, líbali se, někteří mizeli v chatičkách, jiní na pláži provozovali dospělou verzi infantilních erotických her.

„Ve snu viděla jsem černé stromy
Na nich bílé vrány křídly lomí
Ve snu viděla jsem černé labutě
Vznášely se nad mým milým nehnutě,“⁴

zpívala Marilyn na malém pódiu. Proč by nemohla předvést svůj talent, když se tam producírovalo tolik lidí méně talentovaných, než ona?

A to byl první krok k založení Divadla Ariel.

⁴ Úryvek z písničky, která existovala. Slyšela jsem ji. Ale nikdo ji nezná a nikde ji nemohu najít. M.P.

John oznámil Bernardovi, že půjde domů, a vydal se na pláž. Pokud možno se vyhýbal hnusnému pohledu na laškovající dvojice a rozhlížel se po lidech, kteří ještě stáli nebo aspoň osaměle seděli, jestli mezi nimi není Helmholtz.

Tu zaslechl hlas z reproduktoru: „Opravdoví lidé, podpořte nás! Pryč s lahvouny!“

Šel za hlasem. Na pódiu, kde předtím vystupovala dívčí skupina Zlobivé holky, teď stálo v řadě asi dvacet mužů jednotně oblečených v modrých mikinách.

Nad hlavou měli transparent s nápisem „Ostrovy patří Opravdovým lidem“.

„Lahvouni s mozky vymytými somou a hypnopedickými pásky nemají právo se prohlašovat za lidi! Jen se na ně podívejte!“ Mladík u mikrofonu se rozmáchl rukou, jako by chtěl zahrnout všechny na pláži.

Soma je jed, který otravuje duši i tělo, pomyslel si John.

„Jen se na ně podívejte! Páří se jako zvířata!“

Kozli a opice, souhlasil John.

„Tvoje máma byla také lahvounka!“ vykřikl jeden z přihlížejících. Byl to hnědovlasý kudrnatý mladík a držel kolem ramen vysokou dívku se zrzavými vlasy.

„Fordužel, někteří z bratří a sester se dekantovali lahvounům! Ale právě ti by se měli vynasnažit, aby odčinili svůj hanebný původ! Zrovna ty, bratře!“ ukázal na mladíka, který vykřikl.

„Ty jsi jeden z nás, a přitom przníš kastu Opravdových lidí s lahvounskou děvkou!“

„Však tobě taky nesmrdíme!“ vykřikla zrzavá dívka.

„Lidské tělo je slabé a k Opravdovým lidem se hlásí málo děvčat. Přiznávám, že někteří z nás ve chvíli poblouznění použijí pro uspokojení svých potřeb podlidskou lahvounku. Ale zapamatujte si, vy lahvounky, i vy, Opravdoví lidé, že je naprosto nepřípustné, abyste uzavírali manželství nebo spolu měli děti!“

„Tebe bych se nedotkla ani dvoumetrovou tyčí oblečená v ochranném obleku!“ vykřikla dívka a ostatní dívky zatleskaly.

„A také na vás se obracím, sestry z kasty Opravdových lidí! Myslete na to, abyste plodily děti jen s Opravdovými lidmi! Často se stává, že dívka dekantuje dítě, a přitom netuší, kdo je jeho otec! To se nesmí dít!“

„Co na tom záleží!“ ozvala se jiná žena z hloučku. Pod každou paží ji držel jeden muž a další ji objímal zezadu. A byla těhotná.

„Tobě na tom nezáleží, Gino?“ odpověděl řečník. „Ty jsi dekantovaná přirozeně, Martin také, ale Saul a Heinrich jsou lahvouni. Čím bude tvoje dítě? Ty sama to nevíš, a už nikdy nemůžeš patřit k Opravdovým lidem.“

„Trhni si!“ vykřikl Gina.

„A ty myslíš, že Gina o to stojí?“ ozval se muž, který mohl být Martin, Saul nebo Heinrich.

„Mrzí ho, že to pořádně neumí!“ vykřikla zrzavá dívka.

Další z mužů na tribuně vzal řečníkovi mikrofon. „Tak snad abychom toho nechali,“ řekl. „Promiskuita je samozřejmě zlo, ale ještě větší zlo je soma. Připravuje vás o svobodu! Vymývá vám mozek! Kvůli somě nevidíte skutečnost! Nechte somu lahvounům, ti jsou stejně odepsaní, ale sami ji neberte. Neberte to hnusné svinstvo. Je to jed.“

Neberte to hnusné svinstvo. Je to jed, zaznělo ozvěnou v Johnově hlavě. Konečně jsem vás našel, bratři. Jdu s vámi.

„Sám máš vymytý mozek,“ ozval se Martin, Saul nebo Heinrich. Vyskočil na pódium a vyškulbl řečníkovi mikrofon z ruky.

„Copak si to necháme líbit?“ obrátil se k posluchačům. „Copak nás tihle *opravdoví lidé* budou donekonečna urážet? Jak dlouho budou ještě zneužívat naši trpělivosti?“ Během své řeči se bránil Opravdovému člověku, který se pokoušel dostat mikrofon zpátky.

Hlouček posluchačů se pohnul směrem k pódiumu.

Jenže to už se objevili pořadatelé a strážníci s megafonem.

„Tak se uklidníme, ano?“ řekl strážník Olof Blair hlasem, který zněl dobrácky, ale současně vyzařoval autoritu. „Přišli jsme se bavit, že? Nechceme žádné problémy, že ne, Ralphe Dawkinsi, že ne?“

Ralph Dawkins, což byl onen odpůrce somy, se pokoušel něco namítnout.

„Chceš mi to vysvětlit zítra na strážnici, Dawkinsi?“ řekl strážník. Dawkins pravděpodobně nechtěl.

Strážník se pak obrátil k ostatním. „A vy se taky uklidněte. Přece všichni Dawkinse and His Boys známe, že? Přece všichni víme, že se od nich nemáme nechat vyprovokovat, že? Nebo to mám někomu vysvětlit na strážnici?“

O to také podle všeho nikdo nestál, a tak se obě skupiny začaly rozcházet. John se chtěl pustit za Opravdovými lidmi, ale strážník ho zadržel.

„Jak se daří, pane Ayertone?“ zeptal se. „Už jste si u nás zvykl?“

John ho s pohledem na odcházející Opravdové lidi ujistil, že si opravdu zvykl.

„A už jste si našel práci?“

John mu řekl, že chodí do kursu pro řidiče elektrododávek a brzy nastoupí jako zásobovač, což strážníka neobyčejně potěšilo. Mezitím se Opravdoví lidé ztratili a John už je nenašel, třebaže je nejméně hodinu všude hledal.

Ráno seděl Helmholtz u jídelního stolu s rukama za hlavou a spokojeně se usmíval.

„Včera jsem s Fordovou pomocí mrdal Adu Pankhurst.“ Hlasitě se zasmál. „Ať Shakespeare odpustí, ale nad tohle není.“

„Tak to raději neříkej před Johnem,“ řekl pochmurně Bernard.

„Víš, jaký je.“

„A co vy dva? Nic?“

„John pochopitelně nic, aspoň pokud vím,“ řekl Bernard. O sobě nechtěl mluvit. Nechtěl se chlubit tím, že se objevila parta lidí z elektrárny, fordužel právě chvíli poté, co John někam zmizel, a že postávali a posedávali, dokud neztratili naději, že se John objeví. Zůstala jenom jedna z blíženek Huxleyových, uklízečka, nalepila se na něj a on ji nedokázal setrást, takže ji musel narychlo uspokojit na lavičce. Ještě teď mu z její deltí uslintanosti bylo zle. A když to stvoření prohlásilo, že to bylo „super“ a že se jde podívat po sestřích, kterým by se to určitě také líbilo, raději se vrátil domů a nechal Johna jeho osudu.

„Škoda,“ řekl Helmholtz. „John by potřeboval ženskou jako sůl.“ Netušil, že se John setkal s něčím významnějším.

„John by potřeboval Leninu,“ řekl Bernard. „Jenže on o tom neví. Včera tam byla, díval se na něj, on se díval na ni, a nic. Nevzpomíná si na ni. Ta černá díra v jeho hlavě Leninu pohltila.“

„Tak si najde jiné děvče,“ řekl Helmholtz vesele.

„Ne, ne, on potřebuje Beta laborantku z LP,“ řekl Bernard.

„Potřebuje mladší verzi Lindy. On má další černou díru v srdci. Neuspokojené dětské potřeby. Chyběl mu oxytocin, když byl lahvenec. Ukazuje se, že Freud Pán měl pravdu. Je smrtelně nebezpečné mít živorodé rodiče.“

Ať už Shakespeare odpustil nebo ne, během odpoledne napsal Helmholtz pro Adu lyrickou báseň, která měla být tím nejhorším, co kdy napsal. Přirovnával v ní Adu k „příboji z mořských pěn“ a „zářivé hvězdě noční oblohy“. Když si to po sobě přečetl, usoudil, že tohle nikdo číst nesmí, a zasunul báseň co nejlouběji do šuplíku.

Ada vyšla ze svého pokoje rozzářená a růžová.

Marilyn a Lenina se na ni zadívaly.

„Vyspala jsem se s Helmholtzem,“ řekla Ada.

„A jaký byl?“ zeptala se Lenina.

„Skvělý. Ještě ho cítím v sobě,“ řekla Ada se zasněným úsměvem.

„Taky bych to chtěla zažít,“ řekla Lenina.

„Co jako?“

„Abych to cítila ještě druhý den.“

„Co to povídáš? Každý říká, jak jsi pneumatická,“ řekla Marilyn.

„To jsem. Moc se mi to líbí, když to dělám, ale ráno z toho není nic. Chtěla bych...“

„A co ten hoch, co ses s ním ztratila do chatky?“ zeptala se Ada.

„Byl moc hodný, dlouho mě jenom hladil a šel ke mně, teprve když jsem opravdu chtěla, a potom mě zval, abych se s ním šla podívat na botanické společenství, ale...“ Pokrčila rameny.

„Copak, neuspokojil tě?“

„Mě uspokojí skoro každý a tenhle byl moc dobrý, ale...“
Jak se vlastně jmenoval? Timothy? Ne. Timur.

„...ale nebyl to John.“

„Co máš pořád s tím Johnem? Nerozumíte si spolu, ubližuje ti, a ty ho nedokážeš pustit z hlavy,“ řekla Ada.

„Mám ho ráda. A už jsem do něj tolik investovala, že...“

„Že do něj musíš investovat ještě víc, až se docela zničíš? To je největší hloupost, jakou jsi kdy řekla.“

„Když já si nedokážu pomoci.“

„Mám ti pomoci já? Mám za ním dojít a vysvětlit mu, jak se má chovat k dámě?“

„Ne. A nejhorší je, že jsem ho na Večírku viděla. Ale on si mě nevšiml. Kdyby mě ostatní hned neodtáhli... Ztracená příležitost. Jenže, zase, co bych mu řekla? Umřela bych strachem.“

„Asi nevíš, co chceš. - Mimochodem, Helmholtz sem večer přijde. Tak se nelekněte.“

„Tak se ho zeptej, jestli to s tím divadlem myslí vážně,“ řekla Marilyn.

„S jakým divadlem?“ zeptala se Lenina.

Lenina věděla, co je to divadlo. Jednou chodila s nějakým chlapíkem, na jehož jméno si nepamatovala, a ten měl zálibu v takových snobských záležitostech. Divadlo bylo něco na způsob pocitového filmu, až na to, že jste se dívali na živé lidi a nic jste necítili. Takže jste ani nevěděli, jestli ty věci dělají opravdu nebo předstírají. Lenina si myslela, že není dost dobře možné, aby to ta žena s koněm dělala doopravdy.

„Helmholtz by tady rád zorganizoval divadlo,“ řekla Marilyn. „Podle těch starých scénářů. Jsou emocionálně působivé, říkal. A já bych si ráda zahrála něco pořádného. Když jsme se včera dívali na scénky, vypadalo to, že jsou tady lidé, kteří mají talent. Přidala jsem se k nim. Helmholtz říkal, že s nimi promluví. Myslíš, že to udělá, Ado?“

„Já mu to připomenu,“ řekla Ada, „pokud to nějak nezamluvíme.“

5

„Tohle je Neklan,“ řekl dispečer. „Neklane, tohle je John.“ Johnova výuka v elektroautošколе proběhla bez zvláštních příhod, a když udělal zkoušky, nastal čas, aby si „projel trasu“ pod vedením řidiče, na jehož místo měl nastoupit.

Neklan, který se opíral o kapotu auta, se pohnul k Johnovi, ale ruku mu nepodal. „Tak si nasedni,“ řekl bez okolků. John se posadil na místo spolujezdce, Neklan vyměnil pár slov s dispečerem a posadil se za volant.

„Dávej pozor, kam jedeme,“ řekl Neklan. „Příště zkusíš řídit sám.“

Zdálo se, že si nepotrpí na zbytečné řeči. Poskytl Johnovi základní informace. Bude mít asi tři sta klientů. Aby je všechny obsloužil, bude muset každý týden ujet čtyři sta kilometrů. Je úplně na něm, jak si to rozvrhne, důležité je jenom to, „aby si ti buraní neměli důvod stěžovat“. On, Neklan, má ve zvyku absolvovat celou trasu za dva dny v celku a vždycky přespí u jedné vidláku ve Velké osadě, která je úplně největší a bydlí tam asi čtyřicet tupounů včetně

jejich parchantů. Ale kdyby se Johnovi nechtělo, může přespát v některé z odpočíváren po cestě, kde si může i dobít baterii. Ale přespávání u buranů má svoje výhody, to John ještě uvidí. Většinu cesty Neklan mlčel. Navštívili několik usedlostí, které obývala zpravidla jedna nebo dvě rodiny. Do Velké osady dorazili navečer.

Ubytovali se u rodiny Nelsonových.

Když dům utichl, prohlásil Neklan, že jde za paní Nelsonovou.

„Teď v noci?“ podivil se John.

„Teď v noci, abychom měli klid,“ řekl Nelson. „Nechceš jít také?“

„A co budete dělat?“

„No, co bys myslel?“

John řekl, že netuší.

„Děláš si dělohu? Co se dělá v noci?“

John nechápal.

„Co se dělá v noci v posteli?“ řekl Neklan důrazněji.

„Snad nemyslíš... Ale co její manžel?“

„Co by? Bere to jako službu hostovi. Všichni lahvouni si navzájem patří, ne? Ale pokud nechceš, tak já jdu sám, ať dáma dlouho nečeká.“

Odešel. John se pokusil usnout, ale kdykoliv začal usínat, začaly se mu v hlavě rojit oplzlé představy. Zatracený Neklan.

Když to vypadalo, že konečně usne, Neklan se vrátil. Praštil sebou na postel.

John se obrátil ke zdi.

„Nedělej se, já vím, že nespíš. Opravdu za ní nechceš jít? Je báječně pneumtická.“

John se vymrštil do sedu.

„Jak můžeš takhle mluvit? Jak se můžeš takhle chovat? Chováš se k té dámě jako ke kusu masa! To by neudělal ani Claudius?“

„Nevím, kdo je Claudius, ale co se ti nezdá? Lahvounky už jsou takové. Mají vymytý mozek. Odmalíčka jim pouštějí do

hlavy z těch jejich hypnopedických pásků, že patří každému, takže ony pak nedokážou říct ne. Stačí slovo a položí se.“

„Pak není správné toho zneužívat.“

„Mluvíš divně na lahvouna. Lahvounům zase tloučou do hlavy, že všechny ženské jsou jejich, a oni to pak zkoušejí i na Opravdové ženy. Za to bych vraždil. Vy lahvouni byste se měli držet svých lahvounek.“

„Já nejsem lahvoun.“

„Nepovídej. Na Pevnině jsou všichni lahvouni.“

„Já jsem se narodil v rezervaci.“

John velmi stručně řekl, co si ze svého příběhu pamatuje.

Neklan chvíli usilovně přemýšlel. „Počkej. Nejsi ty ten Divoch ze Surrey?“

„...říkali mi tak. Ale nevím proč.“

„Tak ty máš nejmíň co mluvit. Ty s těmi svými orgiemi u majáku.“

„S jakými org...?“

„Nedělej, že nevíš.“

„Žádné orgie u žádného majáku nebyly! Nikdy jsem u žádného majáku nebyl!“

„Kde se ty řeči vzaly?“

„Křivě mě obvinili. Asi mě chtěli vyštvať. Nevím.“

„Tak to neřeš. Budeme spát,“ řekl Neklan. Ale ještě jednou zvedl hlavu z polštáře. „Ale šoustat se musí. Jinak ti to vlezle na mozek.“

Za chvíli usnul.

Kdežto John spát nemohl. Copak ho ten nesmysl s jakýmsi majákem a orgiemi dostihl až sem? Copak mu chtějí škodit i tady? Uvědomoval si, že má velmi málo vzpomínek na to, co dělal v létě, a že to nějak souvisí s jeho nemocí, ale nevěřil, že by zapomněl na něco tak závažného.

A potom – Bůh mu to přece potvrdil. Přejel si prsty po hrbolaté kůži na předloktí.

Druhý den byl Neklan trochu řečnější, patrně proto, že John nebyl lahvoun, se kterým by nestálo za to se zahazovat.

„Jaks to myslel s těmi lahvounkami? Že mají vymytý mozek?“ zeptal se John.

„Tos neslyšel? V noci jim pouštějí do ucha pásky, kde se jim říká, co mají dělat. A když jsou větší, přiváží je k posteli, do žíly jim dají kapačku, přidělají na ně elektrody a vodí k nim chlapy. A když řeknou *ne*, dostanou elektrickou ránu. A když řeknou *ano*, pustí jim do žíly trochu somy.“ Neklan měl evidentně trochu zkreslené představy o predestinaci. Jenom trochu.

„To je hrůza. Tohle dělají malým holkám?“

„Tak malým ne, tak od třinácti nebo čtrnácti let. Klukům to dělají taky, a ještě k tomu jim dávají nějaký sajrajt, aby vždycky mohli. Ten sajrajt by se občas hodil,“ zasmál se Neklan. „Ale prý to ničí játra a ledviny, a tak se lahvouni málokdy dožijí vyššího věku.“

„A oni dovolí, aby se tohle dělalo jejich dětem?“

„Oni nemají žádné svoje děti. Lahvouni se dělají v továrně, tos neslyšel? Nejsou to opravdoví lidé. Jsou to vlastně věci.“

Pá,pá, malé embryátko, brzy budeš dekantátka.

„Já vím, jak se dělají. Moje matka pracovala v líně embryí. A četl jsem o tom v encyklopedii. Ale přesto to jsou jejich děti, ne? Kterékoliv dítě může být jejich. A připadá mi, že někteří jsou lidé.“ *Bernard a Helmholtz.*

„Já je nechci házet do jednoho pytle. Někteří z mých nejlepších přátel jsou lahvouni. Ale nejsou jako my. Neměli by se cpát mezi lidi.“

„Co by měli dělat?“

„Měli by táhnout odkud přišli. Na Pevninu.“

„Ale oni tady nejsou ze své vůle. Poslali je sem.“

„Tak to vidíš. Posílají nám je za trest. Jak my k tomu přijdeme, aby sem z Pevniny přicházela ta nejhorší pakáž? Hele, já proti lahvounům vlastně nic nemám, pokud se chovají slušně. Ale nesnesu, aby chodili za našimi ženami.“

Chvilí mlčel, a potom řekl: „Ti lahvouni, co jsme u nich spali, jsou hrozně pofordní. Všiml sis jejich dětí?“

„Ano. Kolik jich mají?“

„Pět. A věřil bys, že jsou všechny z láhve? Mít děti jinak by byl strašný hřích. Raději si je nechali vyrobit. Máš představu, kolik to stojí?“

„Netuším.“

„Padne na to celý výnos jejich farmy. A dvě z těch dětí ani nejsou jejich. Jsou to zmetky.“

„Co?“

„Zmetky. Vadný výrobky. Díky Nelsonovým unikly likvidaci. Oni si myslí, že je zfordné je zachraňovat. Líheň tím ušetří náklady na likvidaci a příště dá Nelsonovým slevu.“

„Ale co s nimi je?“

„Jeden z těch zmetků má šest prstů a další je hrbatý.“

„Jako Richard III.?“

„Nevím, kdo to je. A představ si, že oni se k nim chovají jako by byli normální. Z toho vidíš, jak jsou ti lahvouni ujetí.“

Chvilí ticha.

Pak Neklan řekl: „A opravdu nejsi lahvoun? Dekantoval ses normálně?“

„Normálně. Měl jsem matku.“

„Nechtěl by ses přidat k nám? Potřebujeme každého opravdového člověka.“

„A co děláte?“

„Musíme naučit lahvouny, kde je jejich místo.“

„A kde je jejich místo?“

„Na Pevnině. No dobře, na Pevninu je poslat nemůžeme, protože je tam nechtějí. Ale mohli by mít některý ostrov sám pro sebe. Je tady spousta menších ostrůvků.“

„Myslíš, že by se tam chtěli přestěhovat?“

Neklan se zatvářil překvapeně.

„Asi nechtěli. Musíme je přesvědčit.“

„A už je přesvědčujete?“

„Zatím ne. Zatím pracujeme na strategii a taktice. A studujeme. Tak co? Přidáš se k nám?“

„Ještě nevím.“

„Moc se nerozmýšlej. Patřit k nám je čest. Když budeš dlouho váhat, nebudeme tě chtít.“

Neklan dal Johnovi vizitku s telefonním číslem. „Ozvi se co nejdřív.“

6

John vešel do samoobsluhy, které se tady říkalo Hypermarket, i když velikostí i sortimentem připomínala spíš vesnický koloniál. Hypermarket připomínaly jediné nákupní vozíky tak velké, že se dva v uličce nevyhnuly, a snad nikdy se nestalo, že by zákazník naplnil třeba jen polovinu vozíku. Byly tady proto, že je majitelce poslali z Pevniny omylem místo objednaných nákupních košíků a ona neměla sílu se pouštět do složitého reklamačního řízení. A tak obchůdek přišel ke svému názvu.

John si vzal vozík a pustil se uličkou s drogérií a kosmetikou, protože potřeboval mýdlo a toaletní papír. Pak ji uviděl. Hnědovlasá dívka stála u regálu s parfémy. Vozík nechala stát na druhé straně uličky vedle pyramidy velkých dóz s broskvovým pudrem. John se snažil vyhnout dívce, svým vozíkem vrazil do jejího a její vozík narazil do pyramidy. Pyramida se hlučně zřítila, dózy se rozletěly po zemi a některé se otevřely a obsah se vysypal.

Dívka se otočila po zvuku. John uviděl její tvář. Ve světle zářivky spatřil tři slabé jizvy.

Vzduch zaplavila vůně broskvového pudru a John si vzpomněl.

Otevřel zelený kufřík – a už vdechoval Leninin parfém, plnil si plíce vůní její

bytosti. Srdce mu divoce bilo. Na okamžik zůstal málem bez sebe. Potom se nad vzácným kufříkem sklonil, dotýkal se věcí v něm uložených, zvedal je na světlo, prohlížel. Zipové uzávěry na Lenininých rezervních šortkách z viskózového sametu byly pro něho nejprve hádankou; když ji rozluštil, drc, drc, drc! - byl okouzlen. Zelené pantoflíčky byly ta nejkrásnější věc, jakou kdy viděl. Rozložil kalhotkovou košili, zrudl a spěšně ji zase položil. Políbil navoněný acetátový kapesník a uvázal si jej jako šátek kolem krku. Když otevřel jednu krabičku, vysypalo se celé mračno vonícího pudru. Měl toho plné ruce. Otřel si je o prsa, o ramena, o holé paže. Rozkošná vůně! Zavřel oči a třel si tváře o vlastní paži, posypanou pudrem. Hladká pokožka se dotkla jeho tváře, do chřípí mu vnikla pižmová vůně - ona celá tu byla přítomna.

Zip! Zaoblená růžovost se otevřela jako krásně rozkrojené jablko.

A potom?

Potom...

...jako šílenec ji bičoval důtkami z provázků.

„Lenina Crowne. Vy jste Lenina Crowne.“

Prudce se ho rozbolela hlava a měl pocit, že se dusí. Ale nechtěl ztratit vědomí, bál se, že by mohl ztratit vzpomínky. Snažil se zhluboka dýchat. Lapal po dechu a potácel se.

Lenina odstrčila oba vozíky, čímž shodila pyramidu sprejů s vůní pižma, přiskočila k němu, podepřela ho a snažila se ho udržet na nohou. Objímala ho a volala o pomoc.

...to buclaté vtělení hanebnosti, jež se svíjelo ve vřesu u jeho nohou.

„Vy jste mě chtěla svést.“

„Pomozte mu!“ křičela Lenina. „Zavolejte doktora!“

„Jdi,“ řval a stál výhružně nad ní, „jdi mi z očí, nebo tě zabiju.“ Zaťal pěsti.

Lenina zvedla ruku, aby si chránila tvář.

„Ne, prosím tě, ne, Johne...“

„Chtěl jsem...“

„Zabij, zabij, zabij...“ křičel divoch dále.

„Chtěl jsem vás zabít.“

Co bylo potom? Potom vpadli dovnitř policisté s vypouklýma očima a prasečími rypáky plynových masek.

Ne. To není ono. To bylo jindy. Co bylo potom?

Už jsou zase tady! Už si pro něj jdou! Je mezi nimi Lenina? Škoda, že už se to nikdy nedoví. John se postavil na židli, navlékl si oprátku na krk.

„Chtěl jsem se zabít... Jsem vrah a sebevrah...“

„Doktora!“ křičela Lenina ještě hlasitěji. „Proforda, doktora!“

Přiběhli nějací lidé a odvedli ho do kanceláře obchodu.

Někdo natočil vodu do sklenice a dal mu napít. Někdo jiný zavolal pro doktora.

Dívka stála u dveří a úzkostlivě se na něj dívala. „Co je s ním?“ ptala se, ale nikdo jí neodpověděl.

John se vzpamatoval dříve, než přišel doktor. Odmítl jít do střediska, ujistil všechny, že se cítí naprosto v pořádku a že chce jít domů. Lenina mezitím někam zmizela.

Doma se zavřel do pokoje a přemýšlel. Lenina Crowne. Dával si dohromady útržky vzpomínek a nárážky, které zaslechl.

Nahá dívka. Koupelna. Důtky. Vřes. Kde se tam vzal ten vřes? Nenávist a vztek. Hanba a zoufalství. Co to říkali ti deltí braši o té pŭlce Londýna? Co to říkal Neklan o orgiích? To byl nesmysl. Zvěst o tom, co udělal, se prostě časem zveličila. Co vlastně udělal? Podlehl snad svému chtíči? Mluvil snad Mustafa Mond o *téhle* dívce? A co udělal tomu děvčeti potom? Sáhł do peněženky, vytáhl kus papíru, šel k telefonu na chodbě a vytočil číslo.

„Prosím,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Ahoj, Neklane. Tady John. Mohu tě o něco poprosit?“

„Rozhodl ses, že se k nám přidáš?“

„To ještě musím uvážit. Ale potřebuji vědět něco o tom, co se stalo v Londýně.“

„Hele, já vím jenom to, co se říkalo. Nevím, jestli se tomu dá věřit.“

„Tak jak to mám zjistit?“

„Dojdi si do knihovny. Možná tam budou mít staré noviny.“

John věděl, kde je knihovna, táhlo ho to tam, ale zatím se neodvážil tam vstoupit. Ale teď už musel.

U pultu v knihovně seděl mladík. Podle toho, co stáło na jeho jmenovce, se jmenoval Květík Byron. Když John vešel, Květík rychle schoval pod pult nějaký sešit.

John pozdravil a požádal o noviny „asi tak z konce léta“.

„Musíš se registrovat,“ řekl neochotně Květík a podal mu přihlášku.

„K čemu to je?“

„Registrace čtenáře. Abys mohl využívat služeb knihovny.“

John vyplnil tiskacím písmem přihlášku.

Květík si ji prohlédl. To už nám do knihovny polezou pologramotní? pomyslel si. Ale pak se podíval pozorněji.

„Počkej – nejsi ty ten Divoch?“

„Jsem John Ayerton. A kdo nebo co jsi ty?“

„Já jsem zdejší knihovník a také trochu básník. A kdybys byl ten Divoch, a kdyby ti náhodou šlo o to, aby sis přečetl, co se koncem léta o tobě psalo, pak bych ti řekl, že jsem si pár čísel

dal stranou.“ Květíka totiž napadlo, že by příští epická báseň mohla být právě o Divochovi. Měl už vymyšlený název – Divochova vzpoura. Hrdinkou měla být démonická krasavice Alatheia. Skutečná Lenina Květíkovi připadala hezoučká, ale ne tak zajímavá, aby byla hodna tak romantické úlohy.

John připustil, že by možná mohl mít něco společného s pověstným Divochem, vzal si od Květíka noviny a začal číst. Četl o DIVOCHOVĚ ZÁHADNÉM ZMIZENÍ Z LONDÝNA. Potom o SKVĚLÉ REPORTÁŽI NAŠEHO BÁJEČNÉHO REPORTÉRA DARWINA BONAPARTE s barevnými fotografiemi majáku, rozdrásaných zad a svého vlastního rozzuřeného obličej, o REPORTÉROVI HODINOVÉHO ROZHLASOVÉHO ZPRAVODAJE, který byl NAKOPNUT TAJEMNÝCH DIVOCEM. Tajemný Divoch se podle všeho také porval s personálem v nemocnici umírajících a vyházel z okna několik balení somy, což mu John schvaloval. V jednom z dalších čísel se popisovaly DIVOKÉ ORGIE V SURREY, ke kterým měl TAJEMNÝ DIVOCH dát podnět, což ale nebylo blíže vysvětleno. ZVÍŘECKÝ DIVOCH NALEZEN OBĚŠENÝ! řval další titulky a článek sliboval, že se „v příštích dnech k události vrátí“. Jenže čísla z několika příštích dnů chyběla. Zato nechyběl barevný časopis **Gama**

Dívka a Život, který přinesl ZPOVĚDI DIVOCHOVÝCH MILENEK (s fotografiemi), kde několik prsatých dívek líčilo, jak divoce se jich Divoch zmocnil, co všechno s nimi dělal a jak veliké má mužství. Žádná z nich nebyla Lenina. „Nesmysl,“ řekl John a časopis odložil. „Sprosté lži“. Pak tu ještě byl Delta Mail s fotoseriálem, který měl představovat Leninin příběh. Jednalo se o několik fotografií, na nichž Lenina ležela nebo seděla v nemocniční posteli a od úst jí šel obláček s textem „Au“. Ale fotky byly vyretušované, aby čtenáři nebyli znechuceni, takže nebylo jasné, co se vlastně Lenině stalo. Na dalších snímcích už byla Lenina na chodbě a v nemocničním bufetu a říkala „Fajn“. Na posledním snímku

opouštěla nemocnici ve společnosti růžového mladého muže v obleku a říkala „Di-voch fuj“.

John srovnal noviny. Dával si dohromady příběh, ale to připadalo mu, že to nejdůležitější chybí a něco přebývá.

Když Helmholtz přišel domů, zářil dobrou náladou a nesl pod paží balíček s knihami.

„Tohle tě bude zajímat,“ řekl Johnovi. „Převodl jsem Večer tříkrálový do modernějšího jazyka, aby byl lidem srozumitelnější, a nechal jsem ho vytisknout. Právě jdu z tiskárny.“

Rozbalil balíček a jednu z knih strkal Johnovi pod nos.

„Co tomu říkáš? „Žije-li láska z hudby, hrajte dál, přemírou tónů přesyťte mou touhu, až zahlcena sama sebou umře.“ Nastudujeme to a budeme to hrát. Přemluvím Marilyn, aby hrála Violu. A když se to povede, nastudujeme další hry.“

„Hm,“ řekl John.

„A možná dokonce napíšu vlastní hru. Mustafa Mond říkal, že dnes nejde napsat velká hra, protože není velké téma, ale neměl pravdu. Mám několik nápadů. Co třeba jedinec, který se bouří proti společnosti?“

„Hm.“

„A bude milovat dívku, která jeho vzpouru nebude chápat. Bude chtít toho chlapíka zachránit i proti jeho vůli a... Tebe to nezajímá?“

„Hm... Zajímá.“

„Nelži. Co se děje?“

„... Už vím, co se stalo v Londýně.“

„Na ty orgie u majáku? To je dobře. A ta dívka půjde s dobrým úmyslem za světovým inspektorem, aby...“

„Lenina přišla za mnou a já jsem ji...“

„... a tím způsobí tragédii. Nevím ještě jakou, ale... Počkej, cos to říkal?“

„Já jsem ji chtěl zabít, chápeš? A taky sebe, ale peklo mě nechtělo!“

Helmholtze to konečně začalo zajímat. „Poslouchej, John, to je výborný nápad. Jedinec, který bojuje sám proti sobě! A zabije dívku, která mu v tom překáží! Jenže pak bez ní nemůže žít, takže se taky zabije! To je pomalu jako od Shakespeara!“ Kdyby John nebyl tak sklíčený a apatický, musel by ho praštit. Ale neměl sílu se ani pořádně rozzlobit. „Jdu si lehnout,“ řekl a šel ke dveřím svého pokoje.

„Ani se nepodíváš, jak jsem upravil Večer tříkrálový?“

„Dej mi pokoj,“ zamumlal John a zmizel ve svém pokoji.

„Počkej, John, co je s tebou?“ řekl Helmholtz, který si teprve teď uvědomil, že s jeho přítelem není něco v pořádku.

Vnikl do Johnova pokoje. John sebou hodil na postel.

Helmholtz si k němu přisedl.

„Dej mi pokoj,“ řekl John.

„Nedám, dokud mi všechno neřekneš. Tak co se stalo?“

„Potkal jsem dnes Leninu. Vzpomněl jsem si, co jsem udělal. Šel jsem do knihovny a přečetl jsem si zbytek. Asi nebude všechno pravda, ale vypadá to, že jsem se dopustil smilstva. Pokusil jsem se o vraždu a sebevraždu, Jenom náhodou se mi to nepodařilo.“

„Tak o těch orgiích se něco povídalo, prý to bylo divoké, ale vražda?“

„Chtěl jsem zabít Leninu, rozumíš!“

„A proč bys ji zabíjel?“

„Miloval jsem ji. Necítil jsem se jí hoden. Ale ona je děvka.“

„Lenina? Ta milá hnědovlasá dívka, co bydlí s Adou? Co to povídáš? To je normální slušné děvče.“

„Řekl jsem jí, že ji miluji... a ona... ona se na mě vrhla a políbila mě a... potom... potom...“

„Co potom?“

John zrudl.

„Potom se... svlékla.“

„No a?“

„Copak nerozumíš? Svlékla se, celá se svlékla jako nestydatá kuběna!“

„Počkej. Tak tys jí řekl, že ji miluješ, a ona se svlékla. A to jako neměla dělat?“

„Ne!“

„A tys ji nechtěl? Ty ses s ní nechtěl vyspat?“

John dlouho mlčel. Pak řekl: „Ano. Chtěl.“

„Tak v čem byl problém?“

„Měla počkat, až svatý obřad plně posvětil náš řádný sňatek.“

„Chudáku Johnne. Ten tvůj Shakespeare ti popletl hlavu. Mělo mě to napadnout. Měl ses mě zeptat.“

Ano, to tedy měl.

„Copak sis neuvědomil, jak se u nás žije? Že si všichni navzájem patříme?“

„Říkala to. Linda. Moje matka.“ I Linda byla děvka. Vždycky to věděl, ale současně nevěděl, že to ví. „Jenže Lenina... vypadala tak nevinně. Díval jsem se na ni v Malpais, když spala. Byla jako dítě. Čistá nevinnost vestálčí...“

„Poslouchej mě dobře, Johnne. Lenina je slušná dívka. Podle měřítek naší společnosti. U nás jsou dívky ženy, které navazují asociální vztahy.“

„Asociální vztahy?“

„Kde city jednotlivce klíčí, tam se komunita ničí.“

„Takže u vás je děvka žena, která se *zamiluje*?“

„Přesně tak. A která nedokáže svůj nemorální cit potlačit.“

John se hystericky zasmál. „Ubohá Lenina, tak ona je děvka hned dvakrát.“

„Tak?“

„Protože je jisté, že mě miluje.“

„A ty ještě pořád miluješ ji?“

„...Ano.“

„Tak se s ní prostě vyspi. Walter Reuther vem ten řádný sňatek. Vyspi se s ní a pak se uvidí. Tady na ostrově je uvolněná morálka. Pokud spolu budete chtít zůstat navždy, nikdo vám nebude bránit.“

„Ale copak mohu? Kolika mužům už patřila? Pěti, osmi, deseti?“

Patrně jich bylo mnohem víc, pomyslel si Helmholtz, ale dal si pozor, aby to neřekl nahlas.

„Určitě,“ řekl. „Je to velmi hezká dívka. Ale co na tom? Víš, co řekl jeden starý mudrc? Tři tyto věci skryty jsou přede mnou, nýbrž čtyry, kterýchž neznám: Cesty orlice v povětrí, cesty hada na skále, cesty lodí u prostřed moře, a cesty muže při panně.“

Ale John vrtěl hlavou.

„To nejde. To nejde.“

Helmholtz vyskočil a vrátil se s knihou.

„Poslouchej tohle:

Lesbie, žijme – užívejme lásky!
Postranní řeči starých mrzoutů
Už pusťme z hlavy – na těch nezáleží.
Slunci je dáno zajít – a zase vstát;
Nám ale krátký den když pohasne;
Jen věčná noc už zbývá, věčný sen –

Pojď, dej mi tisíc polibků, a sto,
A ještě tisíc, ještě jednou sto,
A takhle dále, stokrát, tisíckrát...

A pak, až tisíců už bude hodně,
Čísla pomíchejme – nač je znát?
Kdyby zlí lidé součet chtěli zjistit,
Ještě by mohli puknout od závisti.⁵

Tak tohle napsal jeden chlapík víc než jeden a půl tisíciletí před tvým Shakespearem.“

„A proč mi to čteš?“

„Abys věděl, že svět podle Shakespeara a svět podle Forda nejsou jediné možné světy.“

„Běž pryč,“ řekl John. „A nech mi tady tu knihu.“

Helmholtz položil Antologii římské poesie na noční stolek.

⁵ Překlad Dana Svobodová

A John si uvědomil, že při veškerém zoufalství si znovu připadá živý. Pochopil, že v minulých měsících v sobě měl propast, která pohlcovala jeho city i myšlenky. Bylo to prázdné místo po Lenině.

Lenina přišla domů bez nákupu.

„Potkala jsem Johna,“ řekla Adě. „Myslím, že si na mě vzpomněl.“

„Tak to aby ses raději někam přestěhovala,“ řekla Ada. „Aby tě zase nezmlátil, nezabil a neošukal.“

„To bylo nedorozumění,“ řekla Lenina. „Jeho Fordstvo mi to vysvětlilo. Musím se chovat jinak.“

„Tohle nesmí v žádném případě,“ řekla Ada.

„Ale Jeho Fordstvo mi vysvětlilo, že jsem Johna hrozně rozčílila. Musím si na to dát pozor. Nesmím se před ním sama svlékat...“

„Forda jeho, Lenino,“ řekla Ada. „To je jeho problém, že to má pomotané v hlavě. Musí-tě-respektovat.“

„Respektovat, mě?“ Lenina byla zvyklá na to, že jí lichotili, že je populární, oblíbená, že ji muži zfordňují, ale nikdy ji nenapadlo uvažovat o tom, že by ji měli respektovat.

„Ano, tebe. Jsi stejně dobrá jako on. A jestli to nepochopí, ať táhne k Walteru Reutherovi, I když,“ dodala se smíchem, „z ryze sobeckého hlediska bych byla ráda, kdybyste se s Johnem dali dohromady. Přemlouvám Helmholtze, abychom si spolu našli byt, ale on zatím nechce, protože musí dohlížet na Johna. A nemůžu k Helmholtzovi jít na noc, když je John doma, protože by ho to mohlo rozrušit. Co je to za člověka, když by ho rozrušilo normální zdravé milování?“

Takže Helmholtz chodil za Adou, a je nutno říci, že člověk nemusel být Johnem, aby jejich normální zdravé milování působilo poněkud rušivě. Oba milenci při něm byli velmi hluční, hlasitě komentovali, co dělají a co při tom cítí a jaká další přání mají. A potom si dlouho povídali, sice potichu, ale tak, že to Leninu nutilo napínat uši, aby slyšela, o čem mluví.

Nemohla kvůli nim spát a nemohla vyjít z pokoje, protože se jednou stalo, že se v noci chtěla jít napít a narazila na úplně nahého Helmholtze, který si něco bral z ledničky. Pak už vůbec neusnula.

Ada svým spolubydlícím dobrácky navrhla, že řekne Helmholtzovi, aby k nim také někdy zašel. Ale Marylin odmítla s tím, že Helmholtze už kdysi vyzkoušela a že si nemyslí, že by se od té doby zlepšil, a Lenina odmítla z hrlosti. Vždycky to bývala ona, kdo se přimlouval za méně úspěšné dívky, a nehodlala se smířit s tím, že by to mělo být obráceně. A tak ji teď trápily osamělé noci.

Za tři dny Helmholtz uslyšel, jak si John v koupelně odříkává:

„Miluji – proklínám! V jednom je obojí.

Proč? Nevím. Trýzním se – jen smrt mě vyhojí.“⁶

„Johne?“ zavolal na něj Helmholtz. „Nemyslíš na nějakou hloupost, že ne?“

John se vynořil z koupelny.

„Myslím, že si Lenina nezaslouží zemřít,“ řekl pokojně.

„Dobrá myšlenka.“

„Myslel jsem, že ji musím zabít, aby neklamala jiné. Jenže koho by klamala? Tady každý ví, že je děvka. A ona si myslí, že je správné být děvka. To ses mi snažil vysvětlit, že?“

„Přesně tak.“

„A jsou tady nějaké slušné dívky?“

„Myslíš slušné podle tvého názoru?“

„Ano.“

„Tak na ostrovech asi nějaké budou. Protože právě takové se na ostrovy posílají. Ale neradil bych ti, aby sis s některou z nich začínal.“

„A proč ne?“

„Protože jsou problémové. Postavily se proti své predestinaci a proti společnosti. Tobě může jejich perverzní cudnost vyhovovat, ale jejich asociálnost se může obrátit i proti tobě.“

⁶ Překlad Jiří Žáček

„Tak to bys mohl rovnou říct, že Julie byla asociální.“

„Ovšem. I Romeo. Provinili se neposlušností k rodičům a neloajalitou ke svým rodům. A způsobili tragédii. A Desdemona. Vzala si Othella proti vůli svého, ehm, otce, což se podle všeho nesmělo. A ta Jessica z Kupce benátského, utekla s milencem, a ještě k tomu otce okradla. Ten tvůj Shakespeare měl nějakou zálibu v pochybných dívkách.“

Během své řeči se Helmholtz posadil ke stolku v kuchyni a John si přisedl k němu.

„A co ty dívky, o kterých píše ten tvůj Catullus? A ten druhý, ten Ovidius? Co ta Lesbia a Corinna, se kterými chodili? Byly to slušné dívky?“

„Nejspíš ne, když se kvůli nim ti chlapíci tak trápili,“ řekl Helmholtz.

„Proč o ně tedy stáli? Proč si nenašli nějaké slušné dívky?“

„Protože slušné dívky jsou nudné.“

„A ty, které jsou slušné podle zdejších pravidel? Ty jsou také nudné?“

„Ty především. Kvůli těm předfordovsky slušným se člověk musel aspoň namáhat, když je chtěl dostat, ale ty dnešní ti lezou do postele samy – z pouhé slušnosti. Myslí si, že se to musí. Je těžké najít takovou, která to má opravdu ráda.“

„A já jsem myslel, že takových je tady spousta.“

Hlavou mu probleskla hnusná vzpomínka, jak se po něm natahují ženské ruce.

„Ženské tě chtěly, protože jsi byl slavný. A zvláštní. Myslely, že s tebou bude menší nuda než s obyčejnými predestinovanými civilizovanými muži.“

„Tebe přece taky chtějí. Sám si stěžuješ, jak po tobě jdou.“

„Jsem také dost slavný – nebo jsem byl – jsem hezký a jsem dobrý v posteli. Ale napůl mě chtěly proto, aby se mohly chlubit před kamarádkami.“

„Ale vždyť ony za to nemohou,“ řekl John. „To je tím, že jsou lahvounky.“

„Cože jsou?“

„Lahvounky. Jsou vyrobené v továrně.“

Helmholtz se zasmál.

„Ale to jsme přece všichni,“ řekl.

„A mají vymytý mozek.“

„Kdo má vymytý mozek?“ řekl Bernard, který se vynořil ze svého pokoje.

„Lahvounky. Přiváží je k židli a pouští jim hypo... hypno...“

„Hypnopedické pásky,“ řekl Bernard. „S tím rozdílem, že nikdo nikoho nepřivazuje k židli, ale pouští se jim to v noci, když spí.“

„A nedávají se jim elektrické rány, když odmítnou muže?“

„Proforda, to ne. To není potřeba,“ řekl Helmholtz. „Stačí jim říct, že čím víc mužů, tím jsou úspěšnější.“

„U nižších kast se slabší elektrické šoky používají,“ řekl Bernard.

„Ale v pohlavní výchově snad ne,“ řekl Helmholtz.

„Možná v polepšovnicích,“ řekl Bernard. „U zvlášť těžkých případů.“

„Takže, že lahvounky mohou za to, že jsou lahvounky?“

„Asi tolik, jako ty můžeš za to, že jsi divoch,“ řekl Bernard.

„Ubohé dívky,“ zamumlal John.

Je-li tu nějaký přítel, myslel si, ať ruce mi zaváže do pout (věru jsou řetězu hodny), když mě již opouští zlost. V zlosti jsem na svou paní, jsa zaslepen, vztáhl svou ruku, pláče milenka má, že jsem ji šíleně zbil.⁷

„A bude mě ještě chtít?“ řekl.

„Kdo?“ zeptal se Helmholtz.

„Přece Lenina.“

„Tak to se dá zjistit jediným způsobem. Že se jí zeptáš.“

„To nemůžu.“

„Nebo s ní mám promluvit já?“

„Ne!“

„Nebo má říct Adě, ať s ní promluví?“

„Ne!“

⁷ Publius Ovidius Naso: Lásky. Překlad Ivan Bureš

„A co to prostě nechat být a najít si jiné děvče?“

„Ne!!!“

„A co to prostě nechat být a najít si jiného chlapce?“ řekla Ada Lenině, která se od setkání v Hypermarketu potácela mezi žalem nad tím, že John „nenapiše, nezavolá“, a obavami z toho, že napíše nebo zavolá, a co z toho pak vzejde.

„Ne!!!“

A tak proběhla mezi Helmholtzem a Adou diplomatická jednání vedená se svědomitostí hodnou přípravy schůzky na nejvyšší úrovni, která nakonec dospěla ke zdárnému cíli, totiž k tomu, že se John uvolil doprovodit Helmholtze a Bernarda na návštěvu k děvčatům a že John i Lenina slíbili, že nebudou mluvit o morálce.

7

Dívky je čekaly v obývacím pokoji. Lenina, potom Ada, vysoká černovlasá žena, která vyskočila a políbila Helmholtze na ústa. A nakonec – John musel polknout – blondatá žena, v níž okamžitě poznal zlatovlasou krasavici, kterou viděl v náruči obrovského černocha v tom hrozném filmu. Ta žena byla oblečená do šedivých vytahaných tepláků, šedivé vytahané mikiny a vlasy měla sepnuté do dvou culíků a zabývala se tím, že něco vystříhovala a lepila z papíru. Příchozím vysvětlila, že vyrábí model Fordsonovy pěvecké síně pro svou školní skupinu. Copak je té ženštině dovoleno, aby pracovala s dětmi ve škole? pomyslel si John.

(„Copak je té ženštině dovoleno, aby pracovala s dětmi ve škole?“ zeptal se John, když přišli domů.

„Dovoleno?“ podivil se Helmholtz. „Jsou rádi, že ji mají. Tak slavnou umělkyni! A s dětmi to umí výborně.“

„Viděl jsem její umění,“ řekl John.

„Na Pevnině nedokázali využít její potenciál,“ řekl Helmholtz.

„Můj ostatně také ne. Ani Adin. Mám s Marylin velké plány.“

„Raději nechci vědět, jaké ty plány jsou.“

„Umělecké, jediné umělecké,“ řekl Helmholtz se smíchem.) Lenina a vedle ní ta příšerná ženská. A ta Ada, která měla s Helmholtzem důvěrný vztah. John zabořil pohled do země. Ostatní si prohlíželi a obdivovali model, až se Marilyn cítila nucenou říci, že ona jen stříhá a lepí, a že návrh nakreslila Ada.

„Vy umíte takové věci?“ podivil se Bernard.

„Já umím věci...“

„A kde jste se to naučila?“ zeptal se Bernard. „Ženy nepredestinujeme tak, aby rozuměly technice.“

„Nepredestinujete, takže jsem se všechno musela naučit sama,“ řekla Ada. „A proč vlastně trváte na tom, aby z každého bylo to, co si naplánujete? Proč nepredestinujete lidi podle jejich schopností?“

„Kvůli plánování. Kvůli stabilitě,“ řekl Bernard. „To nejde, aby si každý dělal, co chce. Aspoň se to tak říká.“

„Ale přece víte sám, že schopnosti naplánuvat nejdou. Viděla jsem šéfa laboratoře, za kterého všechnu práci dělala laborantka. Bylo by logické, kdyby si vyměnili místa, jenže to nešlo, protože on byl Alfa+ a ona Beta“

„Mohla požádat o změnu kasovní příslušnosti,“ řekl Bernard.

„Mohla, ale nejspíš by to k ničemu nebylo. Přece víte, jak to chodí. A i kdyby to náhodou vyšlo, jeho místo by jí nedali, protože neměla formální kvalifikaci, jiné místo pro Alfy by také nedostala – a kromě toho, on by se ze svého místa nehnul. Alfa je Alfa navždy, i kdyby byl hloupý jako Epsilon.“

Chvilí mlčela a pak řekla: „Věřili byste, že mě nechtěli pustit do technické knihovny? Že prý tam pro mě nic není. Tak jsem jim řekla, aby mi ukázali, podle jakého předpisu tam nesmím. Pochopitelně žádný takový předpis není. Prý je to tím, že nikoho ani nenapadlo, že by to nějakou ženu mohlo zajímat.“

„Ale potom jsi přeci dělala techničku,“ řekla Lenina.

„Nu, ano. Napadlo mě, že by možná některý kluk z techniky chtěl raději studovat biologii. Trvalo půl roku, než jsem jednoho našla. A pak jsme požádali Radu, aby nám povolila

výměnu. Pochopitelně nechtěli. Musela jsem použít... opravdu přesvědčivé argumenty. A to byl jen začátek. Jediná holka na technice..."

„A velmi krásná,“ řekl Helmholtz.

„A brzy jsem byla neoblíbená. Všichni hoši, které jsem odmítla, se urazili. Ale všem jsem vyhovět nemohla, to jistě chápete.“

„A co ten kluk, který šel na biologii?“ zeptala se Lenina.

„Nebyl tam jediný kluk a nebyl ani moc přitažlivý, takže přežil.“

„Vždycky jsem slyšela, že zájem o techniku připravuje ženy o ženskost,“ řekla Lenina.

„Šest set opakování mezi třinácti a šestnácti lety,“ řekl Bernard.

„Forde, tak i tohle?“ zasmála se Ada.

„Pro vás to ovšem neplatí,“ řekl Bernard a vzápětí se polekal své vlastní dovolenosti.

„Co myslíte, jaká má být žena?“ zeptala se Ada.

„Krásná,“ řekli Helmholtz, John i Bernard.

„Pneumatická,“ mínili Helmholtz a Bernard.

„Možná, že by mohla být dobrá sportovkyně,“ řekl Helmholtz.

„Cudná,“ řekl John. Všichni se zarazili.

„John měl těžké dětství,“ řekl omluvně Bernard. „A nebyl predestinovaný.“

Což Johna zastrašilo tak, že už se neodvážil promluvit.

„Ostatně Adiny technické schopnosti brzy využijeme,“ řekl Helmholtz. „Ado, nechceš se podívat na Večer tříkrálový? Mám ho doma.“

Odešli spolu a všichni kromě Johna se chápavě usmáli.

„Asi bych taky měl jít,“ řekl John.

„Ne, v žádném případě,“ řekl Bernard. „Přece bys je nechtěl rušit.“

„Já bych je nerušil,“ řekl nedovtipný John.

„Jsem si jistá, že ano,“ řekla Marilyn tak významně, že to Johnovi konečně došlo.

„Copak oni...“

„Přesně tak,“ řekl Bernard. „Náš skvělý Helmholtz konečně našel dámu, která je hodna jeho mužné síly.“

„A úplně zapomněl, co mi slíbil, když jsem mu půjčila Shakespeara,“ řekla Lenina a hned se chytila za pusku.

„Vy máte Shakespeara?“ řekla John.

„Shakespeara pro mládež, ano.“

„A četla jste ho?“

„Ano.“

„A co tomu říkáte?“

Lenina se rozpačitě zavrtěla.

„Že je to zvláštní. Ti lidé tam si vůbec nevážili života, a přitom nemohli jiné lidi normálně vyrobit.“

„To právě bylo tím, že je nevyráběli,“ řekl Bernard, „takže neznali cenu života. Víte, kolik stojí výroba a predestinace jedné Bety?“

„Nevím,“ řekl John.

„Tolik, že musí dvacet let pracovat, aby se náklady vrátily. Teprve ve čtyřiceti letech se začne vyplácet. A Alfy jsou ještě nákladnější. A teď si představte, že by někdo zabil dvacetiletou Betu. Taková ztráta! Nu, to si každý rozmyslí. Platit náhradu škody v takové výši.“

„A za Shakespeara se klidně zabíjeli kvůli hloupostem,“ řekla Lenina.

„To je tím, když nebyla známá tržní hodnot člověka,“ řekl Bernard.

„Kvůli hloupostem ne. Někdy zabíjeli ze spravedlivých důvodů – a někdy z tragického omylu,“ řekl John. „A někteří prostě byli zlí. Richard III., král Claudius. Nebo se z nich stali zlí lidé. Jako z Macbetha. Přemohla je zlá vášeň. Lenino, já...“ Ale Lenina ho přerušila dřív, než před ní stačil padnout n kolena.

„A jak byli zlí na děti! Neříkal jsi, Bernarde, že mezi dítětem a ...dekantičkou je ,nádherně důvěrný vztah‘? A podívej se, jak se k Julii chovali její dekantiči! Chtěli ji vyhnat z domu, když

nechtěla mít Parise. Nebo Hermie. Tu dokonce chtěli zabít, protože nechtěla nějakého Demetria. Měli na to zákon. - A Othello nejdřív vykládal, jak má rád Desdemonu, a zabil ji jenom proto, že si myslel, že měla někoho jiného. Tomu tenkrát říkali láska! Divná láska! Kdybych já měla někoho ráda, určitě bych ho nedokázala zabít! Co zabít! Ani kapesníkem bych ho neuhodila!“

„Lenino, já opravdu...“ začal zase John.

„Tak dobře, John. Myslíš, že Julie byla hodná dívka?“

„Ano. Čistá a nevinná. Helmholtz sice říkal...“

„Tak pokud dobře počítám,“ začala Lenina poměrně klidně a pokračovala čím dál rozčileněji, „ta hodná Julie dovolila Romeovi, aby k ní vlezl do postele hned druhý den, co se seznámili a chvíli si popovídali. Ani my civilizované dívky nejsme pokaždé tak rychlé, třebaže od dětství slyšíme, jak si všichni navzájem patříme. To se tedy divím, že jí Romeo taky nějakou nevrazil!“

A Lenina vyskočila, vběhla do svého pokoje a práskla za sebou dveřmi.

„To s ní je?“ zeptal se Bernard, který vůbec ničemu nerozuměl.

„Zdali mi nemělo stačit se rozkřiknout na plachou dívku, hrozbami zahřímat na ni, ale ne přespříliš zle?“ řekl John.

„Lepší by bylo se na dívky nerozkřikovat,“ řekla Marylin.

V tu chvíli se vrátili Helmholtz a Ada, oba rozechřátí a rozzáření.

„Tak to byla rychlovka,“ řekla Marylin.

„Spěchali jsme, abychom ti přinesli text,“ řekl Helmholtz a předal Marylin výtisk Večeru tříkrálového. „podívej se na to, ano?“

„A kde je Lenina?“ zeptala se Ada.

„Nevím, co ji popadlo,“ řekl Bernard. „Bavili jsme se tady o Shakespearovi a o tom, jak se tam lidé pro nic za nic zabíjejí, protože se opravdu pro nic za nic zabíjejí, a ona se najednou sebrala a utekla.“

„Vždyť se opravdu zabíjejí zbytečně. Proto jsem taky vybral komedii, aby tomu lidé aspoň trochu rozuměli. Jediný, kdo má aspoň trochu rozumu, je Troilus,“ řekl Helmholtz.

„Troilus? Proč?“ zeptal se John.

„Protože nebyl takový blázen, aby Kressidu zabíjel, jako ti ostatní pošuci,“ řekl pokojně Helmholtz.

„To bylo tím, že už na ničem nezáleželo,“ řekl John. „Věci, kvůli kterým nestojí za to umřít, nestojí ani za to, aby se pro ně žilo.“

„Slyšeli jsme slovo Fordské. Fordu díky,“ řekla Ada. „Radši se podívám, co je s Leninou.“

Lenina ležela na posteli a tiskla k sobě polštář.

„Já jsem všechno pokazila, Ado,“ řekla. A přetlumočila Adě průběh rozhovoru. Ada myslela, že se nic hrozného nestalo, ale Leninu to neutěšilo.

„Nechceš, abych ti přece jen půjčila Helmholtze?“ řekla Ada.

„Udělalo by ti to dobře. přišla bys na jiné myšlenky.“

„Ne.“

„A nechceš si vzít somu?“

„Ne. Víš, já jsem na něco přišla. Když s vezmu somu, je mi lépe, ale nevidím věci správně.“

Kdyby v sobě neměla somu, když tenkrát přišla za Johnem, možná by vycítila jeho náladu a nehnala by se za svým. Tak to bylo.

...anebo tuniku nectně jí odshora strhnout až k pasu? myslel si John před spaním. Byl by jí uprostřed boků účinně pomohl pás. Byl v tom předspánkovém stavu, kdy mozek jede na plné obrátky, ale plodí samé nesmysly. A John viděl sám sebe při pohledu shora, jak trhá Lenině tuniku – ale ne, byla to halenka, pak z ní rve zelené sametové šortky, a kleká si mezi její kolena.

Ne!!! Probudil se s bušícím srdcem. Byl to sen, že? Musel to být sen. Přejel si rukou po jizvě na předloktí. Boží soud. Bůh nelže.

Ale proč se mu zdají takové sny?

8

Stalo se to, když měla Lenina odpolední. Na jejím stolku v recepci zdravotního střediska zazvonil telefon.

„Tady doktor Newton. Moje žena bude dekantovat. Má kontrakce po deseti minutách...“

Lenina málem propadla panice, ale vzpomněla si, že když neví co, má použít Krizový manuál.

„Ano, ano prosím,“ řekla, vytáhla Krizový manuál z přihrádky a nalistovala D – Dekantace:

1) Je-li dekantace hlášena telefonem, zeptej se volajícího na adresu, zatelefonuj dekantační asistentce a sděl jí adresu volajícího.

2) Pokud se dekantující žena dopraví do zdravotního střediska, povolej dekantační asistentku přímo tam.

3) Zavolej správkyni budovy, aby odemkla dekantační oddělení.

4)

... už není potřeba

„...a otekla jí voda...“

„Odkud voláte, prosím?“ zeptala se rychle Lenina, která nestála o žádné nechutné podrobnosti.

Doktor Newton řekl adresu, Lenina si ji zapsala, našla telefonní číslo dekantační asistentky na zadní straně Krizového manuálu a nadiktovala jí adresu doktora Newtona.

Za čtvrt hodiny se objevila doktor Newton a dekantační asistentka, kteří podpírali dekantičku doktorku Almu Bayerovou. Byla to ta čokoládová žena, kterou Lenina od vidění znala.

Všichni zmizeli za dveřmi dekantačního oddělení.

Co se děje za těmi dveřmi? pomyslela si Lenina. Jak vlastně probíhá přírodní (nebo přirozená, jak tady lidé raději říkali)

dekantace? Když chodila do školy, přinesl někdo sprosté obrázky a strčil jí je pod nos. Když pochopila, na co se dívá, prostě ten obrázek přestala vidět a vymazal se jí z paměti, tak hnusné to bylo. A teď by ji docela zajímalo, jak to vlastně funguje. Jisté je, že se dítě dostane ven stejnou cestou, jako se dostalo dovnitř, ale jak je to možné? Ta cesta je příliš úzká, než aby tady mohlo projít dítě! Proforda, snad se to celé neroztrhá! Ale ta žena nevypadala, že by očekávala nějaké hrůzy.

Lenina několikrát přešla od svého pultu ke stolku s časopisy kolem dveří dekantačního sálu, ale nic neslyšela.

Pak kdoví proč vzala do ruky Krizový manuál, znovu pročetla pokyny v kapitole Dekantace až k bodu

10) V případě nezvládnutelných komplikací přivolej záchranný vrtulník z Pevniny (o nutnosti této akce rozhoduje lékař).

Na okamžik se zasnila. Dostat se na Pevninu aspoň na okamžik... Ale ne. Kdopak by stál o to, aby se dostal na Pevninu za tak ostudných okolností?

A kromě toho: copak má na Pevnině někdo zkušenosti s přírodní dekantací? Jak by tedy mohli pomoci?

Když dekantační asistentka vyšla z oddělení a zastavila se u automatu na kávu, odvážíla se Lenina zeptat, jak je to s tím voláním na Pevninu.

„Abych pravdu řekla, nevzpomínám si, že by se tam někdy volalo,“ řekla dekantační asistentka. „V některých rezervacích jsou dekantační lékaři, ale než by se podařilo nějakého sehnat... a pochybuji, že by uměli víc než náš doktor Galilei. Kdepak, kdyby něco, musíme si poradit sami.“

Leninu zamrazilo. Vzápětí prudce zatřásla hlavou. Co je to za hloupé nápady? Ona přece nikdy dekantovat nebude.

Měla už jít domů, ale nějak se jí nechtělo. Zbytečně přerovnávala papíry, utírala neexistující prach, ale pak už se opravdu nedalo nic dělat a odešla.

Přišla domů nabitá touhou pohovořit si o svých dojmech.

V pokoji seděli na podlaze Ada, Marylin a Helmholtz a mezi sebou měli rozložené nějaké papíry.

Bernard a John seděli u stolu

„Já myslím, že by dekorace měly být spíš v náznaku,“ řekl Helmholtz. „Četl jsem, že za jeho dob prakticky žádné dekorace nebyly. Kdybys udělala něco, co z čeho by se poznalo, že to mají být stromy...“

„Ahoj, kluci. Ahoj, holky. K nám na středisko přivezli jednu ženu. Dekantuje.“

„Myslíš, že by to šlo takhle?“ řekla Ada a nakreslila něco na papír.

„Záleží na tom, jak to bude vypadat, když se to vyřeže z lepenky. Ahoj, Lenino. Nebo myslíš, že by se to mělo udělat z plátna?“

„Namalovat na plátno a napnout na rám. Ahoj, Lenino. Něco by se dalo udělat z dřevotřísky. Ty věci, co by měly být pevnější.“

„A co kostýmy?“ řekla Marilyn.

„Současné,“ řekl Helmholtz. „Tam se neříká, ve které době to bylo. Kdo může vědět, jaké šaty se tam nosily?“

„Ale co uděláme s tím Tobášem? Vždyť on pije alkohol! Neměli bychom to předělat, jako že to přehání se somou?“ zeptala se Marylin.

„Ne. Vždyť i tady někteří fetují alkohol,“ řekl Helmholtz.

„Všimli jsme si toho s Adou na Večírku. Seděli v kruhu, posílali si láhev, každý si kápl na kapesník, a pak se toho zhluboka nadechl.“

„A některé těžké případy se toho i napijí,“ řekla Ada. „Slyšela jsem o tom vypravovat. Normálně si nalijí do skleničky a vypijí to.“

„No fuj,“ řekla Marylin.

„Proč jste vybrali tak umravněnou hru?“ ozval se Bernard.

„Copak se bojíte těch her, kde jsou otcové a matky? Tady by se takových slov těžko někdo lekl.“

„Ovšemže ne,“ řekla Lenina. „U nás na středisku zrovna jedna dekantuje.“

„A co na tom? Kde myslíte, že se vzaly všechny děti ve škole?“ řekla Marylin.

„Stejně je to zvláštní,“ řekla Lenina. „Na Pevnině jsme se všechny učily, že není nic horšího, a tady to klidně dělají.“

„Však taky všechny nejsou z Pevniny. Hodně žen se dekantovalo tady. Žili tady už dekantiči jejich dekantičů. Ale i ženám z Pevniny se to stane, to je pravda.“

„Já bych nikdy...“ řekla Lenina.

„Nikdy neříkej nikdy,“ řekl Bernard.

John se upřeně díval k zemi, jako většinou v přítomnosti Leniny.

„A nevíte někdo, jak dlouho je musí mít u sebe?“ zeptala se Lenina.

„Co jak dlouho?“ zeptala se Marylin.

„Jak dlouho je mají u sebe doma? Kdy je mohou odevzdat? Musí je odlahvit?“

„Většinou je mají doma, dokud nevyrostou,“ řekl Bernard.

„A to je nemohou dát do predestinačního centra nebo tak něco?“

„Mohou, ale většinou nechťejí.“

„To je hrozné... Nejdřív dekantovat, a pak to ještě mít doma,“ řekla Lenina.

John se náhle probral ze své strnulosti nebo zamyšlení nebo co to bylo.

„Mluvíte o dětech?“

„Ano.“

„A co je hrozného na tom, mít dítě? Z kohoutku vám teče voda, radiátor hřeje, nemáte s tím skoro žádnou práci – tak o co vám jde? To v Malpais... Linda...“

„Ale vždyť nemůže nic dělat! Nemůže odejít, kam chce! Nemůže sportovat, nemůže se bavit! Copak to není hrozné?“

„A nemůže se kurvit, chcete říct!“ vykřikl John s takovým vztekem, až sebou všichni trhli. „Ale proč by nemohla! Může

si tahat muže k sobě domů! Může vlastní dítě vyhodit z postele, aby si k ní mohl lehnout její milec! Ach bože, celé měsíce jsem si na to nevzpomněl!“

Ted' se zase Lenina schoulila do klubíčka. Zas na něj přišel jeden z těch záchvatů. Jen aby nezačal zuřit!

„Ale no tak, snad není hned tak zle,“ řekl Helmholtz.

„A když se jejímu dítěti všichni posmívají, neudělá s tím nic! Hlavně když může smílnit a pít meskal!“

A tu se John rozplakal. Bylo to ještě hroznější než jeho vztek. Helmholtz ho vzal kolem ramen, ale John se mu vytrhl a vyběhl ven. Lenina vyskočila a běžela za ním.

„Johne! Proforda, co ti je?“

John klečel v předsíni, opíral se čelem o zeď a vydával ty příšerné zvuky. Lenina se posadila vedle něj. Ráda by ho vzala kolem krku. Chtěla by přitisknout jeho hlavu na svou hrud' a kolébat, jako Gama-chůvy v predestinačním centru kolébaly malé děti, ale netroufla si, aby se zase nerozzlobil. Jen se ho lehce dotýkala ramenem. Seděli tak minutu nebo dvě, pak se John pomalu uklidnil a vzal Leninu na vědomí.

„Co mi chcete?“ řekl ostře, ale už bez vzteku.

„Nechci nic. Ale nemůžu snést, že se tak trápíš.“

Linda měla také dobré srdce, pomyslel si John.

„Řekni, Johne, proč vlastně Linda neodešla z rezervace?“ zeptala se Lenina. Stálo ji dost odvahy tu otázku položit.

„Protože měla mě! Protože přiznat, že má dítě, by byla příliš velká ostuda! Celý život jsem to musel poslouchat!“

„A copak to musela přiznávat? Mohla tě tam nechat!“

„To by přece žádná matka neudělala!“

Lenina chvíli mlčela.

„Takže ty myslíš, že žádná...ehm...žádná žena, která má dítě, by nevyměnila dítě za civilizaci a somu?“

„Aspoň jsem o tom nikdy neslyšel.“

„Však také žádná jiná civilizovaná žena v rezervaci nebyla.“

Ale jisté je to, že to neudělala Linda. Že svoje dítě nezabila ani neopustila, že se kvůli němu zřekla svého civilizovaného

života. A zubaře. Leninu jednou bolel zub a byla to bolest tak strašná, že ráno stála před zubní ordinací a nemohla se dočkat, až zubař otevře. Lindě chyběly dva zuby. Musela hrozně trpět, než o ně přišla. Kvůli Johnovi...kvůli vlastnímu dítěti.

„Jaký je to nádherně důvěrný vztah,“ řekl kdysi Bernard. „A jak silné city to musí budit!“ Řekl to ovšem proto, aby provokoval. A možná netušil, že mluví pravdu.

„Linda zestárla...a měla zkažené zuby, ale ty jsi zdravý a silný, že? Čí je to zásluha? Staral se o tebe někdo jiný?“

„...Ne. Ale ona také ne. Měl jsem otrhané šaty a někdy nebylo k jídlu nic jiného než studené kukuřičné placky.“

„Ale byla ti někdy zima? Měl jsi někdy opravdový hlad?“

„Ne, to ne.“

„Linda dělala, co mohla, Johne. Udržela naživu sebe i tebe – a v takových hrozných podmínkách. Musela být hrozně silná.“

„Ale pořád se čubčila s těmi chlapy!“

„No a? Zahodila kvůli tobě svůj život, a ty jí vyčítáš trochu nevinné zábavy!“

„Vy tomu říkáš nevinná zábava? Vlastně ano. Vám to tak připadá,“ řekl John. Ubohá Lenina se svým vymytým mozkem. Asi opravdu nemá smysl se na ně zlobit.

„Půjdu domů,“ řekl John.

„Ale...“

„Já teď nemůžu k ostatním, chápete?“

„Ale přijdeš zase?“

John pokrčil rameny a vyšel ze dveří.

Lenina ještě chvíli postávala v předsíni, pak pokrčila rameny a vrátila se k ostatním. Dělalí jakoby nic. Chudák John, a jeho nešťastné dětství. Každý to musel pochopit.

Když Lenina přišla druhý den do práce, řekli jí, že se dítě už dekantovalo.

A toho dne večer dekantiči i s dítětem opustili středisko. Lenina viděla, jak oba vyšli ze dveří dekančního oddělení. Za nimi vyšla ošetřovatelka a nesla dítě. V okamžiku, kdy

prekročili práh střediska, podala ošetrovatelka dítě ženě, jako by jí symbolicky předávala odpovědnost. Lenině přejel mráz po zádech. Dívala se za nimi, dokud neuslyšela zvuk odjíždějícího auta. Pak přijely dvě uklízečky se svým vozíkem, aby připravily oddělení pro další dekantičku. Když byly se svou prací hotovy, zamkly oddělení a vrátily Lenině klíč.

Začala pozorovat děti. Samozřejmě, že je viděla i dřív, ale snažila se tomu pohledu vyhnout. Teď se schválně dívala. Začala chodit do práce kolem Dětské zahrádky, což byla vlastně škola pro nejmenší děti. Viděla, jak si jedna m...a přišla pro své dítě a jemu, když ji uvidělo, se rozzářila tvář radostí, rozběhlo se k ní a skočilo jí do náruče. Viděla o..e a m...u, kteří vedli své dítě za ruce, při každé třetím kroku dítě zhoupli a ono se smálo radostí. Jeden o..c nesl dítě na ramenou. Viděla, jak jeden chlapec, už trochu větší, ukazuje o..i hračku, kterou sám vyrobil. Viděla i méně radostné věci. Dítě, které sebou praštilo v obchodě na zem, vztekle mlátilo rukama a ječelo, že ty bonbóny chce a chce a chce, a jeho m... a nad ním bezmocně stála.

Lenina měla z těch všech situací pocit nepatřičnosti. Ale vidět to musím, říkala si. Musím vědět, jak vypadá „rodina“. Musím to vědět, i když nevím, k čemu mi to bude dobré.

9

John se zdržoval doma co možná nejméně. Pokud nebyl na své zásobovací trase, jezdil do campu jen tak. Trávil noci v odpočívárnách. Dal baterii svého elektroauta do nabíječky, někdy si rozdělal oheň a dlouho u něj seděl.

Neklan mu půjčil knihy, které měly Johnovi otevřít oči. Jedna z nich byla tlustá, napsal ji nějaký Carl Shaw a jmenovala se jednoduše Fordismus. Neuvěřitelně nudným a pedantickým způsobem popisoval vznik, vývoj a současnost „fordistického řádu“. John musel sice každý odstavec přečíst dvakrát nebo

třikrát, ale konečně začínal chápat, jak to celé funguje – a připravuje člověka o svobodu a individualitu. Ale kniha nenabízela žádné řešení. Řešení nabízela druhá kniha, Co dělat od muže jménem Julian Crowne. (Leninino příjmení na obálce bodlo Johna u srdce.) V tomto spisku se dověděl, že je nutné, aby se Opravdoví lidé organizovali a postupně převzali vládu nad světem. Umělá výroba lidí a predestinace měla být okamžitě zakázána. Postupně by tak ze světa měli uměti nelidé vymizet, a pak by vláda Opravdových lidí mohla skončit. Ale jak by mohli Opravdoví lidé převzít vládu, když jich je tak málo? I na to znala knížka odpověď: svůj malý počet měli vynahradit odhodlaností a „uvědomělostí“. Ale John o tom nebyl příliš přesvědčen.

Ode dne, kdy Lenina přišla se zprávou o rodící ženě, se John vyhýbal příležitostem, kde by ji mohl vidět. Děsily ho sny o divokém, násilném smilstvu. Co mu ty sny chtěly naznačit? Ukazovaly mu budoucnost – nebo snad *minulost*? Nedal mu snad Bůh znamení, že to neudělal?

Ale – napadlo ho jednou a ta myšlenka ho zamrazila až do kostí – co když Bůh není?

Postupně si uvědomil, že pravdivou odpověď mu může dát jenom Lenina. A Leniny se na to nemohl ptát.

„Copak budeme pořád jenom psát letáky?“ zeptal se Arnold.

„Máš nějaký nápad?“ zareagoval Neklan.

„Měli bychom dát najevo, že tady jsme. Letáky jsou málo. Nikdo je nečte.“

„Však si nás jednou všimnou. Až nás bude víc. Ale jako banda žvanilů nikoho nenadchneme.“

John, který tady byl poprvé, tiše poslouchal. Včera zavolal Neklanovi, že by se rád přidal k Opravdovým lidem. Musel už konečně něco dělat. Lahvounům ubližovat nechtěl, ale lahvounství bylo zlo. Lahvounství a predestinace a vymývání mozku dětem, které dělalo z krásných dívek děvky.

Tak tedy zavolal Neklanovi. Domluvili si schůzku. Neklan ho v určenou dobu čekal ještě s jedním mladíkem. Zavázali mu oči, pak s ním několikrát otočili, chvíli ho vodili sem a tam, pak ho vezli kousek elektroautem, znovu ho vodili sem a tam, a nakonec se zastavili.

John slyšel zaklepání na dřevo, potom se z vrzáním pootevřela dvířka.

„Kdo je?“ ozval se hlas.

„Opravdoví bratři.“

„Co si přejete?“

„Nový, čistější svět.“

„Od čeho se má očistit?“

„Od lahvounského svinstva.“

„Tedy vstupte. – Počkejte, kdo je s vámi?“

„Duše dychtící po osvětlení.“

„Tak tedy vstupte.“

Protáhli ho kolem pootevřených dveří dovnitř. Někdo mu rozepnul košili, pak ucítil na hrudi dotek kovu.

„Přisaháš, že neprozradíš nic, co se dovíš na tomto místě, k tom ti dopomáhej Ford?“

„Přisahám.“

Sundali mu šátek z očí. Vzhledem k tajemnému rituálu John čekal víc než kůlnu, ve které se nacházel stůl a několik už na pohled rozviklaných židlí. Kovová věc, kterou se ho dotkli, nebylo nic jiného než pohrabáč. K čemu ho tady potřebovali nebylo zřejmé, protože tu nebyl krb ani kamna.

Na zdech viselo několik ručně malovaných plakátů, u jedné zdi byla knihovnička s několika svazky.

Takže v této kůlně tedy John nyní seděl a poslouchal diskusi o „akčním plán“.

„Nesmíme nic uspěchat,“ řekl Ralph Dawkins. „Ukvapenými akcemi bychom odradili případné spojence.“

„Ale na co čekat? Ztrácíme čas,“ vykřikl Arnold, „a opravdové dívky se zatím čubčí s lahvouny.“

Myšlenka na zneuctěné dívky podle všeho všechny znepokojovala.

„Gina se teď vdala za Heinricha,“ pokračoval Arnold.

„No a co,“ řekl Ralph, „s tou už se stejně nedalo počítat. Tahala se s lahvouny už předtím.“

„Musíme něco udělat, aby je to přešlo,“ řekl Neklan.

Chvíli přemýšleli.

„A co třeba každou, která začne chodit s lahvounem, oholit a pomazat jí hlavu dehtem?“ řekl Arnold. „To by je naučilo.“

V mladících se probudila tvůrčí síla. Návrhy padaly jeden za druhým.

„A předtím je svléknout donaha.“

„Jo. A oholit je *všude*!“

„A nejdřív bychom se na nic mohli všichni vystřídat.“

„A vodit je nahé městem!“

„To by strážníci nedovolili,“ zarazil je Ralph.

„Věděl bych něco lepšího,“ řekl Čingiz, mladík, který doposud mlčel. „Slyšeli jste někdy o ohnivém T?“

Pět mladíků nastoupilo do Johnovy elektrododávky. Neklan přinesl velkou tašku, ve které, jak se později ukázalo, bylo několik hábitů s kapucí ušitých z prostěradel. Vepředu i vzadu měly písmeno T.

(„Proč je tam T?“ zeptal se později John Neklana. „Copak to není znamení lahvounů?“

„Lahvouni si ho neprávem přisvojili,“ řekl Neklan. „Současný fordismus představuje zkreslení původního čistého učení. Ford Pán kázal, že máme dělat auta, ne lidi.“)

Čingiz přinesl dva kusy dřeva, dlouhý a kratší. Arnold přinesl velkou láhev s petrolejem. Naložili všechno do auta a vyjeli.

Dojeli k farmě Heinricha Kennedyho tak blízko jak jen mohli, aby si nevšiml jejich dodávky. Zaparkovali za skupinou keřů a čekali, až v obytné budově farmy zhasnou světla. Pak Johnovi „jako nejmladšímu“ přikázali ve vzdálenosti padesát metrů od vykopat jámu tak hlubokou, aby do ní šlo zasadit dřevěné T.

John kopal, zatímco ostatní zůstali za skupinou keřů. Rušilo ho poštekávání psů a nepříjemná otázka, co tady vlastně dělá.

Když byl hotov, vrátil se k ostatním. Právě se navlékali do hábitů. „Ty zůstaneš tady,“ řekl Neklan, když se John podívil, že na něj žádný hábit nezbyl. „Posadíš se za volant a budeš připravený okamžitě nastartovat, kdyby něco.“

Bílé postavy s dřevěným téčkem se vydaly k připravené jámě. Psi se znovu rozštěkali, a v okamžiku, kdy dřevěné T vzplanulo, štěkali přímo zběsile.

Okno obytné budovy se otevřelo a v něm se objevil Heinrich Kennedy. „Co se tady děje?“ vykřikl. „Koukejte zmizet, nebo budu střílet!“ Pro větší důraz svých slov vystřelil do vzduchu z revolveru.

Bílé postavy se otočily a běžely k autu, až za nimi bílá prostěradla vlála.

„Padáme!“ křikl Neklan na Johna, který neseděl za volantem, ale stál tak, aby dobře viděl.

Během zpáteční cesty potkali policejní auto.

Nazítří čekal Olof Blair na Johna v garáži.

„Ayertone,“ řekl, „viděl jsem tvoje auto blízko farmy Heinricha Kennedyho. Někdo tam zapálil kříž. Víš o tom něco?“

(„Nic nám nemohou dokázat,“ řekl včera Neklan, když mu John řekl o policejním autě. „Nemohl nás vidět. Kdyby něco, tak zatloukat, zatloukat, zatloukat!“)

Jenže to neznal Johna.

„Ano, byl jsem tam.“

„A s kým?“

„Sám.“

„Neříkej, Ayertone. Někdo s tebou byl.“

„Ne. Byl jsem tam jenom já.“

„A proč?“

„Protože musíme bojovat proti zlu.“

„Kennedyovi jsou zlo?“

„Ne, ale...“

„No???“

„Ale představují... představují...“

„Ale vaječník představují. To máš od Ralpha a Neklana a celého toho spolku.“

„Ne. Na to jsem přišel sám. Už v Londýně.“

„Abychom to zkrátili, Ayertone. Zapálení téčka ze své hlavy nemáš. Ale protentokrát ti nechci dělat problémy. Radím ti, aby ses od těch epsilonů držel dál. Vidiš sám, že jsou schopní tě do něčeho nastrčit a nechat tě v tom.“

„Ale...“

„Ale tobě přitom hrozí větší nebezpečí. Ti matkorodi jsou dekantovaní tady. Pokud neprovedou něco opravdu, ale opravdu vážného, hrozí jim nanejvýš posezení v místní šatlavě. Ale tebe bychom mohli jako nepřizpůsobivého poslat zpátky na Pevninu. A fordví, co by tam s tebou udělali.“

Plácl Johna po rameni.

„Dobře. Docela se mi líbíš. Nechám to plavat. Ale dej si pozor. Další úlety tolerovat nemůžu. Chápeš?“

John mlčel.

„Chápeš?“ naléhal strážník.

John by na něj nejraděj vychrlil všechno, co má proti světu ovládanému lahvouny, ale než zformuloval slova, pokrčil strážník rameny a řekl: „Doufám, že chápeš. Jinak příště přitvrdím.“ Otočil se a odešel.

Nikoho jsem nezradil, pomyslel si John s hrdostí, třebaže se nedalo popřít, že na něj strážník nijak netlačil. Rád by Neklana a ostatní ujistil, že se nemají čeho bát. Jenže z nějakého důvodu nikoho z nich v příštích dnech nepotkal.

„Už je to čtrnáct dní, a nic se neděje,“ řekl Neklan. „Zdá se, že John nezradil. Co kdybychom se znovu pozvali?“

„Ale k větším akcím zatím ne,“ řekl Ralph. „Musíme ho nejdřív pořádně prověřit.“

„Tak jo. Jak jsi na tom s tím koncentrátem somy, Čingizi?“

„Myslím, že to nepůjde. Prostě neseženu tolik somy, abych získal potřebnou koncentraci. Mám jiný nápad.“

„Povídej.“

„Éter. Dřív se to používalo na uspávání lidí při operacích.“

„Uměl bys to udělat?“

„Udělat nebo sehnat. Kolik budeme potřebovat?“

„Stačilo by na dva nebo tři muže. Ostatní si vezmou na starost naše děvčata?“

„Všechny?“

„Jednoho po druhém.“

„Počkejte!“ vykřikl Ralph. „Vy chcete naše děvčata předhodit lahvounům?“

„Nejspíš k ničemu nedorazí,“ řekl Neklan. „A kdyby, může nám to být jedno. Stejně se sem už nikdy nevrátíme.“

„A Divocha vezmeme s sebou?“

„Jak jsem řekl. Prověříme ho. Mohl by se hodit... k něčemu, do čeho by se nám nechtělo.“ Neklan si přejel rukou pod bradou. „Je to divoch, že? Měl by to umět.“

„A co s ním potom?“

„Pak by se vidělo. Víš, co se říká – delták posloužil, delták může jít.“

10

Když se John prakticky přestal vyskytovat doma, Ada se k Helmholtzovi téměř nastěhovala. Lenině se ulevilo, ale tím hůř bylo Bernardovi, na jehož duševní pohodu Helmholtze nenapadlo brát ohledy.

Ada se u nich začala roztahovat, aspoň podle Bernardova názoru. V koupelně na šňůře viselo její spodní prádlo. Bernard si nemohl nevšimnout velikosti jejích podprsenek.

Pustila se do úklidu, a když na všech čtyřech drhla zanedbanou podlahu, pohupovala se jí prsa pod košílí.

A samozřejmě, Adiny a Helmholtzovy noční radovánky byly stejně hlučné jako „u děvčat.“

Když Bernard podrážděně konstatoval, že si „někdo“ dal svůj jahodový jogurt do jeho poličky v ledničce, Helmholtz mlčky přemístil jogurt do své. Nad stížností, že mu „někdo“ snědl kus ovčího sýra nechápavě zavrtěl hlavou (sýr pak Bernard našel zastrčený v rohu), ale když Bernard vyběhl z koupelny a přeskakujícím hlasem žádal, aby mu „nikdo“ neschovával kartáček na zuby, věnoval mu Helmholtz dlouhý starostlivý pohled.

V noci se svěřil Adě s obavami o Bernardův duševní stav.

„Měli bychom si najít vlastní byt,“ řekla Ada.

„Přece víš, že to Johnovi nemůžu udělat.“

„John tady skoro není.“

Jenže Helmholtz se cítil zodpovědný za Bernarda i Johna, třebaže v praxi nedělal nic, čím by jednomu nebo druhému pomohl, a dokonce se o to ani nepokoušel. Ale měl pocit, že je nemůže jen tak opustit.

Jedna z Bernardových klientek s ním otevřeně koketovala, jenže Bernard se nedokázal vyrovnat, že ta žena – jinak velmi krásná a určitě velmi pneumatická – je matka. Jako student si prohlížel umolousané obrázky dekantujících žen. V dospělosti na to vzpomínal s hanbou. Byl tu hnus, který mohl vzrušovat jedině pubertáky. A teď jedna z nich seděla proti němu, koketně se usmívala, strkala si pramen vlasů za ucho, přehazovala nohu přes nohu.

Ta žena byla to zrzavá zelenooká Beta, jmenovala se Sally Braun a přišla se svým sedmiletým synem.

„V čem vám mohu pomoci?“ zeptal se Bernard, zatímco si chlapec hrál s „testovací sadou“.

„Mám takový problém s Harrym,“ spustila. „Je to moc hodný chlapec, ale těžko snáší, když ke mně přijde pánská návštěva.“ Sally vrhla na Bernarda koketní pohled.

„A jak se to projevuje?“

„Hrozně vyvádí. Vždycky ho musím strčit za dveře, a on do nich mlátí a kope, takže pak z toho moc nemáme.“ Další pohled.

„A jak dlouho to pozorujete?“

„Dlouho – od té doby, co mu byly tři nebo čtyři roky. Já jsem se tomu snažila předcházet, raději jsem chodila k mužům, než aby oni chodili ke mně, ale ten chlapec, který za mnou chodí teď, bydlí na ubytovně s pěti jinými hochy a málokdy to vyjde, aby nikdo z těch hochů nebyl doma – a když je, tak se většinou chce přidat – ale to se Pepemu nelíbí,“ zasmála se shovívavě nad dětským mužským rozmarem.

„Takže Pepe chodí ke mně, a Harry dostává záchvaty zuřivosti a jednou dokonce píchl Pepeho dětskými nůžkami na papír. Pepe se tomu jen zasmál, ale já se bojím, aby ho to nakonec nepřestalo bavit – a taky aby se u chlapce nejednalo o nějakou abnormalitu.“

(Nevyprávěl mu něco podobného John v Malpais? Tehdy byl Bernard pohlcený myšlenkou na to, jak Johna využít pro svou záchranu, že pořádně neposlouchal.)

„Hm, a nebylo by nejjednodušší si najít hochá, který by měl vlastní byt? Pro tak hezkou ženu by to neměl být problém,“ řekl Bernard.

„Když on mi to tak dobře dělá,“ řekla zasněně Sally, napůl se položila do křesla a zasunula si pramének vlasů za ucho.

Kdyby na mém místě seděl Helmholtz, pomyslel si Bernard, naklonil by se k té ženě, stisknul jí koleno a zašeptal by jí do ucha, že on by jí to udělal ještě lépe. Jenže Bernard k tomu neměl odvalu a vlastně ani chuť. Nemohl zbavit představ znetvořených zakrvácených dekantidel, ze kterých vykukuje dětská hlavička.

Toho dne večer zjistil, že si zase nemá kam pověsit vyprané ponožky, protože šňůra byla plná podprsenek a kalhotek. Strhal všechno prádlo, až kolíčky létaly okolo, a s plnými

rukama vtrhl do Helmholtzova pokoje. Helmholtz a Ada seděli na posteli a skláněli se nad textem Večeru tříkrálového.

„Už toho mám opravdu dost!“ vykřikl Bernard a hodil po nich prádlo.

Udiveně se na něj podívali. Bernard měl slzy v očích.

„S Bernardem se musí něco stát,“ řekl Helmholtz v noci.

„Není s ním k vydržení,“ souhlasila Ada.

„Nejspíš potřebuje ženskou.“

„Chudák. Žádná o něj nestojí.“

Chvíli mlčeli.

„Kdyby se některá obětovala,“ řekl Helmholtz, „byl by to fordumilý skutek.“

„To tedy ano.“

Dlouho mlčeli v těžkém zamyšlení.

Ada hluboce vzdychla.

Zase mlčeli.

„Někdy si říkám,“ řekl Helmholtz, „že bych rád měl tu tvoji krásnou hlubokou pičulku jenom pro sebe.“

„Taky by se mi to líbilo,“ řekla Ada. „Jenže co se dá dělat – všichni si navzájem patříme, ať se nám to líbí nebo ne.“

„Ano, nesmíme být sobečtí. Všichni si navzájem patříme.“

Ráno seděl Bernard v kuchyňce u snídani. Neměl na sobě nic jiného než trenýrky a tričko. Helmholtz už byl pryč, měl službu na lodi a musel odejít velmi brzy.

A tu přišla do kuchyňky rozespalá, rozsuchaná Ada. Měla na sobě košili od Helmholtzova pyžama, která jí sahala do poloviny stehů. Na půl úst pozdravila Bernarda, vyndala z ledničky vajíčka, vložila je do kastrůlku a dala je vařit.

Bernard si pomyslel, že pod tou košilí možná už nic nemá, a že je po tom nočním dovádění ještě vlhká. Marně se snažil tu myšlenku zahnat a doufal, že Adu teď nenapadne, aby se na něj podívala. Že se raději neposadil na židli ke zdi, to by ho aspoň zakrýval stůl! Ale Ada se naneštěstí podívala a

udělala něco, co Bernard naprosto nečekal. Škubla koutkem úst, stáhla plyn pod kastrůlkem s vajíčky a posadila se Bernardovi obkročmo na klín. Opravdu pod košilí nic neměla. Sáhla pod jeho trenýrky, zavedla ho do sebe a několikrát se pohnula. Za okamžik byl konec. Ada beze slova vstala a odešla do koupelny. Ani za sebou nezavřela dveře, takže zmatený a nic nechápající Bernard slyšel, jak hlasitě močí, jak splachuje záchod, jak se sprchuje. Pak vyšla ven, úplně nahá, s košilí přehozenou kolem krku jako šála. Bernard si s lítostí pomyslel, že se ani nedotkl jejích nádherných prsou. Ada vypnula plyn úplně, dala vajíčka vychladnout do studené vody, a zmizela v ložnici. Když se zase objevila, byla oblečená, vlasy měla jako vždy zapletené do tlustého copu a v ruce držela tašku, kterou nosila do práce. Do tašky dala vajíčka, bagetu, láhev s pitím, a aniž se na Bernarda podívala, procedila mezi dveřmi „Ahoj“ a odešla.

Kdyby Bernarda někdo přesvědčoval, že se nic nestalo, že si to jen vymyslel, možná by tomu i uvěřil.

Nevymyslel si to, ale nerozuměl tomu. Ada k němu v příštích dnech párkrát sama přišla pokoje, položila se do základní polohy, reagovala na jeho pohyby svými protipohyby, dokonce mívala i orgasmus, ale tvář měla odvrácenou a nikdy se mu nepodívala do očí. Pak se vždycky zvedla a beze slova odešla. A pokud byl doma Helmholtz, trpěl Bernard stejně jako dřív, když slyšel radostné zvuky z jeho pokoje.

Neodvážil se zeptat, proč k němu Ada vůbec chodí, protože se bál odpovědi.

11

Spustil se déšť. Liják. Kdo byl v té chvíli na ulici, promokl až na kůži.

John se vracel elektroautem do garáže. Byl už u ní, když si všiml Leniny na chodníku. Byla celá mokrá a choulila se do sebe, jak jen se člověk může choulit při chůzi. John se na ni

zahleděl a přehlédln velikou kaluž. Voda z kaluže ohodila Leninu od hlavy k patě. Lenina se otočila. Chvilí na sebe s Johnem zírali, pak Lenina odvrátila hlavu a rychle pokračovala v chůzi.

„Lenino,“ zavolal John, ale Lenina ho stejně nemohla slyšet.

„Představ si, ta smůla,“ řekl doma Helmholtzovi. „Vjel jsem do kaluže a pocákal jsem Leninu. Ze všech lidí ve městě právě ji!“

„A kde to bylo?“ zeptal se Helmholtz a zvedl hlavu od Zločinu a trestu.

„Skoro u garáže.“

„Takže tě jistě, napadlo, abys ji pozval do odpočívárny pro šoféry a řekl jí, aby si sundala všechno mokré oblečení? Potom jsi ji zabalil do deky, pustil naplno topení, rozvěsil její oblečení a uvařil jí čaj?“

„Ne, to mě nenapadlo.“

„Škoda že ses nedíval na pocitové filmy. Já sám jsem tuhle situaci použil aspoň v pěti scénářích. Ve Shakespearovi se o tom nedočeš. Potom bys projevil obavy o její zdraví, něžně zahrřival rukama její bosé nožky, třel bys jí ruce a lýtka, aby se rozproudila krev, a to by v tom byl Walter Reuther, aby se situace nevyvinula.“

„Ale já přece nechci, aby se situace vyvinula.“

„Opravdu?“

„Já jsem se s ní chtěl oženit! Navždy! A chtěl jsem dělat něco velkého, abych si ji zasloužil! Ale tady se nic velkého udělat nedá!“

„Velkého! A co kdybys udělal něco malého, užitečného a hned? I kdybys tedy nechtěl, aby se situace vyvinula, měl bys jít do té odpočívárny, aby nenastydla.“

„Seběhlo se to moc rychle,“ řekl John, ale pravda byla, že ho to nenapadlo.

„Tak se jí aspoň jdi omluvit za ty pocákané šaty,“ řekl Helmholtz.

Druhý den ráno Lenina zaklepala na Adiny dveře.

„Ado, není mi dobře. Mohla bys to dnes v práci vzít za mě?“

Ada ochotně souhlasila, poradila Lenině, že má zajít k lékaři, ohlásila, že přijde pozdě večer a odešla.

Lenina se vrátila do svého pokoje a lehla si do postele.

John si netroufal s Leninou setkat, a tak se vydal do jejího bytu v době, kdy měla být v práci. Nesl kytku a omluvný dopis (který napsal Helmholtz), a měl v úmyslu oboje nechat v Leninině pokoji na stole. Nedělal si starosti s tím, že se tam nedostane – ani na mužské, ani na ženské ubytovně se nezamykalo.

Lenina ale byla doma. Se zpocenými vlasy a zmuchlané noční košili nepřipomínala ani „nevinnost vestálčí“, ani „bucaté vtělení hanebnosti“. Lenina byla člověk stejně jako on, člověk, který může stejně jako on onemocnět. Totiž ne, že by to nevěděl. Kdyby se ho včera někdo zeptal, jestli je Lenina člověk, podivil by té hloupé otázce, ale pravda je, že o ní jako o člověku nikdy neuvažoval.

„Co tady chceš?“ vypravila ze sebe a rozkašlala se suchým kašlem.

Kašel nebyl dobrá věc. John si náhle vzpomněl, že Linda také jednou dostala kašel. Johnovi tedy bylo asi čtrnáct. Kašlala a pak těžce dýchala a měla horečku. John zavolal starého Mitsimu a ten přinesl nějaké bylinky. Potom přišel Popé a vařil z těch bylinek čaj, dával ho Lindě pít a podpíral jí u toho hlavu, dával jí obklady na čelo a na hrud', ale Lindě bylo čím dál hůř. Blouznila a mluvila o somě a vibrovakuových aparátech, Johnovi i Popému říkala Thomasi a dostávala záchvaty drásavého kašle.

Třetí den Popé před svítáním odešel. John vařil čaj a dával Lenině obklady a srdce se mu svíralo úzkostí, ale současně cítil nepatrné uspokojení, že je Popé opustil a projevil tím svou špatnou povahu.

Ale Popé se večer vrátil a přinesl krabičku bílých pilulek, což byl mocný bělošský lék, který si ale běloši nechávali pro sebe. Indiánům ho nedávali.

„To je od správce rezervace,“ řekl Popé.

„Jak to, že ti ho dal?“ zeptal se Mitsima, který přišel na noc, aby se John mohl vyspat.

„Důrazně jsem ho přesvědčil“ řekl Popé a víc nic k tomu nedodal.

Pak řekl Mitsimovi a Johnovi, že ty pilulky musí Linda užívat čtyřikrát denně, a že si to mají dobře zapamatovat, protože on bude možná muset utéct.

Ráno přišli policisté. Mitsima je viděl přicházet a Popé se schoval do sklípku. Mitsima ještě stačil na poklop naházet nějaké staré hadry, a policisté už vcházeli do dveří.

„Je tady muž, který se jmenuje Popé?“ zeptal se jeden z policistů.

Řekni ano, pomyslel si John. Řekni ano, a oni ho odvedou. Už k nám nebude chodit a nebude nosit Lindě meskal. Nebudou se spolu laskat na hnusném pelechu...

„Ne,“ řekl John.

Druhý policista se sklonil nad Lindou.

„Fordova noho,“ řekl. „Jeden z těch čmoudů ve vesnici řekl, že Popé šoustá s běloškou. Myslím, že kecá, ale podívej...“

„Ser na ni,“ řekl první. „Hledáme toho Popého. Tak kde je?“ obrátil se na Johna.

„Říkal...říkal, že ho asi budete hledat a ráno odešel...do Taos. Ano, říkal, že půjde do Taos.“

„Nelžeš, kluku?“

„Přísahám!“

„No tak dobře.“ Obrátil se na druhého. „Myslím, že ten kluk nekecá. Ve vesnici říkali, že Popého nesnáší. Kdyby tady ten Popé byl, tak by ho určitě prásknul.“

„Co s tou ženskou?“ řekl druhý. „Je bílá! Neměli bychom ji vzít do nemocnice?“

„Neměli. Podívej se na ni, jak vypadá. Bylo by pro ni lepší, kdyby natáhla bačkory. Jestli s ní ten chlap šoustá, tak to má za trest. Stejně se divím, běloška a podrží čmoudovi,“ řekl první, a zřejmě mu nepřišlo divné, že bílí zaměstnanci rezervace s indiánkami souloží běžně. Obrátil se na Johna a na Mitsimu. „A kdyby se tady ten Popé objevil, dej vědět, rozumíš?“

John přikývl, i když netušil, jakým způsobem by jim měl dát vědět, a kdoví, jestli to věděli oni.

Linda se uzdravila a Johnovi bylo nějakou dobu zatěžko Popého nenávidět.

Ale potom Popé zase nosil meskal, popíjel ho s Lindou, a pak se spolu zavírali v ložnici a John slyšel přes stěnu ty hnusné, ale podivně vzrušující zvuky. Na Lindinu nemoc a bílé pilulky zapomněl. Až doteď mu to úplně vypadlo z hlavy.

A pro toho správce rezervace přiletěl vrtulník a prý ho dopravil do nemocnice v Santa Fé. Do rezervace se už nikdy nevrátil.

A teď byla nemocná Lenina. John neměl bílé pilulky a netušil, odkud se berou. Neměl ani bylinky.

Namočil ručníky, vyždímal je a položil Lenině na čelo a na hrudník.

Koketní noční košilku měla úplně propocenou. John prohrabal její skříňku a mezi rozkošnými věcičkami našel jednu delší košili.

A pak neměl jinou možnost než z ní tu mokrou košilku svléknout.

Zatáhl za zip a rozevřel košilku. Nadzvedl rozpálené tělo a snažil se vyvléknout ruce a nedívat se přitom na prsa. Potom nadzvedl dívku v pase a košilku přetáhl přes hlavu, přičemž se upřeně díval na zeď.

Odhodil ten směšný kousek oděvu na podlahu. Dívka ležela na posteli nahá. Bezbranná a téměř v bezvědomí. Co kdyby...

Lenina se rozkašlala. John zatřásl hlavou, rychle ji oblékl do suché košile a přikryl.

A přikládal obklady. Jednou pomohl Lenině vstát a odvedl ji za záchod.

Lenina většinou pospávala, chvílemi se probouzela, stěžovala si, že ji všechno bolí.

Kupodivu se nedivila, kde se tam John bere.

„Myslíš, že umřu, Johne?“ zeptala se najednou.

To John samozřejmě nevěděl, ale řekl, že v Malpais viděl lidi, kteří měli podobnou nemoc, a že většinou neumřeli.

„Stejně je milé pomýšlení, že i po smrti můžeme být ještě prospěšní komunitě. Náš fosfor... Johne, nevíš, kde je tady krematorium?“

Ale než John stačil odpovědět, znovu usnula.

Večer přišla Ada.

„Profroda, co jí je?“ řekla, když uviděla, v jakém je Lenina stavu. „Co říkal doktor?“

„Doktor... totiž...“

Johna ani ve snu nenapadlo volat v obyčejné chřipce doktora. Viděl spoustu lidí, kteří ji měli, a většinou se uzdravili. A pokud někomu bylo souzeno umřít, tak umřel.

„Tys nezavolal doktora, Epsilone?“ vykřikla Ada a vyběhla na chodbu k telefonu.

John chvíli bezradně postával, a pak se vytratil.

Za dva dny bylo Lenině lépe. Pořád ještě byla příliš slabá, než aby se jí chtělo vstát z postele, ale už neprospala celý den. Na televizi se jí dívat nechtělo, protože se na ní daly chytit jenom argentinské televizní stanice s nudnými teleromány. Vytáhla tedy z pod postele poloprázdnou bedýnku s knihami. (Většinu knih si půjčila Ada.) Škoda, že jejího Shakespeara pro mládež měl pořád Helmholtz. Prolistovala zbývající knihy a vybrala si jednu, ve které bylo hodně obrázků. Jmenovala se Jane Eyre.

Na té knize bylo příjemné, že se tam vulgární lidská živorodost příliš nezdůrazňovala. Jediná „matka“ tam byla nepříjemná paní Reed. Dále se ukázalo, že už v té době existovala civilizovaná výchovná zařízení pro děti, i když velmi primitivní a nepohodlná. Janina rozumná kamarádka Helena Lenině v něčem připomínala Fanny, a když zemřela, bylo Lenině do pláče. Pan Rochester byl podivný člověk a těžko říct, co na něm Jana viděla. Ale bylo dobré, že si od něj nenechala nic líbit, i když to byl podle všeho významný člověk a Jana byla asi obyčejná Beta, protože dělala práci, kterou obyčejně dělají Bety. Když se pak ukázalo, že si pan Rochester nemůže Janu vzít, protože už má jednu „manželku“, odložila Lenina knihu, opřela se o polštář a zamyslela se. Už věděla, že v barbarských dobách spolu ženy a muži nesměli spát, pokud „neuzavřeli manželství“. A také věděla, že tento zákaz často překračovali. Proč ale Jane Eyre neodjela s panem Rochesterem, když by se nikdo nemusel dovědět, že se za něj „neprovádala“? Patrně to bylo tím, že je pro člověka není dobré, když dělá věci, které nepokládá za správné, i když o nich kromě něj nikdo neví. Takový člověk si přestane vážit sám sebe, a pak se může stát, že si ho přestanou vážit i ostatní. Zkusila si představit, že by po ní John chtěl nějakou morálně špatnou věc – třeba aby slíbila, že už se nikdy nevyspí s jiným mužem – a její svědomí by jí řeklo, že nic takového po ní John chtít nesmí. Ale má člověk právo způsobit svým morálně správným jednáním způsobit utrpení tomu, koho má rád? *Kde city jednotlivce klíčí, tam se komunita ničí.* Jenže každý ví, jak je škodlivé a nezdravé odepírat si to, po čem člověk touží. *Nikdy neodkládej na zítřek potěšení, které můžeš mít už dnes.* Z toho neřešitelného rozporu ji začala bolet hlava. Sáhla do nočního stolku po tubičce se somou. Tubička byla prázdná a Lenina neměla dost sil na to, aby si došla do lékárny. A přitom, řekla si, už jsem spoustu příkázání komunity porušila, a přitom si sama sebe vážím pořád stejně. Že by nešlo ani tak o příkázání společnosti, ale příkázání, která si

člověk ukládá sám? Vždyť Jane se nebála postavit proti společnosti. Existuje tedy více než jedna morálka, jedna, kterou člověku ukládá společnost, a jiná, kterou si ukládá sám? Bylo by dobré si o tom promluvit s někým chytrým a tolerantním. Možná s Bernardem.

Řekla si, že to zatím nechá být, a vrátila se ke knize.

Ten St. John Rivers – vždyť vypadal úplně jako John! Lenina sice netušila, co jsou „aténská ústa a brada“ nebo „antický vzor“, ale „velké modré oči s hnědými řasami“, „světlé zvlněné vlasy, nedbale přičísnuté“, „vysoké čelo“, které teď opravdu bylo „bílé jako slonovina“, to byl opravdu John. Dokonce sedělo i to, že „nebudil dojem moc mírné, povolné, poddajné, dokonce ani klidné povahy“, a že budil dojem, „že je v podstatě člověk neklidný, snad i tvrdý, možná ctižádostivý“. Lenina čekala, že se teď Jana zapomene na pana Rochestera – že se ukáže, že pana Rochestera měla ráda jenom jako Lenina Henryho – ale dopadlo to jinak.

Horečka přešla a Lenina se cítila téměř v pořádku, ale lékař trval na tom, aby ještě zůstala doma. Na ostrovech se pořád zápasilo s nedostatkem léků, takže se lékaři snažili předcházet nemocem i recidivám. Každá nemoc se musela pořádně vyležet a vyléčení museli odpočívat aspoň týden nebo čtrnáct dní.

Lenina se povalovala po křesle. Četla další knížku z bedýnky. Jmenovala se Dáma s kaméliemi.

Ukázalo se, že za starých časů existovaly ženy, které žily normálně, a většině mužů to nejspíš nevadilo. Jenže ta Markéta měla smůlu, že se zamilovala do hloupého Armanda, kterému to vadilo. A nechala se přesvědčit, aby žila tak, jak chtěl on, a ještě ji to udělalo šťastnou...

Markéta se vrátila k normálnímu životu, ale trápila se a nakonec umřela. Lenině nehrozilo, že umře, netrpěla „souchotinami“, ale jak by mohla být šťastná bez Johna?

Rozplakala se lítostí nad Markétou i nad sebou a nevšimla si, že přišla Ada.

„Už je ti dobře?“ zeptala se.

„Ano. Myslíš, že bych už měla jít do práce? Doktor říkal...“ Lenina měla trochu špatné svědomí z toho, že Ada musí pracovat ve skleníku místo není.

„Ne, ale nechtěla by ses podívat na Johna?“

„Na Johna? Proč?“

Ada jí vysvětlila, že John také onemocněl chřipkou, ale nastaly u něj „bakteriální komplikace“ a musel týden ležet v nemocnici. Teď už je doma, ale je zesláblý a potřebuje, aby se o něj někdo staral. Bernard, a hlavně Helmholtz se starali, ale teď už se oba musí vrátit do práce a nahradit všechno, co zameškali. Nemohla by se dnes postarat Lenina? Není to náročné, jenom dohlédnout, jestli něco nepotřebuje, a také mu ohřát jídlo, které pro něj Helmholtz nechal v ledničce. A také dohlédnout, aby si vzal léky.

„Myslíš, že bych měla?“

„Nechtěla bych to po tobě, kdyby to nebylo nutné. Vlastně by to po nikom neměli chtít. Měli si ho nechat v nemocnici, když ještě nedobral léky. Říkala jsem to Helmholtzovi. Ale on že ne, že jsou přátelé. A víš, proč ho vlastně poslali domů?“

„Protože potřebovali jeho místo v nemocnici?“

„Protože. Tady. Zůstává. Jenom. Jedna. Sestra. A. Doktorka Alma. Ostatní jedou na celoostrovní školení o bezbolestné dekantaci. Věřila bys tomu?“

„Ne.“

„Prý usilovali pět let o to, aby se ta konference mohla uspořádat. Takže si to nechtějí nechat ujít.“

„Bezbolestná dekantace? Bolí dekantace hodně?“

„To bys měla vědět spíš ty, ne? Pracuješ přece na středisku.“

„No, nevím. Dekantovala tam zatím jenom doktorka Alma, a ta vypadala docela klidně, a pak ta dívka, co se skoro hned po dekantaci vykláněla z okna a volala na své chlapce, až ji museli napomenout...“

„V některých starých knížkách se psalo o tom, že dekantující dívka třeba dva dny křičela, až tuhla krev v žilách, a její chlapec svíral hlavu v dlaních a vyčítal si, že to způsobil – a některé dívky při dekantaci umřely.“

„To je hrůza! Ještě že je s tím konec! Aspoň v civilizovaném světě.“

„Ale zdá se, že asi tak sto let po Fordu to bylo jinak. Někdo našel staré obrázky z dekantačních nemocnic. Dekantace tehdy byla tak snadná, že se z toho stala společenská událost. Dívky chodily do dekantačních nemocnic se svými chlapci a kamarádkami. Plavaly tam v bazénu a hrály si s míčem. Podle všeho všechny problémy s dekantací působilo nějaké porodnické násilí. Takže o tom se budou na té konferenci radit.“

„Tak doufejme, že na něco přijdou. Kdybych měla někdy nedejforde dekantovat, chtěla bych u toho hrát květinový bowling.“

„Takže půjdeš k Johnovi?“

„Ale nebude se zlobit, když tam přijdu? On je divný, připadá mu nesprávné, když děvčata sama chodí za hochy.“

„Myslím, že se zlobit nebude. A kdyby, snadno bys mu utekla.“

12

John ležel v posteli, a když Leninu uviděl, přitáhl si přikrývku až k bradě.

„Promiňte, promiňte, Lenino, že vás nemohu přivítat důstojněji,“ blábolil v panice.

„Myslím, že po těch událostech bychom si už mohli tykat, Johně,“ řekla Lenina a bez okolků si přitáhla židli k jeho posteli a posadila se na ni.

„A proč jste... jsi vlastně tady, Lenino?“

„Copak tě nesmím navštívit?“

„Ne... totiž ano. Chtěl jsem se zeptat, proč jsi na ostrově.“

„Kvůli tobě, Johne. Když mi Jeho Fordstvo řeklo, že tě sem pošle, poprosila jsem, abych směla jít s tebou.“

„To znamená, že mě máš aspoň trochu ráda?“ zeptal se John. Vypadal nezvykle mírně. Asi to bylo tím, že byl oslabený nemocí.

„Až do nejjemnějšího vlákna mé bytosti,“ řekla Lenina jako Jane Eyre.

„Máš mě ráda natolik, abys mi řekla pravdu?“ zeptal se John.

„Pravdu o čem?“

„Co se vlastně stalo. Prý jsem provedl velmi špatné věci. Ale nedokážu si na ně vzpomenout. Prý jsem zneuctil spoustu dívek.“

„Jako, že ses s nimi vyspal? Tolik jich zase nebylo. Podle mých...“ Lenina se zarazila, protože si uvědomila, že mluvit o svých zkušenostech by nemuselo být právě šťastné. „...podle mého názoru jich nemohlo být víc než pět nebo šest. Ale na tom nic není. Ty dívky se tím chlubily v televizi. Měly svých ,pět minut slávy‘, jak by řekl Bernard.“

„Proboha! Ony o tom vyprávěly v televizi!“

„Vyprávěly a přeháněly. Aspoň si myslím.“

„A je pravda, že jsem připravil nějakou pannu o čest?“

„Cože?“

„Je pravda, že jsem znásilnil nějakou pannu?“ zopakoval John otázku, jak měl zato, srozumitelněji. Lenina si naštěstí vzpomněla na rozhovor s Mustafou Mondem.

„Proforda, to ne! S žádnou ,pannou‘ ses nemohl setkat. Ve Světovém státě není jediná dospělá žena, která by byla ,panna‘.“

„Tak proč mi to říkali? Obelhali mě snad?“

Lenina dlouho mlčela.

„Obelhali mě?“ naléhal John.

„Ne. Určitě nepoužili to slovo. Ta dívka, o které mluvili, jsem já.“

„Takže já jsem to opravdu udělal? A co ty? Také ses také chlubila v televizi?“ řekl John s veškerým hněvem, jakého byl v tu chvíli schopen.

„Ne! Jak bych mohla! Jak bych se mohla chlubit něčím tak hrozným! Jak bych se mohla chlubit tím, že sis mě vzal násilím!“

„Násilím! Jako Tarquinius Lukrécie?“

„Ty lidi neznám. Ale ano, tohle jsi udělal.“

„Jenže Lukrécie byla cudná žena. A u vás platí, že ženy patří všem. Takže to potom znásilnění není znásilnění. Nebo to platí jenom mezi vámi lahvouny?“

„*Všichni si navzájem patříme.* To není totéž.“

„Tak tedy není. Ale ty jsi to chtěla, že? Copak sis pro to nepřišla? Copak jsi nepřišla ke mně domů a nesvlékla se jako nějaká kuběna?“ Byl by vypadal docela hrozně, kdyby neležel v posteli v pomačkaném pyžamu a kdyby po těchto slovech nedostal záchvat kašle.

„Chtěla. Ale ne takhle.“

„Takhle nebo jinak. Je to tvoje vina. Já jsem se chtěl ovládnout, nevzpomínáš si? Nechtěl jsem to. Opravdu si nevzpomínáš? Utekl jsem před tím, snažil jsem se to ze sebe vymlátit, ale tys mi nedala pokoj! Tys mě pronásledovala až tam!“ Znovu se rozkašlal a dlouho nemohl přestat. Kašlal, až mu začaly téct z očí slzy.

Když ho záchvat kašle přešel, řekl téměř šeptem:

„Nechtěl jsem to udělat. Nikdy jsem to nechtěl. Chtěl jsem tě zabít.“

„Proforda, proč?“

„Protože jinak jsem nemohl zvítězit nad svým chtíčem.“

„A pořád mě chceš zabít?“ To je divné, pomyslela si, mluvíme o takových věcech, jako by to byla nejvšednější věc na světě.

„Už ne.“ John se položil na záda a zadíval se do stropu, jako by tam hledal slova. „Ze dvou důvodů. Už je pozdě. Byl to marný boj. Moje ctnost shořela jako papír. A potom – nemohl bych bez tebe žít, Lenino.“

„Máš mě tedy ještě rád?“

„Z celé své prohnílé duše.“

Chvíli seděli mlčky.

Potom Lenina řekla: „Hodně jsem přemýšlela, John. Ty o sobě říkáš, že jsi špatný člověk, ale i já jsem špatná. Ale jinak, než si myslíš. Ne proto, že jsem kuběna – na Pevnině jsem normální slušná dívka.“

„Ano, vysvětlili mi to. Slušná dívka podle tamější morálky.“

„Jenže to už taky nejsem. Jinak bych tady teď nebyla, víš? Milovat jednoho člověka je asociální. Kde city jednotlivce klíčí, tam se komunita ničí. Nemůžeme se smířit s tím, že nejsme dokonalí, a mít se rádi takoví, jací jsme?“

„Možná. Já ji neopustím, jestli mne jen miluje, a to se zdá, vždyť bych si i kurvu vzal, kdybych věděl, že mě má ráda.“

„Co – co to zase povídáš?“

„To řekl jeden básník. Před dávnými a dávnými lety.“

„A proč pořád mluvíš jako nějaká knížka?“

„A proč ty mluvíš jako hypnopedická páska?“

„Nemluvím jako hypnopedická páska – totiž někdy ano, Henry a Bernard se mi kvůli tomu smáli. Je to tím, že jsem ty věci slyšela mockrát. Teď vidím, že jsou některé věci jinak, než mě učili. Ale já jsem Beta. Jsem ráda, že jsem Beta, protože Alfy musí těžce pracovat, ale taky to znamená, že nejsem tak chytrá jako Alfy a je pro mě těžké přemýšlet. Jenže ty bys mohl být Alfa, kdyby se ti dostalo řádné predestinace – máš postavu jako Alfa a vůbec. Tak proč nemluvíš normálně?“

„Sama jsi to řekla. Já nejsem Alfa, jsem divoch, primitiv. Nikdy jsem nechodil do školy. Ta slova z knížek mi pomáhají říct, co si myslím.“

„Aha. Takže když ty povídáš ty divné věci z knížek, je to stejné, jako když já říkám něco z hypnopedické pásky?“

„Kdepak! Nebo ano. Možná je to trochu podobné. – Jeden člověk mi říkal, že lahvouni mají vymytý mozek. Že nemohou za to, co dělají. Je to pravda?“

„Lahvouni – to jako mají být lidé, co se normálně dekantovali z láhve?“

„Dejme tomu.“

„Henry říkal, že lidé mohou za to, co dělají. Jinak by nebylo možné je trestat. Ale predestinace to lidem usnadňuje.“

„A znesnadňuje jim něco jiného...“

„Ano.“

„Třeba mít děti...“

„Ach ne, to je hrozná představa!“

„Pro moji matku určitě. A přitom, já bych tak rád měl dítě.“

„Ne! Nemluv o takových věcech!“

„Je to opravdu tak hrozná představa?“

„Asi jako pro tebe představa, že se se mnou vyspíš – bez toho – jak tomu říkáš – řádného sňatku.“

Zase chvíle ticha.

John vypadal najednou velice vyčerpaně.

„Lenino,“ řekl. „Nebudeš se zlobit, když se chvilku prospím?“

„Ne. Mám jít domů?“

„Zůstaň tady. Mohla bys mi něco zazpívat? Umiš A, B. C a vitamínek D?“

„Umím. To umí každý.“

Zpívala postupně všechny písničky, na které si vzpomínala z dětské výchovy, a John opravdu usnul.

Lenina napůl spustila žaluzie. V pološeru na ni samotnou padla únava. John ležel na boku a na kraji postele byl kus místa.

Když si lehnu oblečená, snad se nic nestane, pomyslela si. Sundala si boty a lehla si co nejdříve ke kraji, ale přesto se Johna trochu dotýkala. Ale usnout nemohla. Ležela v posteli s mužem, aniž by použila malthusiánský prostředek. Nesmysl, nic se nestane, říkala si. Ale myšlenka na to, že něco zanedbala, jí nedopřála klid. Opatrně vstala, sáhla do svého malthusiánského pásu a dala tu věc na její místo.

Nic se nestane, pomyslel si John, když se v noci napůl probudil a zjistil, že Lenin leží vedle něj. Posunul se, aby jí udělal víc místa.

Podruhé se probudil až před ránem. Lenina ležela na zádech a spala jako dítě.

John se nad ní naklonil a pozoroval její obličej. Pak natáhl ruku a dotkl se jejích vlasů. Lenina otevřela oči.

„Je to jen sen, že?“ zašeptal. „Je to jen sen.“

„Lásko moje,“ řekla.

Natáhla se k němu a políbila ho. Znovu ucítil to elektrické chvění na rtech, ale tentokrát se mu nebránil. „*Pojď, dej mi tisíc polibků a sto, a ještě tisíc, ještě jednou sto, a takhle dále, stokrát, tisíckrát...*“

„Jsi vzduch, díky němuž žiji, jsi voda, kterou denně piji.

Jsi zářící měsíční svit, jsi mé velké lásky cit...“⁸

Jak už víme, i Lenina milovala poesii, i ona znala slova, která zpívají a unášejí.

Položil ruku na jezdec zipu na její halence.

„Že se mi to jenom zdá? Není to skutečnost:“

„...v uších zvláště zvucí, do zbláznění, a do náručí tmy se noří světlo mých očí... Když se dívám do tvých očí, hlava se mi skoro točí.

Jsou hluboké jako nejhlubší oceán, který se vlní jen kvůli nám.

Budu Tě navždy milovat a svými polibky zaplavovat.“

„*Dvě prsů tvých mladé laňky jsou. Jsou dvojčata to jedné gazely a na pastvě jsou mezi lotusem.*“ (John kromě antické poesie četl i Píseň písní.)

„Jak popsát mám to, co k tobě cítím, nic neznám a do propasti lásky se řítím. Řítím se do tajů něhy a vášně, stoupám tam, kde jen s tebou mi bude krásně. Do světa, kde dlaní obejměš hvězdy a měsíc, do říše, kde jeden polibek znamená tisíc...“

„*Břicho tvé — pšenice kupa, hrazená kolem lotusem.*“

⁸ Toto a další <http://www.sms-kou.cz/prani/zamilovane-sms-laska/>

„Tam, kde slunce všem vládne, říše, kde sníh pod nohama taje. Stoupám tam, kde smím mít lásku a tebe, stoupám do výšin, stoupám do neznáma, já stoupám do nebe...“

„Můžu teď k tobě?“ zašeptal John.

Lenina přikývla.

Ale Johna v tu chvíli zamrazilo. Pronikavý výkřik: „Takhle to nechci! Takhle to nemá být! Takhle to není správně!“ A potom odpor bránícího se těla. Jenže Lenina ho objala nohama a přitáhla ho k sobě.

„Ponoř se se mnou do krajiny snění, i když sen, co prožijem, skončí v zapomnění.“

„Takhle to bude správně?“

„Dotykům ráje oddej se se mnou, však cesta tam nejhezčí je ve dvou...“

Lehce do ní vklouzl a ona ho přijala.

„Když se tvá touha, to, co sis přál, snad přece jen splní, ač jsi už nedoufal – ach, to je srdci nejdražší... Nebyl to sen. Lenino, musíme se vzít.“

„Vždyť už jsme se vzali,“ řekla Lenina a rozkošnický se protáhla. „Ale můžeme znovu a znovu a znovu... Počkej, ty myslíš ‚navždy‘?“

„Navždy.“

„Myslíš, že se navždy budeme milovat?“

„Přisahám při všem, co je mi svaté.“

„Jane Eyre říkala, že četla v knížkách, které napsali muži, že ‚manželova horoucí láska nikdy netrvá déle‘ než půl roku. Manželé, to jsou ti muži, kteří si vzali ženy navždy, chápu to dobře?“

John se zamyslel. Nechtěl lhát, a tak se smažil vzpomenout, jestli znal nějaké lidi, kteří se milovali déle než půl roku. V Shakespearovi všichni milenci buď zemřeli, nebo hra skončila dřív, než spolu strávili delší dobu. Ale...

„Filemon a Baucis. Strávili spolu celý život, a jejich jediné přání bylo, aby zemřeli v jeden den.“

„Johne, já nevím, jestli dovedu s někým strávit celý život. Ale budeme spolu chodit, chceš?“

„A... můžeš mi slíbit, že nebudeš mít jiné muže?“

„Celou dobu, co s tebou budu chodit, nebudu mít jiné muže. Ach, Johne, to je tak hrozně neslušné! Kdyby to tak slyšela Fanny!“

„Johne, chceš snídani?“ Ve dveřích stál Bernard. „Vidím, že nechceš,“ řekl a rychle vycouval. Ale za chvíli – to už se Lenina oblékala – nakoukl do pokoje znovu. „Zdá se, že už je ti dobře,“ řekl vztekle. „Takže by sis mohl přestat nechat obsluhovat, nemyslíš?“

„Zdá se, že John konečně získal lásku své matky,“ mumlal si, když mizel ve svém pokoji.

„Co se mu stalo?“ podívala se Lenina.

„Asi se na nás hněvá.“

„Ale proč? Nic jsme mu neudělali.“

„Co když žárlí? Třeba tě také miluje.“

„Nemiluje. Myslím, že mě dřív měl rád. Ale pak by si měl přát, abych šťastná.“

„Třeba i s jiným?“

„Ano. Vždyť já bych mu také přála, aby byl šťastný. Copak ty bys mi nepřál, abych byla šťastná – třeba s Helmholtzem?“

„Ne, Já chci, abys byla šťastná se mnou.“

„Tak dobře. Udělej mě šťastnou ještě jednou, než budu muset jít domů.“

„Stačí ti tak málo ke štěstí?“

„Ne, ne, kdepak. Večer zase přijdu a budeme šťastní celou noc. Líbej mě, líbej, už mě máš...“

„Byl jsi svět, ve kterém jsem chtěla žít,
byl jsi voda, kterou jsem chtěla pít.
Byl jsi slunce, které mi denně svítilo,
byl jsi srdce, které mé srdce rozbušilo.
Teď jsi oheň, který ve mně stále hoří,

a jsi láska, po které moje láska pořád touží!
V životě ti nikdy nebudu lhát,
v tomhle mě vážně můžeš brát.
Jestli ty mě upřímně milovat budeš chtít,
já nebudu mít důvod od tebe odejít!“

Lenina si zpívala v koupelně, zpívala si v kuchyni při snídani.
A přitom John nebyl dobrý milenec. Vůbec se nevyznal v tom,
jak uspokojit ženu. Naštěstí Lenina patřila k těm šťastným,
kterým, jak jednou řekl bodře Benito Hoover, „ho tam stačí
vsunout a přijde to samo.“ Chudák John, jak se vylekal, když
to na ni přišlo! Myslel, že dostala nějaký záchvat. Ale všechno
bude, jak má být! Johne, miláčku! Muchlej mě, až mě
umuchláš!

„Co pořád máte s tou pneumatičností?“ zeptal se John
Helmholtze, když ho příště uviděl. „Tahle je pneumatická,
tamta je pneumatická, jiná zase není pneumatická... Co to
znamená?“

„Že umí dobře...“ Helmholtz několikrát uhodil pěstí pravé
ruky do dlaně levé. „Že je dobrá v posteli.“

John polkl a na okamžik stiskl rty. „A to dovedou od přírody,
nebo se to musí učit?“

„Myslím, že to je od přírody,“ řekl Helmholtz. „To se asi
naučit nedá.“

„Aspoň že tak,“ řekl John.

Třetí část

1

Jednou v noci, když Bernard „vykonával na Adě pohlavní styk“, cvakly dveře.

Ada Bernarda odsunula a nahá vyběhla z pokoje.

„Helmholtzi!“ vykřikla radostně. „Totiž – Johne, to jsi ty?“

John na ni chvíli zíral. Pak si symbolicky odplívl. „Kozli a opice!“ řekl a zmizel ve svém pokoji.

Do rána nespál. Slyšel, jak Ada Bernardovi něco rozčileně říká a pak odchází. Potom Bernard klepal na jeho dveře. John mu neotevřel.

John se děsil myšlenky, že o tom bude muset říci Helmholtzovi. Věděl, že lahvouni nejsou tak choulostiví, pokud jde o takové věci, ale Bernard je Helmholtzův přítel a Adu Helmholtz miluje. Pravděpodobně nezabije ani jednoho z nich, ale přesto je pravděpodobné, že tato událost rozvrátí jeho duši a vztah mezi nimi.

Ráno Bernard ještě jednou zaklepal na Johnovy dveře, ale John opět nereagoval, takže mu nezbylo než odejít do práce, aniž by s Johnem promluvil.

Když ráno Helmholtz přišel, čekal na něj John nevyspalý, bledý, s kruhy pod očima.

„Johne, co se děje?“ řekl Helmholtz, který byl též unavený po dni a noci strávených na lodi, a ze všeho nejméně si přál řešit nějaký Johnův morální problém.

„Jde o Adu,“ řekl John.

„Co se děje? Co je s ní?“

„Posaď se. Nejdřív se posaď.“

„Ne! Řekni mi to hned!“

John se nadechl. Teď to přijde.

„Ada... dělá zvíře se dvěma hrby... s Bernardem.“ John čekal, že dostane ránu jako posel špatných zpráv a napřímil se, aby ji přijal hrdě.

„Cože dělá?“

„Smilní s ním.“

Helmholtz na něj chvíli zíral, a potom se s úlevou rozesmál.

„Proforda, John! Tys mě vyděsil. Chvála Fordu, že se nic nestalo. Tohle mi nedělej.“

Podle všeho nepochopil, co mu John řekl.

„Ale vždyť ona se s ním vyspala. Nebo aspoň chtěla. Jsem si tím jistý. Viděl jsem, jak vyšla nahá z jeho pokoje.“

Helmholtz vzal Johna kolem ramen a přiměl ho, aby se posadil ke stolu.

„John, já o tom vím. Nemohli jsme se s Adou dívat, jak se ten chudák trápí, tak jsme se dohodli, že mu trochu ulevíme.“

„A tobě to nevadí?“

Helmholtz se sebevědomě zasmál.

„Vadilo by mi, kdyby se ukázalo, že je lepší než já. Ale to ani v nejmenším nehrozí.“

„Nevadí ti, že tě Ada nemiluje?“

„Ale ona mě miluje.“

„Tak jak může...“

„Ona chce Bernardovi pomoci. Dělá dobrý skutek, chápeš? Jenže,“ povzdechl si Helmholtz, „pravda je, že to nepomáhá, a Adu už to přestává bavit. Chudák Bernard asi potřebuje vášnivý vztah. No, v tom mu si nepomůžeme. Ale aspoň jsme se pokusili.“

„Co jste to za lidi,“ řekl John.

A tehdy se rozhodl, že už s nimi nemůže zůstat. Najdou si s Leninou vlastní byt.

„Musíme si najít vlastní byt,“ řekl John, když leželi s Leninou v posteli v jejím pokoji.

„Proč? Copak nám není dobře?“

„Nemáme dost klidu. Nemáme dost soukromí. Pořád abych napínal uši, jestli někdo nejde.“

„A co na tom? Proč by nemohli vědět, že se máme rádi? Copak je láska něco tajného?“

„Některé věci žádají soukromí.“

Lenina myslela, že je to obráceně. Některé věci jsou *jediné*, které se dají dělat v soukromí. Ale v civilizovaném světě není důvod soukromí *vyžadovat*.

„To bylo dřív. V pravěku. Lidé se při tom schovávali, protože u toho nedokázali věnovat pozornost ničemu jinému, takže byli zvlášť zranitelní. Jenže když žádné nebezpečí nehrozí, není důvod se s tím tajit.“

„Já bych se s tím přesto raději tajil. Najdeme si byt.“

„A to v něm budeme sami?“

„Copak v tom tvém civilizovaném světě lidé nemají svoje byty?“

„Mají, ale chodí tam jenom přespávat. A málokdy *sami*.“

„To snad ani nechci vědět,“ řekl John. „Když si představím, že...“

„Tak dobře, najdeme si byt,“ řekla Lenina rychle, protože se lekla, že na Johna přijde ta jeho nálada. „Ale nebudu tam muset být pořád zavřená, že? Budu moci sportovat a bavit se, že?“

„Ale samozřejmě.“

John odjel se svou dodávkou do campu, Helmholtz na moře, ale Ada se neobjevila.

Když se Helmholtz vrátil, přišla i Ada, ale odešla současně s ním. Uplynul týden, a nenastala situace, kdy by byl Bernard s Adou v bytě sám. Co se stalo? Bojí se snad Ada setkání s Johnem? Rostlo v něm nesnesitelné napětí.

S bušícím srdcem a s žaludeční nevolností zkusil Adě zatelefonovat. Telefon vzala nějaká Evelyn a řekla mu, že Ada není doma. Zkusil to ještě dvakrát se stejným výsledkem.

V polovině příštího týdne přišel domů. Ada myla nádobí a Helmholtz se sprchoval.

„Ada, musím s tebou mluvit,“ řekl Bernard stísněně.

„Ne, nemusíš.“

„Ale já ti musím říci...“

„Není o čem mluvit.“

„Ado, ty si děláš starosti kvůli Johnovi? Nemusíš, John tady skoro nebývá.“

„Nedělám si starosti kvůli Johnovi.“

„Tak proč... Udělal jsem ti něco?“

„Bernarde, nic jsi mi neudělal. Jenže já už prostě nemůžu, chápeš?“

„Tak proč jsi...“

Šumění sprchy utichlo a z koupelny vyšel Helmholtz s osuškou kolem pasu.

„Děje se něco?“

„Prosím tě, Helmi, vysvětli mu to,“ řekla Ada. „Já nemůžu.“ A zmizela v Helmholtzově pokoji.

„My jsme ti chtěli pomoci,“ řekl Helmholtz. „Viděli jsme, v jakém jsi napětí. Mysleli jsme, že se ti uleví, když uspokojíme tvoje tělesné potřeby. Ada byla tak hodná, že souhlasila. Jenže tobě to nepomohlo a Ada už to nezvládá. Budeš muset svoje potřeby vyřešit jinak, Bernarde.“

„Takže vy jste se takhle domluvili? Ada to ve skutečnosti nechtěla?“

„Ada myslela, že jí to nebude vadit. Všichni si navzájem patříme, že? Tak proč neudělat radost kamarádovi?“

Bernard stál se sevřenými pěstmi.

„A já jsem myslel... Vlastně jsem nechápal... To je tak ponižující!“

Vběhl do svého pokoje a zavřel za sebou dveřmi.

Odešel z Londýna na ostrov a nebylo to k ničemu dobré. Musí se odtud dostat. Musí pryč od Helmholtze, Ady a Johna. Napiše Jeho Fordstvu, poníží se, slíbí, že už bude vzorně zachovávat pravidla Komunity. Zaslouží si ještě jednu šanci, Vždyť vlastně nic neudělal, že? To Helmholtz a John ho zatahli do průšvihů.

Chodil po svém malém pokoji jako vězeň v cele. Pak si sedl ke stolu, vzal papír a pero a začal psát.

„...A doufám, že Vaše Fordstvo bude pokládat za užitečné informace, které jsem Mu poskytl. Domnívám se, že skupina Opravdových lidí není zatím nebezpečná, avšak v budoucnosti by její nebezpečnost mohla vzrůst. Kdyby to Vaše Fordstvo pokládalo za užitečné, rád poskytnu další informace.

Jen bych chtěl zdůraznit, že můj přítel John pravděpodobně zcela nechápe, o co se jedná, a ona skupina zneužívá jeho naivitu. Přimlouvám se tedy, aby s ním bylo naloženo shovívavě.“

Podepsal se, vložil dopis do obálky, nadepsal adresu a šel jej hodit do schránky dřív, než si to rozmyslí.

Cestou zpátky potkal Sally Brown. Se vstřícným úsměvem se k němu rozběhla.

„Ach, drahý pane Marxi! Jsem tak ráda, že vás vidím! Vaše rady nám tolik pomohly!“

Bernard si nepamatoval na žádné rady, které by mohly někomu pomoci.

„Nechcete si se mnou o tom popovídat?“

Nechtěl.

„Co kdybychom si zašli na somapivo?“ pokračovala Sally.

Inu, proč ne. Somapivo by mu mohlo udělat dobře.

„Opravdu se nechcete přijít podívat, jak se synem žijeme?“ zeptala se Sally po druhém půllitru a olízla si rty.

Je matka, pomyslel si Bernard. Možná pro mě ta pravá. Pořádné ženy mě nechťejí, co mi tedy zbývá než se matčit s matkou.

Očekával, že její byt bude zpustlý a špinavý. Podobný Lindině chatrči v rezervaci. Ale Sally měla malý, vzorně uklizený domek vonící pasou na podlahy a „svěžími“ čistícími prostředky.

„Což abychom se nejdřív seznámili?“ řekla Sally a zavrtěla boky.

Samozřejmě, že skončili v ložnici. Bernard zjistil, že ho myšlenka, že ta žena je matka, překvapivě vzrušuje. Jako by se propadal do hlubin divoštství a zvířeckosti. Jako by ho do sebe vtahovala sama příroda. A současně jako by se oddával nejsprostější zkaženosti. V životě nezažil takovou rozkoš. Objevil snad v sobě perverzi?

Ve skutečnosti se ta žena nelišila od jiných žen. Kdyby nevěděl, že je matka, nepoznal by to. A pneumatická byla jako ta nejctnostnější dívka.

Když přišel domů, našel v obýváku Helmholtze a Adu. Ada seděla Helmholtzovi na klíně, Helmholtz měl ruku pod její košili, Ada jednou rukou hladila jeho rozkrok a druhou rukou otáčela stránky svého sešitu s technickými nákresy.

„Vyspal jsem se se Sally,“ řekl Bernard vyzývavě.

„Tos dobře udělal,“ řekl Helmholtz. Nejspíš to na něj neudělalo valný dojem.

„Je to matka,“ řekl Bernard.

„Takových je.“

„Tobě by nevadilo, kdyby tvoje milenka byla matka?“

„Hlavně, že to nevadí tobě. Co je komu po tom?“

Takže Bernardovo dobrodružství přišlo nazmar. Ford ví, že v té hnusné záležitosti nechtěl pokračovat. Ale v hloubi duše věděl, že k Sally půjde znovu.

Zvláštní bylo, že si ráno nedokázal vybavit pocit, který ho přiměl napsat ten dopis.

Možná by ho ještě mohl získat zpátky. Vydal se na poštu, aby jej získal zpátky. Jenže cestou uviděl poštovní auto, které odjíždělo k přistávacímu místu vrtulníků. Ano, dnes přilétá

poštovní vrtulník. Jak na to mohl zapomenout? Den, kdy přicházely dopisy, balíčky, zprávy ze světa.

A už nic nezabrání tomu, aby Mustafa Mond dostal jeho dopis. Ale co na tom, řekl si. Určitě dostává tolik dopisů, že si toho mého ani nevšimne. A zahnal myšlenku, že včera doufal v pravý opak.

„A proč vlastně Bernarda nechceš?“ zeptal se Helmholtz Ady.

„Protože nechci.“

„To není odpověď.“

„Je to jediná správná odpověď. Nemusím mít důvod. Nic Bernardovi nedlužím.“

„Ale bez důvodu bys ho neměla odmítat.“

„Naopak. Musela bych mít důvod, abych ho chtěla.“

„A vždyť ten důvod máme. Pomoci Bernardovi.“

„Nu ano. Musela jsem dlouho přemýšlet, než jsem přišla na to, že to není správný důvod. Nemám povinnost pomáhat Bernardovi tímto způsobem.“

„Děsí mě představa, že bys jednoho dne mohla přijít na to, že nemáš důvod chtít mě. Co bys udělala v takovém případě?“

„Řekla bych, že tě nechci.“

„Takže ty chceš tvrdit, že máš právo mě odmítnout bez vážného důvodu a bez vysvětlení.“

„Ano. Trvalo velmi dlouho, než ženy toto právo objevily. Bylo to až několik desítek let po Fordu. Četla jsem knížky, které byly napsané asi tři sta let před Fordem. Ženy a muži tam vedli dlouhé filosofické debaty, kde muž ženě vysvětloval, proč by ho měla chtít, a ona mu vysvětlovala, proč by ho chtít neměla. O sto let později ženy argumentovaly morálkou. Proti tomu muži nemohli nic rozumného namítnout. Mohli si jediné ženiny morální zábrany koupit, nebo je přemoci násilím. Což se ovšem pokládalo za zločin.“

„Jaký zločin? Neslušnost, možná přestupek, ale zločin?“

„Takže co udělali naši tvůrcové morálky? Prostě obrátili zásady o sto osmdesát stupňů. A nemají pravdu, stejně jako

neměli pravdu ti předfordovští. Ženy mají právo si se svým tělem nakládat, jak se jim zlíbí. Dávat je na potkání, nebo jen jednomu muži, nebo si je nechat pro sebe. Nevěřil bys, kolik přemýšlení mě stálo, než jsem na to přišla. Když si vzpomenu, jaké výmluvy jsem si musela vymýšlet, když jsem nechtěla svého šéfa, který mi byl vyloženě odporný. Pak už sem nevěděla, co si vymyslet – no, a naštěstí mu to stačilo jenom jednou. Byla bych šťastná, kdybych mu mohla říct, že prostě nechci, a on by to respektoval“

„A platí to i pro muže?“

„Právě že platí. To je ta dvojí morálka, víš? Muži si mohou dovolit víc než ženy. A ještě se tím chlubit. Podívej se na sebe – říká se, že ses vyhýbal ženám celé měsíce.“

„Však kvůli tomu byly taky řeči.“

„Ale nic víc, že? Při troše opatrnosti by ti to prošlo. Ženě by to neprošlo.“

„Možná máš pravdu. Ale je přirozené, že muži nemohou...“

„No jo. Kluci jsou kluci, že?“

„Kluci jsou kluci. Ale jak se stalo, že jsi na tu myšlenku, že nemusíš chtít, přišla právě teď, když na to doplatil chudák Bernard?“

„Samozřejmě, že existuje možnost, že jsem si potřebovala filosoficky zdůvodnit, proč s chudákem Bernardem nemusím spát. Ale to na věci nic nemění.“

„Tak jako tak, možná to chudáku Bernardovi prospělo. Našel si nějakou Sally, která s o Bernardovi přinejmenším nemyslí, že je chudák.“

„Nýbrž naopak, Bernard si myslí, že je něco lepšího než ona. Chudák Bernard, konečně si může připadat nadřazený někomu z vyšší kasty.“

„Ne tak docela, matky jsou vyřazené ze všech kast, ale budiž.“

(Sally)

Sally Braun byla hloupá. Příliš hloupá na Betu. A protože byla predestinovaná jako Beta, bylo školení často příliš těžké na její chápání. Tak se stalo, že často zanedbávala svá malthusiánské opatření, a najednou byla těhotná.

Všechny plodné dívky se ve škole naučily, jaké jsou první příznaky tohoto stavu, aby v krajně nepravděpodobném případě, že selžou profylaktická opatření, včas vyhledaly potratovou kliniku. Ale Sally si příznaky částečně nepamatovala a částečně ignorovala, takže když jí konečně došlo, co se děje, bylo už pozdě. Rozhodla se, že o svém stavu nikomu neřekne, v pevné naději, že se to nějak vyřeší samo. Vyslechla si něco poznámek o své tloušťce, ale pravý důvod nikoho nenapadl. Větší pozornost vzbudilo to, že přestala přijímat panské návštěvy. Zavolali ji na osobní oddělení. Slibovala nápravu, ale zůstalo u slibů. Jejím případem se začala zabývat vyšší místa, chodily jí vytýkácí dopisy, ale dřív, než se stačila sejít disciplinární komise, Sally ve svém bytě porodila. Chytili ji, když se snažila hodit novodekantě do odpadové šachty.

Nejprve si nikdo nevěděl rady. Pro začátek Sally i její dítě odvezli do nemocnice a nějakým nedopatřením se stalo, že je nechali pohromadě.

Pak se stalo něco nepochopitelného. Sally k dítěti přilnula živočišnou láskou. Úřady měly snahu celou věc zamést od koberec – dítě klasifikovat jak Betu a dát do výchovny, Sally poslat na malthusiánské přeškolení a pak jí umožnit život na jiném místě a pod jinou identitou, ale Sally se odmítala dítěte vzdát. Takže nezbyla jiná možnost než ji odeslat s jinými padlými ženami na ostrov.

Jeden kladný důsledek ale celá záležitost měla. Protože na Pevnině nikdo neměl dostatečné zkušenosti s péčí o novodekantičky, dostala Sally jakýsi zánět, který se podařilo

vyléčit, ale díky němu už si nemusela dělat starosti se svou plodností.

2 Starosti Jeho Fordstva

„Tak co nás dne čeká?“ zeptal se Mustafa Mond sekretářky, když přišel do své kanceláře.

„V jedenáct hodin je schůzka se zástupci sekty batistů,“ řekla.

„Ach ano, tihle batisté,“ řekl. „Připravila jste mi doklady?“

Batisté byli malá, ale nepoddajná sekta, která obývala českou kotlinu, a jejím střediskem byla osada jménem Zlín. Uznávali Forda Pána, avšak odmítali uznat Freuda za fordskou osobu. Tvrdili, že fordskou osobou jsou Tomáš Baťa a jeho blíženec Jan Antonín. Jinak s nimi žádné potíže nebyly. Proto, a také proto, že byli nepřekonatelnými výrobci bot všeho druhu, je R.S.I. tolerovala. Koneckonců jich bylo pouhých pět miliónů.

Před dvěma lety však došlo ke konfliktu mezi batisty a Jeho Fordstvem inspektorem pro střední a východní Evropu. Inspektor usoudil, že Zlínská líheň a středisko pro predestinaci neodpovídá moderním standardům. Ostatně to byla maličká líheň, produkující pouhých šest set výrobků denně. Jeho Fordstvo rozhodlo, že líheň bude během tří let zrušena a přičleněna k varšavské líhni. Batisté se snažili toto rozhodnutí zvrátit, avšak neúspěšně. Jedinou nadějí bylo, že se podaří vyvolat hlasování v R.S.I. a středo-východní inspektor bude přehlasován. Proto teď zástupci batistů usilovně lobovali u všech inspektorů.

Mustafa Mond zběžně prolistoval předloženými materiály, aby si osvěžil paměť. Případ ostatně dobře znal, takže byl brzy hotov.

Zbývající čas se rozhodl využít k přečtení udavačských dopisů.

Většinou byly nepodepsané a nezajímavé. Týkaly se bezvýznamných věcí, o kterých Mustafa Mond věděl. Ale co to – jeden přišel z Falkland.

„...Jen bych chtěl zdůraznit, že můj přítel John pravděpodobně zcela nechápe, o co se jedná, a ona skupina zneužívá jeho naivitu. Přimlouvám se tedy, aby s ním bylo naloženo shovívavě.“

Ubohý Bernard. Netuší, že máme všude své informátory. A také ho nenapadlo, že tímto dopisem se nám vydal. Protože jakkoliv je obsah dopisu bezvýznamný, tím že ho pošlete, se stanete vydíratelným. Nejméně polovina tajných spolupracovníků se chytla do sítě tímto způsobem. Bernard Marx je ovšem jako agent pravděpodobně nepoužitelný – je příliš labilní. Mustafa Mond přesto uložil jeho dopis do trezoru a ostatní dopisy vrátil sekretářce.

Batisté vypadali jako blíženci. Všichni tři byli statní, hranatí, s přímým pohledem a pevným stiskem ruky. Na klopě měli odznak v podobě boty.

„Den má 86 400 vteřin,“ pozdravili.

„Náš zákazník, náš pán,“ odpověděl Mustafa Mond, jak se slušelo a patřilo.

Po několika zdvořilostních větách se dostali k jádru věci.

„Vaše líheň opravdu neodpovídá standardům,“ řekl Mustafa Mond. „Vlastně naprosto odporuje všem zásadám. Máte pouhých dvacet vaječníků. Oplození provádíte náhodně, bez ohledu na kasovní zařazení. Nebokanizujete. Vyrábíte výhradně individua.“

„Vyrábíme výhradně ševce,“ řekl vedoucí delegace, který se představil jako Tomáš Čipera. „A je na každém, jak se vypracuje. Funguje to dobře. Malý člověk – malá práce, velký člověk – velká práce.“

„Nicméně je to kacířství. A dále. Nevychováváte děti ve výchovných. Dáváte je k pěstounům.“

„Jenom do čtrnácti let. Ve čtrnácti letech nastoupí do Baťovy školy práce a bydlí v internátech.“

„Máte nějaký důvod k tomuto postupu?“

„Ale jistě. Přišli jsme na to, že děti vychovávané u pěstounů se vyvíjejí rychleji. Naše šestileté dítě se schopnostmi vyrovná vašemu sedmiletému, nemám pravdu?“

Pro Mustafu to nebyla novinka. Přes všechna protideprivační opatření – kolébačí postýlky, oxytocin v náhražce mléka, gamí a deltí chovačky – se nedařilo zcela zabránit deprivačnímu syndromu. Několik ročníků vyšších kast bylo ztraceno, než byla existence tohoto syndromu objevena, a k dalším ztrátám došlo, než se podařilo najít prostředky k jeho zmírnění. Alfa++ batolata, která nechodila ani nemluvila... Pro Identitu-Komunitu-Stabilitu však bylo potřeba přinášet oběti, a skutečnost, že dekantace v líhních je problémem sama o sobě, byla přísně střeženým státním tajemstvím, a všechny studie o deprivaci končily v trezoru a jejich autoři na ostrovech.

„Z toho ovšem vyplývá, že predestinujete všechny děti stejně.“

„Ano. Nepredestinujeme děti pro jejich budoucí povolání, ale přidělujeme povolání podle jejich schopností. Máme velmi propracovaná a přesné psychotechnické testy, které...“

Mustafa Mond vyslechl výklad o psychotechnických testech. Ani tentokrát mu batisté neříkali nic nového. Nešlo mu o informace, které si samozřejmě zjistil předem. Účelem rozhovoru bylo zjistit, nakolik jsou batisté pevní ve své víře.

„...a dlouhodobá zkušenost i naše vědecké studie ukazují, že inteligence a schopnosti jsou rozdělené podle Gaussovy křivky. Není nutné do nich uměle zasahovat. Neupíráme našim embryům kyslík. Netrávíme je alkoholem. A tak jako tak, polovina z nich bude pracovat u strojů a bude naprosto spokojená. A my mám jistotu, že jsme neotrávili a nepřidusili žádného schopného obchodníka nebo manažera.“

„A co sexuální život vašich lidí? Co vaše úchylná monogamie?“

Batisté zrudli.

„My nepokládáme monogamii za úchylnou,“ řekl Tomáš Čipera. „My ji naopak pokládáme za vysoce morální. Člověk roste překonáváním překážek. Pohlavní pud je jedna z nejsilnějších. A pokud potřebujeme vytvořit pro děti v pěstounské péči stabilní prostředí, je sebeovládání nezbytné.“

„A není od toho jen krůček k přírodní dekantaci dětí?“

Nejenže byl, dokonce se to i dělo a bylo to tolerováno. Batističtí vědci pokládali za blahodárné, když dítě vyrostle v přirozené děloze. Avšak batisté si to raději nechávali pro sebe. Nechtěli přepínat strunu. Ostatně Mustafa Mond to tušil. V demografických datech se vyznal.

„Nechceme přepínat strunu,“ řekl Tomáš Čipera.

„Dobře,“ řekl Mustafa Mond. „Vaše uspořádání pokládám za funkční. Pro kacírství mám tak trochu slabost. Je ovšem nutné, aby se vaše kacírství nešířilo.“

„Pokud chcete, aby se naše kacírství nešířilo, uděláte nejlépe, když nás necháte být,“ řekl Tomáš Čipera.

„Ano, jste přece v českém regionu, že? Tam si na kacířské války potrpíte. – Tak dobře, přimluvím se za to, aby vás nechali na pokoji.“

Mustafa Mond se postavil. Batisté také.

„Nemohu vás už déle zdržovat. Den má 86 400 vteřin,“ řekl Mustafa.

„Náš zákazník, náš pán,“ odpověděli batisté, pevným stiskem ruky se rozloučili a odešli.

Identita, Komunita, Stabilita, pomyslel si Mustafa Mond. Ale také Diversita. Nikdy nevíte, k čemu může být dobrá.

3

Při třetí návštěvě si uvědomil, že vlastně přišel kvůli Sallyinu synovi Harrymu, ale ještě ho neviděl.

„Je na škole v přírodě v campu,“ řekla Sally. „Ale pozítří se vrátí. Ten bude vyvádět, až tě uvidí!“

„Mám nápad,“ řekl Bernard. „Je riskantní, ale pokud vyjde, bude Harry vyléčený.“

Když pozitíí přišel, byl už chlapec doma. Stál v kuchyni, zamračený, s rukama v bok.

„Co sem lezeš?“ řekl. „Tady bydlíme s mámou.“

„A nemohl bych tady bydlet s vámi?“

„Ne! Musíme čekat, až přijede táta!“

Ted' přišla ta chvíle, kterou si Bernard už dva dny s masochistickým potěšením představoval.

„Harry, já jsem tvůj otec.“

Harry se na něj chvíli díval, pak se k němu vrhl a objal ho.

„Tatí! Proč jsi nepřišel dřív! Proč jsi to neřekl, když jsme byli u tebe? Proč jsi nevyhnal ty chlapy, co sem chodili?“

Bernard mumlal cosi o tom, že pracoval na tajných úkolech a že musel čekat, až mu to šéf dovolí.

Chlapec se po něm vyšplhal a zasypával ho vlhkými polibky.

Bernard se kochal touto ponižující situací.

„Řekl jsem Harrymu, že jsem jeho otec,“ řekl doma Helmholtzovi.

„Jakému Harrymu?“

„Je to Sallyin syn. Říkal jsem ti přece, že je matka.“

„A jsi jeho otec?“

„Blázníš?“

„Tak proč jsi to řekl?“

Protože jsem se nemohl prohlásit za jeho matku, ozvalo se v hloubce Bernardovy duše. Být otcem je maximální stupeň ponížení, jakého se může dostat muži.

A na důkaz toho, že svou novou roli plně akceptuje, se Bernard k Sally nastěhoval.

Ukázalo se, že to bylo šťastné rozhodnutí. Sally Bernarda obdivovala. Harry ho zbožňoval. Bernard zjistil, že to s dětmi – nebo aspoň s tímto dítětem – umí.

Cokoliv pronesl, ať už před ženou nebo před dítětem, bylo přijato s úctou, jako by se jednalo o moudrost prvního řádu. Bernard si sice uvědomoval, jak naivní je tento obdiv, ale přesto mu to dělalo dobře.

A v noci?

„Ach, Bernarde, ty mi to tak dobře děláš! Takhle mi to ještě nikdo neudělal,“ vzdychala Sally. „A jak ho máš velkého!“ Bernard nebyl mimo realitu, nevěřil v upřímnost těchto výroků – natož aby si myslel, že jsou pravdivé.

Pocit hříšnosti mu zevšedněl, ale soužití ze Sally mu přineslo klid a spokojenost. Tím víc ho ale trápila myšlenka na udavačský dopis. Trápila ho tak, že si nemohl pomoci a napsal druhý dopis, ve kterém ten první odvolal. (Mustafa Mond se tomu dopisu srdečně zasmál a uložil ho do trezoru k tomu prvnímu.)

„Hodláš se sem ještě někdy vrátit?“ zeptal se Helmholtz, když se Bernard zastavil pro historickou učebnici psychologie od Atkinsonové. „Z ubytovací komise se ptali, jestli je tady volno.“

„Co se najednou starají?“ zeptal se Bernard. „Než přijel John, bylo tady volno několik měsíců.“

„To je napůl náhoda, protože to míst nikdo naléhavě nepotřeboval, z poloviny se o to zajímal sám velký Mustafa Mond. Prý za to zvětšil povolenou vzdálenost rybářských lodí od pobřeží o dvě námořní míle.“

„Nějak moc mu na Johnovi záleží.“

„Asi měl špatné svědomí, že ho s námi nepustil hned.“

„Prosím tě – tihle lidé a svědomí. Za tím bude něco jiného.“

„A co, prosím tě?“

„Jen aby tady neměl nějaký zvláštní úkol. Nemá za úkol nás sledovat?“

„Nebuď paranoidní,“ řekl Helmholtz. „Nejspíš to byla jenom náhoda. A kdyby – nebyl věčně pryč, že.“

Bernardovu paranoiou ovšem vyvolávalo špatné svědomí. Zneklidňovala ho myšlenka, že se najednou objeví helikoptéra se speciální jednotkou a odvede Johna. (O ostatní Opravdové lidi starost neměl.)

Nedělo se nic, ale to ho příliš neuklidnilo, protože si říkal, že akce možná vyžaduje delší přípravu.

Tyto obavy byly jedním z důvodů, proč se rozhodl odstěhovat k Sally natrvalo.

Nedalo se nic dělat, Helmholtz musel ohlásit uvolněné místo.

O tři dny později vešlo do bytu zvláštní stvoření. Bylo oblečené do kostkované košile, manšestrových kalhot a mělo těžké boty, ale evidentně to byla dívka.

„Řekli mi, že se tady mám ubytovat,“ řekla úmyslně hrubým hlasem.

„Promiňte, slečno, ale tady je mužská ubytovna,“ řekla Helmholtz.

„To je v pořádku, protože já jsem muž,“ řekla. „Jmenuji se Fredy Smith.“

Helmholtz i Ada se představili.

„Ukážete mi můj pokoj?“ řekla dívka.

Helmholtz, který ještě nebyl pořádně mocem slova, ukázal na dveře bývalého Bernardova pokoje.

(„Jako Viola ve Večeru tříkrálovém?“ zeptal se John se zájmem, když o tom slyšel.

„Ne, neříká, že je převlečená žena. Říká, že je muž.“)

„Tentokrát se už opravdu musím odstěhovat,“ řekl za několik dní John Lenině. „Ten Freddy se mě ptal, jestli jsem někdy slyšel o lásce mezi muži.“

„A slyšel? Já jsem o tom slyšela poprvé v letadle sem. Je to nějaká nemoc, nebo co. Ale Freddy přece není doopravdy muž? Má ženské tělo.“

„Já nevím. V Malpais byl člověk, který měl tělo jako muž, ale oblékal se jako žena. Říká se tomu Lhamana. Obráceně to neznám.“

„To je tím, že v rezervacích nemáte líhně. Takže může dojít k takovým chybám. Totiž, vlastně...“

„K chybě může dojít i v líhni, že?“

„Ano. Já sama jsem si jednou nedokázala vzpomenout, jestli jsem jednomu embryu dala očkování proti spavé nemoci. A dodneška mi to leží v hlavě. Co když kvůli mně předčasně umře?“

„Každý jednou umře. Ale abychom to nezamluvili. Nestojím o to, abych bydlel s někým, kdo se na mě žádostivě dívá, ať je to žena nebo muž. Musím se přestěhovat a ty se musíš přestěhovat se mnou.“

Ada by na Leninině místě prohlásila, že nic nemusí, ale Lenina byla zvyklá se podřizovat silnější vůli.

„Ale ano... ale kam?“

„Do prvního volného podnájmu. Už nechci slyšet nic o tom, že tamhle nemůžeš, protože bytní mají děti, a tobě se hnusí bydlet s nějakou matkou, a jinam nemůžeš, protože bytní jsou staří, a tebe deprimuje koukat na staré lidi, nebo že tam je někdo nemocný, a tobě vadí...“

„A nemohli bychom aspoň bydlet společně s Marylin? Abych neb\la tak sama, až odjedeš do campu.“

„Ne!“ John té ženštině nedokázal odpustit, že hrála v tom odporném filmu.

Přestěhovali se do čtrnácti dnů k pětičlenné rodině, sestávající ze dvou starých (asi padesátiletých) lidí, jejich těhotné dcery, dvouleté holčičky a otce dítěte, které mladá žena čekala. Starý pán měl cukrovku a pořád mluvil o dietě, inzulinu a léčbě kmenovými buňkami, která by ho měla vyléčit, ale na kterou museli za prvé ušetřit, za druhé získat povolení k cestě na pevninu.

„Tentokrát se už opravdu musím odstěhovat,“ řekl Helmholtz Adě. „Ten Freddy se mě ptal, jestli jsem někdy slyšel o lásce mezi muži.“

„A co ty na to?“ zeptala se Ada.

„O lásce mezi muži jsem četl, za starých časů to bylo úplně normální, ale nestojím o to.“

„Ale vždyť Freddy je ve skutečnosti žena,“ namítla Ada.

„Psst, to se nesmí říkat. To bys ji do krajnosti rozčílila. A ona, totiž on chce, abych ji, tedy jeho, miloval jako muže. A to nedokážu.“

„Tak postě řekni, že nemáš zájem.“

„Řekl jsem to, a ona řekla – totiž on řekl, že mám hypnopedické předsudky. Nesmysl, vždyť jsem hypnopedické texty sám psal. Nic takového tam není. A když si všichni navzájem patříme, nesmím nikoho vylučovat. To řekl.“

Ada se zasmála.

„Škoda, že to neřekl Bernardovi. Bernard je celý žhavý dokázat, že je bez předsudků. Mohla by z toho být velká vášeň.“

„Jenže Bernard už svůj nedostatek předsudků demonstruje se Sally. Poslyš, Ado, co když je Freddy opravdu muž?“

„Jak myslíš? Že je muž, který oblečený vypadá jako žena?“

„Vypadá jako žena i nahý. Ale co když platí to, co má v hlavě?“

Ada se zamyslela.

„Já nevím,“ řekla. „Co to je, být žena? Za starých časů to bylo jednoduché, muži plodili děti a ženy je rodily, ale co to znamená teď? Přč vlastně potřebujeme dvě pohlaví?“

„Protože pro výrobu lidí potřebujeme spermie a vajíčka.“

„To vím taky. Nemusíš mě poučovat jako Epsilonku. Ale funkční vaječníky má jenom třicet procent žen, a od těch se většinou žádá, aby své vaječníky odevzdaly společnosti. Proč by se nemohly vaječníky odebrat už ženským kojencům, a pak je predestinovat stejně jako chlapce?“

„To by byl svět nudný,“ zasmál se Helmholtz a přitiskl Adu k době.

„Nebo víš co?“ řekla Ada a odtáhla se od něj. „Co kdyby ženy a muži žili odděleně? Když vyrábíme děti v továrně, není důvod, proč by mezi nimi měl být kontakt. Jen si to představ – svět, kde by byly samé ženy – ženští manažeři, kosmonauti, primáři v nemocnicích, předsedkyně nejvyššího soudu, arcipěvkyně Komunity, světová inspektorka...“

„A taky ženští horníci, slévači, zedníci...“

„Co by ne. To, co zvládnout ti zakrslí Epsilon, by ženy zvládly také.“

„A jak by to bylo s výrobou nových lidí?“

„Muži by měli svoje území. S mužskými sekretářkami, ošetřovatelkami, uklízečkami... A my bychom od nich kupovaly materiál. A prodávaly bychom jim mužská embrya. Nebo hotové mužské děti. Bez problému.“

„Myslím, že bychom vám chyběli,“ řekl Helmholtz a znovu se ji pokusil přivinout k sobě.

„Predestinovaly bychom se tak, abychom milovaly ženy. Tím by také odpadl problém s těmi protivnými malthusiánskými pásy.“

„A my bychom se museli predestinovat na lásku k mužům? Ale fuj.“

„Těm tvým starým Řekům to přece nevadilo.“

Helmholtz si představil obrázek sama sebe, kterak se prochází pod sloupovím anticky vypadající budovy, a je obklopen houfem ušlechtilé vypadajících krásných mladíků, kteří pozorně naslouchají jeho slovům.

„Možná na tom něco je,“ řekl.

„Nebo by bylo možné se bez mužského zárodečného materiálu vůbec obejít. Když jsem ještě byla na biologické škole, koloval tam takový spis. Znáš to, takový ten rozmazaný strojopis, který ti vždycky půjčí do druhého dne. Bylo to o tom, že by se lidé mohli vyrábět partenogenezi.“

„Čím?“

„Z neoplozeného vajíčka. Rodily by se tím ale jenom holky.“
„Prosím tě, koho napadla taková zvrhlost?“
„Nevím, první tři listy chyběly. A několik posledních taky. A říkalo se, že autorku poslali na Elbu.“
„Dobře udělali. Ale uznej, že dvě pohlaví mají něco do sebe.“
„Musím připustit, že někdy ano. Tak pojď.“

Fordužel, jakmile se John s Leninou zabydleli ve své podnájmu, vrátil se John ke svým zájmům. Mízel do campu, kde o samotě „rozjímal“, a také znovu začal docházet na schůzky Opravdových lidí. Hoši si ho na prvních schůzkách dobírali – jestli ho ta jeho lahvounka nechtěla pustit, či jestli ho svým milostným uměním drží doma. Vyjadřovali se ovšem hruběji. John odmítal rozumět žertu, a tak hoši toho vtipkování nechali.

Trochu pozitivnější skutečností bylo, že se hoši podle všeho chystali k nějaké akci – k něčemu významnějšímu než strašení nějaké bezvýznamné lahvounské farmářské rodiny. Čingiz mluvil o svých kontaktech na Pevnině, které měly s Akcí pomoci. O co konkrétně se mělo jednat se měl John dovědět až po Nejvyšším stupni zasvěcení.

John doufal, že Velký úkol, který ho čeká, aspoň částečně vykoupí jeho hříšný život. Pocit hříchu, který na nějakou dobu ustoupil touze, se vrátil, jakmile svou touhu pravidelně uspokojoval. Řádný sňatek by situaci napravil, jenže Lenina nechápala, proč by měli sňatek uzavírat.

Její lahvounská predestinace musela být velmi silná. Johnovi se nepodařilo žádným způsobem přesvědčit ji, že hřeší. Vrhala se mu do náruče s nevinným potěšením, jako by se pouštěla do dětské hry. John zašel tak daleko, že s ní obcoval v nepřírozených polohách, aby v ní probudil aspoň kousek studu. Lenina byla nadšená jeho vynalézavostí a vymyslela polohy ještě nepřírozenější. Johnova častá nepřítomnost se ovšem Lenině nezamlouvala. Stalo se to, čeho se obávala –

bývala často sama. Chodila hrát volejbal a košíkovou, ale to nezaplnilo všechny její čas.

Její bytná ji zvala na kus řeči, Lenina ze začátku neměla příliš chuť – pohled na zvětšené břicho té ženy byl krajně nechutný a hrozilo nebezpečí, že by mohla začít mluvit o dekantaci nebo o přirozeném lahvení novodekantát, ale nakonec pozvání přijala. Bytná byla jinak sympatická chůvovská žena. Připomínala Lenině její gamí chovačku, kterou měla tak ráda, když byla v predestinačním centru. Když v šesti letech odešla do školy, hrozně se jí po chovačce stýskalo, dokud nepochopila, že jako Beta by se za náklonnost ke Gamě měla stydět. A pak si n chovačku celá léta nevzpomněla. Bytná nebyla Gama a nestrašila Leninu sprostými řečmi, bavila se s ní o šatech, o televizi a o mužích a poradila Lenině, ať v žádném případě nenutí Johna být doma, pokud nechce. Mluvila o věcech, na které Lenina předtím ani nepomyslela. Copak v civilizovaném světě někdo uvažoval o tom, jak si chlapce nebo dívku udržet?

„Ada a Helmholtz nás zvou do divadla,“ řekla Lenina, když se John vrátil odněkud domů.

Ještě spolu v divadle nebyli. Premiéru i obě reprízy Večera tříkrálového zmeškali, protože se konala právě v době, kdy byli nemocní. Tato premiéra byla ještě významnější: měla se hrát vlastní Helmholtzova hra. Ada velmi naléhala, aby šli, a ujistila Leninu, že se tam žádné obcování žen s koňmi nebo psy konat nebude. John byl velmi zvědavý, jak takové divadelní představení vypadá. Jak je možné oživit postavy, o kterých se píše na papíře? Ještě podivnější bylo, jak mohl Helmholtz sám napsat divadelní hru. John byl totiž přesvědčen, že to, co se píše v knížkách, jsou skutečné události, a připadalo mu zvláštní, že se někdy píše o věcech, u kterých nikdo nebyl, nebo které nikdo nepřežil.

Představení se konalo ve školním sále.

Doktor Newton, manžel doktorky Almy, hrál muže ze subsaharské rezervace, který se zamiloval do civilizované dívky, světlolasé Bety.

Beta byla ve skutečnosti Marylin, ale John na to během několika okamžiků zapomněl. Ta křehká dívka, nevinná a svěží jako květina, se nepodobala ani smyslné ženě z Osmi týdnů v helikoptěře, ale nedbale oblečené a neučesané bývalé Leninině spolubydlící.

Jelena, tak se ta dívka jmenovala, žila svým spořádaným, počestně promiskuitním životem, dokud se nesetkala s divošským černochem.

Její život před tím, než se setkala s černochem, zpracoval Helmholtz jako taneční stylizaci. Jeho hrdinka s vlajícími světlými vlasy v bílých rozevlátých šatech přebíhala od jednoho muže k druhému, od zábavy k zábavě. Člověk by musel být z kamene, aby ho tento radostný obrázek nezahřál u srdce. I John se musel usmívat.

A pak se objevil černoch David. Vysoký, vážný, trochu strnulý, což bylo způsobeno jeho hereckou nezkušeností, ale právě tak by to mohl být umělecký záměr.

Mezi ním a Jelenou vzplanula láska na první pohled. A také si od samého začátku nerozuměli. Dívka se snažila muže zapojit do svého radostného života, on se ke všemu choval odmítavě a kriticky. Když se na něj nedívala, hltal ji smyslným pohledem, ale když se k němu otočila, zatvářil se nepřístupně. Marně se mu dívka snažila svými nevinnými lascivními úsměvy dát najevo, že ho miluje. Zdálo se, že v něm tyto úsměvy budí rozpaky.

Oba se trápili. Dívka ztrácela zájem o sport i jiné muže, černoch se uzavíral s knihami. Ale místo aby ty knihy četl, přednášel nad nimi dlouhé monology, ze kterých diváci měli pochopit, o co mu vlastně jde. Diváci chápali jeho i Jelenu a mnozí z nich by nejraději zasáhli do děje, aby to těm mladým hlupákům vysvětlili.

Pak už to Jelena nevydržela a přišla ho navštívit v jeho bytě.

To měla být nejlepší scény z celé hry. Jelena a David vedli rozhovor plný vzájemného nepochopení. David blábolil něco o tom, že by si chtěl Jelenu zasloužit nějakým velkým činem, Jelena nechápala, o čem to mluví. Kéž by k sobě konečně dokázali najít cesty, přáli si diváci jako jeden muž a jedna žena. Nakonec z Davida proti jeho vůli vypadlo: „Nebesa jsou mi svědkem, jak vás miluji.“

„Proč jsi mi to tedy neřekl?“ vykřikla Jelena. „Proč jsi celou dobu žvanil nesmyly a celé týdny mě činil nešťastnou? Kdybych tě neměla tolik ráda, zlobila bych se na tebe.“

Objala ho kolem krku a políbila ho na rty.

„Proč jsi mi to neřekl?“ zašeptala, oddálila hlavu a s něžnou výčitkou se na něj podívala. David ztuhl a diváci napětím zatnuli pěsti. John a Lenina zírali na jeviště a ani nedýchali.

„Přisáhám, že žádné pokušení neroztaví mou ctnost,“ deklamoval David a diváci si zoufali nad jeho pitomostí.

„Nesmím podlehnout chtíči.“

„Ty můj hlupáčku,“ řekla Jelena. „Tolik jsem po tobě toužila. A když i ty po mě toužíš, proč jsi...“

A odstoupila od něj a sundala si pás.

„Jeleno, co to...“ řekl David s úzkostí.

Jelena přetáhla přes hlavu své bílé nadýchané šaty a stála před ním jenom v podprsence a kalhotkách.

David ji hltal pohledem. Pak zatřásl hlavou. „Ne, ne! Nesmím!“

Jelena rozepnula podprsenku a nechala jí spadnou na zem. Pak si sundala kalhotky a otevřel náruč. „Ach, miláčku! Miláčku! Proč jsi jenom neřekl dříve?“

Napětí by se dalo krájet. Nejen v hledišti, ale i na jevišti. David udělal krok k Jeleně. Už to vypadalo, že ji obejmě a přitiskne k sobě. Ale zastavil se a zahleděl se do země. Pak ustoupil o tři kroky. „Ne, ne.“

Jelena se mu vrhla kolem krku. „Můj nejdražší! Rozdrť mě ve svém objetí, než se mi srdce rozletí!“

David ji chytil za ruce a prudce ji od sebe odstrčil. Nějak se mu podařilo zešedivět v obličej.

„Co je, co se děje?“ zašeptala zděšeně Jelena.

„Ty nestydatá děvko!“ vykřikl David.

„Co jsem ti udělala?“

Chytil ji za ramena a surově s ní třásl.

„Co jsem...“

David ji srazil na zem a klekl si k ní. „Musíš zemřít, bídná nevěstko.“

„Ale proč?“

„Abys neklamala jiné!“ Chytil ji oběma rukama za krk.

John vyskočil ze židle, prodral se třemi řadami před sebou a vyskočil na jeviště. „Nech ji! Ona za nic nemůže!“ Odrhl Davida a Jeleny a odstrčil ho stranou. „Nemůže za to, že je tak vychovaná! Ona tě miluje a tohle je její způsob, jak projevovat lásku! Hřích není tam, kde není vědomí hříchu!“

Marylin i doktor Newton byli na okamžik zásahem do představení zmateni, ale Marylin, zkušená herečka, se téměř okamžitě vzpamatovala.

„Děkuji, šlechetný zachránče,“ řekla Johnovi. „Děkuji ti za svůj život.“ Popadla své oblečení a utekla z jeviště.

„Ech... totiž ano...“ blekotal doktor Newton. „Má... málem bych spáchal zločin. Děkuji.“ A také zmizel. Na jevišti zůstal pouze John, který najednou netušil, co tam vlastně dělá. Naštěstí někoho napadlo spustit oponu a diváci se bouřlivě roztleskali.

Na jeviště se vřítel Helmholtz. „Co to do dělohy vyvádíš?“ obořil se na Johna.

„On ji chtěl zabít... Nemohl jsem přece...“

Objevil se doktor Newman s divadelním nožem s ruce a cvakal zasunovacím ostrím. „Nemohli bychom pokračovat? John by odešel a já bych přivlekl Marylin, zabil bych ji a přednesl svůj velký monolog,“ navrhoval.

Z kulis se vynořila Marilyn, už částečně oblečená. „To by šlo,“ řekla. „Možná by doktor mohl nejdřív zabít Johna a teprve potom uškrtit mě.“

Diváci bouřivě tleskali.

„Když už se tady John objevil jako Ford ex machina, necháme to tak,“ řekl Helmholtz. „Pojďte se děkovat.“

„Ale můj monolog...“ namítal doktor.

„A moje umírání,“ přidala se Marilyn. „Víš, jak pečlivě jsem si je podle lékařských knih nastudovala, a teď...“

„Teď ne, děti,“ řekl Helmholtz.

Doktor a Marilyn se klaněli před oponou, ale diváci vyvolávali Johna. Helmholtz ho vystrčil před oponu.

Když konečně potlesk skončil a diváci odešli, vzal Helmholtz Johna kolem ramen a zeptal se: „Copak sis opravdu myslel, že bychom Ronaldovi dovolili, aby Marilyn zabil?“

„Netuším. Neznám tak podrobně vaše zvyky,“ řekl John. Podle knih, které četl, byly vraždy dosti běžné.

„Na něco jsem přišel,“ řekl John Lenině, když spolu leželi v posteli. „Ten, kdo si není vědom hříchu, nehřeší.“

„Jaký zase hřích? Zase ty tvoje divné řeči,“ řekla Lenina.

„Hřích je, když děláš něco, co poškozuje tvou duši,“ řekl John, a aby to bylo srozumitelnější, dodal: „Když víš, že děláš něco špatného, a přesto to děláš, stává se z tebe o něco horší člověk, nemyslíš?“

„Asi ano. Proto Jane Eyre nechtěla utéci s panem Rochesterem, třebaže by to nikomu nevadilo. Ale nechtěla, aby se z ní stal horší člověk. A proč to vlastně říkáš?“

„Protože jsem si uvědomil, že tvůj předcházející život nebyl hříšný. Že jsi ze svého hlediska nedělala nic špatného, takže se z tebe nestal horší člověk.“

„Děkuji, že mě nepokládáš za horšího člověka.“

„Jenže já s tebou hřeším.“

„Proč? Neděláš nic špatného.“

„Z *tvého* hlediska ne, ale důležité je, jak to cítím já.“

„Ale jak to, že jsi teprve teď přišel na to, že já nehřeším?“
„Myslel jsem, že hřešíš, ale že si to neuvědomuješ. Že je v tobě to vědomí hluboce potlačené, protože tě tak vychovali. Ale když jsem viděl tu Jelenu v divadle, byla průzračná jako potůček. Čirá nevinnost. Tak jsem pochopil, že *pod tím* žádný hřích není.“

Chvíli mlčeli. Pak John řekl: „Což ale znamená, že to, co spolu děláme, pro tebe nemá význam.“

„Jak to, že ne? Nic rozkošnějšího jsem nezažila. To bude tím, že tě mám tak ráda.“

„Ale nic tím neriskuješ.“

„Ach, Forde! Opustila jsem kvůli tobě civilizaci, šla jsem do divočiny, přišla jsem o překážkový golf, bazény s parfémovanou barevnou vodou, pocitové filmy, o Fanny a Henryho, a koneckonců jsi mě málem zabil, a ty řekneš, že to pro mě nemá význam?“

„Neriskuješ pro mě svou duši. Já kvůli tobě možná propadnu peklu.“

„Co je to peklo?“

„To je místo, kam přijdou hříšní lidé po smrti. Budou tam věčně trpět.“

„Po smrti nic není. Když lidé umřou, stane se z nich popel a fosfor. Pak se s nimi pohnou pole a zahrady a vyroste z nich obilí a brambory a květiny. I po smrti sloužíme Komunitě.“

„Jak jednoduché.“

„A co mám podle tebe udělat, aby to mělo význam? Když nestačí, že jsem kvůli tobě zahodila svůj život?“

„Nevím, Lenino. Nevím.“

„A proč to vlastně děláš? Proč riskuješ, že půjdeš do pekla?“

„Protože se tomu nemohu vyhnout. Pokusil jsem se o to, a málem to dopadlo tak, že jsem šel do pekla rovnou. A kromě toho – chci jít do pekla, protože se tam setkám s tebou. A také s Helmholtzem a Bernardem, samozřejmě. Ale především s tebou. Jenže teď si nejsem jistý. Ty jsi podle všeho nevinná a půjdeš do nebe.“

Lenina si pomyslela, že ona je přece také špatná, když se drží jednoho muže. Ale cítila, že to není totéž. Porušovala požadavek společnosti, dopouštěla se neslušnosti, ale nebyl to hřích, který rozežírání „duši“ – ať už je to cokoliv. Koneckonců, lidé z vyšších kast nemuseli být za každou cenou v osobním životě infantilní, jakkoliv se to od nich v praxi čekalo.

„A co tedy mám udělat, abych šla do pekla s tebou, Johne?“ zeptala se.

„To právě nevím.“

Za tři dny zavolal Helmholtz. Repríza jeho hry, tak jak ji napsal, neměla takový úspěch jako verze s Johnem jako Fordem ex machina. Nechtěl by John svoje vystoupení zopakovat?

Nechtěl. Zasáhl jenom proto, že si spletl divadelní představení se skutečností. Sahrát vymyšleného zachránce vymyšlené dívky nedokázal.

Takže se role zachránce musel ujmout sám Helmholtz. Protože však doktor Newton trval na svém velkém monologu, muselo představení končit poněkud krkolomně tím, že diváci sice věděli, že je Jelena zachráněná, ale David to nevěděl. Ale přesto už žádná repríza nedosáhla úspěchu premiéry.

4

„S radostí ti oznamujeme, Johne Divochu, že jsi byl navržen na plnoprávného člena Opravdových lidí. Souhlasíš se svou kandidaturou?“

Šest Opravdových lidí stálo za stolem, na kterém ležely nějaké papíry a popelník s vajgly od somových cigaret.

„Ano.“

„Budeš nyní podroben poslední a nejtěžší zkoušce. Budeš muset dokázat, že jsi hoden patřit mezi Opravdové lidi. Jsi ochoten se té zkoušce podrobit?“

„Ano.“

„Všichni muži z řad Opravdových lidí jsou bratři. Sdílejí spolu dobré i zlé. Jsi ochoten se dělit se svými bratry i o to, na čem ti záleží?“

John zahnal neblahou předtuchu a řekl: „Ano“.

„Přiveďte tedy oběť!“

Dva Opravdoví lidé zmizeli za dveřmi a za chvíli se vrátili s vyděšenou, zmítající se a uplakanou Leninou.

„Lenino! Co tady děláš?“ vykřikl John.

„Pusťte mě! Co chcete dělat?“ křičela Lenina.

„Mlč, lahvounko,“ řekl Ralph Dawkins.

„Johne, je nám známo, že lpíš na této lahvounce. Členům opravdových lidí je dovoleno, aby se s lahvoučkami pářili, ale není jim dovoleno, aby k nim měli vztah. Chceš-li dokázat, že jsi hoden být Opravdovým člověkem, musíš sdílet tuto lahvounku se svými bratry. Nyní vykonáme rituál, který učiní tuto lahvounku naším společným majetkem...“

„Ne! Nedělejte to!“ křičela Lenina. „Johne, nedovol jim to!“

„... což znamená, že se s ní jeden po druhém rituálně spojíme a ty budeš bez hnutí přihlížet.“

Lenina upřela na Johna zoufalý pohled. Viděla, že je bledý jako smrt.

„Jako poslední se s ní spojíš ty, čímž potvrdíš svůj vstup mezi Opravdové lidi.“

„To neuděláte,“ řekl John velmi tiše.

Zdálo se, že ho Ralph Dawkins nebere na vědomí, protože pokračoval:

„Bratři, připravte oltář a položte na něj oběť. Já obřad zahájím.“

Dva Opravdoví lidé odstranili ze stolu všechny věci a další dva strhli z Leniny halenku a tlačili ji ke stolu.

„Říkám vám, abyste ji nechali,“ řekl John, ale jeho hlas asi zanikl v Leninině jekotu.

Když se jim podařilo položit Leninu na stůl, Lenina ztichla a přestala se zmítat. Muži obklopili stůl.

„Hodná,“ řekl Ralph Dawkins. „Připrav se, lahvounko, na důstojné přijetí Opravdových lidí. Prokazujeme ti velikou čas. Rituál, kterému se podrobíš, tě povznese se na vyšší stupeň tvé existence.“

V tu chvíli se stalo několik věci najednou. Lenina kopla Ralpha do rozkroku, zajela prsty do očí Josifovi, který zíral na její ňadra, a skutálela se ze stolu. John chytil zezadu za krk dva další Opravdové lidi a vši silou srazil jejich čela k sobě. Potom vrazil do stolu a přirazil ke zdi zbývající dva. Chytil za ruku Leninu, šklubnutím ji postavil na nohy a vyběhl s ní ven. Utíkali podél silnice a neodvážili se ohlédnout. Teprve když byli na dohled prvním domkům, zastavili se a John si svlékl svetr a dal ho Lenině.

„Kde ses naučila ty kousky?“ zeptal se.

„Jaké kousky?“

„Jak jsi vyřídila ty dva.“

„Aha. To mě naučil jeden chlapec, kterého jsem měla na střední škole. Byl predestinovaný na gladiátora.“

„Gladiátoři byli něco v pravěku, ne?“

„Kdepak, to je přece normální sport. Sice se u toho občas někdo zraní, ale většinou je to úžasná podívaná. Pro dívky se sice nehodí, aby se praly, ale...“

„Takže nakonec bylo přece jen k něčemu dobré, že jsi měla chlapce přede mnou,“ řekl John poněkud zatrpkle. Pořád se s tím nedokázal smířit.

„Dej s tím pokoj aspoň teď. Přece jsme si to už vysvětlili.“

„Já vím, já vím. Všechny jste nevinné. Ale přesto – když si představím, jak tě nějaký muž drží v náruči, proniká do tebe, ty vzdycháš rozkoší...“

„Tak si to nepředstavuj.“

„Tak o tom pořád nemluv.“

„Ale nebylo by lepší, kdybych o tom mohla mluvit? Takhle před tebou pořád musím tajit kus života. Nemůžeme být opravdu důvěrní, když pořád musím myslet na to, o čem nemám mluvit.“

„Tak vidíš, že na ty chlapy nedokážeš zapomenout. Já bych je nejradši všechny...“

„No, tak já bych některým taky nejradši udělala to, co dnes těm dvěma.“

Stávalo se, že v noci nemohla spát, a s hněvem myslela na ty hochy, kteří si nevšimli jejích slz tehdy na lavičce. I na arcipěvce komunity, který byl tak netrpělivý, a nakonec jí vyčetl, že si neváží jeho přízně. To ty Adiny řeči o tom, že žena má právo říci „ne“. Člověk pak o tom musí přemýšlet, vybavují se mu různé situace, kdy by řekl „ne“, pokud by ho vůbec napadlo, že má takovou možnost - dodatečně se zlobí na ty hochy, kteří vlastně za nic nemohli.

„Tak se zdá, že ze mě nebude Opravdový člověk, Lenino,“ řekl John, když přišli domů a trochu se uklidnili.

„Měla jsem si to nechat líbit?“

„Ne. Já bych se na to nedokázal dívat, ani kdybys chtěla. Jenže to znamená, že jsem dal přednost vlastnímu zájmu před společenským, chápeš?“

„Co je společenský zájem?“

„Osvobodit lidi. Osvobodit je od predestinace, od somy, od všeho toho svinstva. Aby nebyli otroci. Aby byli svobodní. Bylo to moje poslání, a teď je mu konec.“

„For-de! Ty ses dal dohromady s těmi Epsilon, abys splnil nějaké poslání?“

„Máš pravdu. S takovými nikdy. Jenže s kým?“

„Co jste chtěli udělat?“

„Já nevím, co chtěli udělat oni. Já bych navrhoval unést loď nebo vrtulník, dostat se na pevninu, zničit zásoby somy, aby lahvouni konečně viděli svět, jaký je.“

„A pak?“

„Najít stejně smýšlející, vybudovat organizaci. Spojit se s lidmi na ostatních ostrovech...“

„Myslíš, že by to ti Epsilon dokázali?“

„Zatím nedokázali nic, než psát PRYČ S LAHVOUNY – a také zapálit jedno T. Ale byla to jediná šance. A teď je pryč.“

„Takže ty jsi kvůli mně nejenže propadneš peklu, ale zahodil jsi svou jedinou šanci.“

„Kvůli tobě ne. Já bych to nedovolil, ani kdyby tam přivlekli kteroukoliv jinou dívku. – Jenže oni by tam jinou dívku nepřivlekli. Musela jsi to být ty. Takže ano, svým způsobem kvůli tobě.“

Lenina chvíli přemýšlela. „Pamatuješ si, Johne, jak jsi říkal, že kvůli mně chceš lovit tygry nebo vysávat koberce nebo co?“

„Ne! Nemluv o tom! Byl jsem takový hlupák!“

„Já jsem ti tenkrát nerozuměla. Ale teď už to chápu. Jde o to, že když pro někoho udělá něco zvláštního, je to důkaz pravé lásky?“

„Tak trochu. A taky tím dokazuje, že je toho druhého hoden.“

„Co že je?“

„Že není horší člověk než milovaná bytost, že si zaslouží lásku.“

„Dřív to měly dívky jednoduché. Jako důkaz lásky úplně stačilo, že se s tím chlapcem vyspaly. Nic víc udělat nemusely.“

„Kdežto vy vyspíte s každým, takže to vůbec nic neznamená, ani pro vás, ani pro toho chlapce. Když pak někoho opravu milujete, nemáte mu co dát.“

S tím už Lenina nemohla souhlasit. Vždyť tuhle věc můžete rozdávat pořád a nikdy neubývá.

Jenže... v těch starých barbarských časech dívky tím vyspáním hrozně riskovaly. Tehdy to mohlo mít strašné následky. Dokonce i když se ta dívka „vdala“ za muže, se kterým chtěla spát. Vždyť mohla mít dítě a umřít při dekantaci. Psalo se o tom ve starých knížkách. A když nebyla „vdaná“, hrozila ještě jiná nebezpečí. Těmi se opovrhovalo jako by byly matky, i když nebyly. Spát s mužem tehdy znamenalo riskovat smrt, skutečnou nebo společenskou nebo

obojí. Proto to mělo takový význam. A proto to dnes už význam nemá. Dnes je to jenom hra.

Jako pokaždé, když přemýšlela o tak těžkých věcech, ji slabě rozbolela hlava. Chystala večeri, potom se s Johnem dívali na televizi, a když ji John přitáhl k sobě, najednou ji to napadlo.

Podstoupí osud horší než smrt. Věděla, že John chce mít dítě. Myslela na to, že by mohli šetřit a objednat si výrobu dítěte z pevniny, ale když o tom začala, tvářil se John trochu divně. Takže...

Lenina se vymanila z Johnovy náruče, odepnula si malthusiánský pás a mrskla s ním do kouta. „Podívej se, John! Přísámford, že jsem ještě nikdy, ani jednou, s nikým nešla do postele bez téhle věci! Moje vaječníky, moji dělohu ještě nikdo neměl, ale tobě je dám! Když Ford Pán dopustí, bude ze mě – matka!“

Když naplno vyslovila to sprosté slovo, dopadla na pohovku a propukla v hysterický smích. John vypadal, že nechápe, jak velkou odvahu projevila.

„Nerozumíš, John? Nepoužiji žádnou antikoncepci! Budeme mít dítě! Ty budeš jeho otec!“ Pak si vzpomněla na slovo, které znala z těch starých knih. „Pojď ke mně, John! Chci se ti oddat.“

John pořád ještě nechápal, ale vycítil v jejím milování něco nového. Byla méně pneumatická než jindy. A nezvykle vážná. Ano, tentokrát to bylo nebyla hra. A když se jí John podíval do očí, vypadal její pohled, jako by se dívala do propasti.

„Lenino, co ti je?“ zeptal se, když pak leželi vedle sebe.

Lenina se najednou usmála.

„Na co teď myslíš?“ zeptal se naléhavě John.

„Vzpomněla jsem si na jednu písničku. „Když dorazím k buňce dřív, než vyjde slunce, přestanu být spermie, má DNA přežije.““

„Počkej. tys to myslela vážně? Opravdu mi chceš dát dítě?“

„Smrtelně vážně.“

Mladá žena přitiskla obě ruce na levou stranu hrudi a na jejím broskvově svěžím a loutkově krásném obličejí se objevil výraz toužebného smutku, který se k němu podivně nehodil. Zdálo se, že se její modré oči rozšiřují a rozjasňují. Náhle jí po tváři skanuly dvě slzy. A znovu neslyšně mluvila. Potom rychlým, vášnivým gestem vztáhla ruce k Divochovi a přistoupila blíže....

„Lenino, cos mi to vlastně říkala, když jsi za mnou přišla k majáku? Já jsem tě tenkrát neslyšel.“

„Ale, jenom takové hlouposti. Že tě mám ráda, že s tebou zůstanu v tom majáku, že s tebou třeba pojedu do té hrozné rezervace – co na tom záleží.“

„A mezitím v jiném světě,“ řekl John tónem, jakým se vypráví pohádky, „vztáhla dívka rychlým, vášnivým gestem ruce k Divochovi a přistoupila blíže. Divoch odhodil důtky a šel jí vstříc. Objali se, vášnivě se políbili, vzali se za ruce, prošli davem, který překvapením přestal hulákat, vešli do majáku a zavřeli za sebou dveře. Lidé venku začali povykovat ještě hlasitěji, ale pak je to omrzelo, nastoupili do svých helikoptér a odletěli. Nic z těch hrozných věcí se nestalo.“

„A potom spolu odletěli na Falklandy a žili spolu dlouho a dlouho a umřeli v jeden den. Dobrou noc, John. Musím si pořádně odpočinout, abych se mohla připravit na své mateřské povinnosti.“

„Dokážeme být dobří rodiče?“

„To sis měl rozmyslet dřív. Dobrou noc.“

„Tak to tedy zrovna nevyšlo, že?“ řekl Čingiz, když se chlapci trochu vzpomatovali. „Zdá se, Neklane, že nemáš právě odhad na lidi.“

„Koho to mohlo napadnout,“ hájil se Neklan. „Zdálo se, že mu na naší věci opravdu záleží.“

„Ale na té lahvounce víc, že?“

„A koho mohlo napadnout, že s lahvounkou bude takový problém? Každý ví že lahvounky dávají na požádání. Jsou tak predestinované.“

„Takže co to znamená pro náš plán?“ řekl Ralph, který už se vzpomínal a částečně nabyl ztracené důstojnosti. „S tím divochem už nemůžeme počítat. Takže to budeme muset udělat takhle...“

5

„Už jsi to slyšela?“ vybafl Helmholtz na Adu, sotva se objevil ve dveřích, dřív, než se svlékl ze smradlavého lodnického oblečení.

„Co jsem měla slyšet?“

„Nějací epsiloni se pokusili unést loď. Přesomovali tři námořníky, převlékli se do jejich uniforem, na lodi omámili hlídku éterem a vypluli na moře, ale chytila je hlídková loď. Ukázalo se, že omámit někoho éterem není tak snadné, jak si představovali, takže měli v obličeji škrábance a modřiny. Kromě toho si nebyli podobní na služebních průkazech.“

„A ví se, kdo to byl?“

„Prý Opravdoví lidé. Jen aby do toho nebyl nějak zapletený John. Nějak se kolem nich motal.“

„Řekla bych, že už se nemotá. Dělají teď s Leninou děťátko.“

„Cože dělají?“

„Děťátko. Šukají bez malthusiánských prostředků. Lenině to dělá starosti. Pořád chce, abych ji ujišťovala, že je to v některých kulturách normální.“

„A co ji to napadlo?“

„Kvůli Johnovi. Chce mu dokázat, že ho miluje.“

„Ach, vy ženy! Někdy si nejsem jistý, kterým orgánem myslíte!“

„No dovol!“

„Samozřejmě nemluvím o přítomných. Ty bys n nic takového nepřistoupila, že?“

„To si piš. Nemám sice předsudky, ale nemůžeme klesnout pod určitou úroveň.“

„Nepřestaneme je ale k sobě zvát, doufám.“

„Určitě ne. Koneckonců, Lenina a Sally jsou jenom Bety. Za starých časů bylo dekantování dětí hlavním úkolem takových žen. Přece jen jsem ráda, že jsem Alfa.“

„Už jste to slyšeli?“ vybafl Bernard ve dveřích, dřív, než si se Sally svlékli kabáty.

„O těch nepovedených únoscích lodí? Ano.“

„Co je to napadlo?“

„Prý to jsou nějakí rebelové. Chtěli se dostat na pevninu, aby udělali převrat.“

„Nebo prostě nespokojení adolescenti, ne?“ řekl Bernard, když se usadili. „Mám v poradně takové případy. Některým chlapcům je tenhle ostrov moc těsný a moc chudý. Mají fantastické představy o životě na Pevnině. Představují si to, co vidí v televizi. Zábavu, sport, dostupné dívky. Všudypřítomný útlak nevidí.“

„Jakýpak útlak?“ zašveholila Sally. „Každý má plnou svobodu se dobře bavit. Kdyby se mi nestala ta nehoda s Harrym... Tady si člověk nemůže dopřát ani pořádnou vibrovakuovou masáž. A co bych dala za jedinou návštěvu pocitového kina!“

„Masáž si můžeš dát na dívčí ubytovně nebo ve fit centru,“ řekla otráveně Ada.

„Ale ty aparáty tam hrozně skřípou!“

„Tak cvič.“

„Ale to je tak namáhavé a nudné!“

„A co se stane s těmi adolescenty, kteří opravdu utečou?“ zeptal se Helmholtz.

„Většinou je chytí hlídka, jako tyhle, někteří prostě zmizí na moři, a také prý se stalo, že se někdo opravdu dostal na Pevninu, ale jak všichni víme, není tam pro ně místo. Ani kdyby tam dokázali žít. Což nedokážou.“

„Máme obavy, jestli se do toho nějak nezapletl John,“ řekl Helmholtz.

„Ale John se s nimi už nestýká. Aspoň myslím. Tráví celé noci v campu a bere Leninu s sebou. Dívají se na hvězdy a přemýšlejí. Jen si to představte. Lenina, příroda a přemýšlení.“ Bernard si se smutkem vzpomněl, jak se chtěl s Leninou procházet po vřesovišti.

„A to víš, že zkoušejí mít dítě?“ řekla Ada. Takovou senzaci si člověk nedokáže nechat pro sebe.

„Co ji to napadlo?“

„Chce tím dokázat Johnovi, že ho miluje.“

„Divný důkaz,“ řekla Sally.

„Ona totiž myslí, že pohlavní styk je významný jedině tehdy, když je spojený s rizikem,“ vysvětlila Ada.

„Šílená myšlenka,“ řekla Sally.

„Ne tak docela. Za předfordovských časů byl zakázaný a potupný jenom mezi lidmi, kteří spolu *nesměli* nebo *nemohli* mít děti. Takže veškerá jeho *hříšnost* je spojená s reprodukční funkcí.“

„Jeho hříšnost je spojená s iracionalitou,“ řekl Helmholtz. „S nekontrolovatelnými impulsy. Jeden myslitel se domníval, že Adam a Eva, kteří žili v době, než byl objeven hřích, spolu souložili, ale že Adam ovládal svůj úd vůlí stejně jako ruku nebo nohu. Měl ho pod kontrolou. Hřích přišel se ztrátou kontroly.“

„V tom případě bychom my hřešili také,“ řekl Bernard.

„My sice nedokážeme ovládat tuto část těla jako ruce nebo nohy, ale společnost je uspořádána tak, aby iracionální impulsy byly co nejslabší.“

„V tom případě by bylo nejlepší vynalézt nějakou pumpičku, která by ho ovládala mechanicky,“ řekla Ada. „Pak by stačilo přerušit nervy, aby se nepřenášely impulsy z centrálního nervového systému a...“

„Proforda, ne!“ řekl se smíchem Helmholtz. „Nic takového nevynalézej, Ado!“

„A tu pumpičku ovládala žena,“ dodala Ada.

Když přišel John s Leninou, nestačili si ani sundat kabáty, když na ně ostatní volali jeden přes druhého: „Už jste to slyšeli?“

„O těch Opravdových lidech? Ano,“ řekl John. „Nikdo nemluví o ničem jiném.“

Lenina, která si nebyla jistá, jestli už nemá v břiše dítě, se usadila se sklopenýma očima skromně do kouta, jak se na padlou dívku sluší. Sally se na ni solidárně usmála.

„Snad s tím nemáš nic společného, Johnne?“ zeptal se Helmholtz.

„Ne, s tímhle ne. S nimi už nemám nic společného.“

„Chvála Fordu. A nevíš, co se s nimi stalo?“

„Prý jsou v místní šatlavě. Jenom Čingize si nechali na hlídkové lodi.“

„Byl u nás strážník. Olof Blair. Ale když jsme mu řekli, že s nimi John už měsíc nemluvil, nechal ho na pokoji,“ pípla nesměle Lenina.

6

„Tak ty rádobyrevolucionáře z Falkland chytila hned hlídková loď,“ řekl Mustafa Mond, když si prohlédl denní poštu. Sáh po svém soukromém telefonu a zavolal na soukromý telefon Francesca Butlera, hlavu své tajné služby.

„Ano, to bylo velmi jednoduché,“ řekl Butler. „ti hoši jsou jenom taková nevinátka. Dostanou nabacáno od svých matek – všichni totiž mají matku – a bude od nich na chvíli pokoj.“

„A náš agent?“

„Trochu si odpočine, a pak mu svěříme další úkol. Ostatně kdyby ho nebylo, mohli ti hošáci dodnes čmárat hloupé nápisy a občas někoho zmlátit.“

„Lepší, když nikoho mlátit nebudou. A co John Divoch?“

„Přesně jak jsme čekali. Po té akci s tím děvčetem s nimi nechtěl nic mít. Náš agent má skvělý psychologický odhad.“

„Takže se do ničeho nezapletl. Tím lépe. Ať ho tam hlídají, aby si nějakou akci nevymyslel sám.“

„To snad zatím nehrozí. Říká se, že ta jeho přítelkyně je těhotná, nebo brzy bude. A těmhle živorodům nic nenapraví hlavu tak, jako když mají dítě. Začnou být zodpovědní a uvážliví a bla bla bla.“

„Takže naše milá Lenina si dala říct? Bych řekl pravdu, ani mě to nepřekvapuje. Těhle typ děvčat je pro to jako stvořený.“

„Co prosím?“

„Ale nic.“

„Horší situaci máme na Bahamách. Tam vzniká docela schopná organizace.“

„Máte v ní své lidi?“

„Samožřejmě!“

„A co máte v úmyslu?“

„Zatím je budeme sledovat.“

To je otravné s těmi odbojovými organizacemi, pomyslel si Mustafa Mond, když položil sluchátko. Nejsou ve skutečnosti nebezpečné, ale co je s nimi práce!

A ještě k tomu nespokojenci na Pevnině. Nedávno ta sabotáž v dublinské lihni. Pomíchané matriční záznamy embryí. Dvě stovky alfa vajíček bokanizovány. Alkohol v krevní náhražce u pěti set embryí různých kast. Skoro dva tisíce znehodnocených embryí.

Nu, tentokrát se komůrka bezbolestné smrti asi dočká svého klienta.

Jeho Fordstvo Hernando Chomsky, inspektor pro Jižní Ameriku, navrhovalo čas od času hromadné popravy na sportovních stadionech a tábory s ostatními dráty na doživotní internaci menších zločinců. U něj se to trochu dalo pochopit, protože rebelové kontrolovali rozsáhlé území pod Andami a měli zázemí v Andské rezervaci. Válku proti partyzánům je téměř nemožné vyhrát a použití jaderných zbraní je vyloučeno.

Rada se nicméně domnívala, že navrhované řešení kolegy Chomského by přineslo více škody než užitku.

Nedalo se však popřít, že situace je potenciálně nebezpečná. Kdyby se ostrovanům podařilo navázat spojení s rezervacemi a s nespokojenci uvnitř společnosti, hrozily by vážné problémy.

Mustafa Mond navrhl zintenzivnit cenzuru pošty. Bude potřeba vyškolit větší množství censorů, a zavést predestinaci pro tento obor.

Jako kdyby nebylo dost těžké hlídat Světový stát. Hlídat ostrovy a rezervace je nadlidský úkol. Občas se člověk Hernandovi Chomskému přestává divit.

7

(O osm měsíců později)

„... pokud je zde někdo kdo by měl proti sňatku námitky, nechť promluví teď, nebo ať mlčí navždy...“

„Já!“ ozvalo se ode dveří.

„Kdo jste?“ zeptala se starostka.

„Jsem Neklan Mussolini.“

„Takže jaká je vaše námitka?“

„Ten muž je opravdový člověk. Ta žena je lahvounka. Opravdoví lidé by si neměli brát lahvouny.“

„Žádný zákon to nezakazuje. Námitka se nepřijímá. Prosím pana Neklana Mussoliniho, aby nerušil obřad.“

„Ale...“

„Prosím, abyste nevyrušoval, nebo budete vyveden.“

Starostka se znovu obrátila ke svatebčanům.

„Táží se vás, Johne Ayertone, vstupujete dobrovolně do manželství se zde přítomnou Leninou Crowne?“

„Ano.“

„Táží se vás, Lenino Crowne, vstupujete dobrovolně do manželství se zde přítomným Johnem Ayertonem?“

„A-ano.“

„Tímto prohlašuji vaše manželství za uzavřené.“

„Má Lenino, *co cítím, hledí k štěstí vašemu; nakloňte jenom volné ucho své, co mého jest, je vaše, vaše mé,*“ řekl John, když se podepisovali protokol.

„Ach Johnne, kdybys nebyl tak divný.“

John občas *měl* divné nápady. Včera prohlásil, že se musí před svatbou „očistit“. Spočívalo to v tom, že se celý den úmyslně trýznil. Chvilí klečel na hromadě kaménků a bušil se v prsa, chvíli stál s rozpřaženýma rukama, pak zas ležel tváří k zemi a buď mlčel, nebo „vyznával své hříchy“. Obžaloval sám sebe z matkovraždy (ale to byl nesmysl, Linda přece umřela v nemocnici stářím, nepropadal John šílenství?), smilstva, krutosti, hněvu, pýchy a kdoví čeho ještě. V jednu chvíli se vzpamatoval, ale jen proto, aby se zeptal, jestli doma nemají nějaké provazy, že by si udělal důtky. To Leninu tak vyděsilo, že od té myšlenky upustil. Ale potom zmizel nůž na chleba a John měl ráno na předloktí nalepené náplasti. A celou noc proležel na prahu u vchodu do bytu.

Ráno ale vypadal vyrovnaně a vesele a oči měl jasné. Bylo to tedy tak, že se potřeboval s něčím vyrovnat? Dej Ford, aby se tyhle děsivé záchvaty už neopakovaly.

K Johnovi a Lenině přistoupili známí, aby jim pogratulovali. Lenina byla celá nesvá se svým vypouklým břichem. Ještě pořád si na svůj stav nezvykla a nepřestala se stydět, třebaže rozumem věděla, že *tady* to není ostuda a na Pevnině se to nikdo nedozví. Ovšem John se naparoval jako kohout a každému, kdo před ním neutekl, vykládal, že „jsou těhotní.“ Nosila svůj malthusiánský pás, dokud to šlo, ale v posledních dnech už ho nemohla dopnout.

A teď si všimla, že ho Ada také nemá.

„Ado,“ zeptala se, když spolu zašly na Dámy, „snad také nebudeš...“

„Ne – aspoň zatím,“ řekla Ada. „Ale nechávám to Helmholtzovi. Helmholtz si na toho svého Ptáka Ohniváka natáhne takový jako sáček, a je to.“

„A nemáš z toho divný pocit?“ zeptala se Lenina. „Já si pořád nemůžu zvyknout. Pokaždé, když to dělám bez toho, připadám si taková nechráněná. Já vím, že je to hrozně iracionální, zvláště teď“, „překřížila ruce přes břicho, „ale nemůžu se toho zbavit.“

Lenina si původně myslela, že k tomu, aby začala čekat dítě, stačí vynechat malthusiánskou proceduru jednou. Ale za několik dní po jejím hrdinském skutku ukázalo, že se výsledek nedostavil, zašla do knihovny, půjčila si lékařskou knihu, a zjistila, jak to je. Nestačilo se odhodlat jednou! Ten nepříjemný pocit, že dělá něco nesprávného, musela přemáhat znovu a znovu a znovu. Vrhout Fordovi výzvu do tváře *jednou* je velkolepé, ale dopouštět se hříchu – pohlavního styku za účelem zplození dítěte – pomalu každý den, vede k otupení morálního citění. Lenina se jednou Johnovi svěřila, že ji její hříšnost tíží, a John ji ujistil, že i jeho trápí, že spí s ženou, se kterou není oddán, a ke všemu s tím ani nechce přestat.

Jenže Ada přistupovala k morálce pragmaticky. Ublížíte to někomu? Škodí to někomu? S tím Helmholtz naprosto souhlasil, ale zatímco u Ada k tomu došla po dlouhých úvahách, u Helmholtze to vyplynulo z laxního vztahu k morálce.

John s nimi prudce nesouhlasil. Trval na tom, že existují pevná kritéria, jde pouze o to je najít. Člověk podle něj měl povinnost především k sobě, ke svému vnitřnímu morálnímu stavu, a měl se neustále morálně zdokonalovat. Nad tím si Ada pohrdavě odfrkla, protože Johnovo „morální zdokonalování“ zpravidla ubližovalo jeho okolí.

Lenina se držela svého názoru (částečně hypnopedickému, který byl ale v souladu s její povahou), že dívka má být milá, laskavá a má se snažit, aby nikomu neublížila. Jenže problém byl s praktickou aplikací té poučky. Nedalo se žít, aniž by se ubližovalo. Lenina se celý život snažila neublížit žádnému chlapci tím, že by odmítla – kromě případů, kdy prostě musela

– ale teď se tím nemohla řídit, protože by ublížila Johnovi. Chvillemi téměř litovala, že je jenom Beta. Kdyby byla Alfa, možná by si s tím poradila lépe. Svěřila se se svými starostmi Adě, ale ta to ještě zkomplikovala tím, že řekla, že by Lenina měla myslet také na sebe. Že je stejně dobrá jako každý jiný, a že na ní také záleží. Ale jak by Beta mohla být stejně dobrá jako Alfa? Ostatně Ada si to ve skutečnosti nemyslela. Občas jí uniklo nějaké pohrdavé prohlášení o Betách i o nižších kastách. S těmi nižšími kastami měla ovšem pravdu.

„A kde se tady vlastně vzal ten poloepsilon?“ zeptal se Helmholtz, čímž myslel Neklana. „Copak už nepase ovce ve Weddelu?“

„Už je asi pustili,“ řekl John. „Tuhle jsem potkal Ralpha Dawkinse.“

„Doufám, že ses s ním nebavil!“ ozvala se Lenina.

(Ve skutečnosti s Ralphem pér slov prohodil.

Ralph se ho zeptal, jestli je neprásknul.

„Co jestli jsem neudělal?“

„Jestli ji nás neudal. Divné, že nás hned vyhmátli.“

„Udávání nemám ve zvyku.“

„My jsme mysleli, že tě možná tak trochu naštvalo, že jsme si podali tu tvoji lahvounku, a tak nás napadlo...“

„Ale mě to ani nenapadlo.“

„Tak fajn. Všechno dobrý, že?“

Ralph se otočil a udělal pár kroků, ale John ho dohonil a chytil ho pod krkem.

„Udávání nemám ve zvyku. Víš, co udělám, pokud mě opravdu pohněváš?“

Ralph vrtěl hlavou.

„Uřizu ti moučí a donutím tě, abys ho snědl. Upečené na tymiánu.“

Ralph netušil, co to slovo znamená, ale s Johna šla hrůza, takže si to domyslel.

„Ne, ne, John, to snad není nutné.“

„Takže se neopovazuje k Lenině přiblížit. Nebo to bude předposlední věc, kterou uděláš.“

Pustil Ralpa, a ten se co nejrychleji vzdálil.

Jenže o tomhle John Lenině vyprávět nechtěl.)

„Ovšemže ne. Tak, jak si to představovali, by to stejně nešlo,“ řekl.

„Johne, snad nemyslíš...“

„Myslím. Pořád myslím.“ Myšlenka na osvobození lidí z otroctví somy a hypnopedických pásků ho neopouštěla. Ale revoluce se nedala uskutečnit tak, že by se na Pevninu vypravila skupinka lidí, která by teprve musela navazovat kontakty. John myslel na ozbrojené povstání, do kterého by se zapojili lidé z rezervací. Jsou tam tisíce mladých mužů. A i oni jsou vězni, i když si to neuvědomují. Nějakou dobu uvažoval o tom, že by se vrátil do Malpais – snad by mu vyhověli, kdyby o to požádal – a pokusil by se agitovat. Pravděpodobně by to znamenalo, že by se musel zříci Leniny. Protože by nemohl dopustit, aby byl ohrožen život jejich budoucího dítěte. Větší překážkou ovšem bylo, že by ho indiáni nepřijali za vůdce. Je na to moc bílý a jeho původ je příliš pochybný. Existovala rezervace, kde žili běloši – sibiřská – ale John ne a ne přijít na způsob, jak s nimi navázat kontakt. Ostatně mluvilo se tam exotickým jazykem, který samozřejmě neovládal a neměl možnost se mu naučit.

Plot nabitý elektřinou byl jenom technický problém. John uvažoval o způsobu, jak jej vyřadit z provozu. Opatřil si učebnici elektrotechniky, musel ji odložit, protože ničemu nerozuměl, ale nemohla by mu poradit Ada? Bylo ovšem předčasné o tom uvažovat.

„Nemysli na takové hrozné věci,“ řekla Lenina, jako by mu viděla do hlavy.

Četba hry Fiesco a jeho janovské spiknutí mu dala mnoho materiálu k přemýšlení. Nemělo smysl ničit továrny nebo líhně. Bylo nutné zasáhnout samotné srdce Impéria. Což znamenalo proniknout na setkání R.S.I., pozabíjet všechny

světové inspektory a ujmout se vlády. Viděl v duchu lodě obsazující přístav a rakety přistávající na londýnském letišti. Zmocnit se redakci novin a televize. V Londýně jsou veškerá média soustředěná v jedné budově, což situaci velmi usnadňovalo. Jenže jak zorganizovat ty tisíce mužů? Jak se dostat na setkání Rady?

„A Marilyn nepřijde?“ zeptala se Ada.

„Říkala, že přijde,“ odpověděla Lenina.

„Víte, co se o ní povídá?“ ozvala se jedna z Lenininých kamarádek z volejbalu.

„Že chodí s Freddym?“ řekla Ada.

„Ano. Žádný muž jí nebyl dost dobrý, a teď chodí s Freddym, Asi je na holky.“

„Ale Freddy říká, že je muž.“

„Tím lépe pro ni, ne? Je na holky, ale vypadá to, že chodí s mužem.“

V tu chvíli jako na zavolanou vtrhla Marilyn do dveří, až za ní zaválaly plavé vlasy.

„Ahoj, ahoj,“ zahlaholila. Se všemi se uvítala, a pak zatáhla Leninu a Adu do kouta. „Byla jsem u doktora Galileiho. Víte, co my řekl?“

„Že jsi těhotná?“ zeptala se Lenina.

„Ale dej pokoj s tím těhotenstvím. Když jsi těhotná ty, nemusí být těhotný každý.“

„Že ve skutečnosti nejsi neplodná?“ Koneckonců, Marilyn nevypadala jako neplodná žena. Neplodné byly všechny tak trochu maskulinní. Některé hodně maskulinní.

„Řekl mi, že jsem muž.“

„Cože? Ty taky? To je nějaká infekce, nebo co?“ řekla Ada, která odmítala přestat věřit vlastním očím.

„Řekl, že mám necitlivost na and-ro-ge-ny. Když to někdo má, tak vypadá jako žena, i když je muž.“

„A to si toho nikdo nevšiml?“ zeptala se Lenina. „Vždyť na lahvích v líní je vždycky napsané pohlaví.“

„Určitě mysleli, že se matrikáři spletli. Mysleli, že jsem neplodná žena.“

„Není divu, že se spletli,“ řekla Ada. „Vypadáš víc žensky než většina z nás.“

„Ale vysvětluje se tím, že mě nikdy moc nebrali muži.“

„A Freddy tě bere?“

„No, on vlastně vypadá jako žena. Jenže nesmí se to před ním říkat. On říká, že nemá ženské části těla, protože když ty části těla má muž, tak jsou vlastně mužské.“

Ada se rozesmála.

„Nesměj se, vždyť se mnou je to taky tak.“

„Takže vy jste vlastně dva chlapi a provozujete spolu lásku mezi muži,“ řekla Ada se smíchem.

„Láska je láska,“ řekla Marylin odměřeně.

„O čem se bavíte?“ ozval se Helmholtz. „Marylin, máš přednést báseň!“

Postavila se na pódium a spustila:

Meruňkové květy přešel déšť
zbytky červeně oprchávají jak líčidlo s líce krasavic
v řinulém vodním lůně
krouží vůně
a on se vzdaluje víc a víc.
Těžko nést tepot srdce roztouženého.
Nenávidím rozloučení s princem,
Stín zdi, jež odřízl pohled jeho –
Kdo teď utrhne švestkový květ, jenž modravě se
nadýchá?
Kde je mé sedlo zlaté?
Jen zelené osiky
Po staru lemují cestu na jih.

V okamžení přešla láska,
Jako přejdou déšť a mrak,
Tolik vášně – a s tak lehkým srdcem opustil,

S tak lehkým pošlapal,
Všelijak vlaštovky švítit znají,
Ale jak poznáš,
Zda o jeho domu povídají?
Sliby jak vášnivé,
Co naplat jsou, když se už neuvidíme?
Jen uvidím-li ho, bude zas po soužení,
Dnes však není
Mi pomoci
A v maličkém srdéčku se natěsna
Žal, tisícery žal.⁹

„Ale to je snad o konci lásky, ne?“ zeptala se Lenina. „Myslíš, že se to hodí na svatbu?“

„Asi ne,“ řekla Marylin. „Ale hezky to zní. Helmholtz vždycky vyhrabe nějaké básně z pravěku.“

„Helmholtz by se neměl starat o pravěké básně,“ řekl John. „Měl by mi pomoci vymyslet, jak zapůsobit na lahv... - totiž na lidi na Pevnině.“

„Co třeba vytisknout letáky?“ navrhla Ada.

„Letáky s básněmi,“ řekla Marylin. „Aby věděli, o co přicházejí.“

„Ne. Někaké prohlášení. Aby poznali, jak prázdný život vedou.“

„Proforda, Johne,“ řekl Helmholtz. „Ty si vážně myslíš, že někoho přesvědčíš, když mu budeš říkat, že žije špatně?“

„A co tedy?“

„Musíš mu navrhnout alternativu.“

„Jakou alternativu. Nejdřív musíš vyvolat hněv, a potom...“

„Johne,“ řekla Lenina. „Nech toto aspoň dnes.“

„To jsou důležité věci, Lenino.“

„Já vím, já vím, ale nech toho. Musím ti něco říct.“

⁹ Báseň Vzpomínka na sladkou dívku, připisovaná literátovi jménem Šen Wen-šu

In Jaroslav Průšek: Podivuhodné příběhy z čínských tržišť a bazarů

„Hned, hned. Jenom co Helmholtzovi vysvětlím...“

„Tohle je taky důležité.“

John se neochotně nechal odtáhnout stranou.

„Pohnulo se.“

„Cože? Co se pohnulo?“

„Naše dítě. Naše dítě se pohnulo. Ach, Forde. Ono tam opravdu je. Mám v sobě živé dítě.“

(Ještě o čtyři měsíce později)

„Nevydržím to! Je to hrůza! Pomozte mi nějak!“ vrískala Lenina.

„Nekřič, Lenino, vyčerpává tě to,“ řekla dekantační asistentka.

„Dejte mi somu!“

„Dali jsme ti tolik somy, kolik bylo možné.“

„Dejte mi ještě víc!“

„Nejde to, protože bys nepoznala, kdy máš tlačit!“

„Já nechci tlačit! Vyndejte ze mě to dítě!“

„Fordužel, Lenino, teď je to na tobě.“

„Do všech matek!“

John se nesměle zeptal, jestli opravdu nemohou jeho ženě nějak pomoci, ale ujistili ho, že je všechno v pořádku. On měl pocit, že Lenina umírá.

„Umřu!“ zaječela Lenina jako by chtěla potvrdit jeho myšlenky.

„Neumřeš. Přestaň vyvádět.“

„Já chci umřít! Teď hned! Zabijte mě!“

„Neumírej, Lenino,“ řekl John s úzkostí, jako by Lenině opravdu hrozila smrt.

„Stejně je to kvůli tobě! Já tě nenávidím!“ nechala se slyšet Lenina. „Měla jsem si nechat odstranit vaječníky! Měli jsme si objednat dítě z lahve jako všichni pořádní lidé!“

„Tak dost divadýlka, Lenino,“ řekla dekantační asistentka.

„Vzpomeň sis, co ses naučila v kursu. Nadechni se, a až ti řeknu...“

Lenina kupodivu zmlkla a nadechla se.

„...tlač!“

...

„Tlač!“

...

„Už vidím hlavičku! Tlač!“

...

„A máš holčičku. Jak se bude jmenovat?“

„Linda,“ řekli John i Lenina současně.

O dvacet čtyři hodin později Lenina ležela v rozkošné světlezelené noční košilce a tiskla holčičku k sobě. „Mé děťátko, mé všechno, můj poklade...“ Dítě se jí dralo k prsu. Jako zvířecí mládě, blesklo Lenině hlavou.

„Nechceš ji nakrmit?“ navrhl nesměle John.

„Johne, vždyť jsme o tom mluvili. Opravdu po mně chceš něco tak nechutného, nemravného? A co moje prsa, podívej, jak jsou znetvořená! A tvrdá jako kámen...“

Miminku se ale podařilo uchopit pusinkou bradavku a začalo sát.

Ach, Forde, budu jako kočka nebo fena... Ale jaký má hlad, moje děťátko...Jak jí chutná...

„A Bernard a Helmholtz jí půjdou za kmotry,“ řekla Lenina, aby odvedla pozornost od sajícího dítěte. Najednou neměla sílu je odtrhnout. A těžkému tvrdému prsu se také ulevilo.

„Co to jsou kmotři?“ zeptal se John.

„Nevím. Ale ve starých knihách to dělají přátelé rodičů. Helmholtz je takový chytrý, bude to vědět.“

„Vypadáš jako Madona,“ řekl John.

„Jaká zas Madona,“ řekla Lenina. „pořád mluvíš o nějakých lidech, které neznám. Ale vypadá to, že teď jsem matka se vším všudy, že? Ještěže to neví Fanny, ta by to nevdýchala.“

Třetí část

A žili šťastně a spokojeně, dokud neumřeli. Totiž ne. Zdaleka nebyli úplně šťastní a někdy nebyli ani spokojení. A než umřeli, stala se spousta věcí.

John si našetřil na zálohu na skleník, vzal si půjčku a začal pěstovat kukuřici. Ukázalo se ale, že o kukuřici není z nějakého důvodu příliš velký zájem, takže změnil kukuřičné pole na jabloňový sad. Metodou pokusů a omylů se mu podařilo za několik let dosáhnout toho, že na stromech opravdu začala růst jablka. Do té doby si musel na provoz jabloňového sadu vydělávat jinak – jako stříhač ovcí v sezóně, jako dělník v konzervárně v jiné sezóně.

Ada slíbila, že bude uvažovat o možnosti, jak provádět automatické opylování, aby Lenina (většinou těhotná nebo lahvící) nemusela lézt po žebříku a opylovávat květy štětečkem. Ale nemohla se k tomu pořádku dostat, protože se zabývala zajímavějšími věcmi.

Helmholtz a Bernard založili Školu klasických studií, kde sami přednášeli. John také občas přispěl přednáškou o Shakespearovi nebo o životě indiánů. O studium v této škole byl zájem, ale náklady se nepodařilo pokrýt z poplatků, které byly natolik nízké, aby si návštěvu školy mohl dovolit každý.

Proto Helmholtz s Adou provozovali restauraci. Všestranně nadaný Helmholtz vynikal i jako kuchař, až na to, že jeho kreativita neumožnila, aby udělal stejné jídlo dvakrát. To ale nikomu nevadilo.

Helmholtz nezapomínal ani na divadlo. Jeho Falklandská divadelní společnost Ariel uváděla jak Shakespeara, tak Helmholtzovy vlastní hry. Hvězdou byla samozřejmě Marylin a uplatnil se i Freddy v rolích mladičkových chlapců. Dívky převlečené za muže odmítly hrát, protože ho uráželo, když byl pokládán za ženu.

Bernard jako dětský psycholog postupně nabyl zkušeností a chystal se napsat knihu o psychologii nepredestinovaných dětí.

Za nocí ho znepokojovala myšlenka na dopisy, které tak hloupě kdysi odeslal, Tato myšlenka byla nejčastějším důvodem, proč si bral somu.

Opravdoví lidé se po návratu z Weddelu zase začali scházet (kromě Čingize, kterého odvezli na Pevninu), ale jelikož se svou hrdinskou akcí poněkud zesměšlili, nikdo se k nim už nepřidal. Postupně se většina z nich oženila a skupina zanikla. Vznikla skupina mladistvých chlapců, kteří si říkali Zdravá mládež. Jiná skupina, Svaz falklandských pracujících, se scházela v Hospodě u zakrslé borovice. Ani jedna z těchto skupin se Johnovi nezdála zajímavá.

Krátce poté, co se narodila dvojčata Henry a Fanny, přišla k Johnovi a Lenině nečekaná návštěva. Když zazvonil zvonek, Lenina právě kojila Henryho, zatímco John přebaloval Fanny. Mysleli si, že je to někdo z přátel, před kterými není potřeba dělat okolky, a Lenina jim šla otevřít s oděvem ve stavu „rozkošného nepořádku“, jak by to nazvaly její staré knihy, v náručí s Henrym, který se sápal po svém zdroji potravy. Když zjistila, že návštěvník není nikdo jiný než Mustafa Mond, spatřila se náhle jeho očima: jako hanebný obrázek nejhlubšího stupně, kam může klesnout žena. Zaječela a zmizela v ložnici.

John se šel podívat, co se děje. V jedné ruce nesl špinavou plenku, ve druhé Fanny bez plenky.

„Och... Vaše Fordstvo... u nás?“

„Už nejsem Svoje Fordstvo. Vzdal jsem se své funkce a rozhodl jsem se, že se po vzoru starověkých mudrců uchýlím do ústraní a budu se věnovat přemýšlení a psaní. Už před deseti lety jsem přestal užívat omlazovací prostředky, takže jsem začal stárnout, ale prý by mi to mělo dát deset, patnáct nebo možná i dvacet let života navíc.“

Ano, opravdu měl silně prošedivělé vlasy, ale pořád měl živé, inteligentní oči.

„Přišel jsem nevhod?“

„Ne, ne,“ řekl rychle John. „Pojďte dál.“

Mustafa Mond vstoupil do bytu. Za ním vešla žena, také už nemladá, ale zajímavá.

„Toto je moje přítelkyně Cayetana. Moc se těšila, až se s vámi seznámí.“

John couval, aby návštěvě uvolnil cestu. Přitom šlápl na gumové prasátko, které vydalo pronikavý kvílivý zvuk. Leknutím ztratil rovnováhu, shodil loktem hromádku lepoprel ze stolu a dopadl na pohovku, ale okamžitě vyskočil, protože na pohovce byly rozházené kostky. „Och, promiňte,“ řekl.

„Nic se neděje. Také máme děti,“ řekla paní Cayetana. „Ovšem už velké.“

Mustafa Mond si pomyslel, jak strašil studenty popisem předfordovského „domova“. Teď ovšem viděl domácnost s dětmi poprvé. Žádný zvláštní zápach necítil, ani ta plínka, kterou držel John, nesmrděla. Pořádek byl ovšem pod jakýmkoliv myslitelným standardem. Cayetana měla ve svém tajném bytě k ruce několik pomocnic speciálně predestinovaných pro tajné úkoly a mlčenlivost. Kdykoliv k nim Mustafa zašel, bylo vzorně uklizeno.

Protože si nedovedl představit, že by v této „domácnosti“ něco snědl nebo vypil, pozval Johna a Leninu na večer k sobě a rozloučil se s nimi tak rychle, jak slušnost dovolovala.

Mustafa a Cayetana si pronajali celý patrový domek. Ještě nebyli zařízeni. V největší místnosti byl stůl a několik křesel, prázdné police a nevybalené bedny s knihami.

John, Lenina, Ada, Sally a Bernard se usadili. Helmholtz a Marilyn měli přijít později, až po divadle.

„Odpusťte mi mou zvědavost,“ řekl Mustafa po úvodním bezvýznamném povídání. „Často jsem myslel na to, jak se daří soužití civilizované ženy a necivilizovaného muže.“

„Všechno v pořádku – až na nějaké maličkosti,“ řekl John.

„Někdy se pohádáme kvůli úplné hlouposti,“ řekla Lenina.

„Jednou jsem se vyspala s instalatérem...“

„Ne, neříkej to,“ vykřikl John.

„...a to byste nevěřili, jak kvůli tomu John vyváděl. A přitom o nic nešlo. Protékal nám záchod a instalatéra jsme sem nemohli dostat, protože dosáhl průlomu ve své vědecké práci – on je totiž vědec, Alfa++, ale když jsem mu naznačila, že...”

„Lenino, to už stačilo!“

„...tak přišel hned. A Johnovi jsem o tom poctivě řekla. *Nepodvedla* jsem ho.“

„Jenže až potom!“

„Kdybych to řekla předem, tak bys to nedovolil, a ten záchod by protékal pořád. Vážně o nic nešlo. Použila jsem antikoncepci.“

„Tihle muži,“ řekla Cayetana. „Jsou jako děti.“

A všechny ženy se spiklenecky zasmály.

Ve skutečnosti soužití Johna a Leniny ani zdaleka nebylo bez problémů. Jak by také mohlo být. Ani jeden, ani druhý nevěděli, jak vypadá funkční rodina. Lenina nikdy zcela neopustila své hypnopedické přesvědčení, že je lepší zahazovat než opravovat. Že nikdy nemá odkládat na zítra potěšení, které může mít hned. Že soma je vhodný lék na většinu problémů. Raději nepátrat po tom, jestli byl případ s instalátérem ojedinělým úletem. John se zase nikdy nezbavil běsů, které s sebou vláčel ze svého dětství v rezervaci. Přepadaly ho záchvaty vzteku, které jenom těžko krotil, aby jimi neděsil děti, a pokud je nezkrotil, obracel je proti sobě. V takových případech mizel na celou noc a vrátil se s modřinami nebo menšími řeznými rány. Když se Lindě o dva roky později narodil Mitsima, objevil se nový lék antiagresin, a John se po půl roce váhání a odmítání uvolil, že ho bude užívat, když „to na něj přijde“, a opravdu to většinou udělal. Antiagresin nebarvil svět na růžovo, pouze snižoval agresivitu.

Lidé na pevnině byli sice predestinováni k infantilitě v osobním životě, ale ke krajní svědomitosti, pokud šlo o pracovní povinnosti. Lenina přistupovala k rodině jako k

„práci“. Poctivě chodila do kursu vedení domácnosti i výchovy dětí. John nic takového nedělal, ale měl přirozenou schopnost jednat s dětmi.

Když se stala ta záležitost s instalátérem, přítomnost dětí zabránila katastrofě. Lenina o tom Johnovi řekla, „protože mu nechtěla lhát“, John se rozzuřil tak, jako naposledy v Londýně. Znovu ze sebe vychrlil všechny shakespearovské nadávky. Lenina popadla litinovou pánev, držela ji před sebou jako štít a opatrně ustupovala ke dveřím. Mitsima v postýlce se rozplakal. To Johna trochu vzpamatovalo, a když se ohlédl a uviděl ve dveřích dvouletou Lindu, která se na něj vyděšeně dívala, nepřírozeně se zasmál, řekl, že si s maminkou jenom dělají legraci, a vyběhl z bytu. Asi hodinu chodil po nábřeží, a když se trochu uklidnil, zatelefonoval Jeanne Stopes, která mu už dlouho nadbíhala, a přijal její pozvání.

Pomsta ovšem vůbec nebyla sladká. Jeanne Stopes byla ohromně pneumatická, ale John se hnusil sám sobě. Jeho vina daleko přesahovala vinu Leniny, která nemohla za to, že má doposud vymytý mozek a sex pro ni neznamená víc než podání ruky. On ale věděl, co je dobré a co je zlé, a ještě k tomu ke své pomstě zneužil nevinnou lidskou bytost.

Když se vrátil domů, zaujala Lenina obranný postoj, protože pochopitelně čekala další útok. Místo toho se John k jejímu překvapení před ní vrhl na kolena, přiznal se ke své nevěře, prosil o odpuštění a současně žádal, aby kvůli němu už nespala s žádnými instalátéry, elektrikáři a vůbec s nikým, ani kdyby měla pocit, že o nic nejde. Lenina si vzpomněla, že nezáleží ani tak na skutku, ale na tom, co si o něm myslíte. Pokud si John myslí, že vyspat se s Jeanne Stopes je špatné, je to opravdu špatné. Takže „velkomyslně“ Johnovi odpustila a slíbila, že si s žádnými instalátéry začínat nebude (za zády přitom udělala z prstů znamení T, což znamená, že slib neplatí). Usmířování bylo velkolepé.

Ale asi nebylo vhodné o této záležitosti mluvit, protože teď nastalo stísnné ticho.

Cayetana ho přerušila: „A co vaše děti?“

„Linda...“ začal John.

„Mitsima...“ řekla Lenina.

Pak oba zmlkli.

„Řekni to ty,“ řekl John.

„Ne, ty,“ řekla Lenina.

Pak oba na střídačku mluvili o tom, že šestiletá Lindička už ve čtyřech letech uměla číst a teď už čte knížku Shakespeare pro děti (převyprávění od Helmholtze Watsona), čtyřletý Mitsima umí nazpaměť báseň Když od nějakého starověkého básníka Kiplinga, dvouletá Kiakimé moc pěkně mluví, a dvojčata Henry a Fanny jsou zdravá a čilá.

„Henry a Fanny?“ řekl Mustafa Mond. „Nejmenují se po vašich přátelích?“

„Ano, je to tak. Ale už jsem o nich dlouho neslyšela.“ Ve skutečnosti jim po svém prvním otěhotnění přestala psát, protože se styděla.

„Henry Foster je žhavým kandidátem na Ř.L.P. A podle mých informací s Fanny pořád chodí. Ovšem zachovávají dekorum. Nic se jim nedá vytknout. Myslím, že ani jedna Henryho podřízená si nemůže stěžovat, že by ji Henry neuspokojil.“

„Ano, jsou oba tak rozumní,“ řekla Lenina. „A Henry byl vždycky gentleman.“

„A co můj otec?“ zeptal se John.

„Myslíte ubohého Thomase? Půl roku do sebe cpal somu a málem umřel, ale pak se přece jen sebral. Ted' dělá ředitele líhně na Islandu.“

„Na Islandu!“ řekl Bernard a křivě se pousmál.

„A budete mít ještě víc dětí?“ zeptala se Cayetana.

„Ne, už ne. Ale budu potřebovat nový malthusiánský pás. Ten starý už nedopnu.“

„Možná ho nebudete potřebovat,“ řekl Mustafa. Vytáhl z náprsní kapsy plastový sáček. „Můj dárek pro všechny ženy. Než jsem odešel z Rady světových inspektorů, prosadil jsem tohle.“

Lenina vzala sáček do ruky a nechápavě jej prohlížela. „Co to je?“

„Malthusiánská spirála. Požádáte svého lékaře, aby vám ji vložil do dělohy, a máte na pět let pokoj. Nevyžaduje to žádný nácvik a je to stejně spolehlivé jako současné prostředky.“

„Četla jsem, že taková věc už kdysi existovala,“ řekla Ada. „A také nějaké pilulky. Proč se na to zapomnělo?“

„Protože po Velké válce se věda a technika v podstatě vrátila do doby Forda Pána,“ řekl Mustafa. „Rozvíjela se jenom biologie, a to pouze některé obory.“

„To mě zajímá,“ řekla Ada. „Proč se to stalo? Četla jsem o počítačích. S počítáním to souviselo jenom ze začátku, ale pak se z toho vyvinul přístroj, který byl kombinací telegrafu, televize, rádia, telefonu, a kdoví čeho ještě. Lidé díky této věci měli přístup ke všem vědomostem světa, mohli s kýmkoliv na světě komunikovat a zařizovat si většinu záležitostí. Nebo telefony. Lidé nosili malé bezdrátové telefony v kapse nebo v kabelce. Nemuseli sedět doma, když čekali, že jim někdo zavolá, ani shánět nejbližší telefonní budku, když potřebovali někomu zavolat. Proč to teď neexistuje?“

„Kvůli stabilitě,“ řekl Mustafa Mond. „Nevěřila byste, kolik zla tyhle věci způsobily. Myslíte, že to lidé využívali k hledání informací? Kdepak. Většinou se pomocí těchto zařízení šířily nesmysly. Fungovalo to tak, že to bylo návykové, a čím víc se nějaká pitomost líbila, tím více se šířila. A nedalo se to dostat pod kontrolu. Rozvracelo to celou společnost. Nicméně,“ řekl a zadíval se na Adu, „doneslo se mi, že se tady na něčem pracuje.“

„Ano,“ řekla Ada. „Telegraf a dálnopis do každé domácnosti. Příští rok to uvedeme do provozu. Potom budeme pracovat na tom, jak to napojit na televizní obrazovku. V zásadě by to mohlo být možné, protože televizní obraz... Ale nenudím vás?“

„Mně ne, já jsem fyzik a tohle mě docela zajímá,“ řekl Mustafa. „Jenže obávám se, že bychom tím nudili všechny

ostatní. Bude mi potěšením si s vámi o tom pohovořit později.“

„A co malthusiánské prostředky?“ zeptala se Ada. „Z toho přece nemohlo vzniknout žádné zlo?“

„Svého času to způsobilo úplný převrat v situaci žen. Najednou ženy rozhodovaly samy o své... reprodukci. Muži prakticky nemohli ovlivnit, jestli budou nebudou mít děti.“

„Ale není to dnes stejné?“

„Není. Brát pilulku je snadné. Ale stejně snadné je si pilulku nevzít. Ženy tehdy vysazovaly pilulky, protože po nich tloustly nebo se necítily dobře. A co horšího – některé ztrácely chuť na sex. Predestinace pro užívání pilulek se ukázala být neefektivní. Je to zvláštní, ale ukázalo se, že náš způsob, který vyžaduje několikaletý dril, je účinnější. Řekněte, Lenino, jak se cítíte bez malthusiánského pásu?“

„Teď už celkem normálně, ale ze začátku jsem si nemohla zvyknout. Když jsem šla do postele, svrběly mě ruce, jak jsem si přála tu věc použít. Vlastně jsem sama sobě musela násilím bránit, abych to neudělala.“

„A co vy, Ado? Vy to také nemáte.“

„Protože nesouhlasím s tím, aby to byla výhradně odpovědnost ženy. Dohodli jsme se Helmholtzem, že se v antikoncepci budeme střídat. Měsíc já, měsíc Helmholtz. Tak je to spravedlivé.“

„A ty nechceš mít děti?“ pípala Lenina. Od té doby, co začala čekat Lindu, by byla nejraději, kdyby všechny její známé měly děti.

„Chci a brzy budu mít.“ Ada sáhla do kabelky a vytáhla několik fotografií. Pro toho, kdo nevěděl, o co jde, na těch obrázcích byla rudá mlha a nějaké šmouhy. Lenina poznala fotografii plodu v láhvi. „Ado, ty...“

„Ano, to je naše dítě,“ řekla Ada. „Za tři týdny nám ho dopraví sanitní helikoptéra.“

„A je to kluk nebo holka?“ zeptala se Lenina.

„Kluk. Jmenuje se Charles.“

„Ty jsi chtěla kluka?“

„Já jsem chtěla holku, Helmholtz kluka, a tak jsme nenechali vytrít spermiu a nechali jsme to náhodě.“

„A jak jste ho nechali predestinovat?“

„Samozejmě Alfa++. Bez konkrétní specializace. Ať je tím, čím bude chtít.“

„Bude kamarádit s dvojčaty!“ zaradovala se Lenina.

„Ale proč se přestalo používat toto tělísko?“ ukázala Ada na plastový sáček.

„Vlastně nevím. Jedna z prvních Rad to zakázala, ale důvody byly dost nepřesvědčivé. Například, že tato metoda je pro ženy natolik komfortní, že nebudou mít důvod vzdávat se svých vaječníků ve prospěch státu.“

„Nebo se milostpánům na jednu stranu líbilo, že se s antikoncepcí obtěžují ženy místo nich, ale na druhou stranu je to štválo, takže jim to aspoň pořádně osladili,“ řekla Ada s úšklebkem.

„I to je možné,“ řekl Mustafa.

V předsíni se ozval zvonek. Byli to Helmholtz, Freddy a Marylin, kteří šli z divadla, kde Marylin hrála titulní roli Helmholtzovy hry Antonia Gona. Hlavní myšlenkou hry byla vzpoura jedince proti společnosti, která končila likvidací hrdinky v komůrce bezbolestně smrti.

Ada soudila, že nejlepší na té hře je, že se nedá rozhodnout, jestli má pravdu Antonia Gona nebo Jeho Fordstvo Kreon Barberini. Kdežto Johnovi se to naopak nelíbilo, protože to pokládal za morální relativizaci.

Helmholtz vysvětlil, že napsal svou hru na motivy jedné starověké hry.

„A víte, že ve starověku existovali otroci, kteří nosili vzkazy do domácností, a že měli stejnou pověst jako dnes instalatéři?“ řekl Bernard.

„Musí se pořád mluvit o instalátérech?“ vybuchl John.

„Byl ten instalatér dobrý?“ zeptala se Sally. „Potřebujeme vyměnit baterii v koupelně.“

Bernard byl ovšem v přítomnosti Mustafy Monda stísněný. Sice doufal, že Mustafa na jeho hloupé dopisy dávno zapomněl – on sám si na ně sotva vzpomněl – ale teď měl přepadl strach.

„Něco pro vás mám, Bernarde,“ řekl Mustafa Mond, když nastala pauza v konverzaci. Podal mu knihu o dětské psychologii od Alfreda Adlera. V knize byl založený papírek, na kterém bylo načmáráno pár slov: „V trezoru jsem nic nenechal.“ Bernard se překvapeně na Mustafu podíval, a ten na něj sotva zřetelně mrkl.

„Děkuji, děkuji!“ řekl Bernard nadšeně, až se všichni podivili, proč taková vděčnost za pouhou knihu.

„Nu, a co vaše plány na zničení Světového státu?“ zeptal se Mustafa Johna.

John na něj zaraženě zíral.

„Nu, nedivte se, takové věci se ke mně donesou,“ řekl Mustafa.

„Máte tady špehy?“

„Všude máme špehy.“

„Takže my jsme tady pořád pod kontrolou?“

„Pochopitelně. Nebudeme nečinně čekat, až do Ústřední londýnské líhně vrazí nákladník s výbušninami nebo do sídla Rady světových inspektorů narazí osobní letadlo i s cestujícími.“

„To někdo plánoval?“ řekla zděšeně Lenina. „Která zrůda by chtěla zabít nevinné děti ve výchovnách a embrya v lahvích?“

„Na tomto ostrově naštěstí zůstalo jenom u hloupých řečí. Ale na Tahiti vznikla skupina, Ohnivá Plynová Páka Pána Našeho Henryho Forda se jmenovala. Ti tvrdili, že je nesprávné vyrábět děti v líhních, protože Ford Pán sám rodinu mítí ráčil. Už měli plán, jak se zmocnit vrtulníku a začali vyrábět výbušniny. Naštěstí neopatrně zacházeli s nitroglycerinem, takže jsme ani nemuseli zasáhnout.“

„To je hrozné! Johne, doufám, že ty ‚hloupé řeči‘ jsi nevedl ty?“

„Nevedl, a kdybych něco takového slyšel, byl bych proti...“

„Fordu díky!“

„...protože taková akce by byla naprosto k ničemu. Nejspíš by se nepodařilo zničit celou líheň, a i kdyby na světě je líhů víc, že? Co třeba zničit dokumentaci? Trvalo by to déle, ale časem by se zapomnělo, jak vyrábět lidi.“

„Hotová Helena Gloryová v kalhotách,“ poznamenal Helmholtz. „Ale předpokládám, že technická dokumentace nebude v jednom trezoru.“

„Jaká Helena Gloryová?“ zeptala se Lenina.

„Jedna pitomá husa,“ řekla Ada.

„Postava z jedné divadelní hry,“ řekl Helmholtz. „Byla napsaná v době, kdy Ford Pán chodil po zemi, ale připadá mi dost aktuální, takže uvažuji o tom, že bych ji uvedl.“

„Uved' raději tu hru o nesmrtnosti,“ řekla Marylin. „Já bych si hrozně ráda zahrála tu nesmrtnou zpěvačku.“

„V té hře je taky jedna husa,“ řekla Ada. „Ta mladá holka, co spálí recept na nesmrtnost. Proč jsou ve hrách toho člověka ženské takové krávy? Opravdu byly v dobách Forda Pána ženské tak pitomé? A nás predestinují podle nich!“

„To dívka pochopila, že nesmrtnost by lidstvu nepřinesla štěstí,“ řekl Helmholtz. „A neměla snad pravdu?“

„Na tom nezáleží. Ona neměla právo rozhodnout za všechny lidi. A ta Helena Gloryová také ne. Pitomé husy, povídám.“

„A nemůže se stát, že jedinec – nebo skupina jedinců – vidí dál, než ostatní lidstvo?“ řekl John. „A nemá potom takový jedinec nebo skupina právo jednat?“

„A kdo rozhoduje o tom, že právě ty vidíš dál? Ty sám?“ řekl Bernard.

„Ty myslíš, že nevidím dál než nějaký Delta, který celý život montuje jeden šroubek u pásu, a když jde z práce, tak do sebe hned nacpe somu?“

„Takových lidí, kteří si mysleli, že mohou rozhodovat za ty hloupější, neuvědomilejší atd., už bylo,“ řekl Helmholtz.

„A většinou to skončilo katastrofou,“ řekl Mustafa.

„Ale copak vy o nich nerozhodujete?“ zeptal se John. „Se svou predestinací. Dokonce jim bráníte, aby se rozhodovali sami.“

„My je vedeme tam, kam sami chtějí jít,“ řekl Mustafa. „Pouze jim to usnadňujeme. Vy jim chcete vnucovat svoje představy.“

„Vy jim neukazujete jinou cestu.“

„Jakou jinou cestu? Cestu do neštěstí?“

„Cestu ke svobodě, cestu k důstojnosti, cestu k odpovědnosti...“

„To, co žádáte, nikdy neexistovalo.“

„Ale v době brzy po Fordovi...“ začala Ada.

„...se o tom hodně psalo, že?“ řekl Mustafa. „Ale důstojnost a svobodu měli ti, kteří si ji mohli zaplatit, a na ty ostatní se házela odpovědnost i za to, co nemohli ovlivnit.“

„Byly různé společnosti...“

„Takových, řekněme, padesát let po Fordovi, byly dvě základní. Jedna vycházela z dobrých vlastností lidí a druhá z těch špatných. Co myslíte, která byla lepší?“

„Ta první,“ řekli John a Ada současně.

„Nikoliv, ta první byla mnohem horší než ta druhá. Ono se totiž ukázalo, že lidé zas nejsou tak dobří, jak si architekti té společnosti představovali.“

„Měli je vychovat!“ řekl John.

„Pokoušeli se o to. Jenže lidé nesnášejí, když je někdo vychovává. Kromě toho si takové společnosti vytvořily spoustu nepřátel a musely proti těmto nepřítelům pořád bojovat. Zavíraly je do vězení nebo je posílaly na šibenici. Do čela těch společností se dostávali lidé, kterým šlo ze všeho nejvíc o moc. A vládcové nedovolili, aby je poddaní od moci odvolali.“

„A co ta druhá společnost? Copak nějaká společnost může fungovat na základě špatných vlastností?“ zeptal se John.

„Fungovala lépe než ta první, mimo jiné také díky tomu, že lidé zas tak špatní nejsou. Sázela na chamtivost, ctižádost, soutěživost, ale tyto vlastnosti zas u většiny lidí nejsou vyvinuté natolik, aby se lidé navzájem sežrali, ani natolik, aby

lhostejně překračovali na ulici umírající hladem. Došlo to tak daleko, že ta druhá společnost měla lepší sociální podmínky než ta první.“

„A jak to dopadlo?“ zeptala se Ada.

„Lidé z té první společnosti usoudili, že ta druhá společnost je lepší. Takže vyhrála, aspoň v té části světa, kde žili převážně běloši.“

„A proč ji nemáme dodnes?“ zeptal se John.

„Protože byla nestabilní. Byla postavená na tom, že se muselo vyrábět čím dál víc. Pořád se vymýšlely nové stroje, aby se ušetřilo za lidskou práci, takže přibývalo lidí, kteří práci neměli. Jenomže pak si zase nemohli kupovat ty vyrobené věci. Polovina vyrobených věcí se neprodala. Ta první společnost se snažila rozhodovat za lidi, co potřebují, a pak to vyrábět, ta druhá je přesvědčovala, že potřebují to, co vyrobila.“

„Ale tak je to pořád,“ namítla Ada. *„Mám ráda nové věci. Radši zahazovat než opravovat.“*

„My neusilujeme o růst. Udržujeme stabilitu. Je ovšem pravda, že je velmi těžké vybalancovat touhu po nových věcech a možnosti průmyslu. Pokud dokážeme vyrobit ročně tři miliardy sukní, může mít každá dospělá žena v průměru čtyři nové sukně ročně. Pokud by ženy začaly toužit po pěti sukních, máme problém. V tehdejších dobách si s tím starosti nedělali. Každý se snažil vyrobit co nejvíc, prodat co nejvíc, a vedlo to k vydrancování planety, a nakonec k Velké válce o zdroje.“

„A kdyby se ženy rozhodly, že jim stačí jedna sukně?“ zeptal se John.

„Pak by řada továren neměla co dělat, Gamy, Delty a Epsiloni by přišli o práci a pokud by neumřeli hladem, umřeli by nudou,“ zasmál se Mustafa.

„A co kdyby se vyrábělo méně sukní a méně Gam, Delt a Epsilonů?“ řekla Ada.

„Jak jsem řekl, je to problém rovnováhy. Současná situace je stabilní. Raději do toho nešťouchat.“

„Proč vlastně ty ubohé Delti a Epsiloni musí existovat, když jejich práci mohou nahradit stroje?“ zeptal se John.

„Už jsem to říkal. Stroje mohou vyrábět, ale nemohou nakupovat.“

„Tak by aspoň zbylo víc věcí pro nás vyšší kasty!“ zapištěla Sally.

„Akorát že bys potom byla v nižší kastě ty,“ řekl Bernard.

Sally údivem pootevřela pusu. „Já bych byla pořád Beta, přece.“

„Alfa-děti nosí šedé šaty. Pracují mnohem více než my, protože jsou nesmírně chytré. Jsem opravdu velice ráda, že jsem Beta, protože nemusím tolik pracovat,“ pitvořil se Bernard. „A kromě toho, my Bety jsme něco mnohem lepšího než Gamy a Delti. Jsem velice ráda, že jsem Beta!“

„Ale... ale...“

„Nebyl by tady nikdo, kdo by byl mnohem horší než ty, chápeš?“

„Ale já bych byla pořád já! Pořád bych byla lepší, než... eee... kdo?“

Sally se vyděšeně rozhlédla. Všichni se rozesmáli.

„Tak vidíte, nižší kasty se musí vyrábět kvůli naší milé Sally,“ řekl Helmholtz a ostatní se zasmáli ještě hlasitěji.

„Musím jít do nočních jeslí nakrmit dvojčata,“ řekla Lenina a zvedla se. „Nevím, jestli ještě přijdu, jsem hrozně ospalá.“

„Takže, když tady teď není naše milá Lenina, kterou v žádném případě nechceme děsit, jakým způsobem chcete zničit Světový stát?“

„My ho nechceme zničit,“ řekl Helmholtz.

„Ne? – Tady Rádio Svobodný svět,“ napodobil roztomilý ženský hlásek. „Skvělé chytlavé slogany. Psychologicky působivé. A zprovoznit vysílač asi nebylo tak jednoduché, že?“

„Jaké zas rádio?“ řekla Sally.

„Ale taková rozhlasová stanice, kterou dokonce v Londýně pár lidí poslouchá. Než jsem odjel, byl jsem nucen jednoho mládence poslat na Ostrov Man, protože šířil informace z toho rádia. Co mi k tomu řeknete?“

„Nic,“ řekla Ada s vyzývavým pohledem. „Dáte nás zastřelit za úsvitu?“

„Ne. Svým odjezdem z Londýna jsem se vzdal své odpovědnosti za Civilizaci. Ale řekněte mi, co si od toho slibujete?“

„My jsme si na prvním místě uvědomili...“ začal John.

„Johne!“ okřikli ho Helmholtz, Ada a Marylin současně. Bernard se zahleděl do země.

„Jen ho nechte mluvit,“ řekl Mustafa. „Jak jsem řekl, už za Civilizaci nezodpovídám. Ptám se jenom ze zvědavosti.“

„Uvědomili jsme si, že změna musí přijít zevnitř,“ pokračoval John. „Protože není možné ji provést zvenku. Na to jsou ostrovy i rezervace příliš izolované.“

„Takže podněcujete civilizované lidi k povstání?“

„Poskytujeme jim informace,“ řekl Helmholtz. „Jak s nimi naloží, je už na nich.“

„Ale někdo by jim měl říci, co mají dělat!“ vykřikl John.

„Já jim to říkat nechci. K tomu musí dojít sami.“

„Ale to může trvat třeba sto let!“

„Co na tom, že to bude trvat sto let?“

„Představ si, kolik lidí prožije život v otroctví a ponížení!“

„A kolik lidí by muselo zahynout, kdyby menšina vyvolala revoluci?“

„Ty oběti by nebyly marné. Přineslo by to lepší život mnoha dalším.“

„Ale vznešené cíle neospravedlňují zbytečné oběti.“

„Nejsou zbytečné.“

„Už jsme o tom mluvili stokrát,“ řekl Helmholtz s náznakem znechucení.

„A budeme mluvit třeba ještě tisíckrát, pokud to nepochopíš. Je správné zabít jednoho člověka, aby se zachránilo deset lidí?“

„A je správné zabít milion lidí, aby se zachránila miliarda?“ napodobil ho Helmholtz. „Zapomínáš, že ta miliarda není v nebezpečí života.“

„Ale žije v nesvobodě. To je stejně zlé, jako kdyby byli mrtví.“

„Myslím, že by s tebou v tomhle sotva někdo souhlasil,“ řekl Bernard.

„Protože neznají hodnotu svobody! Potřebují, aby jim tu svobodu někdo ukázal!“

„Nejlépe nějaký diktátor, co? Takový, který ví, co je pro ně nejlepší,“ řekla Ada. „Stejně jako tady pan Mond, který také ví, co je pro lidi nejlepší.“

„Jistě, nejlepší je, aby byli šťastní,“ řekl Mustafa.

„Aby byli svobodní a měli svou důstojnost!“ vykřikl John.

„K tomu ale potřebují demokracii, aby o svých věcech mohli rozhodovat sami,“ řekl Helmholtz.

„Jenže oni to nedovedou!“

„Musíme je na to připravit. Proto přece děláme naše vzdělávací pořady.“

„Většina z nich to nepochopí, protože jsou na to příliš hloupí,“ řekl Bernard.

„Však *tvaje* texty vpadají, že je píšeš pro hlupáky,“ řekla Ada.

„Ale proč se s nimi vůbec namáháš, když je většina nepochopí?“

„Většina nemusí chápat všechno. Stačí, když bude souhlasit. Já píšu pro hlupáky, a Helmholtz píše pro ty chytré. A pro koho John dělá svoje vůbec netuším.“

„Pro ty, kteří nepotřebují ty vaše chytré myšlenky. Obracím se k srdcím.“

„A proto taky musíme polovinu tvých nahrávek vyhodit. Výzvy k věšení světových inspektorů na sloupy pouličního osvětlení by nám asi neprošly.“

„To tedy opravdu ne,“ řekl Mustafa Mond. „To bychom to vaše vysílání museli začít rušit.“

„No tak vidíš, John,“ řekl Helmholtz. „Extrémy nejsou k ničemu dobré. Musíme se držet *shnilého oportunismu*, jak tomu říkáš.“

„Ča ira! Vidím, že se neshodnete ani mezi sebou,“ řekla Mustafa.

„Shodneme se na základní věci,“ řekl Helmholtz. „Že je potřeba změna.“

„A kdyby ta změna opravdu přišla a vy byste se dostali k vládě, do pěti let by náš přítel John nechal přátele Helmholtze a Bernarda postavit ke zdi,“ řekl Mustafa. „A pak by zbytek života strávil tím, že by posílat ke zdi další a další lidi, dokud by ho někdo nezabil nebo by neskončil jako osamělý stařec, který by nedůvěřoval ani svým osobním strážcům.“

„Nebo ne...“

„Nebo by se přítel Helmholtz pokusil přítele Johna udržet od moci, ale nedokázal by to udělat dostatečně důsledně, takže by vypukla občanská válka, která by neměla konce.“

„Proč jste nezničili náš vysílač?“ zeptala se Ada.

„Protože to není nutné. Dějiny říkají, že pokud není reálná nespokojenost, mohou se ideodiverzní centrály třeba stavět na hlavu a ničeho nedosáhnou. Někteří členové Rady proti vašemu vysílači chtěli nasadit rušičky, ale já jsem navrhl, abychom vašemu vysílání konkurovali těmi nejlákavějšími pořady. Fordužel musím přiznat, že nemáme emocionálního technika, který by se vyrovnal příteli Helmholtzovi. Ani hlasatelku s tak působivým hlasem jako naše milá Marylin. Ale aspoň jsem před několika lety inicioval založení pštrosích farem a zákazu růžové barvy pro chlapce a modré pro dívky.“

„Cože?“ řekli všichni jednohlasně.

„Lidé rádi dělají zakázané věci. Měli byste vidět, jak se tajně plíží do pštrosích restaurací, ťukají na neoznačené dveře, šeptají hesla, jak na sebe nad pštrosími řízky vrhají

spiklenecké pohledy. Nebo jak dívky barví bílé podprsenky namodro a ty nejdrzejší nosí pod rukávem modré stužky. Jak chlapeči nechávají opatrně vykuknout okraj růžových ponožek. Občas někoho přistihneme a veřejně pranýřujeme. Uvolňujeme tím napětí rozumíte?“

„Jako promiskuitou sexuální tenzi,“ řekla Ada.

„Ano, přesně tak.“

„Takže se namáháme zbytečně?“ řekl John.

„Vlastně nám pomáháte uvolňovat tenzi.“

V místnosti zavládla všeobecná skleslost.

„Ale proč jsme vlastně tady?“ zeptal se John.

„Nerozumím, na co se ptáte,“ řekl Mustafa Mond.

„Proč nás posíláte na ostrovy. Proč nám trpíte, abychom četli zakázané knihy, psali si s lidmi na jiných ostrovech, abychom dokonce chystali spiknutí proti Světovému státu? Proč nás nezabijete, jak by to udělal každý normální stát?“

„A proč nám ty knihy sám dáváte? A odkud se berou?“ zeptal se Helmholtz. „Myslel jsem, že se ty staré věci zničily.“

„Hodně se jich zničilo za Velké války, a máte pravdu, že se hodně zničilo i po ní. Hodně knih ani nestálo za záchranu. Nevěřili byste, kolik pitomostí dokázalo lidstvo stvořit. Ale po válce se našli lidé, kteří knihy zachraňovali. Nejprve tajně a přes nebezpečí, které jim hrozilo, ale o takových padesát až sto let později už s vědomím a pomocí Rady. V podzemí Londýna jsou klimatizované chodby, kde jsou stovky tisíc svazků. Dřív v těch chodbách jezdily podzemní vlaky. Pod každým velkým městem jsou takové chodby. A tam je teď paměť lidstva. Poněkud neuspořádaná, ovšem.“

„A proč jsme tady my?“ opakoval otázku John.

„Protože náš Světový stát je až příliš stabilní, a tedy velmi zranitelný. Protože stabilita našeho světa je křehká. Nejsme připraveni na neočekávané události. Naši inženýři a vědci jsou predestinováni na řešení problémů, ale jen takových, se kterými se počítá předem. Ale může nastat katastrofa, která bude vyžadovat naprosto nečekané řešení, a pak bude

zapotřebí mimořádných jedinců. Těch špatně predestinovaných, kteří snad budou umět myslet jinak. Jenže mimořádní jedinci jsou často problémoví a ve Světovém státě pro ně není místo. Takže jste tady, žijete si po svém, a za sto nebo dvě stě let možná dostanete příležitost změnit svět. Vy jste naše záloha.“

„A co naše krásné dámy, ty budou také měnit svět?“ zeptal se Bernard. „Většina žen se sem dostala kvůli tomu, že nedokážou udržet nohy od sebe.“

„No dovol,“ řekla Ada.

„Pro tebe to ovšem neplatí,“ řekl Helmholtz.

„A některé kvůli tomu, že jsou na ženy moc přechytralé,“ řekl Bernard.

„Ano, je pravda, že ženy posíláme na ostrovy většinou kvůli mravnostním předsudkům,“ řekl Mustafa. „Co se dá dělat, když intelektuálních žen vyrábíme tak málo. A přece bychom nenechali muže na ostrovech bez žen.“

„Takže nás sem posíláme proto, aby milostpáni měli s kým šoustat?“ řekla Ada velmi ostře.

„Lhal bych, kdybych tvrdil, že neuvažujeme i o tomto aspektu,“ řekl Mustafa a zasmál se, „ale bereme v úvahu i to, že i pro ženy, které vybereme k deportaci, je to nakonec lepší.“

„Tak jsem se přece jen rozhodla, že se vrátím,“ ozvala se Lenina, která právě vcházela do dveří.

„Například naše milá Lenina. Ta je přímo stvořená proto, aby měla rodinu. Kdyby zůstala na Pevnině, byla by nejpozději ve třiceti letech nespokojená, aniž by tušila proč. Sport by ji začal nudit. Užívala by více somy, než by bylo možné jí s čistým svědomím doporučit. Každý rok by žádala náhražku těhotenství, ale nepřinášelo by jí to úlevu. Zato teď...“

„Zato teď bych si moc ráda zahrála třeba ten primitivní volejbal, ale nemám čas.“

„To jsem ráda, že jsi tady,“ zakňourala Sally. „Oni se pořád bavili o divných věcech.“

„Jako o světové revoluci? To oni rádi. Kluci jsou kluci.“

„A o co jim vůbec jde?“ zeptala se Sally. „Já tomu nerozumím.“

„Já taky moc ne. Ani by chtěli, aby všichni lidé žili správně, ale co je správně? Každý si myslí něco jiného.“

„A proč by každý nemohl žít, jak chce, pokud by tím neškodil statním?“ řekla paní Cayetana, která se do politické debaty nezapojila. „Někdo by chodil s každým, někdo jen s jedním, někdo s nikým...“

„Kupodivu to nikdy nefungovalo,“ řekl Mustafa s úsměvem. „Vždycky převládne jeden styl života, a ten je pak vnucován každému.“

„Sto let po Fordu ale lidé měli svobodu,“ řekla Ada. „Aspoň v soukromém životě. Žádný zákon jim nepřikazoval, s kým mají nebo nemají chodit.“

„A vidíte, jim nestačilo, že není žádný zákon. Oni žádali, aby jejich způsob života každý schvaloval.“

„Tomu nerozumím. Když dělali něco, co nebylo zakázáno, tak to snad bylo schváleno, ne?“

„Ale třeba to ostatní lidé neschvalovali v duchu. Třeba si mysleli, že je to špatné.“

„Myslet si snad mohli, co chtěli.“

„A to oni právě nechtěli. Nestačilo jim, že si mohli dělat, co chtěli. Udělali si ze svého jednání identitu, a pro tu identitu žádali všeobecné uznání.“

„A jak do dopadlo?“

„Představte si houpáčku. Můžete ji hodně vychýlit, a ona se vám vysmekne z ruky a zhoupne se na druhou stranu. Krátce před Velkou válkou existovalo 358 identit jenom v sexuální oblasti, 67 identit souvisejících s příjmem potravy, a kdo ví, kolik ještě dalších. Vyvolalo to konzervativní revoluci a na některých místech občanskou válku.“

„Takže tehdejší společnost zničilo to, že měli tři dělohy identit?“

„Ne, samo o sobě ne. Ale některé z těch identit byly natolik vlivné, že se v médiích věnovala pozornost hlavně jejich

problémům. A milióny lidí z tehdejší obdoby nižších a nižších vyšších kast měly pocit, že se na ně zapomíná. A že nemají společný zájem s tehdejšími elitami. Byla to ovšem jen jedna z příčin, a možná ne ta nejdůležitější, ale atmosféře před Velkým kolapsem to neprospělo.“

„Jakýchpak 358 identit,“ řekl John. „Lidé jsou muži a ženy, a mají žít spolu. Čert vem ty vymyšlenosti,“

„No dovol,“ řekla Marylin.

„A to ostatní jsou nemoci.“

„No dovol,“ řekl Freddy.

„Nedovolím.“

„Takže vy myslíte, že není možné dovolit, aby všichni lidé žili, jak chtějí?“ zeptala se Ada.

„Myslím, že to možné je, ale za předpokladu, že to budou dělat diskrétně,“ řekla Mustafa.

„Jste tedy pro pokrytectví?“

„Ano. Pokrytectví je pocta, kterou neřest vzdává ctnosti. Řekl nějaký François de La Rochefoucauld. Narodil se skoro 300 let před Fordem. Měl pravdu. Pokrytectví chrní morálku před rozkladem.“

„A konzervuje ty nejhorší neřesti! Které je potřeba odhalit a vymýtit!“ vykřikl John. „Proto je potřeba revoluce!“

„Nechť nečistá krev, napojí brázdy našich polí,“ řekl Mustafa Mond s ironickým souhlasem.

„A co vy, Lenino?“ zeptala se Cayetana. „Vy souhlasíte se svým mužem?“

„Já stojím za ním, protože je můj muž, a protože mám od něj děti. Ale těm jeho záležitostem nerozumí. Helmholtz je Alfa+++, Bernard je Alfa+, Ada je Alfa++, John se asi taky Alfa. A každý si myslí něco jiného. Kdo jsem já, abych mohla rozhodnout, kdo má pravdu? Jsem jenom Beta.“

„Takže byste ho podporovala za všech okolností?“

„Skoro za všech,“ řekla a na chvíli se zamyslela. Pak prudce zvedla hlavu a řekla: „Ale to vám povídám, kdyby někdo z vás

chtěl ubližovat dětem – a třeba jenom embryím v líhni – měl by co dělat se mnou. Zaškrtila bych ho vlastníma rukama.“

„Lenina je pravá matka,“ řekl Mustafa Mond.

Lenina se na něj ublíženě podívala.

„To nebyla urážka, Lenino,“ řekl Mustafa. „To byla pochvala.“

Rok 753 p.F. – Epilog

Jeho Fordstvo Václav Bonaparte se znepokojením prohlížel ranní poštu. Epidemie „kalifornské rakoviny“ se šířila. Zachvátila už polovinu Ameriky a začala se vyskytovat i v ostatních světadílech. Vědci usilovně pátrali po příčině.

I v Londýně se objevilo několik stovek případů, a denně přibývaly další. V Nemocnici umírajících pro ně vyhradili dvě patra.

Jeho Fordstvo odložilo papíry a složilo hlavu do dlaní. Ve městě se začala šířit panika. Objevily se pověsti, že za to mohou Delty, které otrávily vodu z nenávisti k vyšším kastám. Byly vypáleny dvě ubytovny nižších kast, muži byli zabiti, ženy byly znásilněny a zabity. Školy pro Gama a Delta děti hlídala policie, ale protože policistů bylo málo, nedalo se příliš spoléhat na to, že dokážou děti ochránit.

Jiné pověsti říkaly, že nemoc působí konzumace pštrosího masa, což vedlo ke zdemolování pštrosího doupěte. Majitele zavřeli do mrazícího boxu, odkud ho polomrtvého vysvobodila přivolaná hlídka.

Nemoc začínala nenápadně, dala by se splést s chřipkou, ale brzy se začal objevovat hnísavá ložiska na různých orgánech, vředy na pokožce, a nakonec nemocní umírali na celkové vyčerpání. Ke všemu nemoci podléhali i lékaři a ošetřovatelky. Nemocnice se měnily v peklo. Na pracovištích začínali chybět lidé.

Den za dnem dostával Václav Bonaparte zprávy o přeplněných nemocnicích. Pacienti leželi i na chodbách, na odpočívadlech evakuačních schodišť, dokonce i v uličkách mezi postelemi.

Pak zavolal doktor Clauberg, šéf epidemiologického ústavu.

„Mám jednu zprávu dobrou a jednu špatnou,“ řekl.

„Tak nejdřív tu špatnou,“ řeklo Bonaparte.

„Šíří se to pohlavním stykem.“

„A ta dobrá?“

„Nalezli jsme příčinu té epidemie.“

„Proforda,“ řekla Bonaparte. Sluchátko mu téměř vypadlo z ruky. „Zakázat pohlavní styk. Okamžitě,“ řekl.

To byla katastrofa. Katastrofa všech katastrof. Ford netrestal lidi za jejich hříchy, nebyla to ani nehoda, způsobená například kontaminovanou vodou – ne, nemoci podléhali a nemoc šířili lidé, kteří žili mravně. A čím mravnější člověk, tím více mrtvých a umírajících měl na svědomí. A ti, kteří zůstávali zdraví mezi nemocnými, byli těmi, kteří vzdorovali fordským zákonům a stýkali se pouze s kacíři stejného druhu. Sektáři ve Zlíně byli zdraví. Ostrované byli zdraví. Václav Bonaparte byl zdravý, protože měl tolik práce, že neměl čas ani na Pofordnosti souladu. (Takže teď vypadal jako kacíř).

Forde, k čemu to povede? Jak dlouho bude trvat, než se najde lék? Jak dlouho bude trvat, než se vymytí nemoc z populace? A jak dlouho bude trvat, než lidstvo zapomene, že promiskuita může být smrtelně nebezpečná? Přinejmenším na nějakou dobu bude nutné stanovit jiná pravidla morálky.

Musí se vydat tisková zpráva. Epsilonům to bude nutné vysvětlit ústně. A proforda, zrušit sexuální výchovu ve školách. Ubohé děti, jaký zmatek z toho budou mít v hlavě.

„Konec predestinace,“ řekl Václav Bonaparte nahlas. „Konec predestinace.“

Obsah	
<i>Aldous Huxley Konec civilizace</i>	5
<i>Shrnutí děje</i>	5
<i>Seznam postav</i>	7
<i>První část</i>	9
1.....	9
2.....	20
3.....	27
4.....	38
5 <i>Dopis, který nedošel adresátovi</i>	57
6.....	69
7.....	78
8.....	83
9.....	94
10.....	97
(Helena).....	123
<i>Druhá část</i>	125
(Marylin Krupská).....	142
1.....	143
3.....	162
4.....	179
4.....	189
5.....	203
6.....	208
7.....	221
8.....	227
9.....	233
11.....	243
12.....	252
<i>Třetí část</i>	261
1.....	261
(Sally).....	269
2 <i>Starosti Jeho Fordstva</i>	270
3.....	273
4.....	287

5.....	294
7.....	299
<i>Třetí část</i>	309
<i>Rok 753 p.F. – Epilog</i>	331